

London Ta Và Em

Contents

London Ta Và Em	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	8
3. Chương 3	12
4. Chương 4	17
5. Chương 5	22
6. Chương 6	30
7. Chương 7	34
8. Chương 8	39
9. Chương 9	44
10. Chương 10	50
11. Chương 11	57
12. Chương 12	63
13. Chương 13	69
14. Chương 14	74
15. Chương 15	79
16. Chương 16	86
17. Chương 17	92
18. Chương 18	97
19. Chương 19	101
20. Chương 20	108
21. Chương 21	114
22. Chương 22	119
23. Chương 23	122
24. Chương 24	128

London Ta Và Em

Giới thiệu

Meredith, điệp viên hoạt động ngầm trong Tổ chức bảo vệ đất nước và Nhà vua ẩn mình dưới vỏ bọc

1. Chương 1

Chẳng ai ngờ một cô gái xinh đẹp quyền quý, mang phong thái uyển chuyển và có nụ cười rạng rỡ như thiên thần ấy, rốt cuộc lại là một điệp viên hoạt động ngầm trong Tổ chức bảo vệ đất nước và Nhà vua.

Cũng chẳng ai ngờ một vị Hầu tước giàu có, bề ngoài luôn lạnh lùng điềm tĩnh ấy, rốt cuộc lại bị tình nghi liên quan đến một âm mưu phản động tày trời.

Họ cũng chẳng ngờ được những điều như thế ở nhau, khi mà giữa họ đã nảy sinh một tình cảm khó phai từ thời ấu thơ trong sáng...

Thế nên khi cô được phái đến điều tra anh, rồi họ phát hiện ra thân phận thật của nhau, bao nhiêu tin yêu của họ rạn vỡ tan tành. Niềm đam mê khao khát giờ nhuộm đầy hận thù nhức nhối. Họ đấu tranh với nhau, rồi lại đấu tranh với chính bản thân mình, để tìm ra một câu trả lời đích thực trong vô vàn những dối trá, bất an.

“Vào giường anh chưa bao giờ nằm trong kế hoạch của em!” Meredith siết chặt hai nắm tay bên sườn, cố kìm mình không khóc. “Em biết anh tức giận, nhưng em đang đặt cuộc sống của em, nghề nghiệp của em, và đất nước của em vào nguy hiểm để giúp đỡ anh. Anh không thể có chút lòng tin vào em sao?”

Tristan cười, nghe vẫn trống rỗng và đáng sợ như lúc này. “Giống như niềm tin cô đã đặt vào tôi khi cô thu thập chứng cứ chống lại tôi sao? Cô giả vờ quan tâm từ khi nào vậy?”

Giờ thì nước mắt cô ứa ra, lăn xuống hai má mặc kệ những cổ găng ngăn chúng lại. “Em chưa bao giờ giả vờ quan tâm. Bất chấp chứng cứ, bất chấp nỗi nghi ngờ, em vẫn yêu anh. Và đó là sự thật.”

London, năm 1808

“Cứ để việc thuyết phục Bộ hạ cho tôi, Charles.”

Charles Isley thoải mái dựa lưng vào chiếc ghế trong lô của bà bạn trong nhà hát. Qua bóng tối lơ mờ, ông khó lòng nhìn rõ gương mặt bà, nhưng ông biết nó tương tợ. Người phụ nữ này là một trong những mệnh phụ có tầm ảnh hưởng và được yêu mến nhất trong giới. Nếu những người cùng địa vị biết được mưu đồ tảo bạo của bà, ắt họ không bao giờ tin nổi.

Và đó chính là yếu tố then chốt trong những kế hoạch mà bà vạch ra.

“Thôi được, phu nhân.” Ông gật đầu. “Bà vốn có sức ảnh hưởng lớn hơn tôi mà. Nhưng chúng ta vẫn còn nhiều việc cần giải quyết. Bà muốn thành lập một nhóm điệp viên nữ. Các góa phụ, vì bọn họ sẽ không bị sốc trước bộ mặt của thế giới ngầm, các quý bà quý cô trong giới thượng lưu, vì họ có cơ hội giao tiếp với những nhân vật quyền lực nhất trong Chính phủ. Bà đã nhắm được ai chưa?”

“Tất nhiên chúng ta cần nhiều hơn một người để họ có thể hỗ trợ cho nhau. Nhưng tôi muốn ông hãy tiếp cận từng người một, để ta giữ được chuyện này kín đáo hết mức có thể. Tôi đã chọn được người đầu tiên.”

Chiếc váy kêu sột soạt khi bà vươn tay lấy túi xách chỗ cô hầu đứng bên cạnh. Bà rút ra bản danh sách những cái tên Charlie đã thu thập cho bà mấy tuần trước. Trong ánh đèn mờ tỏ, ông thấy bà đã ghi chú bên cạnh vài cái tên, nhưng ông không thể luận ra nghĩa của chúng.

“Vậy thì đừng bắt tôi phải hồi hộp nữa. Người đầu tiên bà chọn là ai?”

Giọng bà thoáng nét cười. “Meredith Sinclair là một ứng viên ưu tú trong bộ sưu tập ông giới thiệu cho tôi.”

Ông gật đầu. “Tôi đồng ý. Cô ấy rất nổi tiếng và thông minh. Cô ấy lại còn mất chồng vài tháng trước.”

“Cô ấy luôn là một viên kim cương sáng ngời trong giới. Với phong thái vừa duyên dáng vừa mạnh mẽ, tôi tin rằng cô ấy có thể vượt qua những đợt huấn luyện thể chất cần thiết.”

Charlie rút trong túi ra một cuốn sổ nhỏ và viết tên người phụ nữ ấy vào. Một niềm thích thú lướt qua khi ông nhìn chăm chú nét chữ viết thẩu của mình.

“Tôi sẽ liên lạc với cô ấy ngay lập tức, thưa bà,” ông mỉm cười nói.

“Tốt lắm, Charlie.” Quý bà giơ tay chào tạm biệt khi ông đứng dậy đi ra hành lang nhà hát. “Tốt lắm.”

Năm 1812

Meredith nín thở quỳ trước cái két sắt, cây kim phá khóa cần giữa hàm răng, một ngọn nến rung rinh đặt trên sàn. Mỗi cô công lên thành nụ cười viền quanh cây kim khi cánh cửa an toàn bật mở, lộ ra hai hộp nhưng giống hệt nhau.

Lôi cả hai hộp ra ngoài, cô rút chiếc kính lúp nhỏ xíu từ trong túi chiếc quần đàn ông vừa khít cô đang mặc cải trang và lấy chuỗi hạt đầu tiên ra. Khó khăn lắm cô mới nén được một tiếng xuyt xoa vui mừng trước vẻ đẹp của nó. Những viên kim cương sáng rực lên trong ánh nến, còn những hạt thạch anh tỏa ra màu tím lộng lẫy và bí ẩn xứng đáng làm vua thiên hạ.

Cô cúi hân đầu xuống xem xét. Khi không phát hiện ra điều gì, cô mở chiếc hộp thứ hai, làm lộ ra chuỗi hạt giống y chuỗi hạt đầu tiên.

“Giống y, trừ một chỗ,” Meredith vừa lẩm bẩm vừa mỉm cười khi tìm thấy một điểm nhỏ xíu chỉ ra sự giả mạo. Đặt chuỗi hạt thật vào hộp rồi nhét vào túi, cô đứng dậy.

Cẩn thận từng bước một, cô lên ra khỏi phòng và đi xuôi hành lang âm u tới lối ra vào dành cho gia nhân, ở đó cô đã mua chuộc một gã hầu bẩm tính để ngỏ cánh cửa cho mình. Ngôi nhà im ắng như nắm mồ, những người trong nhà đều đã đi dự tiệc tận bên kia London, nơi họ hẳn là đang săn lùng món trang sức tiếp theo. Tất cả gia nhân đều đã nghỉ ngơi hoặc lui về dãy buồng của mình.

Mọi sự quá ư thuận lợi.

Meredith cố nén một nụ cười nữa khi đi vào khu vườn phía sau tòa dinh thự. Chỉ vài bước nữa thôi là cô sẽ ở trong cô xe ngựa đang đợi sẵn chỗ góc quanh và lên đường về nhà. Vậy là sắp xong một phi vụ nữa.

Ý nghĩ đó vừa lướt qua đầu thì cô nghe thấy một tiếng hét sau lưng. Ngoái lại, Meredith thấy ba gã đàn ông từ trong nhà lao bổ về phía mình.

“Chết tiệt,” cô lẩm bẩm và co giò chạy. Cánh cửa dẫn từ vườn ra đường cái còn cách xa hai mươi bước.

Đó là lúc phát súng đầu tiên rít qua tai cô. Không giảm tốc độ, Meredith ngoảnh lại và thấy tên thứ hai đang nâng súng lên còn tên đầu tiên rút lại sau để lấp đạn.

Cô rút vai xuống và ngoặt sang trái khi tới được cửa vườn, đúng lúc viên đạn thứ hai bay thẳng vào cánh cửa và cây tung những vụn gỗ kéo ra tứ phía. Cô chụp lấy tay nắm cửa giật ra...

Nó đã bị khóa lại trong lúc cô đột nhập vào nhà chưa đầy nửa giờ trước!

Một loạt câu nguyên rủa đủ thể loại vụt qua trong đầu Meredith, nhưng cô không thốt ra lời. Cô phải dành hơi sức để chạy, hơn nữa, vì đang cải trang, cô không muốn những kẻ đang đuổi theo biết cô là phụ nữ. Điều đó chỉ càng làm các vấn đề phức tạp hơn.

Cô chạy dọc theo bức tường bao với hy vọng tìm được thứ gì đó làm cứu cánh. Và rồi nó xuất hiện – một cái xe cút kít được một người làm vườn nào đó dựa sát tường.

“Cảm ơn thần hộ mệnh của các điệp viên.” Vừa lẩm bẩm, cô vừa nhảy lên lòng xe hình tròn, giữ thăng bằng trong một khắc, rồi chống hai tay lên bờ tường và nhún mình nhảy qua.

Meredith rơi phịch xuống mặt đường rải đá cuội bên dưới với một lực chói óc khiến răng cô và vào nhau lập cập, nhưng cô vùng dậy ngay lập tức. Cỗ xe của cô hiện ra trong bóng tối của tòa nhà gần đó, và người đánh xe đang quay đầu lại tìm kiếm cô. Có vẻ ông đã nghe thấy tiếng súng nổ trong vườn, vì khẩu súng trường của ông đang giương lên để sẵn sàng yểm hộ cho cô.

Bằng một cú giật mạnh, Meredith mở toang cửa xe và nhào vào trong.

“Đi thôi, Henderson!” Cô kêu lên đúng lúc một viên đạn khác phá vỡ kính cửa xe. Cô vớ tay ra sau đóng sập cánh cửa vào và dán mình xuống sàn xe phòng trường hợp những kẻ đuổi theo lại bắn tiếp. “Chạy đi!”

Lũ ngựa cất vó trước khi mệnh lệnh thứ hai rời khỏi môi cô. Chúng phóng đi dưới làn roi lão luyện của Henderson, bỏ đám người đuổi theo rút lại sau, tiếng chửi thề ầm ĩ của chúng vang vọng dọc theo những con phố yên tĩnh.

A, đời sống của một nữ điệp viên. Chạy trốn khỏi bọn đàn ông mang súng lúc nửa đêm. Coi sóc buổi họp từ thiện vào bữa trà chiều. Meredith mỉm cười. Không hiểu sao cô ngỡ rằng có khi những quý ông bảo vệ đất nước cũng đang làm điều tương tự.

“Chúng ta phải xem xét lại mấy công việc cũ này,” Anastasia Whitting, một cộng sự của cô, vừa nói vừa tháo kính ra. “Như thường lệ, buổi vũ hội từ thiện do Chị em hội Nhân ái vì Quả phụ và trẻ mồ côi tổ chức đã thành công rực rỡ.”

Một cộng sự khác của họ, Emily Redgarve, nhún vai. “Những sự kiện thế này lúc nào chả vậy. Mà có ai quan tâm đến mấy buổi vũ hội tẻ ngắt đâu?” Cô hướng đôi mắt xanh lấp lánh sang Meredith. “Cậu vừa làm xong vụ mới phải không?”

Meredith không kìm được nụ cười tinh quái. “Ừ.”

Dưới ánh mắt chăm chăm của hai cô bạn, cô cho tay vào túi xách lấy ra chiếc hộp vừa cuỗm được tối qua. Anna và Emily cùng háo hức chồm tới khi cô mở nắp hộp và giơ lên chuỗi hạt nằm giữa những lớp nhung bảo vệ. Những viên kim cương ánh lên lấp lánh trong nắng chiều.

Sự im lặng nặng nề bao trùm căn phòng trong một khắc, rồi Emily bật ra một tiếng thở dài vui sướng. Cẩn thận cầm lấy chuỗi hạt từ tay Meredith, cô ướm nó lên cổ.

“Lạy Chúa, Merry, nó đẹp quá! Còn đẹp hơn cả mấy bức vẽ đã làm chúng ta mê mẩn nữa.” Emily thốt lên khi xoay người trước tấm gương trên bệ lò sưởi và ngắm nghía mình với chuỗi kim cương đeo quanh cổ.

“Ừ. Mình đã gần như không thở nổi khi lấy nó ra khỏi két.” Meredith thở dài.

Anastasia nhìn hai cô bạn, môi mím lại. “Đem chuỗi hạt về đây liệu có phải là hành động sáng suốt? Nó trái với nghi thức ngoại giao.”

“Lần này mình đã quyết định bỏ qua những quy tắc và nghi thức ngoại giao.” Trước tiếng hỗn hển thất kinh của Ana, cô vội nói tiếp. “Dù sao đi nữa, Charles đã đồng ý để mình cho các cậu xem những thành quả lao động vừa rồi. Chỉ vài phút nữa ông ấy sẽ đến lấy chuỗi hạt và giao lại nó cho đội Tuần tra.”

Emily quay phắt khỏi gương, quắc mắt. Cô đặt chuỗi hạt trở lại hộp và khoanh tay trước ngực vẻ bất bình.

“Thật bất công khi chúng ta làm việc vất vả, đánh liều cả mạng sống trong khi mấy tay sĩ quan lố lẳng của đội Tuần tra có khi còn không tìm được cái cửa...”

Meredith nhướn mày. “Emily.”

Emily lắc đầu. “Dù mình có khiếm nhã hay không, quan điểm ấy vẫn không thay đổi. Đội Tuần tra sẽ được thừa nhận là có công phá án. Vì Chúa, Meredith, cậu đã bị rượt bắn trong vụ này. Cậu không cảm thấy mình xứng đáng được đền đáp sao?”

Meredith khoanh tay lại. “Sao cậu biết mình bị rượt bắn?”

“Mình có kỹ năng thám tử, nhớ chứ?” Khi Meredith nhướn mày lên vẻ không tin, Emily đành nhún vai. “Ồ, được rồi. Henderson có nói đôi câu về việc cần thay kính cửa xe. Nhưng cậu đang lảng tránh câu hỏi đó!”

Meredith thở dài. “Emily, khi chọn con đường gia nhập Tổ chức, chúng ta đã biết nghề gián điệp khó khăn và nguy hiểm nhường nào, và rằng bao nhiêu công sức của chúng ta rồi sẽ rơi vào tay người khác.”

Emily giơ hai tay lên trời phẫn nộ và quay đi.

Meredith nói tiếp, “Dù thế nào đi nữa, tài sản của quý bà Devingshire sẽ được trả lại, đó mới là điều quan trọng nhất.”

Ana gật đầu. “Và nếu chúng ta được khen ngợi công khai, phu nhân M sẽ không thể trao những nhiệm vụ mới cho chúng ta nữa. Cuộc đời điệp viên của chúng ta sẽ kết thúc. Cậu không muốn thế, phải không nào?”

Emily thở hắt ra. “Ừ, Ana. Mình không muốn. Mình lại đang nói năng ngu ngốc như mọi khi rồi. Chúng ta cứ làm tốt nhiệm vụ thôi.”

“Đúng vậy, các quý cô,” một giọng đàn ông cất lên từ cửa phòng khách để mở. “Và phu nhân M gửi lời cảm ơn tới các cô, cả Bộ hạ nữa - dù khá là miễn cưỡng.”

Meredith quay ra cửa với nụ cười tươi rói khi cô trông thấy người đàn ông trung niên bước vào. Charles Isley có cái bụng phệ, và mái tóc mỏng vất qua đỉnh đầu hói che đi chỗ da bóng loáng bên dưới. Nhưng đôi má hồng hào của ông rạng rỡ và nụ cười ông dành cho ba cô gái thật chân thành.

“Charlie!” Meredith vừa nói vừa đứng dậy, băng qua phòng và đưa cả hai tay ra. Ông nắm lấy chúng và siết chặt.

“Tốt. Làm tốt lắm, Merry,” ông vừa nói vừa cười toe toét. “Dù chúng ta có thể xong việc mà không cần hoạt cảnh tối qua.”

Cô nhún vai và quay lại nháy mắt cười với hai đồng đội. “Tôi có còn lựa chọn nào khác đâu. Nếu không nhảy qua tường thì tôi đã bị ăn đạn rồi.”

“Thế à?”

Charlie cố tỏ ra nghiêm khắc, nhưng mắt ông vẫn ánh lên lấp lánh. Nó khiến Meredith nhớ đến buổi tối ông tìm gặp cô lần đầu tiên và mãi mãi thay đổi cuộc đời cô. Ông đã đề nghị cô tham gia vào một nhóm nữ điệp viên nhỏ được thành lập bởi một người phụ nữ bí ẩn nhiều quyền lực trong xã hội.

Vài tuần sau cô thấy mình đang đứng trong ngôi nhà này, gặp mặt hai cô gái nữa là đồng đội của cô về sau. Cuộc huấn luyện trường kỳ gian khổ hơn hai năm ròng đã mài sắc những năng lực trí tuệ và thể chất của họ.

Và rồi những nhiệm vụ đã tới. Họ bắt tay vào điều tra sự phản bội trong cuộc chiến tranh với Napoleon. Những vụ án dính líu tới giết người. Trộm cắp. Thậm chí cả âm mưu phá hoại cuộc sống của công chúa Charlotte nữa. Bốn năm qua thật ly kỳ, và phải vô vàn cảm ơn Charles Isley cùng người bảo hộ bí ẩn của họ, nhân vật mà họ chỉ biết dưới cái tên phu nhân M.

“Meredith?” Charles hắt đầu. “Tôi hỏi cô có mang chuỗi hạt không?”

Cô xua tan dòng ý nghĩ lan man. “Xin ông thứ lỗi, Charles. Tôi lơ đãng quá. Tất nhiên là tôi mang chứ.”

Cô quay về bàn và đưa cho ông chiếc hộp. Charlie mở hộp nhìn thoáng qua rồi gật gù. “Rất tốt. Cảm ơn cô.”

“Đừng cảm ơn riêng tôi,” cô tuyên bố và ngoắc ngoắc tay với hai cô bạn. “Chính những sáng kiến của Ana đã giúp tôi tìm ra đúng căn hầm và phá được khóa. Và sự tìm hiểu kỹ càng của Emily đã giúp tôi xác định được chuỗi hạt nào là giả.”

“Tôi cảm ơn tất cả các cô mà. Nhưng tôi e rằng không thể cho các cô nghỉ xả hơi sau vụ lần này.”

“Ông đã có ngay một vụ mới cho chúng tôi sao?” Meredith chồm tới trước với vẻ mong chờ hăm hở. Cô ghét những khoảng thời gian yên bình lặng lẽ giữa hai điệp vụ.

Ana lắc đầu. “Nói thật là, Charlie ạ, hiện tôi không thể ra ngoài được. Tôi đang nghiên cứu một công trình mới ở đây và tôi sẽ phải mã hóa những ghi chép của mình cho thật chính xác...”

Charles giơ một tay lên. “Đừng lo, Ana, chỉ mình Meredith thâm nhập thực tế thôi.”

Emily lập tức mím môi. “Như thế không công bằng! Merry mới được tác nghiệp hiện trường vụ vừa rồi mà.”

Meredith lè lưỡi trêu bạn và nhận được sự hồi đáp y hệt.

Charlie đảo mắt trước trò con gái ấy. “Công bằng hay không, đây cũng là cách duy nhất. Các cô có muốn nghe cụ thể không?”

Meredith gật đầu. “Ông cứ nói đi, Charles. Vụ này là thế nào?”

Charlie rút trong túi ra cái tẩu và một nhúm thuốc lá. Vừa nhồi thuốc và nỏ tẩu, ông vừa ngồi xuống chiếc ghế cạnh lò sưởi. “Các cô đều đã nghe về cuộc bán đấu giá sắp tới ở nhà trưng bày Genevieve đúng không?”

Meredith đáp. “Đương nhiên rồi. Đó là một sự kiện tầm cỡ. Nó được nhắc tới ở tất cả các buổi giao tế tuần vừa qua.”

“Gần đây đã xảy ra hai vụ rắc rối ở Genevieve. Tuần trước một bức tranh đã bị lấy cắp.”

“Thế thôi ư?” Emily hỏi, thở hắt ra bức bối. Cô giơ hai tay lên trời phẫn nộ. “Làm bất cứ chuyện gì để bảo vệ Bộ hạ và Đất nước - tôi nghĩ đó mới là nhiệm vụ của chúng tôi, chứ không phải chuyển sang ăn cắp những món nữ trang của một nữ Công tước hư hỏng hay truy tìm mấy bức tranh ngớ ngẩn ở một nhà trưng bày đấu giá.”

Ông lắc đầu. “Vụ này không đơn thuần là ăn cắp tranh đâu, Emily.”

Emily nhìn vào mắt ông. “Vậy nó là gì?”

Charlie điềm tĩnh nhìn cô. “Chúng tôi nghĩ kẻ đánh cắp bức tranh là một nhân vật có địa vị và tước hiệu. Một người chúng ta có quen biết trong quá khứ.”

Meredith hít vào một hơi. “Ai vậy?”

“Tristan Archer.”

Căn phòng lắng hẳn xuống khi Meredith ráng sức giữ vẻ mặt bình thản không xúc động.

“Hầu tước Carmichael?” Cô thốt ra, giọng căng thẳng vì gắng giữ vẻ khách quan.

“Chính xác.” Ông nhìn cô chằm chằm, quan sát từng cử động và biểu hiện của cô.

Cô bật ra một tiếng cười trong trẻo che đậy những rối loạn trong lòng. “Charlie, chuyện đó thật nực cười. Tristan Archer chỉ ít cũng thu về hai mươi nghìn bảng mỗi năm. Anh ta sở hữu hơn năm cơ ngơi làm ăn phát đạt. Anh ta chẳng có lý do gì đi ăn cắp một bức tranh cả.”

Ông rít một hơi thuốc. “Có thể thế, nhưng đây không phải lần đầu tiên nhà đấu giá bị quấy nhiễu. Cách đây một tuần, Genevieve từ trên gác đi xuống dưới nhà đã phát hiện ra cũng bức tranh ấy đã bị lấy ra khỏi chỗ treo và đặt dựa vào tường. Lúc ấy ông ta cho rằng có thể chính mình hoặc nhân viên đã làm điều đó mà quên băng đi. Nhưng khi phát hiện nó biến mất, ông ta mới nhận ra chẳng ai có lý do để di chuyển bức tranh cả.”

Meredith đưa thêm một chi tiết nữa vào bức hình ghép trong đầu. “Phải chăng vụ trộm đầu tiên đã bị phá ngang?”

Charlie lắc đầu. “Không phải. Không có dấu vết chứng tỏ tên trộm bị làm phiền giữa lúc hành sự. Phu nhân M cho rằng nỗ lực đầu tiên của hắn không nhằm mục đích lấy trộm bức tranh.”

Meredith băn khoăn. Sao một tên trộm đã tháo bức tranh xuống mà lại không mang nó đi ngay khi có sẵn cơ hội nhỉ? Rồi miệng cô bỗng há hốc khi chợt thấy lóe lên một khả năng. “Kẻ di chuyển bức tranh lần đầu tiên là để cài thứ gì đó vào, chứ không phải lấy đi. Và kẻ ăn cắp nó là nhằm lấy thông tin do tên đầu tiên để lại, có lẽ vì bức tranh đã bị bán mất và hắn ta không thể mua được.”

“Chúng tôi cũng nghĩ thế,” Charlie khẽ gật đầu.

“Lạy Chúa,” Emily thốt lên sau lưng cô.

Ana mỉm cười. “Cậu tài thật, Merry! Nhưng phu nhân M nghĩ thứ được cài vào là gì?”

Charlie đặt tẩu xuống và đứng dậy, đi ra chỗ lò sưởi. “Bất cứ kiểu thông tin nào cũng có thể truyền đi theo cách đó. Người ta đã phát giác nhiều tên gián điệp phản bội sử dụng những phương pháp lén lút như thế. Dù thứ đó là gì, nó cũng đủ nhạy cảm và phức tạp khiến bọn chúng muốn tiến hành trong bí mật.”

Tim Meredith đập dồn, nhưng không phải với nỗi hồi hộp thường thấy trước khi bắt đầu một chuyên án. Cảm xúc này không phải sự kích thích của khám phá hay niềm háo hức của việc lên chi tiết kế hoạch hành động.

Mà là nỗi sợ hãi.

“Sao ông lại nghi cho Tristan Archer?” cô hỏi khê khàng.

Charlie ngẩng đầu lên trước tông giọng của cô. “Chúng tôi chẳng vui mừng gì khi chọn Carmichael đâu, Meredith. Thực ra, phản ứng đầu tiên của phu nhân M cũng choáng váng y như cô vậy. Người đàn ông đó từ trước đến nay lúc nào cũng toát ra một vẻ hòa hoa lịch thiệp. Nhưng Genevieve kể lại rằng ngay sau ngày ông ta bán bức tranh, Carmichael đã đến nhà trưng bày và đưa ra một mức giá trên trời cho nó.”

Emily nhướn mày. “Và Genevieve không bán?”

“Ông ta không muốn bội ước với người mua đã thỏa thuận trước đó. Hình như ngài Carmichael đã nổi giận và hầm hầm bỏ đi.”

Tim Meredith trêu xuồng. “Còn gì nữa?”

“Người ta trông thấy cỗ xe chở Carmichael lăn bánh rời khỏi nhà bán đấu giá vào đêm xảy ra vụ trộm. Khi các nhân viên điều tra hỏi anh ta đã ở đâu lúc đó, thì anh ta tỏ thái độ không hợp tác và cuối cùng đưa ra một chứng cứ ngoại phạm mà sau này chúng tôi tra ra là không chính xác. Tệ hơn, gần đây anh ta còn kết giao với những kẻ hết sức bất hảo. Carmichael đang che giấu điều gì đó. Một điều tra viên đã khẳng định thế.”

Meredith rướn thẳng đôi vai. Nhiệm vụ. Cô phải nghĩ đến nhiệm vụ của mình. Cô đã tuyên thệ và không thể phá vỡ lời thề. Vì bất kỳ ai. Kể cả người đã cứu mạng cô vào một đêm nhiều năm trước.

“Được, Charlie. Tất nhiên là được.”

Ông gật đầu. “Carmichael sẽ tổ chức một buổi vũ hội vào tối mai. Tôi đã kiếm được hai thiệp mời cho cô và Emily. Trong lúc Emily tiến hành rà soát qua ngôi nhà, cô sẽ tái làm quen với Hầu tước và xác định hành động tiếp theo của mình.”

Rồi Charlie cầm lấy chiếc hộp nhung đựng chuỗi hạt mà Meredith đã quên mất tự bao giờ. Nở nụ cười với ba cô gái, ông nói, “Trong lúc chờ đợi, tôi sẽ gửi một danh sách các mối quan hệ của Carmichael cho Ana tìm hiểu. Tôi biết ba người các cô sẽ khám phá ra sự thật và chặn đứng việc tuồn những thông tin giá trị ra ngoài. Giờ thì, mong các cô thứ lỗi, tôi phải giao cái này cho đội Tuần tra. Chúc một ngày tốt lành, các quý cô.”

Emily và Ana đáp lại, “Tạm biệt Charles.” Riêng Meredith không thốt nổi lời chào khi cô bước tới cửa sổ và nhìn ra.

Khi Charles đã đi khỏi, Emily tiến vài bước về phía cô. “Merry, sao cậu biết Carmichael vậy? Cậu chưa bao giờ nhắc đến ngài ấy, thế mà rõ ràng vụ lần này và khả năng ngài ấy là kẻ phản bội đã khiến cậu bối rối ghê gớm.”

Ana gật đầu đồng tình khi Meredith quay lại đối diện với hai cô bạn. Đôi mắt xanh của Emily đang đối vào cô với sự chăm chú vốn thường dành cho bia tập bắn, còn Ana đã gỡ cả kính trên mắt ra.

“Ngay cả Charlie cũng có thể thấy cậu bị giằng xé,” Ana nói. “Tristan Archer là thế nào với cậu?”

Meredith tận dụng kinh nghiệm dày dặn của mình để che đậy những cảm xúc rối loạn đang thiêu đốt tâm can. “Ngài Carmichael là một người bạn của anh họ mình hồi mình còn nhỏ, không gì hơn.”

Trán Ana nhăn lại còn Emily mở miệng định lên tiếng, nhưng Meredith đã khóa lấp, “Chúng mình phải chuẩn bị vài thứ cho vũ hội tối mai, Emily.”

“Nhưng...” Emily thốt lên, đôi mắt xanh lạnh như băng quan sát từng cử động của Meredith với mỗi nghi ngờ ngày càng tăng.

Meredith cần phải ra khỏi nhà trước khi hai cô bạn moi được sự thật từ cô. Sự thật mà cô còn chưa muốn nghĩ tới, nữa là nói ra.

“Tạm biệt hai cậu,” cô chào với qua vai khi biến mất vào sảnh trước, hai bàn tay run rẩy. Cô gật đầu với quần gia khi ra khỏi cửa, rồi trèo lên cỗ xe ngựa đợi sẵn. Nhưng khi đã ở trong xe, những cảm xúc của cô ào ạt quay về, bủa vây trái tim cô. Và chúng vô cùng, vô cùng nguy hiểm. Bởi cô không bao giờ muốn cảm thấy một tình cảm trừu mến nào đó đối với một người đàn ông.

Nhất là khi người ấy có khả năng là một kẻ phản bội ghê gớm nhất.

2. Chương 2

Khi Meredith bước qua cánh cửa gỗ gụ khổng lồ vào phòng vũ hội của Hầu tước Carmichael, dạ dày cô quặn lên từng chập. Cô mỉm cười, ép bản thân bình tĩnh lại. Cô rồi lên vì cái gì chứ? Nếu Tristan Archer đúng là kẻ phản bội, thì việc cô từng thấy anh ta quyến rũ điển trai, cũng như chuyện anh ta đã cứu cô rồi sau đó lảng tránh cô như thể cô là thứ đáng ghét, giờ chẳng còn ý nghĩa gì.

Cô là một điệp viên, chết tiệt! Và là một điệp viên giỏi. Cô không thể để những hoài niệm ngu ngốc che mờ óc phán đoán của mình.

Cô liếc sang Emily. Bạn cô đang nở nụ cười tươi tắn, nhưng ánh mắt vẫn quét qua đám đông với sự tập trung cao độ. Thật khó để tìm ra một nhân vật khả nghi trong căn phòng vũ hội chen chúc này. Những mùa vũ hội gần đây thường vô cùng náo nhiệt.

“Ana đã đưa cậu danh sách những người cần tìm kiếm chưa?” Meredith vừa hỏi vừa chậm chậm phe phẩy cây quạt để lưu chuyển luồng không khí ngột ngạt quanh gương mặt. Chỉ có cô và Emily biết có một lưỡi dao mảnh giấu trong cán quạt, chỉ cần ấn tay rất nhẹ vào nút bấm bí mật là nó bật ra. Phụ kiện trang nhã này là một sáng chế của Ana.

“Rồi,” Emily đáp khi hai người tiến về phía trước. “Tệ một nỗi là bọn mình không thể dụ dỗ cậu ta vào vụ này. Tài trí của cậu ta thật đáng nể.”

Meredith gật đầu. Ana là bậc thầy tạo và giải mật mã, nhà phát minh của hầu hết những vũ khí và công cụ đặc biệt họ dùng trong các điệp vụ. Nhưng cô ấy tuyên bố thích làm việc trong văn phòng hơn là đối mặt trực tiếp với nguy hiểm. Meredith không thể hình dung có điểm gì thú vị khi ngồi sau bàn làm việc, giải mã những thông tin người khác đưa đến. Không, cô sống nhờ cảm giác hồi hộp và bùng bùng mỗi khi săn đuổi, mỗi khi được chậm chậm ráp những mảnh bằng chứng vào nhau để xác định đối tượng tình nghi có tội hay không.

“Có nhiều người quá; sẽ khó khăn để xác định những mục tiêu của chúng ta đây.” Meredith thở dài.

Cô nhìn bao quát đám đông lần thứ hai, dừng lại để vẫy tay với vài người bạn khi cô đeo lên cái mặt nạ của một góa phụ được yêu mến trong giới. Cô vốn nổi tiếng và được nhiều người theo đuổi, điều đó đã giúp đỡ đáng kể cho công việc của họ.

Emily phác một cử chỉ kín đáo về phía đám đông. “Ngài Carmichael kia. Đây là thời điểm hoàn hảo để cậu làm mới lại mối quen biết của mình, cậu có thấy thế không?”

Meredith quay về hướng Emily chỉ và hít vào một hơi. Quả là Tristan đang đứng cách đó một quãng ngắn, tựa lưng vào cột. Hiện tại anh chỉ có một mình.

Cô say sưa nhìn anh. Anh vẫn bảnh bao như mọi khi, thâm trầm và đẹp trai như những hình ảnh đôi lúc vẫn ám ảnh trong những giấc mơ của cô. Nhưng đây không phải là ảo ảnh. Đôi mắt xanh lục của Tristan thi thoảng lại ánh lên khi anh nhìn đám đông quanh mình hay nhận ra một người bạn. Chúng như xuyên thấu qua cả không gian.

Anh vuốt một lọn tóc đen xòa xuống mắt trước khi uống một ngụm rượu rồi quay đi. Cô run lên. Sau bao năm xa cách, làm sao anh có thể ngày một đẹp trai hơn như vậy?

“Merry?” Emily rít khe.

Meredith lắc đầu xua đi sự xao nhãng. “Ừ, đây là thời điểm hoàn hảo, mình đồng ý.” Cô liếc nhìn chiếc đồng hồ lớn đặt cạnh cửa phòng vũ hội. “Gặp nhau ở ngoài hiên sau bốn mươi phút nữa nhé.”

“Thế là quá đủ thời gian cho mình hoàn thành đợt thăm dò đầu tiên rồi. Cẩn thận nhé.” Nói rồi Emily hòa mình vào đám đông, biến mất trong một biển váy áo rực rỡ và những con người nói cười rộn rã.

Hít một hơi thật sâu, Meredith tập trung trở lại vào Tristan. Anh đang mỉm cười và nói mấy câu một người hầu đi ngang qua, và một lần nữa tim cô chao đảo khi cô nhớ lại lòng tốt của anh đối với mình hồi còn bé. Cô không muốn tin anh lại là kẻ phản bội đê hèn, bất chấp bằng chứng về sự dính líu của anh trong âm mưu đánh cắp bức tranh. Nhưng nếu anh có liên can phần nào đến tội ác, thì cô buộc phải cho rằng anh ý thức được động cơ bên trong nó.

Chỉ có một cách để xác định sự thật. Với một nụ cười run run, cô bước về phía anh.

Công việc của cô chính thức bắt đầu.

Tristan Archer nhấp từng ngụm rượu, nhưng chấp cồn cháy rất không thể dẹp yên nổi bức bối trong anh. Anh không tài nào nhớ nổi đã bao giờ anh thực sự thích thú tham gia một bữa tiệc như thế này chưa. Thậm chí trước khi cuộc sống của anh trở nên phức tạp, anh đã không có hứng khởi với hội hè phù phiếm và những trò tiêu khiển lúc nào cũng bủa vây âm ĩ quanh mình. Anh có thể dễ dàng trò chuyện với một trăm người suốt đêm mà không nhớ nổi một đoạn hội thoại nào thú vị và ý nghĩa.

Nếu được lựa chọn, anh ắt sẽ ngừng tổ chức những sự kiện như thế và lánh mặt. Nhưng một người đàn ông có địa vị phải tổ chức những dạ hội thế này. Đó là một trong những thứ cha anh đã nhồi nhét vào đầu anh trong suốt những bài giảng bất tận về việc anh phải hành xử như thế nào khi trở thành Hầu tước. Thậm chí đến bây giờ, sau chừng ấy năm, anh vẫn còn nghe văng vẳng tiếng cha cứ dõng dạc đi dõng dạc lại trong tai.

Dù có thoái thác việc sống theo kỳ vọng của gia tộc, anh cũng không thể thoát khỏi những tác động của xã hội. Những bữa tiệc này cũng đã trở thành mối dây liên kết của anh với những yếu tố không hề hấp dẫn, nhưng rủi thay, lại cần thiết.

Thở dài một tiếng, Tristan đưa mắt lên và thấy mình đang nhìn thẳng vào Meredith Sinclair. Tim anh bắt đầu đập thành thịch như thể anh vừa chạy ba dặm đường, y hệt mọi khi. Cô đang đi về phía anh, len lỏi qua đám đông râm ran chuyện trò với nụ cười tươi tắn vô cùng quyến rũ. Những năm qua anh đã nhìn thấy nó không biết bao lần trong những phòng vũ hội và phòng khách ở London, nhưng lâu lắm rồi về nụ cười đó không hướng về anh. Lỗi tại anh cả. Anh đã tìm mọi cách để tránh tiếp xúc với cô những năm qua.

Rõ ràng chính nụ cười của cô đã thu hút mọi người. Trong khi hầu hết phụ nữ trong giới giấu nó sau chiếc quạt, khăn tay và những cái nguẩy đầu e lệ, Meredith lại đặt cả tâm hồn mình vào nụ cười. Nó rạng rỡ một cách không thích hợp, chân thật và thỉnh thoảng còn toe toét.

Và giờ cô dừng lại ngay trước mặt anh, gương mặt cởi mở và tràn đầy một thứ ánh sáng mà anh gần như đã quên mất nó tồn tại. Anh chật vật hít vào để kìm nén nỗi khao khát không mong đợi đang dâng lên khi anh tỏ ý chào cô bằng cái gật đầu không lời.

“Xin chào, ngài Carmichael,” Meredith nói và khẽ nhún gối. Sau khi anh đáp lại bằng việc nghiêng mình thi lễ, cô bèn nói tiếp, “Hãy thứ lỗi cho tôi vì đã đường đột tiếp cận ngài mà không có sự giới thiệu chính thức, nhưng tôi không đợi được để chúc mừng ngài vì bữa tiệc vô cùng tuyệt vời này.”

Anh chớp mắt. Bữa tiệc? À phải, mỗi phiên phức ồn ào mà anh đã gần như quên mất. Đương nhiên là cô sẽ thích nó, vì cô là thái cực trái ngược với anh. Meredith lúc nào cũng được ngưỡng mộ, nhất là từ khi cô đoạn tang chồng.

Tristan tìm lại phong thái của mình một cách khó khăn và đáp lại nụ cười của cô bằng một nụ cười xơ cứng. Rất lâu rồi anh không dùng đến nó nên cảm thấy lạ lẫm. Anh chỉ biết hy vọng trông mình không giống một tên ma cà rồng.

Anh hắng giọng. “Đâu cần phải xin lỗi, thưa cô. Xét cho cùng, chúng ta đều quen biết nhau cả. Giữa những người bạn cũ thì không cần đến sự giới thiệu chính thức.”

Lời nói vừa bật ra, anh đã muốn nuốt nó lại. Sau quãng thời gian dài như thế, có thể cô không còn nhớ mối quen biết ngắn ngủi hồi bé thơ, hoặc tấn thảm kịch trong một đêm đen như mực họ đã cùng chia sẻ. Quai hàm anh giãn giật với hồi ức đã chìm khuất tự thuở nào, nhưng anh lắc đầu xua đi cảm giác giận dữ vẫn song hành với những ý nghĩ về đêm hôm đó. Những phản ứng mạnh mẽ ấy chính là lý do khiến anh đã đấu tranh vất vả để tránh xa Meredith.

Gương mặt cô dịu lại và nụ cười của cô nhạt đi vì hồi ức. “Ồ, đã qua lâu rồi nhỉ? Tôi không nghĩ ngài còn nhớ. Tất nhiên rồi, chúng ta đã không nói chuyện kể từ...” cô ngừng lại, và trong khoảnh khắc, anh trông thấy những cảm xúc dữ dội trong mắt cô. “...kể từ lần cuối cùng ngài đến dinh thự của bác tôi,” cô kết thúc bằng một nụ cười ôn hòa xóa sạch bất cứ phản ứng nào trước đó.

Cầm Tristan trẻ xuống. Những kỷ niệm của ngày tháng vô tư lự buồn vui xen lẫn. Khi đó anh không có một trách nhiệm thực sự nào, gánh trên vai ít kỳ vọng hơn. Và không có bí mật. Giả như anh biết trước cái nhà tù mà cuộc đời anh sẽ bước vào, thì anh đã tranh thủ tận hưởng hết tuổi trẻ của mình.

Anh không thể không nghĩ về Meredith của những ngày đó. Dường như cô rất đổi cô đơn và bám theo anh khắp mọi nơi. Thậm chí còn đồng ý đóng giả làm con tin, xác chết, và binh lính của anh. “Tất nhiên tôi nhớ chứ, cô Northam. Hồi đó cô là một người tài ba.”

Cô bật cười, nhưng bất chấp tiếng cười du dương quyến rũ, anh vẫn trông thấy rất ít niềm vui trong đáy mắt cô. Quyến rũ, phải rồi. Cô đã quyến rũ từ hồi còn là một thiếu nữ. Lần cuối anh đến thăm anh họ cô là ngay trước khi họ nhập trường, anh đã nhận thấy những thay đổi ở cô. Đôi mắt cô có một ánh long lanh nào đó cuốn hút anh. Nụ cười của cô, thứ hiếm khi cô bộc lộ trong những ngày đó, đã làm anh mê đắm.

Cái đêm anh trông thấy cô đơn độc trong một quán trọ xập xệ, chỉ một năm sau chuyến ghé thăm cuối cùng, hiển nhiên là những gã đàn ông khác cũng chú ý đến sắc đẹp rực rỡ của cô. Cô đang bị quấy rối, bị giữ trong đôi cánh tay của một kẻ cục súc sẽ chiếm đoạt bất cứ thứ gì mà hắn muốn. Nhìn thấy những giọt nước mắt chảy dài trên má cô khi cô van xin được thả ra, trong anh bỗng dấy lên một cơn cuồng nộ đến mức anh sẵn sàng giết chết tên khốn đã cả gan chạm vào cô. Anh đã quên hết mọi thứ trên đời, mọi nghĩa vụ phải hoàn thành với gia đình, mọi sự kiềm chế gắt gao cha đòi hỏi ở anh... và để cho cảm xúc điều khiển. Khi đã bình tĩnh lại, anh biết mình không bao giờ có thể để bản thân lâm vào tình trạng đó nữa. Và như thế có nghĩa là phải tránh xa Meredith Sinclair. Tránh xa người phụ nữ đã từng làm anh cảm thấy mình thật mạnh mẽ. Anh đã gạt cô đi, quay về với những trách nhiệm cuộc đời.

Gần như là bất khả thi khi đẩy cô ra khỏi cuộc đời anh. Những ý nghĩ về cô hành hạ anh. Thậm chí sau này, anh còn đi tìm cô một lần nữa, nhưng cô đã lấy chồng. Và như thế lại hóa hay. Tốt hơn là cứ ngắm cô từ một khoảng cách xa trong những buổi tiệc tùng.

Giật mình nhận ra cô đang nói chuyện với mình, Tristan vội tập trung hơn.

“Ngài cũng rất tài ba khi còn bé mà, thưa ngài. Hẳn là hồi ấy tôi đã tra tấn ngài bằng những câu hỏi liên miên và sự hiện diện của tôi.”

“Cô chưa bao giờ là mối phiền phức cả,” anh nói nhẹ nhàng.

Meredith đỏ mặt, chỉ một chút hồng đã làm làn da màu kem của cô ửng lên hỏn. Nếu anh hôn cô thì cô có phản ứng như vậy không? Suy nghĩ đột ngột ấy khiến anh giật bản mình. Cái ý niệm ấy từ đâu ra vậy?

“Tôi lấy làm mừng vì ngài không còn nhớ nhiều lắm,” cô cười. “Tôi phải công nhận ngài là người bạn mà anh họ tôi quý mến nhất. Ngài có khỏe không? Tôi nghe nói cha ngài đã mất năm năm trước và em trai ngài cũng mới qua đời gần đây. Tôi rất tiếc khi biết chuyện của cả hai người.”

Anh gật đầu, nhưng gần như không nghe được gì. Anh chỉ có thể nhìn đắm đắm vào đôi môi đang chuyển động theo từng lời nói của cô. Đôi môi hấp dẫn làm sao!

“Thưa ngài?” Cô nghiêng đầu hỏi.

Anh giật mình. “Tôi xin lỗi, thưa cô. Cảm ơn những lời ân cần của cô đối với hai người thân đã mất của tôi.”

“Tôi cho rằng họ hẳn đã trao cho ngài một trách nhiệm nặng nề. Ở độ tuổi trẻ như vậy,” cô nói tiếp.

Tristan cau mày. Meredith đang tỏ ra tử tế, nhưng cô không biết lời cô nói là những vết cắt sâu đến mức nào.

Mỗi khi chủ đề ấy xuất hiện, anh luôn buộc mình tự hỏi: cuộc đời anh sẽ như thế nào nếu không có những trách nhiệm tưởng như bất tận ấy?

Nếu anh không có những bí mật xấu xa ấy?

Anh lắc đầu xua ý nghĩ đó đi và vươn thẳng đôi vai. Anh có cả hai thứ. Thế nên tốt hơn hết hãy rời khỏi người phụ nữ trước mặt này, còn hơn than vãn cho những gì anh không thể có, dù giờ đây Meredith là một góa phụ và không bị ràng buộc.

Nghiêng mình lần thứ hai, anh nói, “Rất vinh hạnh khi được gặp lại cô, thưa cô. Tôi hy vọng cô sẽ thích thời gian còn lại của bữa tiệc. Tôi xin phép.”

Miệng Meredith hé ra trong nỗi ngạc nhiên trước sự xua đuổi đột ngột của anh. Phải dùng hết sức mạnh ý chí, Tristan mới có thể quay gót và cất bước. Sau vài bước chân, anh cho phép mình liếc nhìn qua vai một cái. Qua đám đông, anh thấy cô vẫn đứng nguyên tại chỗ, mắt mở to và hai tay nắm chặt bên hông.

Anh thở dài và buộc mình đưa mắt đi. Meredith là một giai nhân, nhưng cô cũng là trái cấm. Giờ anh lại càng không thể để những cảm xúc khống chế mình như mỗi lần ở gần cô. Anh phải gạt sự cám dỗ mới tái hiện này qua một bên. Những vấn đề chi phối cuộc sống của anh thời gian gần đây quá hệ trọng và quá nguy hiểm để cho phép dù chỉ một chút xao lãng vui vẻ.

Meredith nhìn Tristan biến mất trong đám đông chen chúc, trong lòng dâng lên hai cảm giác mạnh mẽ nhưng trái ngược nhau.

Mặc dù họ chỉ trao đổi vài lời ngắn gọn, nhưng cô thích thời gian họ ở bên nhau. Thường thì, cô thấy những bữa tiệc thật nhàm chán, nhưng một cuộc chuyện gẫu dù là vu vơ với Tristan cũng nằm trang trọng trong tâm trí cô. Có một sự kết nối ở đó. Một sợi dây bé nhỏ nối hồi ức của họ từ trong quá khứ. Bên dưới mấy lời bình thường họ trao đổi là một cảm xúc sâu sắc hơn.

Ở bất kỳ hoàn cảnh nào khác, cô ắt sẽ cho phép mình hy vọng họ sẽ còn gặp lại nhau. Rằng họ có thể tiếp tục cuộc trò chuyện vào một buổi tối khác. Khao khát muốn tìm hiểu sâu hơn sức hút của người đàn ông này đối với bản thân khiến cô phát hoảng.

Nhưng hôm nay, cô cảm thấy Tristan Archer đang che giấu điều gì đó. Thái độ của anh ấy... có vẻ bất ổn thế nào. Anh gạt đầu, mỉm cười và nói những lời phù hợp, nhưng trong mắt anh cô thấy lóe lên một tia liêu lĩnh. Thứ cảm xúc hầu như luôn tồn tại trong những tên tội phạm mà cô truy bắt. Đàn ông chất chứa nhiều bí mật hiểm khi vui vẻ và thảnh thơi lắm mới cho phép bản thân được thoải mái, kể cả với những người họ thân quen và quan tâm.

Giây phút cô dẫn chân vào địa hạt đời sống riêng của anh, Tristan đã vứt bỏ cung cách lịch thiệp của mình và vội vã bỏ đi. Có thể nỗi buồn đau đã khiến anh lẩn tránh câu hỏi của cô, nhưng cô không hề nhìn thấy vẻ đau khổ trong mắt anh trước những hồi ức cô gợi ra.

Mà cô nhìn thấy một quyết tâm không lay chuyển. Một tia sáng mãnh liệt nói lên rằng anh không có ý định thảo luận bất cứ chuyện gì có thể hơi mơ hồ dính líu đến con người thật của anh hay những bí mật anh nhất quyết muốn che giấu với thế giới.

Tim cô chùng xuống.

Với tiếng thở dài khó nhọc, Meredith rướn thẳng vai và bắt đầu len lỏi đi qua đám đông. Emily sẽ gặp cô trong chưa đầy mười lăm phút nữa. Trong thời gian đó, cô cần gạt bỏ mọi cảm xúc khỏi gương mặt. Bạn cô chắc chắn sẽ trông thấy những tiếc nuối và sợ hãi của cô nếu chúng vẫn còn. Emily vốn đã như một chú chó sẵn đánh hơi được mùi cáo khi có vấn đề liên can đến mối quan hệ một thời của cô với Tristan.

Đanh mặt lại, Meredith lấy một ly sâm panh ở chỗ người hầu gần nhất và hướng ra ngoài hiên. Cô chỉ biết hy vọng Emily đã phát hiện ra vài manh mối bác bỏ được sự liên quan của Tristan trong vụ trộm tranh. Chúng sẽ cho Meredith biết phản ứng của anh trước những câu hỏi của cô là do mối u uẩn khác, chứ không phải lương tâm tội lỗi của một kẻ phản bội Nhà vua và Tổ quốc.

Khi bước ra bầu không khí mát lạnh ngoài hiên, cô cầu nguyện nó hãy là sự thật.

Nhưng từ sâu trong thâm tâm, cô biết rằng không phải.

3. Chương 3

Trước khi Emily kịp nói lời nào, gương mặt cô ấy đã hiện rõ mọi điều Meredith cần biết. Đôi mắt xanh lam của cô ấy long lanh ánh phản kích với cuộc săn lùng. Lần đầu tiên trong bốn năm, Meredith thấy sợ tia sáng đó.

“Cậu đã tìm thấy bức tranh?” cô thì thào khi rời mắt khỏi vẻ mặt kích động của Emily tới cửa sổ phòng vũ hội. Ở đó, Tristan đang đứng bên lề sàn nhảy nói chuyện với một người đàn ông cô không thể nhìn rõ mặt trong đám đông nhón nháo.

“Không,” Emily đáp. “Mình chưa thể chắc chắn, nhưng mình nghĩ nó không có ở đây.”

Toàn thân Meredith cứng lại với niềm vui không mong muốn trước khi cô kiểm chế được. Tội lỗi của Tristan chưa chứng minh được hoàn toàn. Cô bất chợt lo lắng trước nỗi nhẹ nhõm đang ào ạt chảy qua người. Cảm xúc không được có chỗ ở đây. Không phải trong nghề nghiệp của cô.

“Cậu đang nghĩ gì thế?” Emily lẳng lặng hỏi.

Meredith vội quay về phía Emily. Mắt bạn cô gặp mắt cô với sự chăm chú kiên định.

“Ý của cậu là sao?” cô hỏi với nụ cười ngây thơ.

Emily nhướn mày và lắc đầu. “Cậu... có điều gì đó bất bình thường trong hành vi của cậu. Cậu có nói chuyện được với Hầu tước Carmichael không?”

Meredith gật đầu khi cuộc trò chuyện ngắn ngủi của họ điếu qua đầu cô, hành hạ cô với những thắc mắc nó khuấy lên. “Có, bọn mình nói chuyện được một chút.”

“Anh ta có nói gì hay làm gì gây rắc rối cho cậu không?”

Meredith dừng lại cân nhắc. Rõ ràng Emily đã nhìn ra phần nào sự thật trong thái độ của cô, nhưng cô không chắc mình có thể chia sẻ được bao nhiêu. Chuyện đó gây ảnh hưởng đến tư cách đạo đức của cô cũng nhiều như của Tristan. Tại sao cô lại muốn giấu những sự thật quan trọng với người cộng sự và người bạn tốt nhất của mình nhỉ?

Cô hắng giọng. “Bản thân lời nói của anh ta hoàn hảo không chê vào đâu được,” vừa nói cô vừa nhún vai. “Nhưng thái độ của anh ta mới có vấn đề.”

Emily chạm vào tay cô. “Và điều đó làm cậu lo lắng?”

“Hơn mức cần thiết.” Meredith thở dài liếc vào phòng vũ hội lần nữa. Giờ Tristan đã ở ngoài tầm mắt cô, nhưng chắc chắn không ở ngoài tâm trí cô.

Emily lưỡng lự một lúc rồi lên tiếng, “Cậu muốn tin anh ta vô tội?”

Meredith gật đầu. Cô sẽ không nói dối.

“Ừ, mình thừa nhận điều đó. Mình nên bước vào một vụ án mà không đưa ra bất cứ quyết định nào về tính cách của đối tượng tình nghi, nhưng mình biết Tristan.” Cô ngập ngừng. Cô có thực sự biết chút gì về anh không? “Mình ghét phải nghĩ rằng anh ấy có thể phản bội những thứ mình gìn giữ.”

Emily thở dài. “Vây cậu không nên như thế này. Lúc sắp đi gặp cậu, mình đã thấy một loạt cái tên trong danh sách của Ana.”

Meredith cau mày. Đạo gần đây Tristan kết giao với một số phần tử cực kỳ nguy hiểm trong xã hội. Ý nghĩ những tên tội phạm đó đang ở trong nhà anh ngay lúc này xuyên thấu tâm can cô, khiến nó trĩu nặng.

“Và?” Cô hỏi.

Emily nhăn nhó gật đầu. “Tristan đã có một cuộc trao đổi gay gắt với Augustine Devlin.”

Mắt Meredith mở lớn đến mức nhối. Devlin. Hẳn là phó thủ lĩnh của một toán những kẻ phản động nguy hiểm nhất. Hai tay hắn nhúng chàm sâu đến độ hằn sọc mùi tai tiếng và đồi bại.

Tổ chức của cô và những tổ chức khác có cùng tiêu chí đã theo dõi bằng của Devlin mấy năm trời, nhưng chưa bao giờ tìm được đủ bằng chứng kết tội chúng hay xác định được thân phận tên cầm đầu. Rất có khả năng chúng đã gây ra những cái chết và thương tật cho những người chính nghĩa phục vụ đức vua, cả trong quân đội lẫn hàng ngũ điệp viên.

“Cậu có chắc đó là Devlin không?” cô hỏi, giọng run rẩy.

“Mình đã bám theo tên khốn đó lâu chừng ấy, làm sao mình không nhận ra hắn chứ!” Emily nói qua hàm răng nghiến chặt. “Carmichael trông không hề vui mừng khi gặp Devlin, nhưng cũng không ngạc nhiên gì. Anh ta cũng không khinh rẻ hay lạnh nhạt với hắn.”

Tim Meredith chùng xuống, nhưng cô vẫn giữ thẳng đôi vai.

“Vây thì mình không tránh khỏi cái sự thật mà mình không muốn tin rồi,” cô nói. “Mình phải tiến về phía trước và điều tra một cách nghiêm túc thôi. Có lẽ Tristan thực sự dính líu đến những âm mưu gây nguy hiểm cho đất nước. Nếu đúng như thế, anh ta và đồng bọn phải bị ngăn chặn trước khi bọn họ kịp chuyển đi bất cứ thông tin nào có thể giấu trong bức tranh.”

Cô day day mắt. Làm sao người đàn ông danh giá từng bảo vệ cuộc đời cô lại trở thành một kẻ phản bội như thế?

Emily vỗ vỗ lên cánh tay cô trấn an. “Mình rất tiếc, Merry. Mình biết cậu không muốn một điều như thế xảy đến với bạn mình.”

Nhún một bên vai, cô đáp, “Nếu quả Tristan đã làm những điều anh ta bị buộc tội, thì anh ta không phải bạn mình nữa.”

Emily gật đầu, nhưng dường như cô không chắc chắn lắm về quyết tâm của Meredith. “Mình nghe lỏm được mấy cuộc nói chuyện. Có vẻ gia đình Carmichael sẽ rời London vào đầu tuần tới và về điền trang của họ ở nông thôn để tổ chức một bữa tiệc thường niên. Cuộc tụ tập sẽ kéo dài nửa tháng. Sau đó, họ thường về nghỉ ngơi ở Bath hoặc những địa điểm khác bên ngoài. Mình không biết khi nào anh ta quay lại London.”

Môi Meredith mím lại. “Mình phải tìm mọi cách đi theo họ tới điền trang Carmichael. Nếu bức tranh không ở trong thành phố, có khả năng nó sẽ ở đó. Vùng nông thôn biết đâu lại chính là nơi trung chuyển thông tin.”

“Đồng ý. Carmichael có nhắc đến bữa tiệc với cậu không?”

Cô lắc đầu. “Không, và mình nghĩ nếu tiếp cận anh ta lần nữa, mình sẽ làm anh ta dấy lên nỗi hoài nghi bởi chúng mình đã không nói chuyện với nhau từ lâu lắm rồi. Nhưng bà Carmichael hiện có mặt ở đây. Có lẽ bà ấy chính là cơ hội tốt nhất để mình kiếm được một lời mời.”

Emily nhú mày, nhìn cô thận trọng. “Mình có nên tham gia cùng cậu không?”

“Tham gia bữa tiệc ở điền trang Carmichael ư?” Meredith hỏi. Khi Emily gật đầu, cô thối lui một bước trong sự ngạc nhiên. “Không đâu. Cậu cần phải ở đây để lục soát ngôi nhà một khi gia đình họ rời thành phố. Và Ana sẽ cần sự trợ giúp của cậu để giải mã bất cứ thông tin nào mình gửi về từ nông thôn.”

“Được rồi, được rồi.” Emily xua tay ngắt lời cô. “Nhưng mình lo cho cậu. Mình chưa bao giờ thấy cậu day dứt đến thế khi bắt đầu một vụ mới. Về mặt cậu cho thấy cậu đang bị dằn vặt ghê gớm. Có lẽ tốt hơn mình nên ở đó để giúp cậu.”

“Không!” Meredith quay lưng lại với bạn để chuẩn bị bước vào trong. Nhận xét sắc sảo của Emily khiến cô lảo đảo. Bạn cô quá dễ dàng thoát ra những nghi ngờ và lo lắng về sự vướng mắc của cô trong vụ điều tra này. “Đừng có ngớ ngẩn. Mình hiểu nhiệm vụ của mình chứ.”

“Nhưng cậu có hiểu con tim cậu không?” Emily gọi với theo.

Meredith chờ người, hai tay siết chặt lại bên hông khi cô quay lại phía bạn mình. Cô chậm chậm lắc đầu. “Con tim mình không liên quan gì đến chuyện này, Emily. Không một chút nào. Cậu thứ lỗi, mình phải đi tìm bà Carmichael.”

Nhưng khi rảo bước khỏi hàng hiên, cô không thể ngó lơ sự thật rằng con tim cô đang đập quá dữ dội đến mức cô không thể nghe được âm thanh gì khác.

Constance Archer, Hầu tước quả phụ Carmichael, vẫn y hệt như trong trí nhớ của Meredith. Tristan đã thừa hưởng mái tóc sẫm màu và đôi mắt sắc sảo của bà. Nhưng không giống con trai mình, quý bà Carmichael hay cười và xem ra rất thích những đòi hỏi cấp bách mà bữa tiệc gây ra đối với thời gian và khách khứa của bà. Khi Meredith băng qua phòng, cô thấy bà bị một đám những cô gái và mẹ của họ vây quanh. Tất cả đều có vẻ mê mẩn trước bất kỳ câu chuyện nào bà đang chia sẻ với họ.

Meredith có thể hiểu tại sao. Gương mặt Carmichael đầy sinh động khi bà kể chuyện. Cặp mắt bà sáng bừng và đôi tay vung vẩy như một chú chim ruồi để nhấn mạnh cho lời nói. Không giống Tristan, ở bà không có nỗi u uất hay gánh nặng bí mật nào đeo quanh cổ.

Meredith rướn thẳng vai lên để chuẩn bị. Kiểm được lời mời dự tiệc từ một người phụ nữ có khả năng không nhớ ra cô sẽ là một thử thách. Cô không được quên nhiệm vụ của mình hay mối nguy hiện nay. Nếu cô mất dấu Tristan trong nửa tháng, anh có thể tống khứ bức tranh đi. Cơ hội để cô chứng minh sự vô tội – hay có tội – của anh sẽ tan thành mây khói.

Cẩn thận lách qua đám phụ nữ đang say sưa chuyện trò, Meredith giữ ánh mắt không rời mẹ Tristan khi cô len đến gần. Trước khi cô nghĩ cách để xen vào, thì mắt bà đã nhìn trúng cô và bà há hốc miệng, hai tay đưa lên ôm lấy má.

“Ôi trời! Northam phu nhân, là cháu phải không?” bà cười rạng rỡ đón chào làm tim Meredith giật mạnh. “Cháu thân yêu, đã bao lâu rồi nhỉ?”

Meredith gạt đi nỗi sung sướng bất ngờ khi được nhớ tới. “Bà Carmichael, thật tốt vì bà còn nhớ cháu. Đã bao nhiêu năm rồi cháu với có vinh hạnh được làm khách của bà.”

Bà Carmichael gật đầu với nụ cười tươi tắn, rồi lại lắc đầu. “Ồ, ta vô ý quá đi mất. Ta chắc là cháu biết những quý bà, quý cô ở đây?”

Meredith nhìn quanh đám đông và ngạc nhiên nhận ra mình biết tất cả bọn họ. Cô đã gặp họ ở vài bữa tiệc và thấy buồn cười trước tính phù phiếm của họ. Họ là những cô gái mới ra mắt mùa vũ hội năm nay, với những bà mẹ đi kèm.

Cô nhướn một bên mày nhìn từ các cô gái sang bà Carmichael. Các con gái của bà đều đã trưởng thành và lập gia đình, thế nên bà sẽ không biết những cô gái này qua mối quan hệ xã hội của họ với các con bà. Tại sao hiện giờ bà lại được họ vây quanh?

Trừ phi...

Tristan. Cô tìm được anh trong đám đông bằng một cái quét mắt chớp nhoáng. Anh chưa kết hôn. Hiển nhiên là bà Carmichael đang đóng vai bà mối.

Một luồng ghen tị vừa mạnh mẽ lại vừa bất ngờ xuyên qua người Meredith trước khi cô kịp quyết liệt đẩy nó ra.

“Vâng, thưa bà.” Cô gật đầu với đám phụ nữ. “Xin chào mọi người.”

Họ lịch sự gật đầu và chào đáp lại cô. Meredith hướng sự chú ý trở lại bà Carmichael. “Cháu rất tiếc vì đã lâu không được nói chuyện với bà. Có lẽ từ sau khi chồng cháu mất.”

“Chuyện đó xảy ra cách đây nhiều năm rồi, đúng không?” Bà Carmichael hỏi. “Xem ra chúng ta đều là hai con tàu cô đơn. Chúng ta đã đi qua nhau, nhưng chưa bao giờ chung một hướng.”

Meredith gật đầu. “Vâng. Cháu rất mừng vì chúng ta đã hướng mũi tàu về nhau tối nay.”

Hầu tước quả phụ khẽ thở dài. “Nhiều lần ta đã báo Tristan rằng ta hết sức băn khoăn về cháu trong mấy năm qua.”

Meredith tự hỏi Tristan cảm thấy ra sao về lời nói đó, bởi chính anh là người đã muốn giữ khoảng cách giữa họ, nhưng rồi cô mỉm cười, và đó không phải là một nụ cười cô phải nặn ra. Những kỷ niệm của cô về phu nhân Carmichael đều đáng mến. Bà lúc nào cũng tử tế với cô trong những lần bà đến thăm. Với sự chăm sóc gần như một người mẹ.

“Cháu vẫn ổn cả, thưa bà,” cô nói.

“Ta mừng khi nghe vậy.”

Meredith cúi đầu. Bà Carmichael đang chăm chăm nhìn cô với vẻ mặt kỳ lạ. Giống như cô đang được ước lượng vậy. Và đột nhiên cô nhận ra... đúng như thế thật. Phạm vi mai mối của bà hình như đã vươn đến cả cô, bất chấp độ tuổi đã hai mươi sáu và tình trạng góa bụa của cô. Điều này thật đáng kinh ngạc. Nhưng Meredith lấy lại tự chủ một cách tốt nhất có thể.

Cô có thể tận dụng niềm mong mỏi của bà Carmichael muốn thấy con trai bà kết hôn, dù điều đó trái với mong muốn của cô... cũng như của Tristan. Ý nghĩ ấy để lại một vị chua gắt trong miệng Meredith, nhưng cô nuốt nó xuống.

“Cháu vừa trò chuyện với con trai bà hồi đầu buổi tối, chỉ vài câu thôi nhưng khá vui vẻ ạ,” cô nói với mái đầu cúi gằm xuống ngược trái ngược hoàn toàn với tính cách của mình. Ngay cả khi ra ngoài xã hội, cô cũng chưa bao giờ giỏi mấy trò tán tỉnh. Cô thích sự thẳng thắn hơn – thứ cô hiếm khi được thể hiện trong vai trò một điệp viên. “Trông anh ấy rất tuyệt. Và điển trai như cháu còn nhớ nhiều năm về trước.”

Đôi mắt sáng lên vui thích, bà Carmichael bước lại gần cô, khép lại cuộc nói chuyện đang dở dang với đám phụ nữ kia một cách hiệu quả. Bà nắm lấy tay Meredith và dắt cô đi mà không thèm liếc nhìn lại.

“Tuyệt quá,” bà vừa nói vừa khéo léo dẫn cô lách qua đám đông. “Hai đứa hồi nhỏ rất thân nhau, đúng không? Tristan thường nói về những ngày thanh thoi ở nhà bác cháu.” Một bóng đen thoáng lướt qua gương mặt hằn nét lo âu của bà. “Hồi đó nó hay cười hơn.”

Vậy là nữ Hầu tước cũng cảm nhận được vấn đề ở con trai mình. Bà biết được bao nhiêu về những mối giao thiệp của anh? Bà có thể là một nguồn thông tin giá trị, chỉ cần Meredith có được lời mời quý báu tới điền trang Carmichael.

“Cháu nghĩ cả hai chúng cháu đều dễ dàng cười hơn khi còn nhỏ,” cô nói. “Không có những trách nhiệm, những mối lo đè nặng lên chúng cháu. Giờ con trai bà đã là Hầu tước, có lẽ công việc đã ngăn anh ấy tham gia rất nhiều buổi tối như hôm nay.”

Nữ Hầu tước nhún vai. “Cả lúc ở cùng khách khứa, nó cũng hiếm khi để một nụ cười lướt qua môi. Ta đang cố khuyến khích nó bằng những sự kiện như thế này.”

Meredith gật đầu. Tristan luôn luôn nghiêm túc và kiệm lời. Cô không thấy ngạc nhiên chút nào khi anh chẳng mấy mặn mà với tiệc tùng hay vũ hội. Tuy nhiên, cô phải khích tiếp. “Có lẽ anh ấy không quan tâm đến xã hội London, thưa bà.”

Mánh khéo đó nhằm từ từ lái cuộc trò chuyện sang bữa tiệc ở nông thôn, rồi cô sẽ tìm cách mở đường đến lời mời. Nhưng nó giống như điều khiển một con tàu lớn. Cần đến sự thận trọng và quyết tâm, từng chút một.

Bà Carmichael cười lớn. “Xã hội nước Anh nó còn chẳng mấy quan tâm nữa là,” bà nói. “Kể cả cuộc tụ họp hàng năm của gia đình Carmichael chúng ta nó cũng chỉ hơi hứng thú.”

“Nhà ta có cuộc tụ họp gia đình hàng năm ă?” Meredith hỏi với vẻ ngạc nhiên giả dồ. “Thật hay quá. Cháu nghe nói vùng nông thôn ở đó rất đẹp. Chắc chắn nó sẽ có tác dụng tốt với anh ấy. Cháu rất thích không khí ở miền quê.” Cô nín thở khi lên nhìn bà Carmichael qua khoe mắt.

Nữ Hầu tước chớp một ánh nhìn vào gương mặt Meredith và đôi mắt xanh lục của bà lấp lánh. “Cháu được hoan nghênh tham gia cùng chúng ta, cháu thân mến. Chúng ta sẽ lên đường vào thứ Hai tuần tới. Sau một thời gian dài, ắt sẽ rất vui khi làm mới lại mối quan hệ của chúng ta.”

Meredith nén một tiếng kêu chiến thắng. Cô cố làm vẻ mặt phân vân khi đặt một đầu ngón tay mang găng lên môi. “Thứ Hai tuần tới ă? Cháu không chắc lắm. Bà biết cháu ở trong nhóm Chị em hội Nhân ái vì Quả phụ và Trẻ mồ côi rồi đấy.”

Bà Carmichael gật đầu. “Cháu đang làm một công việc rất đáng khen. Nhưng buổi tụ họp của chúng ta chỉ kéo dài nửa tháng. Ta chắc cháu có thể được miễn khỏi những công việc tốt đẹp của mình trong quãng thời gian ngắn như vậy.”

Cô im lặng một lúc như thể đang cân nhắc lời đề nghị thêm chút nữa, rồi gật đầu. “Vâng, bà nói đúng. Nếu cháu định khiển trách con trai bà, dù có là nói đùa, vì cung cách quá ư nghiêm nghị của anh ấy, thì cháu cũng không thể lấy công việc làm lẽ sống được. Cháu nghĩ cháu sẽ đi cùng bà.”

Bà Carmichael vỗ hai tay vào nhau. “Tuyệt vời! Ôi, Tristan sẽ mừng lắm đây.”

“Con mừng vì chuyện gì, hả mẹ?”

Meredith cứng người. Rõ ràng cô cần điều chỉnh lại những kỹ năng của mình. Cô chẳng hề hay biết Tristan đã đến đằng sau họ và đang đứng ngay sát cô. Cô chật vật kìm nén thôi thúc muốn tháo chạy khỏi anh bằng cách khéo léo quay sang nhìn anh.

“Thưa ngài, ngài làm tôi giật mình,” cô nói với tiếng cười xen lẫn tiếng thở mạnh... thở quá mạnh đối với bản tính của cô.

“Tristan, phu nhân Northam vừa nhận lời tham dự bữa tiệc nhỏ của chúng ta ở điền trang Carmichael tuần tới,” mẹ anh nói với nụ cười rạng rỡ. “Điều đó có tuyệt không?”

Trong một khắc phản ứng của Tristan trước tin tức này hoàn toàn không kịp che giấu, và Meredith có thể hiểu từng cảm xúc của anh. Sự ngạc nhiên làm mất anh tối lại, cộng với một nỗi lo lắng khiến dạ dày cô quặn thắt vì nghi ngờ.

Nhưng đó chưa phải là tất cả. Sâu trong đáy mắt anh, ở những nơi tối đen đến mức cô suýt quay mặt đi, cô nhìn thấy một khao khát. Nóng bỏng và bùng cháy vượt khỏi vòng kiểm soát. Khao khát đối với cô.

Nỗi khao khát ấy được cơ thể phản phúc của cô đáp trả tương tự, khiến Meredith choáng váng. Và càng choáng váng hơn khi nhận ra Tristan có cảm xúc như vậy với mình. Cô chưa bao giờ đoán được niềm say mê của anh, ngay cả trong những ngày cô mãi miết tìm kiếm nó. Những năm tháng anh tránh mặt cô một cách lộ liễu đã giết chết mọi hy vọng trong cô rằng anh sẽ muốn hoặc chí ít là thích cô.

Cô hít một hơi lấy lại bình tĩnh và đẩy phản ứng đó đi.

“Ồ,” Tristan cà lăm khi đưa mắt sang mẹ mình. “Chuyện đó thật... thật...”

“Bất ngờ, tôi biết.” Meredith nghe thấy nốt run run trong giọng mình. “Tôi hy vọng ngài không thấy phiền với sự xâm phạm ấy, thưa ngài.”

Sự lưỡng lự của anh đủ lâu để cô biết rằng anh có phiền. Nhưng vì anh không thể biết thân phận điệp viên của cô, nên Meredith không rõ vì lý do gì anh muốn giữ khoảng cách với cô. Nhất là khi sự say mê của anh đối với cô quá rõ ràng, và xem chừng anh đấu tranh với nó khá vất vả. Thế nhưng, đã bao giờ cô hiểu được sự xa lánh của anh đâu.

“Dĩ nhiên là không, thưa cô,” anh vừa đáp vừa nghiêng mình thi lễ. “Tôi trông đợi sự có mặt của cô ở đó. Mong hai vị phu nhân thứ lỗi, tôi thấy có người đang ra hiệu gọi tôi.”

Meredith im lặng gật đầu trong khi bà Carmichael bắt đầu nói liến thoắng về chuyện bữa tiệc ở miền quê sẽ thú vị ra sao khi có cô tham gia. Mặc dù Meredith cảm thấy mình đang trả lời các câu hỏi của bà theo

đúng cách thức, song cô gần như không chú tâm. Cô còn mãi nhìn theo đôi vai rộng của Tristan mở đường đi qua đám đông, và cảm thấy một luồng kích động đang rạo rực trong bụng mình.

Một cơn run rẩy chẳng liên quan gì đến công việc.

4. Chương 4

Mặt Tristan sẽ đông cứng nếu cứ phải đeo mãi cái nụ cười gượng ép này, và như thế anh sẽ không bao giờ xuất hiện nơi công cộng được nữa. Khi ấy, anh sẽ không bị ép buộc tham gia những bữa tiệc hay bữa tối tế ngắt mà thực tế chính là những nỗ lực úp mở của mẹ anh muốn mai mối con gái một vị đô đốc nào đấy cho anh.

Tất nhiên, buổi họp mặt ở miền quê này thì không úp mở chút nào. Mẹ anh gần như đã nói thẳng với anh rằng có một bảy các cô dâu tiềm năng sẽ đi qua trước mặt anh trong hơn hai tuần, và bà hy vọng anh sẽ nghiêm chỉnh suy nghĩ để chọn một người trước khi thời gian kết thúc.

Bà chẳng hề hay biết yêu cầu đó là vô phương đáp ứng. Nếu bà biết... Tristan cau mày. Bà sẽ thất vọng nhường nào về anh...

Anh lơ đãng gật đầu khi một cô gái lần đầu ra mắt không rõ mặt nêu tên, miệng cười khúc khích, dừng lại trong sảnh và nhanh nhẩu nhún gối chào trong khi bà mẹ đầy khí thế của cô ta vồn vã cất tiếng chào hỏi. Anh rùng mình khi họ được hộ tống về phòng.

Anh thực sự đang sống trong địa ngục. Chắc là anh đáng phải chịu hình phạt đó.

“Tristan.”

Anh giật mình trước tông giọng sắc bén của mẹ. Khỉ thật, anh lại lơ đãng nữa rồi. “Con xin lỗi, mẹ à. Chỉ là, ờ...”

“Nhiệm vụ của con là sắm vai chủ nhà chào đón khách, con yêu,” bà nói, giọng đã dịu dàng hơn. Khi nhìn về phía mẹ, anh trông thấy một tia lo lắng trong mắt bà mà bà đang gắng che giấu. “Con ghét việc này đúng không?”

Anh thay thế nụ cười gượng ép bằng nụ cười chân thật hơn và choàng một cánh tay qua vai bà. Lạy Chúa, bà gầy quá. Nó nhắc anh rằng thể giới của anh mong manh làm sao. Cứ như anh cần thêm nhiều lời nhắc nhở vậy.

“Con có ghét nó đâu mẹ,” anh nói dối. “Con thấy nó rất cần thiết. Buổi họp mặt ở đây là truyền thống và con có nghĩa vụ giữ gìn truyền thống ấy.”

Miệng bà mím lại. “Ta muốn con cảm thấy dễ chịu trong những sự kiện này. Ta ghét phải nghĩ rằng ta chỉ đang yêu cầu ý thức nghĩa vụ chứ không phải cảm giác vui vẻ của con.”

Vui vẻ. Đã bao lâu rồi anh không còn được hân hoan vui vẻ? Thực ra, Tristan biết chính xác là bao lâu. Một năm, tám tháng, và mười ba ngày. Từ lúc anh nhận được tin báo về cái chết của em trai. Nếu tập trung, anh còn xác định được số giờ và phút nữa. Anh quyết định không tập trung, vì lồng ngực anh đã chật cứng những cảm xúc đau thương và tuyệt vọng đến nỗi anh không còn chút thời gian hay sức lực nào dành cho việc đó nữa.

Nụ cười giả trá trở về môi Tristan khi anh siết nhẹ vai bà. “Con hứa với mẹ, con sẽ làm mọi điều trong khả năng để có được niềm vui. Khi con cười toe toét trong bữa ăn, cười tủm tỉm trong lúc chơi bóng vồ và khiêu vũ ở mọi vũ hội tổ chức trong hạt, thì mẹ sẽ không nhận ra con nữa đâu.”

“Nghe khá là... đáng sợ nhỉ.” Mẹ anh cười lớn.

Anh gật đầu. “Chẳng phải vậy sao?”

“Chỉ cần hứa là con sẽ gắng không dọa bất cứ cô gái nào mới ra mắt đến sợ chết khiếp bằng vẻ mặt lạnh lùng của mình và rằng con sẽ đặc biệt nỗ lực dành thời gian bên Meredith Sinclair, thế là đủ.”

Bụng Tristan thắt lại khi nghe nhắc đến tên cô. Anh hắng giọng cố ngăn những cảm xúc mãnh liệt của mình. Nếu mẹ anh phát hiện ra những gì anh mong muốn thực hiện còn nhiều hơn cả một nỗ lực đặc biệt với Meredith, thì chuyện này đừng mong kết thúc.

“Liệu có lý do xác đáng nào cho thấy con nên dành những nỗ lực đặc biệt cho cô Northam không?” anh hỏi với vẻ chán chường hờ hững. “Như thế rất không công bằng với những quý cô khác mẹ đã mời. Căn cứ vào những tia lấp lánh trong mắt họ khi họ gặp con, thì mọi quý cô đều ôm niềm hy vọng – rõ là được cổ vũ bởi mẹ – rằng họ sẽ rời khỏi đây với tư cách phu nhân Carmichael. Con chẳng thích nghe tin đồn mẹ mình đang tự bóp méo bản thân đâu, chưa kể đến con. Thật ra, con chỉ đang cố bảo vệ tên tuổi cao quý của gia đình thôi.”

Mẹ anh khôi hài phát mạnh vào tay anh. “Ta không nhớ đã tôn con lên thành một kẻ tự phụ như thế. Nếu có cô gái nào lôi kéo được sự chú ý của con, thì nhất định xứng đáng với nỗ lực đặc biệt con dành cho cô ấy. Ta không muốn kiểm soát trái tim con. Ta chỉ mong con hãy cố gắng nghe nó. Con đã sống độc thân quá lâu rồi.”

Trước khi anh có thể đáp lại, một cỗ xe đã dừng bánh ở lối đi lượn vòng trước cổng chính. Một người hầu chạy xuống để mở cửa xe cho những người ngồi trong. Một bàn tay mang găng hiện ra, tiếp theo là một mắt cá chân thanh mảnh, nữ tính thoáng lộ trong chớp nhoáng.

Và rồi trái đất ngừng quay, sau đó đóng băng trên trục của nó khi Meredith Sinclair bước xuống khỏi xe. Ngoài ý muốn của mình, Tristan nín thở.

Dường như sau mỗi lần gặp anh lại thấy cô đáng yêu hơn. Hôm nay mái tóc dày sẫm màu của cô được búi lên cho chuyến hành trình và nhét gọn dưới vành mũ bonnet mang màu xanh lam của trứng chim cổ đỏ, nhưng vài lọn tóc bất kham đã tuột xuống vờn quanh đôi má ửng hồng. Đôi mắt cô long lanh sức sống và niềm yêu đời khi chúng lướt qua sân vườn cùng ngôi nhà, như thể cô đang ghi nhớ từng chi tiết. Cuối cùng, mắt cô hướng vào cánh cửa mở và vào anh. Tim anh đập dồn khi cô đến, và toàn thân anh giật thót khi cô mỉm cười dịu dàng rồi đi tới với sự duyên dáng của một nàng chim bồ câu vút bay.

“Đáng dành một chút thời gian cho cô Northam đấy, bởi vì mỗi khi nhìn thấy cô ấy con cứ sáng bừng lên,” mẹ anh thì thầm bên tai anh. “Và mẹ muốn thấy vẻ mặt đó của con càng thường xuyên càng tốt.”

Tristan xua đi phản ứng của mình và gắng gượng khép lại cái miệng đột nhiên há hốc. “Mẹ bị nhiễm nặng ba cái trò lãng mạn ngớ ngẩn trong mấy cuốn sách mẹ đọc rồi,” anh lẩm bẩm khi nhìn Meredith tiến lại gần cánh cửa mở ngoài sảnh trước. “Vẻ mặt con không thay đổi vì cô Northam, và niềm vui của con chẳng phải vấn đề quan trọng.”

Trước khi mẹ anh cất lên câu phản đối thì Meredith đã cứu anh. Với một nụ cười rạng rỡ, cô bước vào sảnh và nhún gối chào.

“Xin chào đức ngài và phu nhân,” cô nói.

Mẹ anh dời sự chú ý khỏi anh, song nụ cười miễn cưỡng của bà cho anh biết bà chưa xong chủ đề này đâu. Trong khi bà chào hỏi Meredith, anh tranh thủ ngắm nhìn lần nữa vị khách cuối cùng này.

Giờ khi Meredith chỉ đứng cách anh vài bước, Tristan bắt được mùi nước hoa phảng phất từ cô. Nó là thứ hương thơm ngây ngất của hoa tử đinh hương hòa quyện với một mùi hương kỳ lạ. Gọi cảm và cảm đoán, giống như cô vậy.

Chết tiệt, nhưng cô là sự rối trí không mong muốn. À, không phải không mong muốn. Cô rất được mong muốn. Nhưng đó cũng là lý do anh ước cô đừng có mặt ở đây! Anh sắp đạt được mục đích, sắp chấm dứt được những phiền phức đeo đuổi mình ngót hai năm qua. Và anh biết sự xuất hiện của cô có thể gây tác động ra sao tới anh. Tất cả những hành động đã được suy tính và những hy sinh của anh sẽ đổ sông đổ bể nếu anh mất kiểm soát vào thời điểm này.

Tiếng mẹ anh xuyên qua màn sương mù của những suy nghĩ chẳng ăn nhập gì ấy. “Phu nhân Northam, ta rất vui vì cháu đã đến. Chuyến đi từ London không đến nỗi tệ chứ?”

Meredith gật đầu. “Cháu khá may mắn khi đường sá khô ráo và thuận lợi suốt chặng hành trình. Có điều, một trong những con ngựa của cháu bị tuột móng. Tuy chuyện đó nhanh chóng được khắc phục nhưng cũng khiến cháu đến trễ hơn. Cháu hy vọng mình không làm bữa tiệc của bà bị trì hoãn.”

Mẹ Tristan lắc đầu. “Không đâu, cháu yêu. Cháu là người đến cuối cùng, nhưng chỉ sau những người khác vài bước chân thôi. Cháu không gây cho chúng ta bất cứ phiền phức nào cả, phải không nào, Tristan?”

Tristan lắc đầu. Anh đã quá tập trung nhìn đôi môi mọng của Meredith phát âm đến độ hoàn toàn không chú ý đến xung quanh. Giờ anh đang bị kéo vào một cuộc trò chuyện mà anh gần như không tham gia. Họ đang nói gì ấy nhỉ? À đúng rồi, Meredith là người khách cuối cùng.

“Không, thưa mẹ. Không hề.” Anh liếc nhìn Meredith, bắt gặp ánh mắt cô đang nhìn lại. Trong khoảnh khắc anh nghĩ mình đã thấy những cảm xúc mãnh liệt ẩn sâu trong sắc thắm của mắt cô. Những cảm xúc không có chỗ trong một mối quen biết hay chuyện gẫu thông thường. Tức giận, dè chừng... khao khát. Nỗi khao khát sâu kín và nguy hiểm ấy kêu gọi một phản ứng đáp lại trong máu anh.

Tristan đưa mắt đi nơi khác. Mẹ anh luôn than vãn về tình trạng của anh, nhưng đây đích thị là lý do anh đã cô độc quá lâu. Những nhu cầu này, ham muốn này, chúng là sự xao lãng mà anh khó có thể khắc chế.

Meredith nghiêng đầu. “Mọi thứ ổn cả chứ, thưa ngài? Nom ngài xanh xao quá!”

Nghe thấy thế, ánh mắt mẹ anh lập tức chiếu vào khuôn mặt anh và những nếp nhăn quanh miệng sâu hơn vì lo lắng. Một cảm giác tội lỗi chạy rần rạt qua máu Tristan khi anh vượt thẳng người.

“Tôi nghĩ cô nhầm rồi, cô Northam,” anh thốt ra qua hàm răng nghiến chặt. “Tôi hoàn toàn khỏe mạnh.”

“Hmm.”

Nom cô có vẻ không tin cho lắm. Mắt cô lướt lên lướt xuống người anh, làm anh có một cảm giác không dễ chịu là mình đang bị thẩm vấn. Tất nhiên chuyện đó thật lố bịch. Cô chỉ đang đưa ra một nhận xét mà thôi.

“Tôi mừng vì mình đã nhầm, thưa ngài,” cô nhún vai đáp. “Vì tôi nghe nói bữa tiệc này hứa hẹn là một sự kiện lớn.”

Tristan lặng thinh gật đầu. Ôi trời, đúng vậy, bữa tiệc thường niên này lúc nào cũng nhằm thu hút sự chú ý. Riêng trong năm nay nó còn có một mục đích sâu xa hơn. Anh nhìn sang mẹ mình, người đang cười rạng rỡ hết với anh lại đến với cô. Thật khó khăn khi nhìn thấy bà đang tràn trề hy vọng đối với một điều mà anh không thể nào thực hiện, bất kể nó có kêu gọi anh bằng tiếng hát không thể cưỡng lại của một nàng tiên cá.

Bằng động tác cúi chào ngắn gọn, anh cắt ngang những nhận xét còn lại từ Meredith. “Tôi xin lỗi, thưa cô, nhưng như cô nói, bữa tiệc này là một sự kiện lớn, và có rất nhiều chi tiết cần giám sát. Giờ cô đã đến rồi, tôi chắc chắn mẹ tôi sẽ đảm bảo cho cô được nghỉ ngơi thoải mái. Hẹn gặp cô tối nay tại bữa ăn.”

Miệng mẹ anh há hốc trước lối cư xử khiếm nhã đến trắng trợn ấy. Lông mày Meredith thì nhướn hết cả lên và cô chậm chậm nhìn anh khi anh cáo từ với cái cúi chào cuối cùng.

Trong lúc vội vã đi xuôi hành lang, Tristan lắc đầu. Thật khó để làm một người bầu bạn lịch sự khi anh có một bí mật xấu xa nhường ấy đang mừng rỡ bên trong. Việc giả bộ làm một quý ông đang càng ngày càng trở nên mệt mỏi. Anh chỉ biết hy vọng kết thúc trò chơi cân não này cho thật nhanh. Nó là cách duy nhất để anh trở về cuộc sống anh từng biết. Cái cuộc sống đã chấm dứt vào khoảnh khắc em trai anh trút hơi thở cuối cùng.

Meredith nhìn chằm chằm vào chỗ Tristan vừa đứng chưa đầy một khắc trước. Tim cô đập mạnh. Trong mắt anh có một tia tuyệt vọng cùng cực, cùng một sự luân chuyển của tội lỗi và đấu tranh cô đã nhìn thấy trong bữa tiệc ở London mấy ngày trước. Nó là bằng chứng cho thấy anh đang chiến đấu với những con quỷ bên trong, nhưng liệu đây có phải là sự phản bội khủng khiếp mà cô được phái tới để chứng minh hay không? Hay là điều gì khác?

Cô không biết. Cô không biết gì hết ngoại trừ khao khát muốn đuổi theo bóng dáng đang xa dần của anh và cầu khẩn anh hãy thổ lộ với mình. Cô muốn an ủi anh. Giúp đỡ anh.

Cô không hề muốn đối đầu với anh. Cho dù đó là chuyện không thể tránh khỏi nếu những lời cáo buộc chống lại anh được chứng minh là đúng.

“Ta xin lỗi.”

Meredith giật mình khi bà Carmichael đặt nhẹ bàn tay lên cánh tay cô. “Mong cháu bỏ qua cho.”

Bà nở nụ cười buồn bã. “Hành động của con trai ta thật bất lịch sự. Ta xin lỗi vì nó không thể ở lại với chúng ta cho đến khi cháu định lui về phòng nghỉ.”

Meredith lắc đầu, và chân thành đặt tay mình lên bàn tay run run của bà Carmichael. Dù gì đi nữa, người phụ nữ này cũng không hay biết về nỗi đau khổ sâu kín mà Meredith đã phát hiện ra. Phu nhân Carmichael chỉ muốn con trai mình hạnh phúc, giống như bất cứ bà mẹ nào thương con. Meredith thấy nhói lòng khi quan sát gương mặt bà và nghĩ đến mẹ cô. Mẹ đã qua đời từ lâu, không thể che chở và an ủi cô nữa. Cô đã lớn lên mà thiếu vắng tình mẫu tử. Đến tận bây giờ chỉ thỉnh thoảng cô mới gặp bác trai và bác gái mình, và hiếm khi được họ gọi đến trong buổi họp mặt gia đình, cho dù cô đã sống với họ gần mười năm.

“Bà không cần lo lắng vậy đâu, thưa bà,” Meredith nhẹ nhàng trấn an. “Cháu dám chắc đức ngài Carmichael chỉ quá để tâm đến bữa tiệc và... và những việc khác đó thôi. Cháu sẽ không yêu cầu sự hiện diện của anh ấy nếu anh ấy không thể san sẻ nó.”

Gương mặt phu nhân Carmichael giãn ra và bà siết chặt cánh tay Meredith. “Cảm ơn cháu! Những vị khách khác đều đã về phòng, nhưng có lẽ cháu muốn được thả lỏng chân tay một chút sau chuyến hành trình dài. Cháu có muốn đi dạo một vòng ngoài vườn cùng ta không?”

Meredith chùn lại. Hầu tước phu nhân đang thể hiện một nỗ lực đặc biệt để kết thân với cô, có lẽ không nhằm mục đích nào khác ngoài ý đồ mai mối rành rành. Chấp nhận lời mời sẽ cho cô cơ hội tìm hiểu sâu hơn những hoạt động của Tristan, cũng như kho thông tin về điền trang và bất kỳ vị khách nào có thể lọt vào tầm điều tra của cô. Tuy nhiên, khi nhìn vào đôi mắt xanh hiền hòa của bà Carmichael, đôi mắt con trai bà đã thừa hưởng, lương tâm cô chợt nhói lên khiến cô lưỡng lự.

“Tất nhiên, trừ phi cháu quá mệt,” bà Carmichael nói và dậm bước đi.

Meredith rướn thẳng người. Chuyện này thật ngớ ngẩn. Cô không ở đây để kết bạn trăm năm hay khám phá những khao khát bị ẩn giấu. Cô ở đây để làm nhiệm vụ. Cô phải kiểm soát những cảm xúc kỳ cục này và không được để bất cứ chuyện gì cản trở mục tiêu.

“Cháu rất muốn được đi dạo với bà, thưa phu nhân. Từ lâu cháu đã nghe kể về những khu vườn tuyệt đẹp của nơi này.”

Miệng nở nụ cười, Hầu tước phu nhân khoác tay cô và dẫn cô đi ra những cánh cửa dẫn vào khu vườn. Họ đi theo một con đường nhỏ xinh xắn nằm giữa những bụi cây được cắt tỉa gọn gàng, cho đến khi bắt gặp một khu vườn rực rỡ. Trong thoáng chốc, Meredith quên bẵng những kế hoạch của mình để say sưa ngắm những luồng hoa xanh tươi khoe sắc.

“Đẹp quá,” cô thốt lên cùng với tiếng thở dài khi đặt cả hai tay lên ngực.

Gương mặt Hầu tước phu nhân rạng rỡ niềm tự hào. “Gia tộc ta luôn coi khu vườn là niềm kiêu hãnh,” bà thừa nhận. “Cụ tổ của Tristan đã tạo những nét phác họa đầu tiên, rồi các con trai và cháu trai cụ đều góp công phát triển khu vườn qua các thời kỳ.”

Meredith ngạc nhiên dừng bước. “Kể cả đức ngài Carmichael ạ?”

Hầu tước phu nhân lập tức gật đầu. “Ồ có chứ. Năm ngoái Tristan đã ra lệnh trồng những cây tử đinh hương dọc theo bức tường phía bắc đằng kia.” Nụ cười của bà hơi nhạt đi. “Để tưởng nhớ em trai nó, Edmund.”

Meredith trầm tư nhìn những bụi hoa đang nở rộ. Không hiểu sao cô chưa từng nghĩ Tristan là một người yêu hoa. Mọi thứ cô biết với tư cách cá nhân và trong những hồ sơ cô đã đọc về anh cho thấy anh là một người xa cách. Chắc chắn một con người yêu vườn tược không khớp với hồ sơ đó.

Thế nhưng... cô chẳng biết được nhiều nhận gì cho đến khi gặp gỡ trực diện với anh.

“Về mặt cháu càng thẳng quá,” nữ Hầu tước nhún mày nói. “Ta hy vọng không phải cháu đang đánh giá con trai ta qua hành động vừa nãy của nó.”

Meredith ngạc nhiên nhìn sang bà, rồi lắc đầu. Cô không thêm bất cứ nhận xét nào vào sự phủ nhận lặng lẽ ấy. Từ lâu cô đã học được rằng tốt hơn là cứ để người khác lên tiếng. Họ thường để lộ những sự thật tối quan trọng mỗi khi đựng phải một thái độ chăm chú không lời mà không hề nhận ra.

Constance thở dài. “Có người nói rằng Tristan kiêu ngạo. Thậm chí là tự mãn. Nhưng điều đó không đúng. Mấy năm vừa qua đã làm nó thay đổi.”

Meredith hít vào một hơi ngắn để phòng. “Thú thực là chính cháu cũng nhìn thấy sự thay đổi ở anh ấy,” cô nói với vẻ ngập ngừng. Thu thập bằng chứng là một nghệ thuật tinh tế. Nó phải được tiến hành từ từ và với độ chính xác cao.

Hầu tước phu nhân nhìn ra khu vườn với ánh mắt xa xăm. Rõ ràng bà đang nghĩ về những người đàn ông yêu dấu trong đời bà đã chăm nom khu vườn này và giờ đã ra đi. Và về đứa con trai còn lại.

“Đôi khi ta cảm thấy Tristan hẳn sẽ làm tốt hơn nếu được làm một thanh niên vô tư lự trong vài năm, trong khi em trai nó được hưởng hết mọi cơ hội ấy. Nhưng cuộc đời và cha nó không cho phép điều đó. Chồng ta là một người tốt và yêu thương các con, nhưng ông ấy gửi gắm những kỳ vọng rất cao ở Tristan. Ông ấy đòi hỏi sự xuất sắc cũng như khả năng kiểm soát ở nó trong cả cuộc đời.”

Meredith gật đầu, hấp thu hết những thông tin cô đang được nhận.

“Đôi khi ta sợ di huấn của chồng ta quá sức so với nó.” Bà thở dài. “Nó còn quá trẻ khi chồng ta qua đời. Tristan trở thành Hầu tước của một dinh cơ lớn với rất nhiều tá điền trông cậy vào nó. Nó lại còn phải thay thế cha chăm lo cho hai đứa em nhỏ nữa.”

Meredith nghĩ đến những gì cô đã biết về đoạn quá khứ ấy của Tristan. Anh đã tiếp quản đất đai và địa vị của cha vào thời điểm cô em út của anh, Celeste, vừa mới kết hôn, và cậu em trai Edmund vẫn đang sống ở nhà. Cô có thể hình dung nhiệm vụ đó khó khăn ra sao.

Phải chăng đó là lý do anh sa vào những mối quan hệ lắt léo đến vậy? Để chơi bời trác táng cho đã đời?

Không, chuyện đó thật phi lý. Nếu Tristan muốn phóng túng, có vô khối cách đắc dụng hơn nhiều so với phản bội Tổ quốc. Hẳn có một nguyên nhân khác đã đẩy anh tới cuộc sống ám muội này.

Liếc sang Hầu tước phu nhân, cô lên tiếng, “Cái chết của người cha chắc chắn sẽ làm biến đổi bất cứ người đàn ông nào, thậm chí khiến họ trở nên sắt đá và khắc nghiệt.”

Constance thở dài và lắc đầu. “Không, Tristan thì không. Ta đã lo về sự thiếu thốn những thú vui trai trẻ của nó, nhưng hình như nó chưa bao giờ tiếc nuối chúng. Trên thực tế, nó thích nghi rất nhanh với địa vị Hầu tước. Những thay đổi sâu sắc nhất ở nó nghiêng về đạo gần đây. Từ sau cái chết của em trai nó.” Hơi thở của bà nghẹn lại. Bà tìm trong túi áo choàng lông chiếc khăn tay thêu để chấm những giọt nước mắt chợt lấp lánh quanh viền mi.

Meredith gật đầu đồng cảm trong khi tâm trí lục tìm thêm những sự kiện bỏ sót. Edmund Archer kém Tristan bảy tuổi. Cậu ta đã hy sinh trong quân ngũ. Nếu Constance nói đúng, thì sự dính líu của Tristan vào những hoạt động nguy hiểm có thể liên quan đến cái chết của em trai anh. Cô sẽ cần thêm thông tin từ London trước khi có thể đi bước tiếp theo.

Khoác lấy cánh tay Hầu tước phu nhân, cô siết nhẹ. “Cháu rất tiếc vì chuyện buồn của gia đình bà.”

Bà mỉm cười, nhưng nỗi buồn vẫn đọng trên gương mặt. “Cảm ơn cháu. Sự mất mát thật khó khăn đối với gia đình ta, nhưng Tristan bị ảnh hưởng nặng nề nhất. Nỗi tức giận của nó ngày càng sôi sục và nó không bao giờ trở lại như xưa nữa.” Ánh mắt bà lướt sang Meredith. “Ta hy vọng nó sẽ nguôi ngoai, rồi lấy một người vợ. Có lẽ điều đó sẽ trả lại nụ cười cho nó.”

Trước ánh nhìn đăm đăm của bà, hai má Meredith chợt nóng bừng. Cô đã quá quen với một thể giới lấp lửng, nên sự thẳng thắn như thế khiến cô lúng túng.

Hầu tước phu nhân đưa mắt đi nơi khác, cho Meredith sự trì hoãn tạm thời khỏi lời giải bày mà cô không biết tiếp nhận thế nào cho phải phép.

“Có lẽ cháu cảm thấy lạ lùng khi ta nói với cháu quá nhiều về những sóng gió của gia đình ta.”

Meredith nhún một bên vai, dù cô tán thành lời nhận xét đó. Cô đã hy vọng, chứ không lường trước, một sự ngay thật như thế.

“Ta thổ lộ với cháu những điều này bởi ta biết cháu cũng trải qua những mất mát tương tự khi cha mẹ cháu qua đời.” Hầu tước phu nhân mỉm cười. “Cháu đã từng quý mến con trai ta, có đúng không?”

Meredith hít một hơi khó nhọc. “V-vâng, thưa bà. Chúng cháu... từng khá thân thiết với nhau hồi còn bé.”

Hầu tước phu nhân gật đầu. “Có lẽ việc khôi phục tình bạn đó sẽ tốt cho nó.” Bà vỗ vỗ lên tay cô. “Ta chắc cháu đã thấm mệt và muốn nghỉ ngơi trước bữa tối. Chúng ta trở vào nhà nhé?”

Meredith yếu ớt gật đầu trong khi nổi nhỡm trăn qua người cô. Tất nhiên, con người điệp viên trong cô hẳn là thấy thất vọng vì cuộc chuyện trò đã chấm dứt. Bà Carmichael đúng là một kho thông tin về Tristan và đã mở ra cho cô thấy hàng loạt động cơ tiềm tàng cho việc quay ngoắt sang thế giới ngầm của anh. Nhưng người phụ nữ trong cô lại có phản ứng khác. Buổi tâm tình, với những chủ đề về mất mát gia đình và những tình cảm xa xưa vốn từ lâu chìm vào quên lãng, đã đánh thức trong cô những cảm xúc mà cô không muốn đối mặt.

Khi họ rảo bước về ngôi nhà, Meredith thăm liếc sang Hầu tước phu nhân. Ý nghĩ của cô trôi miên man về những mùa hè xa xưa khi bà xoa đầu cô và trao cho cô một nụ cười hay lời nói ân cần. Là một đứa trẻ cô đơn, cô nuốt lấy những giây phút đó như những viên kẹo ngọt. Những năm sau này, cô vẫn nhớ tất cả mọi thứ về người phụ nữ xinh đẹp và đôn hậu ấy.

Mặc cảm tội lỗi đâm thẳng vào cô. Cô đang lợi dụng lòng tốt của bà để làm hại bà và con trai bà. Tệ hơn thế, cô nhận thức sâu sắc được rằng bà đang coi cô là một mối lương duyên cho Tristan. Trong khi không hề hay biết anh có thể là một kẻ đê tiện ra sao.

Toàn bộ tình huống khiến đầu Meredith đau như búa bổ.

Hầu tước phu nhân mỉm cười khi họ bước vào nhà. “Simpson sẽ đưa cháu về phòng. Nếu cháu cần bất cứ thứ gì thì cứ rung chuông nhé.” Bà siết nhẹ cánh tay Meredith. “Ta rất vui vì cháu ở đây, cháu yêu. Hẹn gặp cháu ở bữa tối.”

“Cảm ơn bà, thưa bà,” Meredith đáp ứng. “Cháu rất mong chờ tới lúc đó.”

Nhưng khi theo chân người hầu đi lên gác và xuôi theo một hành lang dài tới phòng mình, cô chỉ có thể tập trung vào nhiệm vụ nhọc nhằn trước mắt. Cô biết bao nhiêu cuộc đời sẽ bị nó phá hủy nếu cô tìm ra bằng chứng mình đang lẩn theo.

Meredith gật đầu với người hầu khi anh ta nghiêng mình cáo từ, để lại cô một mình trong căn phòng xa hoa mà cô chưa biết lúc nào có thể xem xét nó. Khi cô hầu của Hầu tước phu nhân tới để giúp cô cởi áo choàng và mũ, cô thở dài. Quay lại công việc thôi.

Trước tiên, cô phải biên thư về nhà và thu thập thêm thông tin về cái chết bi thảm của Edmund Archer. Rồi cô phải tiết chế được những cảm tính của mình và tập trung vào nhiệm vụ, chứ không phải hướng theo những ngã rẽ mà công cuộc điều tra của cô ắt sẽ hướng vào gia đình bị đổ vỡ này... hay người đàn ông đứng đầu nó.

5. Chương 5

“Tristan, anh có nghe tôi nói không đấy?”

Tristan ngược nhìn người trợ lý, Philip Barclay, và giật mình. “Gì cơ? Ồ, có chứ.”

Bạn thân của anh nhường một bên mày. “Thật sao? Tôi vừa bảo cậu là chúng ta sẽ nhuộm lông vũ cừu cư ngụ ở vùng đồng cỏ phía nam thành màu lam sáng và cậu đã đồng ý đây!”

Tristan mím môi. “Được rồi, tôi đã không chú tâm. Không có cừu màu lam nào hết.”

Philip cười khùng khục và đóng cuốn sổ cái lại, nhưng khi Tristan không cười hòa theo, gương mặt bạn anh trở nên lo lắng.

“Tình cảnh này đang gây áp lực cho cậu.”

Câu nói của Philip là sự khẳng định, không phải câu hỏi. Tristan quay đi. Có rất ít người trên thế giới này được anh tin tưởng hoàn toàn, và người đàn ông đang ở trong văn phòng anh là một trong số đó.

Philip là con út của một tông nam tước giàu có. Hai người đã cùng nhau nhập học Cambridge và trở thành bạn thân suốt thời sinh viên sôi nổi trong những trò chơi khăm tinh quái và những trận bóng polo của trường. Nhưng vận mệnh của Philip thay đổi từ khi cha cậu ta mất. Sau khi Tristan thừa hưởng tước hiệu Hầu tước, anh đã không chút chần chừ đề nghị người bạn cũ vào vị trí cố vấn và bằng hữu thân cận nhất của mình.

Philip chưa bao giờ phụ lòng anh. Và cho đến lúc này cậu ta là người duy nhất biết sự thật.

“Có phải cô Northam xinh đẹp là người khiến cậu trầm tư như thế không?”

Tristan liếc nhìn bạn mình. Philip điềm nhiên nhìn lại, hai tay khoanh trước ngực. “Tôi không biết cậu đang nói về chuyện gì,” Tristan nói dối.

Philip trợn mắt. “Hừm, cậu đã nhắc đến cô ấy ít nhất là ba lần kể từ lúc mẹ cậu mời cô ấy đến bữa tiệc. Với hầu hết cánh đàn ông, điều đó xem ra chẳng phải bất bình thường. Nhưng vì cậu chưa một lần nhắc đến bất cứ người phụ nữ nào cậu quen biết trong hai năm qua, nữa là ba lần, nên nó nằm ngoài tầm hiểu biết của tôi.”

Tristan đứng dậy khỏi ghế và bước ra ngoài. Có một số chuyện anh không muốn bàn luận với bạn mình. Ngạc nhiên thay, anh nhận thấy chuyện về Meredith nằm trong số đó. Nếu lớn tiếng tuyên bố niềm cảm mến của mình, anh có thể đánh mất sự kiểm soát hết sức mong manh anh đạt được đối với nỗi khao khát lập tức xuất hiện mỗi khi cô ở trong khoảng cách có thể chạm tới. Làm thế sẽ mở ra chiếc hộp Pandora[1] mà anh không thể nào đóng lại.

[1] Trong thần thoại Hy Lạp, đây là chiếc hộp mà các vị thần trên đỉnh Olympus đã tặng cho nàng Pandora – người phụ nữ đầu tiên đến thế giới loài người – và dặn kỹ không được mở chiếc hộp đó ra. Nhưng nàng Pandora đã không nén nổi tò mò, và tất cả những gì trong chiếc hộp kỳ bí đó đã thoát ra khiến cho khắp thế gian tràn ngập thiên tai, chiến tranh, bệnh tật... May thay, chiếc hộp còn sót lại một chút “hy vọng” mang tên Pandora cho loài người để họ có thể tiếp tục sống.

“Cuộc đối thoại này có liên quan gì đến công việc của tôi?” anh bình thản hỏi.

Philip nhún vai. “Tuyệt nhiên không. Sổ của tôi đã đóng rồi. Tôi không hỏi cậu với tư cách công việc, tôi hỏi cậu với tư cách bạn bè.”

Tristan siết chặt bàn tay lại bên hông, nhưng không đáp.

“Chắc cậu biết rằng dính đến phụ nữ vào lúc này là một sự xao lãng vô cùng nguy hiểm. Nhất là khi Augustine Devlin đang ở đây, quan sát nhất cử nhất động của cậu.”

Tristan cau mày. “Cậu nghĩ tôi không ý thức được chắc? Dĩ nhiên Meredith...” Anh ngừng bật với một tiếng chữi thề. Anh đã lỡ gọi ra tên riêng của cô. Sự thân mật đó đã phá hủy hết mọi cơ hội để anh chối bỏ sức hấp dẫn ở cô. “Dĩ nhiên cô Northam có thể là một sự xao lãng. Và nếu tôi định theo đuổi cô ấy, ắt tôi sẽ đặt cô ấy vào nguy hiểm, cũng như gây hại đến kế hoạch của tôi. Tôi là người có bao nhiêu thứ để mất. Tôi không cần sự xía mũi của cậu hay những lời nhắc nhở về thực tế đó.”

Ngay lập tức, Tristan ước gì mình có thể rút lại những lời vừa rồi cùng những cảm xúc kèm trong đấy. Chúng không chỉ tiết lộ quá nhiều, mà còn không công bằng. Philip chỉ đang nhắc anh về những sự thật

mà anh thường quên phắt mỗi khi hít phải mùi nước hoa gợi cảm mà Meredith xúc hay cảm thấy niềm vui náo nức đi cùng tiếng cười của cô.

“Tôi xin lỗi,” Philip mềm mỏng nói. “Tôi đã không nhận ra đây là một chủ đề nhạy cảm. Tôi biết chuyện này khó khăn thế nào đối với cậu, nhưng tôi không cố ý xen vào.”

Tristan cau mặt, phẩy tay xua đi vẻ lo lắng của bạn mình. Anh không muốn nói về chuyện này nữa.

“Devlin đến chưa?”

Philip gật đầu, và có vẻ cậu ta đã sẵn sàng cho qua chủ đề về Meredith... ít nhất là thời điểm hiện tại. Song Tristan biết bạn anh đã ghi nhớ, và anh dám chắc nó sẽ trở lại lần thứ hai. Anh sẽ phải chuẩn bị kỹ lưỡng hơn các câu trả lời cho lúc ấy.

“Devlin đến gần một giờ trước rồi. Tôi đã thu xếp để hấn ngụ trong một căn phòng lịch sự tương tất hơn nhiều so với những yêu cầu của một kẻ ở địa vị như hấn. Hấn có vẻ rất hài lòng.” Philip nhún vai. “Tôi thấy lo lo là, Carmichael.”

Buông tiếng thở dài, Tristan bước tới tủ rượu để rót một cốc cho mình. Anh lắc cho chỗ rượu xoáy tròn trong cốc. “Chuyện đó cậu nói với tôi cả trăm lần rồi. Nhưng tôi không có lựa chọn nào khác. Tôi cần thông tin Devlin có thể cung cấp, còn hấn muốn những món tôi đã kiếm được. Bữa tiệc này là nơi tốt nhất để trao đổi mà không làm dấy lên mối nghi ngờ như chúng ta đã mắc phải ở London.” Anh nhấp một ngụm rượu. “Mẹ tôi không nhận ra bất cứ chuyện gì khác thường đấy chứ?”

Philip lắc đầu. “Tên của Devlin đã được lặng lẽ đưa vào danh sách khách mời với ghi chú hấn là một đối tác làm ăn. Lão phu nhân không thắc mắc gì về sự có mặt của hấn.”

Tristan thở phào. “Tôi ngờ là nếu bà chưa hỏi tới thì thể nào cũng sẽ hỏi thôi. Tốt, tôi không muốn bà dính vào chuyện bẩn thỉu này.”

Anh rùng mình khi nghĩ đến phản ứng của mẹ nếu bà khám phá ra sự thật. Nó sẽ làm tan vỡ trái tim bà nếu biết anh đã trượt dài đến đâu. Chắc chắn bà sẽ không vui về gì trước những chuyện anh đã làm, dù bà hiểu những lý do của anh.

“Cẩn thận với Devlin đấy, Carmichael,” Philips cau mày nói. “Hấn là một thằng khôn xảo trá toàn tập. Nếu cậu đẩy hấn đi quá xa...”

Tristan lắc đầu ngắt lời bạn. “Tôi biết. Nhưng nếu muốn kết thúc chuyện này, tôi phải đi theo con đường tôi đặt ra hơn một năm trước. Cách duy nhất để vượt mặt Devlin là để hấn tin rằng hấn là kẻ cao tay hơn.”

“Luôn còn nhiều cách thức khác mà, Tristan,” Philip vừa nói vừa đi ra cửa.

Tristan nhìn theo tấm lưng người bạn đang xa dần. Khi cánh cửa đóng lại sau lưng Philip, anh thở dài.

“Không phải lần này.”

Mắt Meredith lướt một vòng quanh bàn, nhận biết từng khuôn mặt và ghi nhớ mọi lời nói cử chỉ của họ để phân tích sau này. Đó là một phần trong nhiệm vụ, nhưng cũng là một cách hữu hiệu để giảm đi nỗi bối rối mỗi khi cô nhìn sang bên trái. Tristan đang ngồi ở đầu chiếc bàn lớn, chủ trì bữa tối đầu tiên của cuộc tụ họp với vẻ mặt không được vui cho lắm.

Cô quay mặt tránh sức hút choáng váng từ gương mặt góc cạnh của anh thì đụng phải đôi mắt Hầu tước phu nhân. Bà khẽ nghiêng chiếc ly thay cho lời nói và Meredith cố ép ra một nụ cười. Ở bất kỳ hoàn cảnh nào khác, cô ắt sẽ bật cười trước ý đồ lộ liễu muốn cô trở thành con dâu của bà, nhưng công việc không cho phép cô đáp lại những nỗ lực đáng mến ấy. Thu hút sự quan tâm từ Hầu tước phu nhân chỉ càng khiến nhiệm vụ của cô khó khăn gấp bội.

Chưa kể nó còn làm cô cảm thấy mình là kẻ dè tiện nhất nước Anh.

“Augustine Devlin kia. Hình như anh ta có chuyện làm ăn gì đó với Hầu tước Carmichael.”

Lời nhận xét thì trào từ một quý ông nói với một quý bà ngồi bên tay phải Meredith lôi cô ra khỏi sự mơ màng. Miễn cưỡng, cô đưa mắt qua người đàn ông là đối tượng trong câu chuyện. Devlin ngồi gần cuối bàn

bên phía đối diện. Hắn ăn vận hoàn hảo không chê vào đâu được, như mọi khi. Mái tóc vàng và cặp mắt xám tuyệt đẹp thu hút sự chú ý ở mọi nơi hắn đến. Nhưng chỉ sự hiện diện của hắn thôi cũng là bằng chứng đáng sợ chống lại Tristan.

Bè cánh của Devlin từ lâu vốn bị tình nghi là buôn lậu vũ khí, tuồn những thông tin hệ trọng cho kẻ thù ở Pháp và Châu Mỹ, cũng như có dính líu ít nhiều tới hàng loạt vụ tấn công vào những nhân vật chính trị cấp cao. Nhưng không một bộ phận nào, kể cả bên cô hay bên cánh nam giới trong Bộ chiến tranh, từng tiếp cận được gần để chứng minh những lập luận đó. Thế nên hắn vẫn được tự do đi lại, được tiếp tục bất cứ mưu đồ gian trá nào hắn đang tiến hành.

Cô nhìn lại Tristan. Những mưu đồ đó có thể liên quan đến anh. Ý nghĩ này khiến cô rung mình khó chịu.

Devlin nhìn dọc theo bàn tới chỗ cô, rồi lướt qua cô. Hắn quan sát chủ nhà tỉ mỉ trước khi nhếch môi nở một nụ cười. Đắc thắng và cực kỳ khó ưa – bất chấp gương mặt hiện được coi là nằm trong số những gương mặt điển trai nhất nước Anh. Về bề ngoài nhìn như thiên thần là một trong những vũ khí của hắn. Hắn có thể vô hiệu hóa hầu như bất cứ ai chỉ với một nụ cười. Những ai không áp dụng được chiêu đó, thì hắn xoay sang cách khác.

“Cô Northam, cô là thành viên của một tổ chức từ thiện phải không?”

Meredith giật mình. Cô đã quá tập trung vào Devlin và những ý nghĩ lan man về Tristan, nên không chuẩn bị cho sự bất chuyện này. Cô chớp mắt nhìn quý cô trẻ ngồi đối diện, trong khi đầu óc lục tìm một cái tên tương ứng với gương mặt xinh đẹp nhưng không hoàn toàn thân thiện này.

“À, vâng, đúng rồi,” cô nói vấp vấp.

Georgina Featherton, phải cô ta không nhỉ? Ra mắt mùa thứ hai. Và căn cứ vào cách cô ta nhìn Tristan, thì đây là một cô gái ra mắt mùa thứ hai với mục đích trở thành nữ Hầu tước. Ý nghĩ đó làm bụng Meredith thắt lại, dù cô không thấy anh có bất kỳ ý tứ đặc biệt nào dành cho Georgina.

“Cái gì đó về quả phụ hay trẻ mồ côi đúng không?” Cô gái tiếp tục, nhấn nhá từng từ cứ như chúng xấu xa lắm.

Meredith gật đầu. “Phải, Chị em hội Nhân ái vì Quả phụ và Trẻ mồ côi. Mục đích của nó gần gũi với trái tim tôi, vì tôi đã mất cha mẹ từ khi còn nhỏ và chồng tôi cũng qua đời vài năm trước.”

Trong khi các thành viên của bữa tiệc ở trong tầm nghe thì thầm ngừng lời chia buồn đồng cảm, thì Georgina nheo mắt. “Trông cô không giống một người cần đến lòng thương hại của người khác, thưa cô.”

Người phụ nữ ngồi cách đó ba ghế, có vẻ là mẹ Georgina, căn cứ vào sự tương đồng của mái tóc vàng và đôi mắt xanh to tròn, há hốc miệng, nhưng bà ta không có cách nào để cô con gái nhìn thấy ánh mắt trừng trừng của mình được.

Meredith nhướn một bên mày. Tiểu thư này đang thách thức cô sao? Cô gái này có tất cả mọi thứ, song đã quên rằng tính nhỏ nhen ngổ ngáo đôi khi đi cùng việc rước họa vào thân.

“Tổ chức không gây quỹ cho những phụ nữ ở trường hợp như tôi, bạn thân mến,” cô nói, giọng pha một chút hạ mình. “Mà cho những người kém may mắn hơn nhiều thấy mình rơi vào hoàn cảnh bị kịch như thế.”

Một lần nữa những người nghe được câu chuyện gật đầu tán đồng, nhưng cô tiểu thư nọ dường như chưa bằng lòng kết thúc bài chất vấn kỳ lạ. “Chắc chắn những người kém may mắn ấy có thể tìm được niềm an ủi trong những hòm công đức ở nhà thờ. Vì có gì một quý bà phải hạ thấp mình đến mức đó?”

Cặp mắt Tristan vụt ngược lên. Meredith lấy làm ngạc nhiên trước ánh lửa sáng rực bùng lên trong màu xanh bình thường đậm đặc đó. Cô không nghĩ anh lại lắng nghe cuộc đối thoại, song hiện giờ quai hàm anh đánh lại và ánh mắt anh chiếu vào tiểu thư Georgina với một sự lạnh lùng mà Meredith không bao giờ muốn thấy nó nhắm vào mình.

“Cô Northam dùng danh nghĩa của mình để tổ chức những sự kiện mà nhà thờ không bao giờ mơ tổ chức được. Giống như buổi vũ hội cách đây nửa tháng. Hắn là cô không chê trách nó, đúng không? Chẳng phải cô đã bảo với tôi là cô thích nó sao?” anh hỏi giắt giọng, đủ to để hàng loạt mái đầu xoay hết lại.

Hai má cô tiểu thư đỏ lựng. “V-vâng, đúng thế,” cuối cùng cô ta cũng lắp bắp ra lời. “Tôi đã quên mất.”

Tristan nhìn chăm chăm cô gái một hồi, rồi ánh mắt anh chuyển sang Meredith và lưu lại đó. Tim cô chao đảo với những cơn xung chấn không mong đợi. Anh đang bảo vệ cô, trước mặt mọi người. Bảo vệ một điều quan trọng đối với cô. Dù cô không có yêu cầu anh ‘cứu’ cô khỏi tiểu thư Georgina.

Bà Carmichael đằng hắng và vừa đứng lên vừa mỉm cười để xua tan sự im lặng gượng gạo đang bao trùm gian phòng. “Có lẽ các quý bà quý cô hãy cùng tôi sang phòng Hoa hồng dùng trà trong lúc các quý ông lui về phòng uống rượu.”

Đám đông rì rầm đứng dậy và bắt đầu tản ra. Tristan rời bàn chậm hơn, ánh mắt anh nấn ná trên gương mặt Meredith khi những người khác khuất dạng dần. Bụng dạ cô nhộn nhạo khi cô nhận ra anh định hộ tống cô. Thế có nghĩa là cô sẽ chạm vào anh.

Thế có nghĩa là rất, rất tệ.

“Tôi xin lỗi,” anh nói khi đưa tay ra. “Tôi không nên lỗ mãng như thế, tôi hy vọng không làm cô xấu hổ.”

Meredith mỉm cười vòng tay qua cánh tay anh. Trước sự tiếp xúc rất nhẹ nhàng này, trái tim cô bắt đầu đập mạnh. Mùi hương nam tính của anh, tinh khiết và kích thích, lấp đầy các giác quan của cô, làm đầu gối cô nhũn ra. Khi thất, người đàn ông này tiếp tục tác động tới mình. Cô mắng nhiếc bản thân trong khi đấu tranh lấy lại sự kiểm soát.

“Làm tôi xấu hổ ư?” cô gắng nói một cách vô tư. “Không đâu. Ngài thật vô cùng hào hiệp khi đã giải cứu tôi. Nhưng có lẽ ngài cần xin lỗi cô gái đó. Nghe chừng cô ấy sẽ không bao giờ hồi phục được.”

Tristan cau mày nhìn cô gái trẻ đang đi xuôi hành lang phía trước họ. Cô ta đang khoác tay một sĩ quan quân đội đẹp trai và nom không có vẻ gì là suy sụp. Thực ra, có vẻ cô ta đã quên sạch vụ việc vừa rồi.

“Nó sẽ chỉ củng cố cái danh tiếng một tên khốn ngạo mạn vênh váo hiện nay của tôi thôi,” anh thở dài. “Chẳng phương hại đến bất cứ ai.”

Cô nhúm mày. “Tôi chưa từng nghe những tin đồn như thế.”

“Vậy thì cô không để ý nghe rồi, thưa cô.”

Anh mỉm cười và buông tay cô ra. Meredith biết cô nên bước đi, nhưng không hiểu sao cô không thể để mặc mọi chuyện như vậy. Cô cố gắng tìm cách nào đó để xua đi vẻ khắc nghiệt trong mắt anh, để an ủi anh.

Đột ngột cô giật bắn người, suýt nữa thì há hốc miệng. An ủi anh ta? Cái quái gì đang ám vào cô vậy?

Nghiêm mặt lại, cô đáp, “Có lẽ thế. Hẹn gặp lại sau, thưa ngài.”

“Hẹn gặp lại, Meredith.”

Rồi anh quay người và bước đi. Chỉ đến khi anh không còn ở trong tầm mắt, cô mới nhận ra anh vừa gọi cô bằng tên riêng. Và rằng âm thanh của nó đang khiến tin cô đập rộn với niềm phấn khích nhiều hơn sự phấn khích cô cảm thấy trong một tuổi đời.

Tristan không uống một hớp rượu nào, dù các quý ông trong phòng đã xong cốc thứ hai. Anh không thể buông mình vào hơi ấm mơ màng của chất cồn. Nhất là khi Augustine Devlin đang nhìn anh từ bên kia phòng, thậm chí còn phân tích, đánh giá mỗi khi Tristan đạt tới những tiêu chuẩn của hắn. Anh đã thực hiện mọi hành động cần thiết trong năm vừa qua. Giờ là lúc bắt buộc phải can trọng.

“Các vị, tôi nghĩ đã đến lúc chúng ta nhập hội với các quý bà quý cô rồi,” anh nói mà không rời mắt khỏi Devlin.

Cánh đàn ông trong phòng xôn xao đồng ý, một số còn hơn cả sẵn sàng. Họ thông thả đặt ly xuống, dụi tắt xì gà, và đi sang phòng khách nơi phái nữ đang tụ tập. Đường như không ai trong số họ nhận ra vị chủ nhà không hề nhúc nhích, cũng như Devlin.

Hai người tiếp tục nhìn chăm chăm vào nhau khi người khách cuối cùng đã khuất dạng sau cửa. Tristan từ từ điều chỉnh nhịp thở và không để cảm xúc nào lộ ra trên nét mặt.

Cuối cùng, Devlin cũng rời khỏi chiếc tủ ly nơi hắn dựa người vào và bắt đầu băng qua phòng. Hắn mở miệng, nhưng trước khi bất cứ lời nào kịp bật ra trên môi, tiếng hắng giọng của một phụ nữ từ ngoài cửa đã cắt ngang chúng.

Tristan rời mắt khỏi Devlin để nhìn ra cửa. Tim anh thót lên khi thấy Meredith tiến vào phòng. Cô nhìn từ người này sang người kia với vẻ bồn khoăn, và khi ánh mắt cô rơi vào Devlin, anh bỗng thấy một chớp lóe ngấn ngủi của một biểu hiện mà anh nghĩ là sự hiểu thấu đáng sợ. Rồi nó biến mất, nhưng tất nhiên không thể có chuyện nó tồn tại được. Có lẽ cô chỉ biết Devlin một cách tình cờ. Một quý cô ắt sẽ không biết gì về sự đồi bại vốn là cốt lõi trong cuộc sống của Augustine Devlin.

Meredith chắc chắn không hề hay biết về cái hang sư tử nguy hiểm cô đang tiến vào.

“Ngài đây rồi,” cô nói với nụ cười hoạt bát dành cho Tristan. “Các quý cô đang bắt đầu hết hy vọng về sự trở lại của ngài.”

Trong một giây hết sức ngắn ngủi Tristan quên băng Devlin và sợi dây chênh vênh anh đang bước trên đó. Anh chỉ nhìn thấy Meredith. Cô đã mang một luồng sáng rực rỡ vào phòng. Nó ở trên tóc cô, dưới làn da cô, trong nụ cười của cô. Nó sưởi ấm anh, dù cô còn ở một khoảng cách xa xôi. Nếu như anh chạm vào cô...

“Sao anh không giới thiệu tôi với người bạn quyến rũ của anh?” Devlin phá tan cơn mơ mộng đẹp đẽ của Tristan chỉ bằng vài từ. “Tôi đã nhìn thấy cô ấy ở rất nhiều sự kiện, nhưng chưa từng có vinh hạnh được gặp gỡ chính thức.”

Một mong muốn che chở mãnh liệt bỗng dâng đầy lồng ngực Tristan. Giống như với mẹ, anh không muốn đưa Meredith vào cái hố đen anh đào sẵn cho mình. Anh không muốn Devlin chú ý đến cô. Cô là một biến cố mà anh đã không tính đến trong kế hoạch của mình.

“Cô Northam, cho phép tôi giới thiệu ông Augustine Devlin,” anh nói với giọng cứng nhắc không dần xuống được. “Ông ấy là một... một đối tác làm ăn của tôi.”

Nụ cười của Meredith có vẻ hơi ngập ngừng, nhưng rồi cô tiến tới trước, đưa tay ra. “Rất vui được làm quen với ông, ông Devlin.”

Devlin bước lại gần và cầm lấy tay cô. Hắn đưa nó lên môi hôn và tặng cô một nụ cười bóng bẩy. “Tôi vô cùng hân hạnh khi rốt cuộc cũng được biết người phụ nữ nổi danh nhất trong giới.”

Cô bật ra tiếng cười khê làm tai Tristan nhức nhối. Không nghĩ ngợi gì, anh bước vào giữa hai người đó và chìa cánh tay cho cô.

“Vậy chúng ta ra với những người khác thôi?” anh nói.

Nhưng Meredith không khoác tay anh như mong đợi, mà đi về phía tủ rượu.

“Ngài không quá phiền nếu tôi làm một ly nhỏ trước chứ?” Cô vừa liếc nhìn Augustine vừa mỉm cười. “Nó không ra dáng một quý cô lắm, nhưng kể từ sau cái chết của chồng tôi, tôi đã nảy sinh niềm yêu thích đối với nó. Anh ấy đã để lại một lượng rượu lớn, và tôi bắt đầu thích uống một ly nhỏ sau bữa tối. Giờ nó là một thói quen mà tôi khó từ bỏ được.”

Tristan nghiêng rằng. Tại sao cô lại quá thân thiện và quyến rũ như thế? Mặc kệ những đặc điểm đó là một phần tính cách của cô, anh không thích cô tỏ ra quá lôi cuốn trước mặt một tên đàn ông có thể hủy hoại cuộc đời cô nếu hắn muốn.

Devlin cười lớn. “Tôi sẽ không bao giờ tiết lộ thói quen khác thường của cô, tôi thề trên tính mạng của mình.”

Meredith không đợi Tristan tán thành hay phản đối yêu cầu của mình. Cô quay sang chai rượu vang chỉ còn một nửa và rót cho mình một lóng nhỏ. Cô nhăm nháp nó và dùng ánh mắt đánh giá nhìn hai người đàn ông.

“Ngài nói ngài và ông Devlin là bạn làm ăn phải không, thưa ngài?”

Lòng ngực Tristan thắt lại. Anh muốn, không, anh cần phải đưa Meredith thoát khỏi Devlin. Hiển nhiên tên khốn này đang chiếm được sự chú ý của cô, nhưng anh không thể phá hỏng mối quan hệ đã dày công xây đắp với hân.

“Thưa ngài?” cô nhắc lại.

Anh gạt đầu cộc lốc. “Ph-phải.”

“Các ngài cộng tác trong công việc gì vậy?”

Anh trừng mắt nhìn cô, và có vẻ kinh ngạc trước hành động đột ngột đó. Cô đưa một tay lên ngực. “Tôi vẫn luôn tìm kiếm những cơ hội để đầu tư khoản thừa kế của mình mà.”

Tristan liếc sang Devlin, chỉ để thấy hân đang nhìn lại anh với cặp mắt lấp lánh và một chân mày nhướng lên.

Rõ ràng tên khốn này thấy tình huống này thú vị. Lòng căm ghét bùng cháy trong ngực Tristan, và cơn giận khời nguôi sục sôi ngay bên dưới vẻ ngoài lạnh nhạt một cách chú tâm của anh cháy lên còn bỏng rát hơn, bốc cao hơn, lại một lần nữa, bởi Meredith.

“Ngài ấy và tôi chung tay trong một vài nỗ lực, thưa cô, Thương mại. Vận tải biển.” Hân nở nụ cười phảng phất. “Mỹ thuật.”

Cô gạt đầu. “Tất cả nghe thật hấp dẫn. Có lẽ khi chúng ta quay về London, ông có thể liên hệ với thư ký của tôi và chúng ta sẽ cùng thảo luận vài dự án trong số này.”

Tristan tiến lên một bước. “Chúng ta nên quay lại với mọi người,” anh nói, lớn tiếng hơn dự định, khiến cả Meredith và Devlin đều nhìn anh ngạc nhiên. Anh dịu giọng xuống. “Tôi chắc là chúng ta đã bị bỏ quên. Devlin, sao anh không đi trước đi? Cô Northam còn uống nốt cốc rượu và tôi sẽ hộ tống cô ấy quay lại.”

Devlin mỉm cười vui vẻ, thậm chí thích thú, và nghiêng mình thật thấp chào Meredith. “Tôi mong được nói chuyện với cô lần nữa, thưa cô.”

“Tôi cũng vậy,” cô nói.

Tristan đi theo Devlin khi hân ra khỏi phòng. Anh đóng cửa lại sau lưng hân, vừa vặn tìm được thôi thúc muốn sập cửa cái rầm.

Khi anh quay người lại, Meredith đang nhìn anh với cặp mắt mở to. Cô đặt cốc rượu xuống chiếc bàn gần đó và cất tiếng, “Thưa ngài, cái cửa đó. Chúng ta không nên...”

Anh làm ngơ lời phản đối của cô về khuôn phép và băng qua phòng bằng những sải chân dài. Cô ngạc nhiên trước sự xông tới đột ngột của anh và bước lùi lại, nhưng cái tủ rượu nằm ngay sau lưng cô và anh ấn cô vào đó. Mối cô hé ra, nhưng sâu trong mắt cô, ẩn sau vẻ kinh ngạc, có một tia khao khát ánh lên trong đáy. Tristan gần như quên hết bản thân mình khi anh thấy ánh lửa lung linh đó bốc cao hơn.

“Thưa ngài,” cô thì thầm.

Anh lắc đầu. “Meredith, Augustine Devlin không phải kiểu người cô dây dưa được đâu.”

Trán cô nhíu lại. “Nhưng ngài vừa nói ông ấy là bạn làm ăn với ngài. Chắc chắn ngài tin tưởng ông ấy trong công việc...”

“Không!” Anh lắc đầu quyết liệt. “Tin tôi đi, cô sẽ không muốn hân nảy sinh hứng thú với cô đâu. Cô sẽ không muốn hân dính líu vào tiền bạc hay cuộc sống của cô đâu.”

“Tôi không hiểu. Nếu ngài nghĩ ông ta không đáng tin cậy, sao ngài còn hợp tác với ông ta?”

Tristan lưỡng lự. Trong anh có một thôi thúc mạnh mẽ muốn giải thích với cô mọi chuyện. Muốn nói cho cô những bí mật anh đã giữ kín với tất cả những người thân thiết trong gần hai năm qua.

Nhưng rồi anh gạt mong muốn ấy đi. Nó chỉ tổ gây nguy hiểm cho cô và phơi bày kế hoạch của anh thôi. Như thế thật tai hại.

“Tristan,” cô thì thầm, tên anh thốt ra từ miệng cô làm anh bất ngờ và choáng váng. Anh đã muốn cô thốt lên tên anh biết bao. Thậm chí hét to nó lên. “Ngài đang gặp rắc rối nào phải không?”

Anh nhìn cô, gương mặt cô ngược lên, với đôi mắt đầy lo âu và hy vọng. Hy vọng vào anh. Đã lâu rồi anh không còn hy vọng vào chính mình, nên anh gần như không nhận ra nó.

“Tôi có thể giúp ngài,” giọng cô run run. “Chỉ cần ngài cho tôi biết điều khiến ngài phiền muộn.”

Cô ở gần đến nỗi anh cảm thấy hơi ấm cơ thể cô. Cánh mũi anh tràn ngập hương thơm nhẹ nhàng của làn da cô. Mọi giác quan của anh bị tấn công bởi sự hiện diện của cô. Và nỗi khao khát do cuộc đột kích đó tạo ra đang dâng lên ào ạt.

Bàn tay anh run rẩy khum lấy má cô. Cô có vẻ ngạc nhiên trước hành động đó cũng giống như anh, nhưng không gạt nó ra. Cô ngược nhìn anh, đôi mắt như ướt sương long lanh một niềm khao khát mà mới vài phút trước chỉ là tia sáng yếu ớt. Tristan không thể cự tuyệt bản thân mình. Anh cúi đầu xuống và chiếm lấy miệng cô.

Meredith hé môi ra và tan chảy trong nụ hôn của Tristan. Anh ép cô vào sát người mình, khiến họ gần như hòa làm một, nhịp tim cùng đập dồn của họ vang vọng trong đầu cô. Cô không làm được gì ngoài níu chặt hai cánh tay của anh, bám vào anh khi bị vô vàn cảm xúc tấn công.

Anh nếm được vị rượu vang thoang thoảng, với một chút bạc hà kín đáo. Miệng anh nóng rực trên da thịt cô đến mức cô sẽ không thấy ngạc nhiên nếu mình bị bỏng bởi sự đụng chạm của anh. Đôi môi cô cảm thấy như bị thiêu đốt khi lưỡi anh quét qua chúng, lấp đầy cô và đòi hỏi cô đáp lại.

Cô tuân theo yêu cầu lặng lẽ của anh một cách vô điều kiện, bất kể lý trí đang gắng kìm cô lại, gắng nhắc cô rằng hôn đối tượng tình nghi là trái với phép tắc và ý thức thông thường. Cô không nghe được giọng nói trong thâm tâm ấy, vì nó bị át đi bởi tiếng gầm của đam mê đang chảy rần rạt trong huyết quản. Sự kiềm chế yếu dần, chìm ngấm trong biển khát khao.

Tất nhiên cô đã từng được hôn, nhưng chưa bao giờ như thế này. Đây là sự chiếm hữu, đòi hỏi, và cô không muốn gì hơn là được đầu hàng.

Đầu hàng một người rất có khả năng là kẻ phản quốc.

Ý nghĩ sắc lạnh và bàng hoàng đó đã dứt cô ra khỏi anh. Cô vận mình thoát khỏi vòng tay anh và bước lùi lại trong khi đưa một bàn tay run rẩy lên áp vào đôi môi đã mọng đỏ và nóng rực. Cô thu hết nỗ lực để bắt mình nhìn vào mắt anh. Anh nhìn lại cô, trong mắt anh một ngọn lửa xanh đang âm ỉ cháy.

Nếu không phải đang điều tra về anh, Meredith ắt sẽ đầu hàng nỗi đam mê ấy.

Cô không còn lựa chọn nào khác ngoài gom góp lại những cảm xúc quay cuồng của mình. Quên đi việc mình bị ảnh hưởng thế nào trước sự đụng chạm của anh và lợi dụng chính những phản ứng ấy để chống lại anh. Dùng nụ hôn để khai thác thông tin. Giờ là thời điểm hoàn hảo để gắng hỏi thực chất mối quan hệ giữa anh với Augustine Devlin, dồn ép anh về chuyện bức tranh hay những lý do anh dính dáng đến những hoạt động đáng ngờ như thế.

Thế nhưng, mong muốn duy nhất của cô lúc này là lao mình vào vòng tay anh. Tệ hơn nữa, để anh dẫn dắt cô đi xa hơn. Vượt trên những nụ hôn đơn thuần, vượt trên vòng ôm ấm áp, thẳng tiến tới giường ngủ của anh. Những thành quả công việc và sự sáng suốt của cô thật đáng bị cho quạ mổ.

“Meredith,” anh thì thầm từ khoảng cách rất gần, chờ cô đáp lại.

Một lời đáp mà cô không có khả năng thực hiện khi vẫn còn đang run rẩy từ nụ hôn của anh. Khó khăn lắm cô mới ép được bản thân nhớ đến nhiệm vụ, hướng hồ là tiến hành nó ở thời khắc thích hợp này.

“Tôi... tôi phải đi rồi,” cô lắp bắp và xoay người bước ra cửa. “Đột nhiên tôi thấy mệt quá. Xin tạm biệt ngài.”

Không chờ anh trả lời, Meredith chạy ra khỏi phòng và lao lên cầu thang sau tới dãy phòng dành cho khách. Đôi mắt mờ mịt của cô không hiểu sao đưa được cô về phòng. Cô đóng sầm cửa lại rồi tựa lưng vào đó.

Hơi thở cô chỉ còn là những tiếng hỗn hển nặng nề và toàn thân cô run rẩy khi cô hồi tưởng lại nụ hôn cảm động đó hết lần này đến lần khác.

Hai tay bưng mặt, cô băng qua phòng tới ngồi cạnh lò sưởi đang cháy rùng rục. Hơi nóng của nó chưa là gì so với sức nóng của Tristan vừa nhen lên nơi bụng dưới của cô. Ngọn lửa đó chẳng có ích lợi gì với cuộc điều tra. Nụ hôn hoàn toàn là về mặt cá nhân.

Đây chính xác là lý do cô không được để nó xảy ra lần nào nữa. Bất kể đó là một mối quan hệ riêng tư hữu dụng bao nhiêu đối với mục tiêu của cô. Và bất kể cô khao khát bao nhiêu chỉ một khoảnh khắc bị đánh cắp nữa nơi vòng tay anh.

6. Chương 6

Meredith vuốt lại nếp váy khi liếc nhìn vào gương lần cuối. Cô mỉm cười với cô hầu của mình.

“Cảm ơn Rebecca, trông đẹp lắm rồi.”

Cô gái nhún gối chào trước khi để lại Meredith với những ý nghĩ ngổn ngang của riêng mình. Một đêm cách xa khỏi nụ hôn choáng váng và nồng cháy của Tristan chưa đủ để quên đi, nhưng đã có tác dụng đáng kể. Nó không thể tuyệt diệu như cô nhớ. Phản ứng của cô chỉ là sự đầu hàng của thời thiếu nữ còn sót lại trước người đàn ông cô từng đem lòng yêu mến và một phần ngạc nhiên bởi những chuyện đó đã đi quá xa.

Chỉ ít đó là những gì cô tự nhủ với mình trong một đêm dài không ngủ.

Nhưng hôm nay là một ngày mới. Vụ việc cô đang điều tra sẽ là tâm điểm duy nhất từ giờ trở đi. Không hôn hít và không mặc cảm tội lỗi. Chỉ có nhiệm vụ và nhiệm vụ.

Meredith thở phào nhẹ nhõm. Một bức thư được mã hóa hiện đang trên đường tới chỗ Emily và Ana, chứa đầy những câu hỏi về cái chết của Edmund Archer và những yêu cầu chi tiết về bất kỳ mối làm ăn hợp pháp nào Tristan đã có với Augustine Devlin. Các bạn cô cũng sẽ thay mặt cô viết một bản báo cáo gửi cho Charlie và phu nhân M.

Cô nhíu mày khi quay người khỏi gương và thông thả đi tới phòng ăn. Bữa tiệc này là một bữa điểm tâm muộn trước khi diễn ra những sự kiện chính trong ngày. Tâm trí cô quay lại với phản ứng của Tristan trước đoạn đối thoại giữa cô và Devlin. Anh đã cảnh báo cô hãy tránh xa kẻ đứng đằng sau vô số những kế hoạch hắc ám và nguy hiểm. Anh biết sự đe dọa Devlin đưa ra, nhưng vẫn tiếp tục bắt tay với nó, và có lẽ với cả hắn. Dẫu cho anh không vui về gì trong chuyện hợp tác này, cô cảm thấy có một mối liên kết sâu xa hơn là công việc làm ăn đơn thuần.

Và cô không thể lờ đi câu trả lời có phần giễu cợt của Devlin về chuyện hai người bọn hắn đang chung tay trong ngành ‘mỹ thuật.’

“Ăn cắp tranh thì đúng hơn,” cô lẩm bẩm trước khi khoác một nụ cười lên mặt và tiến vào phòng ăn.

“A, Northam phu nhân.” Một phụ nữ gọi tên cô từ chỗ bàn ăn, nơi mọi người đang lấy những đĩa thức ăn bốc khói và chuyện phiếm rôm rả.

Tim Meredith bỗng nhói đau kỳ lạ. Đối với họ, mọi thứ quá dễ dàng. Chẳng có gì ngăn cản bất cứ cặp đôi nào ở đây làm những điều con tim họ mong muốn. Lần đầu tiên sau một thời gian dài, cô hối hận vì đã chọn công việc này.

“Chào buổi sáng,” cô nói yếu ớt.

“Cô đã thấy đỡ hơn chưa?” Người phụ nữ kêu tên cô vừa hỏi vừa vỗ vỗ cánh tay cô. Bà ta là mẹ của một cô gái mới ra mắt. Một người ủng hộ tích cực cho công việc từ thiện của Meredith, và là một trong số ít những ‘mama’ trong nhóm không vận động hành lang một cách lộ liễu với Tristan để lôi kéo sự chú ý của anh vào cô con gái còn độc thân của mình.

“Cảm ơn bà, bà Conville,” Meredith đáp và nặn ra một nụ cười tươi tắn hơn. “Chỉ là một cơn đau đầu nhẹ thôi. Tôi nghĩ là do chuyển đi gây ra.”

Người phụ nữ chăm chú nhìn gương mặt cô. “Cô chắc chứ? Trông cô xanh xao lắm, không có vẻ rạng rỡ thường ngày.”

Meredith giật mình. Thường thì cô có thể che giấu cảm xúc và trưng ra một vẻ ngoài vui tươi bất kể đang gặp phiền muộn gì. Nếu bà Conville nhìn ra những lo lắng của cô, nó sẽ đẩy lên những nghi ngờ và hỏi han từ người khác. Như thế không ổn. Cô thích là người đặt câu hỏi, không phải người trả lời.

Vươn thẳng sống lưng, Meredith cất tiếng cười. “Bà thật tử tế, nhưng hôm nay tôi cảm thấy rất khỏe.” Cô dõi mắt qua bên kia phòng nơi một quý cô trẻ đang uống trà. “Con gái bà nom xinh đẹp quá. Cô ấy bao nhiêu tuổi rồi?”

Sự chú ý của bà Conville lập tức giảm đi khi nghe nhắc đến con mình. “Tháng trước nó vừa tròn mười tám tuổi.” Bà dùng khăn tay chấm nhẹ hai khóe mắt. “Nó là con út của tôi. Nếu giả nó đi rồi, tôi e rằng mình chẳng còn đứa con nào nữa.”

Meredith nhẹ hẫng người khi trở về với những câu chuyện trò thoải mái quen thuộc. Không có cảm xúc phiền hà nào bị gọi lên trong cuộc đối thoại này. “Nhưng bà sẽ sớm trở thành bà ngoại và tất cả mọi thứ sẽ ổn thỏa trở lại thôi.”

Mắt người phụ nữ sáng lên vui sướng và họ tiếp tục chuyện gẫu vui vẻ trong thời gian dùng bữa.

Meredith liếc mắt quanh phòng trong lúc ăn nốt những miếng cuối cùng. Hai người duy nhất vắng mặt là Tristan và mẹ anh. Tất cả thành phần tham gia bữa tiệc đều ở đây, tiếng trò chuyện càng lúc càng huyền ảo hơn khi các đĩa thức ăn đã hết và được dọn đi. Cả Augustine cũng ở giữa một đám đông rôm rả. Hấn gật đầu tỏ ý chào cô khi đang nói chuyện với một quý ông nom quá ư trì độn để tham gia được bất cứ âm mưu nào.

“Tôi băn khoăn không biết chúng ta sẽ làm gì hôm nay nhỉ?” một quý cô trẻ cất tiếng hỏi, đủ to đối với phần bàn ăn nằm trong phạm vi trò chuyện của cô.

“Chúng ta sẽ đi dã ngoại,” một tiếng nói vang lên ngoài cửa.

Meredith cứng người và sự thoải mái cô vừa có bay biến mất. Cô nhận ra giọng nói trầm trầm gọi cảm đó ở bất cứ đâu. Tristan. Quả đúng vậy, khi cô ngẩng lên, anh đang đứng ngay lối vào, mẹ anh khoác tay anh bên cạnh. Anh nhìn một lượt quanh đám đông, gần như lướt hờ mắt qua cô.

“Và sau đó thả diều,” anh nói tiếp.

Meredith gật gù cùng với những vị khách khác và lẩm bẩm, “Tuyệt quá.”

Quả thực tuyệt vời, nhưng không hiểu sao cô không thể để tâm đến nó. Cô chỉ tự hỏi Tristan nghĩ gì khi ánh mắt anh lướt qua cô. Anh làm như chỉ quen sơ cô, chẳng còn chút bóng dáng nào của người đàn ông đã hôn cô điên cuồng chưa đầy mười hai giờ đồng hồ trước. Thế nhưng, chẳng phải đây luôn là phong cách của anh sao? Sau khi cứu cô vào cái đêm trong quán trọ năm xưa, anh đã đẩy cô ra xa, rất xa. Cô nhìn mặt trước nỗi đau ký ức ấy gọi lên. Nó chứng tỏ rằng Tristan luôn nóng rực hơn cả lửa, rồi sau đấy lạnh hơn băng mỗi khi có chuyện liên quan đến cô. Khiến cho việc phán đoán về anh trở nên khó khăn bội phần.

Anh mỉm cười, nhưng có rất ít sự ấm áp trong vẻ mặt ấy. Như mọi khi, dường như anh chỉ thực hiện những cử chỉ của một vị chủ nhà, không thực sự gắn bó với khách khứa.

“Nếu chúng ta tập trung bên ngoài trong nửa tiếng nữa, chúng ta có thể khởi hành.”

Lời tán thành vang lên không ngớt khi mọi người lục tục tản về phòng mình sửa soạn. Meredith cố gắng lẩn mình giữa đám đông để tránh chạm mặt Tristan, nhưng cô bị dòng người cuốn tới ngưỡng cửa bên cạnh anh.

Khi cô đi ngang qua, anh nhìn cô, “Cô Northam?”

Cô nín thở. “Vâng, thưa ngài?”

“Hôm nay cô có thể dành mấy phút nói chuyện với tôi không?” Giọng nói bình thản, gần như phẳng lặng của anh không để lộ bất cứ cảm xúc nào.

Cô nuốt khan qua cổ họng đột nhiên khô rát. Cho dù cô cần tiếp tục giữ liên hệ với Tristan vì việc điều tra, nhưng ý nghĩ dành thời gian ở bên anh khiến cô rung mình. Mà cô chưa bao giờ rung mình.

“V-vâng, được thôi.”

Anh gật đầu khi Meredith đi khỏi, và cô không thể không để ý thấy nụ cười rạng rỡ trên gương mặt Hầu tước phu nhân. Chân Meredith như nhũn ra khi cô theo những người khác lên cầu thang lớn về khu dành cho khách.

Khi bước vào phòng mình, cô lẩm bẩm. “Tĩnh trí lại đi, cô gái.”

Cô hầu gái nghiêng đầu chào khi đi vào phòng thay đồ của Meredith. “Cô bảo gì ạ, thưa cô?”

“Không có gì,” cô cau mày nói.

Nhưng trong khi cô hầu sửa soạn váy áo cho cô, Meredith không thể không nghĩ đến mọi kết quả có thể có của một buổi chiều với Tristan. Có một điều chắc chắn. Trong khi có rất nhiều viễn cảnh tốt đẹp cho công việc của cô, thì không có cái nào tốt cho con tim cô cả - con tim đang không ngừng đòi hỏi cô xuôi theo những khao khát của nó.

Meredith đứng phía cuối hồ, nhìn lên những cành liễu cao vút đang đung đưa trong gió. Tập giấy phác họa cầm chặt trên tay, có vẻ như có mỗi cô đang vẽ một cách thực lòng trong khi những người khác đang mãi mê thưởng ngoạn.

Tất nhiên cô đâu có quan tâm đến cây liễu. Nó có bật rễ khỏi mặt đất và dịch sang trái ba bước thì cô cũng chẳng nhận ra. Vị trí này cho cô cơ hội tuyệt hảo để quan sát Tristan.

Anh đang ngồi trên một tấm chăn picnic trải dưới đất, thưởng thức những miếng cuối cùng của bữa ăn trưa xa xỉ với Violet Conville, con gái bà Conville. Bình thường, Meredith vẫn thấy không có khuyết điểm gì ở cô gái trẻ. Trong tất cả những cô gái ra mắt mùa năm nay, Violet ít phù phiếm và bớt đánh đá hơn cả. Kỳ thực, cô ta có một dáng vẻ nghiêm túc và thông minh vô cùng lôi cuốn.

Meredith từng có lần suy nghĩ mình sẽ thực hiện một sự đóng góp ưu tú cho xã hội, chỉ cần cô là một góa phụ. Một quý cô chưa kết hôn có thể không bao giờ được cho đi điều tra phần ngầm tăm tối nhất của đất nước. Cô ta không được tự do đi lại mà không có một người hộ tống dõi theo, là một lẽ. Và chắc chắn có những điều một phụ nữ không biết cho đến khi cô ta trải qua đêm tân hôn.

Tuy nhiên, ngay lúc này, mọi đánh giá trước đây của Meredith về những ưu điểm của cô gái đó bỗng hoàn toàn biến mất. Cô có thể móc mắt cô ta ra mà chẳng bao giờ phải nghĩ ngợi lẩn tẩn. Cuộc trò chuyện của cô ta với Tristan nom rất vui vẻ. Violet xuất thân từ một gia đình tốt, chính xác là kiểu quý cô sẽ trở thành một nữ Hầu tước hoàn hảo.

Meredith nhảy dựng lên khi chiếc bút chì đâm vào tập giấy trong tay cô, tạo thành một lỗ thủng trên mặt giấy. Thận trọng, cô thả lỏng bàn tay đang siết thành nắm đấm ra.

Ghen tuông? Cô ghen vì người đàn ông cô nghi ngờ là phản quốc đang dành thời gian bên một phụ nữ khác ư? Thật lố bịch hết chỗ nói. Cô và anh ta chỉ có với nhau một nụ hôn nóng bỏng. Và đó là một sai lầm.

Vậy tại sao nó cứ lẩn quẩn trong tâm trí cô? Mỗi khi nhắm mắt, sao cô vẫn cảm thấy sức ép của đôi môi Tristan trên môi mình? Ném được mùi hương như men rượu từ miệng anh khi nó di chuyển chậm rãi, đầy kích thích trên môi cô, đánh thức những đam mê sâu kín và bị cấm đoán cô tưởng mình đã chôn vùi...

Meredith đóng tập bản vẽ lại và nhét nó cùng với chiếc bút chì đã gãy vào túi áo choàng. Cô phải ngừng nghĩ về Tristan như một người đàn ông và phải nhớ anh là đối tượng tình nghi. Những khao khát kỳ lạ và mãnh liệt này phải bị dập tắt.

Giận dữ, cô dứt ánh nhìn khỏi Tristan và Violet rồi quét mắt qua đám đông. Cô trông thấy Augustine Devlin. Ngồi cách biệt với nhóm chính trên một mô đất thấp trông ra hồ, hần quan sát khung cảnh với sự tập trung chăm chú chẳng kém gì cô.

Ánh mắt hắn hiện đang chiếu vào cùng một hướng với ánh mắt cô vừa rồi. Tristan. Devlin quan sát từng cử chỉ của người chủ nhà với vẻ mặt không dò đọc nổi. Hắn ta trông thấy gì khi nhìn Tristan? Một đồng minh? Hay một mối đe dọa? Lúc cô phá đám hai người họ tới qua, cuộc trò chuyện của họ dường như không thân thiện cho lắm.

Có thể Tristan thực sự là rào cản đối với bất kỳ âm mưu nào Devlin đang tiến hành. Tim cô bay vút lên với ý nghĩ ấy, nhưng rồi nó lại chùng xuống khi cô nhớ đến tất cả những bằng chứng chống lại anh. Và sự dữ tợn của anh những khi cô đào bới quá sâu vào công việc của anh.

Devlin quay đầu và bắt gặp ánh mắt cô. Cô điếng người. Cô quá mải suy nghĩ nên đã quên khuấy thực tại. Giờ Devlin đã thấy biểu hiện chăm chú của cô - căn cứ vào cách hắn ta gật đầu về phía cô, ghi nhận sự quan tâm của cô.

Vẫy tay nhẹ chào lại, Meredith cắt đứt luồng giao mắt giữa hai người và đi về phía đám đông chính, nhưng cô cảm thấy cặp mắt sắc bén của Devlin vẫn bám theo từng bước chân mình.

“Ngài Carmichael, ngài bảo hôm nay sẽ có thả điều đúng không?” cô hỏi với một giọng mà cô hy vọng là vui tươi và không phản chiếu những cảm xúc hỗn loạn bên trong.

Tristan đã đứng lên, anh quay sang cô với một nụ cười cũng máy móc y như nụ cười của cô. Trong một giây ngắn ngủi, cô tự hỏi sẽ như thế nào nếu họ bỏ cái mặt nạ xã giao đi và chỉ đứng trước mặt nhau với con người thật của mình.

“Vâng, cô Northam, đúng vậy.”

Anh hất đầu về phía mấy người hầu đang tiến lại gần, tay bê những chiếc rương lớn. Khi mở rương, những chiếc điều làm từ đủ loại vải màu sắc khác nhau, đuôi đính ruy băng rực rỡ và những cuộn dây đã được buộc sẵn hiện ra.

“Thời tiết hôm nay thật hoàn hảo, Tristan!” Hầu tước phu nhân tươi cười nói khi nhìn cánh thanh niên nam nữ cầm những chiếc điều của mình lên. “Ý tưởng thả chúng quả là tuyệt vời.”

Meredith liếc nhìn Tristan ngạc nhiên. Cô ắt chẳng bao giờ đoán được anh sẽ chọn hoạt động này để chia sẻ với các vị khách. Song có một dấu vết rất mơ hồ của nụ cười thực sự làm nhếch khóe môi anh khi một vài vị khách háo hức đã tung con điều của họ lên trời và phủ kín không gian rộng bằng những dải màu vút lên liệng xuống cùng những cái đuôi phấp phới.

Cô lấy một trong những con điều còn sót lại trong rương và vuốt dải ruy băng màu xanh lam của nó. “Ngài tham gia cùng chúng tôi chứ, thưa ngài?”

Tristan khựng lại khi nghe giọng cô. “Không, tôi thích xem hơn. Cô cứ chơi cho thật thoải mái.”

Mắt họ gặp nhau và Meredith thấy mình bị hút vào, nhưng rồi anh nhìn đi nơi khác. Không nói lời nào nữa, cô bước trở lại bãi đất rộng và tung con điều của mình vào làn gió. Sau một chút chao đảo, nó bắt được nhịp và lao vút lên bầu trời.

Nhìn món đồ chơi trẻ con chao liệng, một cảm giác yên bình hiếm hoi tràn ngập lòng cô. Cuộc sống mà cô dẫn thân vào không cho phép có nhiều khoảnh khắc tĩnh lặng, nhưng có điều gì đó trong vẻ duyên dáng thanh thoi của cánh điều đã khiến cô quên đi, dù chỉ trong phút chốc, những cảm xúc lằng lằng mà nhiệm vụ lần này khuấy lên.

“Hoàn hảo.”

Tiếng của Tristan đã xua tan cảm giác thanh bình đó. Toàn thân Meredith lập tức căng thẳng. Cô cảm thấy anh tiến lại gần hơn, cảm nhận được từng hơi thở của anh, sức nóng cơ thể anh. Cảm nhận được anh, ở đủ mọi phương diện.

“Tôi đã không chơi thả điều kể từ thời học sinh.” Cô chận vật với từ ngữ để giữ cho giọng nhẹ tênh và bình thản. “Có lẽ là từ những mùa hè ngài đến thăm hai bác tôi.”

Anh không trả lời, chỉ nhìn cánh điều chao liệng khi cô thả thêm dây chó nó bay cao hơn. Cô không thể không nhận ra ánh nhìn xa xăm trong mắt anh, cứ như anh đồ kỵ với sự tự do trên trời cao thăm thẳm kia.

“Ngài vẫn giữ liên lạc với anh họ Henry của tôi chứ?”

“Không.” Anh lặng lẽ đáp, ánh mắt chuyển sang cô.

Cô nhún vai. Cắt đứt với bạn bè đôi khi là dấu hiệu đầu tiên mà một người đàn ông trong giới quý tộc làm khi dấn thân vào chuyện gì đó nguy hiểm hay bất lương, nhưng trường hợp này cô không dám chắc. Henry vẫn luôn tử tế với cô, nhưng cô thấy anh khá ngốc nghếch. Sau khi lập gia đình, anh đã phát phì cả về vóc dáng lẫn độ chầy lười. Cô không thể tưởng tượng Tristan, với trí thông minh và cung cách lạnh lẽ, lại có điểm chung nào với người bạn cũ.

Tuy nhiên, chuyện này vẫn đáng đeo đuổi, để xem xét phản ứng của anh.

“Thật đáng tiếc.” Cô giật sợi dây điều và cho nó chuyển hướng. “Tôi nhớ là hai người đã rất thân thiết. Tôi hy vọng là không có mâu thuẫn nào.”

Tristan đổi thế đứng một cách không thoải mái. “Không có mâu thuẫn, tôi chỉ...”

Anh dừng lại và trực giác của cô nhói lên. Cô ngừng đùa nghịch với con điều và nhìn anh. Đôi mắt anh tối sầm với những cảm xúc đau đớn rõ rệt. Nom anh như bị sa bẫy, và một thôi thúc muốn giúp anh tràn ngập trong cô, y như tối hôm qua.

“Ngài có thể nói với tôi,” cô thì thầm.

Anh mở miệng như định làm điều đó, nhưng trước khi anh cất lời, lực căng ở sợi dây điều của cô biến mất và cô phải thối lui một bước để đứng vững. Cô quay người lại đúng lúc trông thấy con điều bị cuốn theo cơn gió và sợi dây vốn buộc vào nó nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất.

“Chết tiệt,” cô lẩm bẩm qua hơi thở.

Mắt Tristan vụt mở to. “Cô nói gì cơ?”

Meredith quay mặt đi, hai má nóng bừng. Cô chưa từng làm chuyện gì kém gia giáo như chửi thề trước mặt những người cô không thấy thoải mái với họ. Chỉ có Emily và Ana từng nghe cô nói những câu như thế.

“Không có gì,” cô chối. “Tốt nhất tôi nên đi tìm nó.”

Không cả nhìn lại, cô vội vã chạy đến một khu đất um tùm cây cối nơi con điều mất hút. Chỉ ít những kỹ năng điều tra của cô sẽ phát huy tác dụng trong việc tìm món đồ chơi bị mất.

Vì chắc chắn cô không thể vận dụng chúng một cách hữu ích nếu có dính dáng đến Tristan.

7. Chương 7

Tristan sững sốt nhìn Meredith chạy xa dần. Dù cô chối biến, anh vẫn dám chắc rằng mình vừa nghe thấy cô lẩm bẩm một câu nguyên rủa khá sinh động khi con điều đứt dây. Chắc chắn không phải câu nói mà bất cứ quý cô nào anh quen biết thường nói. Nhưng thay vì cảm thấy bất bình, anh lại muốn phá lên cười. Cười to thực sự. Thứ anh đã không được tận hưởng bấy lâu nay.

“Con còn chờ gì nữa?”

Anh giật mình quay lại và thấy mẹ đang nhìn mình chăm chăm, hai tay khoanh lại. Bà nghiêng đầu.

“Đi giúp cô ấy đi, trời đất.”

“Tất nhiên ạ,” anh nói, nhớ ra những cung cách của mình. Có điều gì đó ở Meredith khiến anh quên mất... ờ, quên hết tất cả, trừ cô ra.

Anh vội chạy đến cánh rừng thưa phía bên kia hồ, nơi cô vừa biến mất.

“Cô Northam,” anh gọi. Không có tiếng trả lời, anh tiến sâu vào rừng cây. “Cô Northam?”

Đáp lại anh tiếp tục là sự im lặng cho đến khi, cách đó một quãng, anh nghe thấy một tiếng lẩm bẩm rõ ràng và rất có thể là một câu nguyên rửa nữa. Không nên được nụ cười, Tristan gọi, “Meredith?”

“Tôi... ở đây,” tiếng trả lời không được tự nhiên vọng đến.

Anh nương theo giọng cô, vòng qua một bụi cây um tùm và những thân cây lớn. Anh thấy cô đứng trên một khúc cây to đã đổ, rướn người với lên một cành cây khác nơi con diều bị mắc vào giữa đám lá ken dày. Cô đứng kiễng trên đầu ngón chân trong một tư thế chênh vênh, song không hiểu sao vẫn giữ được thăng bằng.

“Lạy chúa, Meredith!” anh hét lớn, chạy tới chỗ cô. “Cô sẽ giết mình mất! Xuống khỏi đó và để tôi lấy nó cho.”

Cô lắc đầu. “Không, cảm ơn ngài. Tôi sắp lấy...” Cô rướn người để túm lấy đuôi diều. Một nụ cười chiến thắng lấp lánh gương mặt cô. “... được rồi!” Cô reo to khi kéo con diều ra.

Món đồ chơi dập dờn bay lên. Rủi thay, cú giật mạnh và nỗ lực cố kéo con diều rơi đã khiến Meredith mất thăng bằng. Cô khua khua hai tay để đứng cho vững, nhưng đã quá muộn. Cô nhào khỏi khúc cây mục đổ.

Cuộc sống của Tristan như ngưng hẳn lại khi anh lao vút tới và cô ngã xuống. Anh giơ hai tay ra đỡ cô. Cô đáp xuống ngực anh khi hai tay anh vòng qua eo cô. Mùi hương trên người cô tràn ngập hai cánh mũi anh, và hơi ấm của cô chảy qua anh khi anh loạng choạng rồi cuối cùng ngã ngửa vào một khoảng đất nằm giữa những bụi mâm xôi và cành cây vụn.

Trong khoảnh khắc, cánh rừng quanh họ hoàn toàn yên lặng. Meredith nằm im phăng phắc trên người anh. Với không khí bị tống hết khỏi phổi, anh cũng không thể làm được gì ngoài nằm yên ở đó.

Và rồi cô bắt đầu run nhè nhẹ. Trước khi Tristan có thể ngồi dậy để xác định thương tích của cô nặng nhẹ ra sao, thì tiếng cười khúc khích bật ra từ môi cô. Cô đưa tay che miệng, nhưng không ngăn nổi tiếng cười.

Mất một lúc anh mới nhận ra mình đang cười cùng cô. Cảm giác lúc ấy vừa kỳ cục vừa tuyệt vời lạ lùng.

Rồi cô lặn khỏi ngực anh xuống thảm cỏ bên cạnh, chỗ cô vừa nằm nơi ngực anh chột lạnh đi.

“Chà, thật khó coi quá,” cô cười. “Ngài không bị thương chứ?”

Anh thở mạnh vài hơi. Không có gì bất ổn cả. Thực ra anh còn cảm thấy khá hơn sau một thời gian dài. “Chỉ lòng kiêu hãnh của tôi thôi. Tôi không giống một hiệp sỹ trong bộ giáp bạc lắm đúng không?”

“Ngài đã đỡ được tôi mà,” cô vừa chỉ ra vừa cười khúc khích.

Đôi mắt cô sáng long lanh và hai má cô ửng hồng vì phấn khích, làm bụng anh thắt lại. Họ đang đặt chân vào những vùng nước nguy hiểm. Những vùng nước anh đã thề sẽ không bao giờ bước vào nữa với người phụ nữ này, người đã khơi dậy những cảm xúc trong anh quá ư dễ dàng. Nhưng anh rất muốn hôn cô. Tệ hơn, cô đang nhìn vào môi anh như thể nhớ đến cảm giác của nó trên môi mình.

“Cô có đau không?” anh hỏi, giọng đã tắt tiếng cười.

Cô chậm chậm lắc đầu song mắt không rời khỏi anh. “Không.”

Anh mỉm cười khi để ý thấy một cành cây con mắc trên mái tóc rối của cô. Không nghĩ ngợi gì, anh giơ tay gỡ nó xuống. Hơi thở cô nghẹn lại khi mu bàn tay anh lướt qua má cô.

“Tristan...” cô khẽ nói.

Một lần nữa, tên anh phát ra trên môi cô lại làm anh khuấy động. Chỉ một tiếng thì thầm đã khiến anh quên đi vị trí của mình, cả trong xã hội lẫn tình cảnh hiện tại. Chẳng còn gì quan trọng ngoài việc áp môi mình lên môi cô. Nên anh liền làm thế.

Cô đáp lại bằng một tiếng rên khe khẽ. Môi cô hé ra, và anh nhận lấy thứ cô dâng tặng, chiếm đoạt miệng cô, nếm hơi thở ngọt ngào của cô khi lưỡi họ gặp nhau. Ham muốn của anh có nguy cơ tuôn trào sau mỗi lần đụng chạm, và niềm đam mê cô đáp lại quá chân thật và thuần khiết. Anh khó lòng hình dung nổi chuyện cường lại sức hấp dẫn này.

Anh kéo mạnh cô lên ngực mình, một tay đỡ lấy gáy cô, bàn tay còn lại vuốt ve eo lưng nhỏ nhắn của cô. Cô nín chặt vai anh, vặn xoắn áo vét của anh một cách vô thức trong lúc hôn anh với cùng sự buông thả liều lĩnh đang nổi sóng trong anh.

Tristan đã buộc phải trở thành một người đàn ông của khuôn phép và sự kiềm chế gắt gao ở độ tuổi còn rất trẻ. Anh không có sự vô lo nhàn nhã mà bạn bè anh vẫn tận hưởng ở lứa tuổi hai mươi. Anh chưa bao giờ tìm thấy một sự cảm dỗ đáng để quăng sự thận trọng cho gió cuốn và theo đuổi nó. Thực ra là anh né tránh những thứ như thế.

Cho đến bây giờ.

Cứ như cơ thể không còn nằm trong tầm kiểm soát của anh nữa, anh chậm rãi khum lấy hông cô và kéo cô lại gần hơn, cọ xát cô vào biểu tượng đàn ông đã cương cứng của mình. Cô run lên, nhưng không dứt khỏi môi anh. Ngược lại, những nụ hôn của cô còn sâu hơn. Đột nhiên, cánh rừng quang đãng trở nên nóng bức và chật hẹp.

Anh sắp sửa đầu hàng nỗi ham muốn đang thiêu đốt máu mình. Như con thiêu thân trước ngọn lửa, anh không thể cưỡng lại Meredith. Và anh không muốn làm thế. Không phải bây giờ. Sau này chắc chắn anh sẽ phải ân hận về lựa chọn này, nhưng không phải bây giờ.

“Hầu tước?” Một tiếng đằng hắng rành rọt vang lên trước khi tiếng nói lọt qua màn sương nhục dục của Tristan lần thứ hai. “Hầu tước? Cậu có ở đây không?”

Ý thức quay trở lại với sự tỉnh táo đầy tội lỗi và choáng váng, làm anh giật bắn mình. Meredith lăn người xuống còn anh gượng ngồi thẳng dậy. Nhìn quanh, anh thấy Philip đứng cách đó vài bước, đang ngắm nghía một cây sồi già như thể nó là thứ thú vị nhất cậu ta từng gặp. Dù cậu ta giả bộ không trông thấy họ, nhưng rõ ràng cậu ta đã thấy.

Tristan đưa mắt sang Meredith. Cô cũng đã ngồi lên, sửa sang lại chiếc váy nhẵn nhúm và vuốt vuốt mái tóc trong một sự nỗ lực sửa lại sự lộn xộn do những ngón tay sục sạo của anh gây ra. Mà cô không có một vết hồng nào. Anh ắt sẽ chẳng biết là cô đang ngượng ngập nếu không có những luồng run rẩy ở đôi tay cô.

“Tôi...” anh ấp úng, cô gắng giao mắt với cô nhưng không thành công. Cô nhất quyết tránh ánh mắt anh. “Tôi xin lỗi.”

“Không có chuyện gì đâu,” cô nói nhỏ. “Cả hai ta đều trượt ngã, chúng ta nên quên nó đi.”

Một cơn buốt nhói bỗng chạy dọc người Tristan. Cô quên được cuộc chạm trán mãnh liệt và bất ngờ này dễ dàng thế sao? Còn anh chắc chắn sẽ mất một thời gian dài.

“Tất nhiên rồi,” anh nói dối, vươn tay định gỡ một nhánh cây nữa khỏi tóc cô.

Cô rút lại tránh sự đụng chạm của anh, và lần này mắt cô giao với mắt anh. “Đây là cách chúng ta đã bắt đầu. Tristan.”

Trong khoảnh khắc, cô không thể giấu những cảm xúc của mình. Căng thẳng. Sợ hãi. Tức giận... Với bản thân hay với anh? Cả nỗi hoang mang nữa. Những cảm giác ấy cũng đang sôi lên trong ngực anh.

“Tốt nhất ngài hãy ra với bạn ngài đi,” cô thì thầm. “Ngài ấy đang rất lịch thiệp để ra về không trông thấy gì, nhưng ngài ấy chỉ giữ được trò đánh đố này thêm giây lát nữa thôi.”

Tristan lặng lẽ gật đầu và sột soạt đứng dậy. Quay về phía Philip, anh gọi to, “Tôi ở đây.”

Bạn anh làm bộ ngạc nhiên và tiến mấy bước về phía anh. “A, cậu đây rồi. Mẹ cậu bảo có một con điều gặp trục trặc và cậu đã đi theo hướng này.”

Tristan gật đầu, cố gắng giữ vẻ mặt bình thường như Meredith - hình như cô rất có khả năng trong chuyện đó. Thật khó khăn vì anh chỉ muốn đâm thẳng vào mũi gã bạn. Ước gì Philip đừng tìm ra họ. Nếu cậu ta không tìm thấy.

Anh xóa những ý nghĩ nóng bỏng khỏi đầu và buộc mình phải tập trung. Điều cá nhân anh mong muốn không quan trọng.

“Phải, cũng may chúng tôi đã tìm được nó.” Anh quay sang để giúp Meredith đứng lên, nhưng cô đã đứng dậy từ hồi nào. Xem ra cô điềm tĩnh một cách đáng nể. Anh có thể chẳng đoán nổi cô vừa bị hôn đến quên trời đất nếu như môi cô không sưng mọng lên. “Cậu đã gặp cô Northam chưa?”

Philip nhướn một bên mày, nhưng lắc đầu. “Chưa, tôi chưa có vinh hạnh đó.”

Tristan nói, “Cô Northam, cho phép tôi giới thiệu ngài Philip Barclay, trợ lý và là bạn lâu năm của tôi.”

Mặt tỉnh như không, Meredith bước lên và chìa tay ra. Khi Philip nắm lấy nó, cô nói, “Thực ra chúng ta đã gặp nhau rồi, ngài Barclay. Ở một buổi vũ hội trước khi cha ngài qua đời.”

Philip lùi lại, và Tristan cũng vậy. Nhiều năm rồi bạn anh không tham gia vào những buổi tiệc tùng giao lưu trong giới. Hầu hết mọi người sẽ không nhớ địa vị trước đây của cậu ta, nhất là khi hiện tại cậu ta đã chuyển sang kinh doanh.

Philip gật đầu. “Đúng vậy, thưa cô. Trí nhớ của cô thật tốt. Chuyện đó cách đây đã lâu rồi.”

Cô mỉm cười, vẻ mặt cởi mở và chân thật, và nó đánh thẳng vào tinh thần của Tristan. Ánh sáng đó ở cô khiến cho anh càng nhận thức rõ thứ bóng tối đã vây bủa anh suốt những năm qua. Sao mà anh mong ước có thể ném nó đi và giải thoát bản thân để... Ồ, anh không chắc để làm gì. Nhưng nó liên quan đến Meredith, những lớp sa tanh mượt mà, và không có bất cứ sự phá đám nào.

Hắng giọng một cách không thoải mái, Tristan cầu nhàu, “Cậu cần chuyện gì, hử Philip?”

Bạn anh lắc lắc đầu, như thể cũng trúng bùa mê của Meredith. “Phải rồi, tôi xin lỗi. Bức thư cậu đang đợi đã đến rồi.”

Mọi tàn dư của khao khát bị quét sạch như thể một trận nước đá vừa xối lên người anh. Anh đang chờ tin tức từ thám tử ở London về đường đi của số tiền anh cấp cho Devlin.

“Ở văn phòng của tôi à?” anh hỏi và toàn thân căng thẳng, lấy sang cả giọng nói.

Philip gật đầu lần nữa. “Phải. Tôi rất hân hạnh được hộ tống cô Northam trở lại chỗ mọi người tập trung và giải thích mọi chuyện giúp cậu. Tôi nghĩ mọi người hầu như đã sẵn sàng quay về nhà rồi.”

Tristan thoáng liếc sang Meredith. Cô đang nhìn anh từ khóe mắt, ghi nhận mọi nét mặt, nghe từng lời nói giữa hai người.

“Cô không phiền chứ?” anh hỏi.

Chân mày cô nhướn lên, nhưng cô lắc đầu. “Tất nhiên là không.” Cô khom người nhặt con điều bị bỏ quên. “Nếu ngài có việc bận, tôi sẽ không giữ chân ngài.”

Nghiêng đầu chào một cách ngắn gọn, Tristan quay người và đi ra lối đường tắt dẫn về nhà. Nhưng khi cất bước, anh cảm thấy cặp mắt Meredith đang dõi vào lưng anh. Sức nóng của ánh mắt ấy sưởi ấm mạch máu anh và khiến cho những câu trả lời anh đang tìm kiếm dường như kém quan trọng đi so với cơ hội được ôm cô vào lòng lần nữa.

Dẫu cho điều đó là bất khả.

“Thưa cô?”

Meredith dứt mắt khỏi những cơ bắp uyển chuyển trên vai Tristan khi anh đi về hướng ngôi nhà và... cái gì nữa? Một bức thư bí ẩn từ ai đó, nó có liên quan đến vụ điều tra của cô không?

Nhiệm vụ của cô. Nhiệm vụ mà cô không thể tập trung vào trong hơn năm phút vừa rồi. Khoảng thời gian Tristan chạm vào cô.

Cô chú mục vào người đàn ông đang đứng cạnh, và nhanh chóng điểm lại những gì mình biết về anh ta. Philip Barclay từng là bạn học của Tristan, một trong số ít những người tâm phúc anh giữ lại sau khi em trai anh mất. Barclay đã rơi vào hoàn cảnh khó khăn sau khi cha qua đời, nhưng anh ta đã chuyển sang kinh doanh và thành công lớn, thể hiện qua sự phát triển thịnh vượng của nhà Carmichael mỗi năm.

“Chúng ta quay lại với những người khác chứ?” anh ta mỉm cười hỏi, đưa một tay ra để dẫn cô ra khỏi khu rừng, và cô khoác lấy tay anh ta cho phải phép. Công cuộc huấn luyện thể lực ròng rã đã cho cô đạt tới sự thăng bằng hoàn hảo. Cô nhún mặt khi nhớ lại lúc này mình đã ngã nhào khỏi khúc cây mục ra sao.

Sự thăng bằng gần như hoàn hảo.

“Vâng, tất nhiên rồi.” Cô quan sát Barclay khi anh ta dẫn cô đi qua cánh rừng. “Thực ra, tôi rất vui vì chúng ta có dịp trò chuyện riêng, ngài Barclay.”

“Vây ư? Tôi có thể giúp gì được cô, thưa cô?”

Cô mỉm cười. “Tối qua, ngài Carmichael và tôi đã nói chuyện với quý ông Devlin...”

“Với quý ông Devlin.” Giọng anh ta đều đều và không âm sắc, nhưng gương mặt đánh lại trước cái tên ấy. Rõ ràng người đàn ông bên cạnh cô đây có biết về tiếng tăm của Devlin và không thích hẳn chẳng kém gì Tristan.

“Vâng. Tôi liền hỏi thăm về loại hình kinh doanh họ hợp tác với nhau, vì bấy lâu nay tôi vẫn tìm các dự án mới để đầu tư khoản thừa kế của mình,” cô nhấn mạnh, để ý mọi sắc thái lướt qua gương mặt Barclay. Hiện tại nó đang bằng lặng một cách ngán ngẩm.

Anh ta gật đầu. “Tôi hiểu.”

“Ông Devlin có bảo ông ấy và ngài Carmichael đang chung tay trong một dự án nào đó về hội họa. Tôi không thể hỏi thêm thông tin từ Hầu tước...” cô ngập ngừng khi nhớ lại nguyên nhân vì sao sự dò hỏi của cô chấm dứt. Nó cũng là nguyên nhân khiến miệng cô nóng rực ngay lúc này. “Song tôi hy vọng ngài có thể cho tôi biết thêm. Tôi rất quan tâm đến hội họa, ngài thấy đấy.”

Ánh mắt Barclay rơi vào cô với sự sắc bén không ngờ. “Devlin và Carmichael bảo sự hợp tác giữa họ liên quan đến hội họa sao?”

Meredith gật đầu, trực giác của cô lóe lên khi nhìn thấy tia tức giận ấy trong mắt người đồng hành. “Vâng, họ nói rất ít.”

Anh ta mím môi lại và nhìn thẳng về phía trước. “Tôi ngạc nhiên khi nghe điều đó.”

“Tại sao?”

Anh ta thả tay cô ra khi họ ra khỏi cánh rừng đầy bụi gai và đặt chân lên đất bằng. “Vì Tristan hiếm khi nói về mối liên hệ của anh ấy với... hội họa.” Miệng anh ta mím chặt. “Cô có thể tự quay về chỗ mọi người tụ tập không?”

Cô gật đầu, đôi mắt toát ra vẻ ngây thơ dù tim đang đập thình thịch vì kích động. “Tất nhiên là được. Chỉ cách đây mấy bước chân thôi mà. Ngài định quay về nhà ư?”

Anh ta gật đầu. “Vâng. Xin tạm biệt cô, thưa cô.”

Không nói thêm lời nào, Barclay xoay gót và nhắm hướng ngôi nhà cất bước. Meredith nhìn theo đến khi anh ta khuất dạng phía bên kia đồi, rồi đi về chỗ nhóm khách khứa.

Từng mảnh ghép rời rạc trong vụ điều tra đang từ từ ráp vào đúng chỗ. Trước tiên là lời đề cập đầy mỉa mai của Devlin về hội họa, rồi phản ứng mạnh mẽ của Tristan đối với sự quan tâm của cô tới quan hệ làm ăn của anh với Devlin. Giờ trợ lý của anh cũng phản ứng mạnh mẽ y như thế trước một thắc mắc tương tự. Những chuyện này đều chỉ ra sự dính liếu của Tristan trong vụ mất trộm tranh một cách đáng lưu ý.

Cô ngoái nhìn lại, nhưng Barclay đã không còn bóng dáng. Anh ta đã tỏ ra tức giận lúc cô nói chuyện với anh ta. Một phản ứng bất ngờ? Vì sao?

Tim Meredith đập rộn. Nếu Barclay chính là kẻ đứng sau vụ mất cắp tranh thì sao?

Cô dừng bước khi niềm hy vọng điên cuồng bùng tỏa trong lồng ngực. Điều đó nghe hợp lý hơn nhiều. Sau khi cha qua đời, Barclay đã mất hết gia sản. Chắc chắn khi bắt tay với một kẻ phản quốc giàu có như Devlin, anh ta sẽ kiếm được lợi nhuận nhiều hơn so với làm việc cho Tristan.

Nghĩ đến đó, tim cô nhẹ hẳn đi, còn nụ cười của cô tươi đến mức tưởng chừng sắp nứt cả hai má khi cô rải những bước chân cuối cùng đến nhập hội với khách khứa.

Tuy nhiên, một giọng nói khó chịu trong đầu chợt kéo cô lại. Nó bảo rằng cô đang tìm mọi cách để chứng minh Tristan vô tội. Tìm mọi lý do để phớt lờ những bằng chứng vốn có chống lại anh.

Cô lắc đầu, quyết liệt dập tắt giọng nói đó đi. Đúng, Tristan vẫn hành xử một cách đáng ngờ, nhưng điều đó có thể dễ dàng lý giải. Barclay và Devlin có thể đang tống tiền anh hoặc hăm dọa gia đình anh. Có hàng trăm lời giải thích xác đáng hơn việc anh dính liếu đến chuyện gì đó đen tối và nham hiểm.

“Cháu đây rồi,” Hầu tước phu nhân lên tiếng khi cô đến gần. “Tristan và Barclay không đi cùng cháu sao?”

Meredith lắc đầu, rồi khoác tay bà với một nụ cười không thể kìm nén. “Họ bị gọi về vì có công chuyện gì đó, nhưng chắc chúng ta sẽ gặp họ ở nhà thôi ạ.”

Hầu tước phu nhân nghiêng đầu với ánh mắt dò hỏi. “Thật vui khi trông thấy nụ cười của cháu. Đã có chuyện gì rồi đúng không?”

Meredith siết lấy cánh tay bà và khó khăn lắm mới nén được thôi thúc muốn khoe niềm hân hoan của mình. “Chỉ vì ngày hôm nay thật đẹp thôi ạ, thưa bà.”

Khi họ thả bộ trở lại nhà, Meredith trấn an lại tinh thần. Cô phải kiểm soát những cảm xúc của mình. Có thể có phán đoán sai về Philip Barclay. Nhưng khả năng ấy đã cho cô hy vọng. Hy vọng rằng Tristan không phải kẻ bất lương mà cô sợ anh đã trở thành. Hy vọng rằng cô không có những khao khát mãnh liệt như vậy đối với một tên phản bội.

Giờ cô chỉ phải củng cố những hy vọng đó bằng chứng cứ. Chứng cứ mà Augustine có thể cung cấp.

8. Chương 8

Tristan quan sát đám đông từ ban công phía trên phòng vũ hội, song anh hầu như chẳng thấy chút vui vẻ. Thất vọng đổ ụp lên anh. Những chứng cứ anh mong chờ lại một lần nữa vượt khỏi tay. Anh đã cố lần theo dấu vết của đồng tiền, nhưng sự khôn ngoan của Devlin đã không cho anh tiếp cận mục tiêu: đó là phát hiện ra kẻ hắc đã liên lạc.

Thêm vào đó, Philip còn cho anh hay Meredith tiếp tục gắng hỏi về quan hệ giữa anh với Devlin và lĩnh vực ‘hội họa’ mà tên khốn đó đã ám chỉ tối hôm trước. Cô đang tự đưa mình vào vòng nguy hiểm mà chẳng hay biết tí gì. Nó có thể khiến cô bị hại... thậm chí là bị giết.

Tristan siết chặt hai tay thành nắm đấm. Không, anh sẽ không để chuyện đó xảy ra. Anh sẽ không để mất thêm một người anh quan tâm nữa.

Ý nghĩ đó làm anh chợt dạ. Quan tâm đến Meredith ư? Anh ham muốn cô, đúng. Anh rất sẵn lòng thừa nhận điều đó. Vươn thẳng vai, anh từ từ thả lỏng hai bàn tay. Trước đây anh đã từng khước từ bản thân mình, và giờ anh nhất thiết phải làm thế lần nữa. Những người ở vị trí như anh không thể mất kiểm soát, đầu hàng cảm dổ. Meredith là hiện thân của cảm dổ, và cho đến khi chuyện này kết thúc, anh không thể chạm vào cô. Nếu không anh sẽ gây nguy hiểm cho cô. Nếu không anh sẽ bị xao nhãng khỏi những mục đích của mình.

“Một tầm nhìn rất đẹp.”

Những ngón tay anh lại siết vào khi giọng nói gai người của Augustine Devlin vẳng tới. Xóa sạch cảm xúc trên mặt, Tristan quay lại đối diện với ‘đối tác’... kẻ thù của anh.

“Cảm ơn,” anh gắng gượng thốt ra qua hàm răng nghiến chặt. Càng lúc càng khó khăn để che đậy lòng căm ghét hun đốt mà tên khốn này khơi lên trong anh. “Tôi lấy làm ngạc nhiên vì anh không tham gia những hoạt động náo nhiệt dưới kia.”

Devlin bước lên đứng cạnh anh, nhìn qua lan can xuống cảnh khiêu vũ bên dưới. “Ồ, chỉ một lát là tôi đã thấy ngấy đến tận cổ những thứ này. Hầu hết phái nữ chẳng muốn nuôi dưỡng ý định nào khác ngoài trò chuyện.” Hắn liếc Tristan. “Tôi dám chắc anh cũng cảm thấy bức bối như vậy khi không được ở London để hưởng những thú vui tìm thấy ở đó.”

Tristan nghiêng rằng. “Có lẽ vậy.”

Nụ cười của Devlin càng nham nhở và đậm đặc. “Thế nhưng, có vẻ anh đang gặp vận may hơn tôi với một phụ nữ đặc biệt.”

“Tôi không hiểu ý anh.” Tristan cố gắng bình tĩnh, anh nắm chặt thành lan can cho đến khi anh sợ chất gỗ sẽ vỡ vụn dưới tay mình.

Devlin nhướn mày thích thú. “Anh không định qua lại với cô Northam sao? Hình như tôi đã cảm thấy một tia lửa tối qua, và rồi ở buổi picnic hôm nay hai người lại cùng nhau mất hút.”

Tristan thăm đến đếm mười trong đầu. Anh cần chút tạm lắng để tỏ ra không lúng túng trước nhận xét của Devlin.

“Tôi không biết anh đang nói về chuyện gì. Cô Northam và tôi không hề có quan hệ đặc biệt. Chỉ là chúng tôi biết nhau từ hồi nhỏ. Và hôm nay con điều của cô ấy mất tích, tôi bèn giúp cô ấy tìm lại nó.” Anh nhún vai quét mắt qua khung cảnh bên dưới.

Anh thấy Meredith ngay lập tức. Cô đang đứng bên rìa sàn khiêu vũ, nói chuyện với một vị Bá tước to béo nổi tiếng bởi những màn độc thoại chán ngắt về tình hình chính trị gần đây. Song cô vẫn tươi cười như thể gã ta là người đàn ông quyến rũ nhất cô từng gặp. Cô mặc một chiếc váy xanh lam nổi bật, với những hạt ngọc trai viền quanh cổ và một dải băng kim cương lấp lánh trong mái tóc màu hạt dẻ. Nom cô như nàng công chúa trong truyện cổ tích, có điều anh không thể tập hợp những ý nghĩ trong sáng về chàng hoàng tử được gửi tới để đánh thức nàng khỏi giấc ngủ vĩnh hằng.

Không, những ý nghĩ của anh chỉ toàn là xấu xa.

Devlin đằng hắng, và Tristan rời mắt khỏi Meredith. “Anh, hơn ai hết, biết rõ là tôi không có thời gian cho bất cứ thứ gì ngoài công việc, Devlin. Dĩ nhiên cô ấy là một phụ nữ xinh đẹp, nhưng như anh đã nói, phụ nữ ở tầng lớp như tôi hiếm khi hứng thú với điều gì khác ngoài một lời cam kết trọn đời.”

Devlin ngó xuống. “Tôi không biết. Với tôi thì hình như cô Northam có sự khác biệt. Có một ngọn lửa dưới vỏ ngoài của cô ấy mà tôi thấy khá hấp dẫn và kích thích. Nếu anh không định theo đuổi cô ấy, thì tôi được thoải mái làm thế rồi.”

Một bức màn đỏ rực của nỗi giận dữ đỉnh điểm buông xuống trước mắt Tristan. Lần đầu tiên sau một thời gian dài, anh không kiểm soát được cơn thịnh nộ không ngớt sục sôi dưới bề mặt những cảm xúc của mình. Anh muốn xé xác Devlin, treo hắn lủng lẳng trên ban công cho đến khi hắn la hét như một con lợn đứng như bản chất của hắn. Anh muốn tiêu diệt hắn.

“Carmichael?” Devlin nghiêng đầu.

Tristan cẩn thận vùi cơn giận xuống, nhét vào một nơi tăm tối anh thường cất giữ cùng với những đau khổ, ước muốn, tình yêu của anh... tất cả những gì có thể làm anh chệch hướng. Anh hít sâu khi trở lại là mình. Đây là một thử thách nữa, không gì khác.

“Anh muốn theo đuổi cô Northam?”

“Anh không tán thành ý kiến đó.” Miệng Devlin nhếch lên thành nụ cười nhản nhở. “Tôi tưởng anh không hứng thú với cô ấy?”

“Tôi không hứng thú,” Tristan đáp gọn.

“Tốt.” Devlin nhìn anh và buông từng lời. “Anh thấy đấy, Hầu tước, tôi muốn tin tưởng anh. Tôi muốn cho anh tiếp xúc với người lãnh đạo của chúng tôi, nhưng tôi không thể làm thế nếu như anh không biết điều.”

“Biết điều?” Tristan xẵng giọng, lớn tiếng hơn anh dự định. Anh liền điều chỉnh lại. “Tôi đã làm mọi thứ anh yêu cầu. Tôi đã đặt mình vào nguy hiểm theo ý muốn của anh. Giờ anh còn bảo tôi không biết điều sao?”

Nụ cười trên mặt Devlin như rắn độc. “Anh nói mình không có quan hệ với người phụ nữ này, song rõ ràng anh không muốn tôi đến gần cô ta. Anh không tin tôi ư, Carmichael?”

Giọng nói tự mãn của hắn đánh thẳng vào ngực Tristan. Không cách nào thoát được cái bẫy Devlin giăng sẵn cho anh. Hoặc anh phải để cho Devlin theo đuổi Meredith - và anh có cảm giác rằng hắn sẽ không chấp nhận câu trả lời ‘không’ nếu hắn thực sự thèm khát cô - hoặc anh phải thừa nhận anh muốn cô cho riêng mình. Để cô bên cạnh anh sẽ gây nguy hiểm cho cô, bởi đơn giản anh luôn bị nguy hiểm rình rập. Nếu cô thuộc về anh, cô sẽ đi trên một con đường ẩn đầy bẫy sắt mà không hề hay biết.

Nhưng trong hai mối nguy hiểm đó, cái nào kém tai hại hơn?

Tristan điềm tĩnh nhìn Devlin, nhìn vào đôi mắt lạnh như khối băng không thể xuyên thấu của hắn. Anh đã thấy tên khốn này có thể làm gì với những người qua mặt hắn. Anh có thể hình dung ra những việc hắn làm với những phụ nữ đi qua đời hắn, những gì hắn sẽ làm với Meredith nếu cô kháng cự... hoặc ngay cả khi cô ưng thuận.

Miệng anh mím lại thành một đường rắn đanh. “Được rồi, Devlin, anh đã bóc mẽ được tôi. Tôi quả có thích Meredith Sinclair. Việc tôi phản đối anh theo đuổi cô ấy không can hệ gì đến sự thiếu tin tưởng. Chắc chắn tôi đã biểu hiện lòng trung thành trong năm qua. Anh không thể phủ nhận điều đó.”

Mặt Devlin giãn ra, dấu vẩy nụ cười của hắn vẫn giữ nguyên vẻ tự mãn và không bằng lòng. “Không, tôi không phủ nhận là anh đã làm mọi việc tôi yêu cầu. Và tôi xin hứa lòng trung thành của anh sẽ sớm được báo đáp.” Hắn quay ra lối đi dẫn tới cầu thang. “Tôi sẽ tôn trọng quyền lợi của anh đối với cô Northam, nhưng tôi hy vọng anh sẽ xơi được cô ta càng sớm càng tốt.” Miệng hắn tùm tùm. “Tôi cực kỳ muốn biết mùi vị cô ta ra sao, nhưng tôi sẵn lòng hưởng lấy nó qua anh.”

Khó khăn lắm Tristan mới không nhào tới đâm cho Devlin một cú. Khi hắn đã đi khỏi, anh mới tuôn ra một tràng chữ thề chỉ đủ vang vọng bên tai.

Đây chính là điều anh lo sợ. Vì đã để cho cảm xúc xen vào, anh đành phải từ bỏ một phần sự kiềm chế đối với Devlin. Giờ anh bắt buộc phải sửa lại những kế hoạch của mình. Để bảo vệ Meredith khỏi những mối nguy cô không nhận thức được, anh phải ở gần cô hơn. Và điều đó sẽ mở ra cho hai người một thế giới những mối nguy hiểm khác. Về thể xác... và cả con tim nữa - đôi khi chúng còn gây nên những thương tổn nặng nề hơn.

Meredith liếc mắt qua vai lần cuối khi cô lên khỏi vũ hội và đi xuôi hành lang dài mờ tối dẫn ra cầu thang dành cho gia nhân. Nhón từng bước thận trọng, lặng lẽ, cô len lỏi qua cái mê hồn trận dẫn tới khu vực dành cho khách.

Từ cuộc nói chuyện tưởng chừng tầm phào với một quý cô trẻ mang trà đến cho cô chiều hôm đó, cô đã vạch ra một kế hoạch nhằm xác định vị khách nào ở trong phòng nào, cũng như nơi các gia nhân trú ngụ. Giờ chỉ còn việc tìm ra đúng phòng nữa thôi.

Ngay khi được ở một mình đủ lâu, cô đã viết vội cho Ana và Emily một bức thư bằng mật mã để lôi kéo hai cô bạn vào công cuộc tìm kiếm. Mất một ngày đi ngựa vất vả, các đồng nghiệp của cô sẽ nhờ vào sự trợ giúp của Charlie để tìm hiểu những công việc của Philip Barclay. Cô chỉ biết cầu cho linh tính của mình là đúng, rằng anh ta đích thực là kẻ gánh trách nhiệm trong vụ trộm tranh, không phải Tristan.

Meredith cứng người trước ý nghĩ ấy. Đó không phải cách cô được dạy dỗ để tiến hành một vụ điều tra. Sự thật không bao giờ được đi đôi với thành kiến hay khao khát dành cho một người để mà quy cho người khác là có tội hay không. Nếu cô định thực hiện nhiệm vụ một cách nghiêm chỉnh, thì những tình cảm cá nhân phải bị gạt ra ngoài.

“Nhưng lần này mình không thể,” cô thì thầm, đưa tay lên môi khi nhớ lại nụ hôn của Tristan. “Mình không muốn anh ấy mang tội.”

Lắc lắc đầu, Meredith đi tới cánh cửa cô đang tìm kiếm. Cẩn thận liếc quanh lần nữa, cô xoay nắm đấm. Cửa khóa. Cô cau mày, đưa tay lên tóc và rút ra một trong những chiếc kẹp tóc dài nạm kim cương vốn được dùng để cố định kiểu tóc cầu kỳ, rồi ấn một nút bí mật ở mặt dưới viên kim cương trang trí. Một tiếng cách vang lên, lớp vỏ bên ngoài cây kẹp trượt ra để lộ cây kim phá khóa mảnh và sắc nằm trong.

“Cám ơn Ana,” cô lẩm bẩm khi cắm chiếc kim vào ổ khóa và dễ dàng vặn mở ra. Với nụ cười tươi rói, cô trượt lại lớp vỏ cho cây kẹp và cài nó lại trên tóc.

Cô đóng cánh cửa lại sau lưng rồi khóa vào, vừa để đảm bảo không gây nghi ngờ vừa để cô có thời gian tẩu thoát nếu người ở phòng này trở về.

Gian phòng lờ mờ tối. Lò sưởi được để cháy tí tách trong khi buổi vũ hội đang độ cao trào. Cô khều những viên than hồng cho đến khi lửa bùng lên và bao phủ gian phòng bằng thứ ánh sáng rực rỡ hơn. Cô thấp một cây nến trên mặt lò sưởi để mang theo và nhìn quanh, thu lấy mọi chi tiết.

“Được lắm, Augustine Devlin,” Meredith lẩm bẩm khi bước tới một cái tủ lớn bằng gỗ anh đào. Cô đặt cây nến cháy chập chờn lên nóc tủ rồi mở tủ ra. “Xem người đang giấu những bí mật gì nào.”

Cô lần lượt lướt qua những túi áo choàng và lớp lót áo gi lê, tìm kiếm bất cứ thứ vũ khí bí mật, thư từ, hay bằng chứng nào khác. Trống không. Cô lùa tay ra sau lưng tủ, tìm những cái hốc bí mật, rồi cẩn thận sắp xếp lại quần áo về vị trí ban đầu.

Tiếp theo là chiếc bàn nhỏ nằm kê cửa sổ. Giấy tờ để rải rác trên mặt bàn, nhưng không có gì đáng chú ý. Chỉ là những bức vẽ cảnh vườn mà Devlin nhìn qua cửa sổ.

“Bất lương cũng có tài năng,” cô lẩm bẩm khi xếp các bức vẽ trở vào những xấp hỗn độn ban đầu và thừa nhận hẳn có tố chất nghệ sỹ. Có lẽ đây là lý do tổ chức của hẳn truyền thông tin trọng yếu qua các bức tranh. Nó là một gạch đầu dòng nữa trong bản danh sách ngày một dài của giới quý tộc về những đặc tính của kẻ bất lương này.

Cô quay lại nhìn chiếc giường kê sát tường phía trong, cạnh cánh cửa dẫn sang phòng thay đồ. Hai bên đầu giường là hai chiếc bàn nhỏ. Cô đi tới cái bàn gần cửa sổ và mở hộc bàn. Không có gì đáng chú ý ngoài mấy cây bút chì ký họa.

Cô đi vòng qua giường, thử mở hộc bàn bên kia. Nó bị khóa. Linh tính chợt nổi lên. Cô lại rút cây kẹp trên tóc xuống, rồi quan sát cái bàn. Đây là một công việc cần sự tỉ mỉ. Cô không bao giờ muốn gọi lên mối nghi ngờ nơi Devlin bằng việc để lại dấu vết sự hiện diện của mình. Nếu nhận ra có người do thám, hẳn có thể thay đổi cách thức hành động, và cô sẽ không thể xác định được mục đích hay những kẻ đồng lõa với hẳn.

Vuốt một lọn tóc ra sau tai, Meredith cúi người trước cái hộc bàn bị khóa để quan sát cho rõ hơn. Cây kim tra vào ổ khóa bật lên tiếng lách cách, nhưng ổ khóa cũ và không vặn mở ngay lập tức. Cô cảm thấy cái lấy lỏng ra sau mỗi lần xoay, nhưng không thể bắt nó mở ra.

“Chỉ một chút nữa thôi,” cô thì thầm. “Mở ra nào.”

Bỗng có tiếng bước chân trong hành lang khiến cô đồng tai lên. Họ có đi qua không? Không! Cô hít vào một hơi đột ngột. Bọn họ dừng ngay ngoài cửa và cô nghe được hai giọng nói cùng với tiếng chìa tra vào ổ khóa.

Lập tức Meredith hành động theo quy trình quen thuộc, thổi tắt nến và rút cây kẹp tóc ra khỏi lỗ khóa. Nhưng trước sự hốt hoảng của cô, nó không hề nhúc nhích. Cô kéo lần nữa, xoay nó một cách bình tĩnh nhất có thể khi nghe thấy tiếng lách cách của nắm đấm cửa. Cô sắp hết thời gian. Không còn lựa chọn.

Bỏ chiếc kẹp tóc ở đấy, cô đặt cây nến xuống chiếc bàn đầu giường của Devlin rồi chui xuống gầm giường đúng lúc cửa mở ra và hai người đàn ông bước vào. Meredith nín thở khi họ vừa nói chuyện về bữa tiệc vừa tiến lại gần. Cô thấy được hai đôi giày, và nhận ra một giọng nói là của Devlin. Giọng nói còn lại cô không biết. Thất vọng tràn ngập trong cô. Giá như đó là Philip Barclay, để những hy vọng của cô có thể chứng thực và cô sẽ không phỉa nghi ngờ Tristan nữa.

“Lạy Chúa, sao phòng nóng như điên thế này, Elsworth?” Devlin quát.

Meredith thấy đôi giày kém sang hơn vội vã đi vòng sang bên kia phòng.

“Xin lỗi ngài,” kẻ đó nói. “Tôi tưởng lửa trong lò đến lúc này phải tắt rồi.”

“Làm gì có. Mở cửa sổ ra đi.” Giọng Devlin nghe mệt mỏi. Tại sao?

Rồi hai kẻ đó đi ra cánh cửa dẫn sang phòng thay đồ. Meredith lại nín thở. Chúng sẽ đi qua chiếc bàn nơi chiếc kẹp tóc của cô vẫn mắc trong lỗ khóa. Cô chỉ có thể cầu cho bọn chúng quá lơ đãng để không nhận thấy.

Cửa mở và hai kẻ đó đi sang phòng kế bên. Lập tức Meredith bò ra khỏi gầm giường và chộp lấy chiếc kim phá khóa. Với một cú giật mạnh, cô lôi được nó ra rồi nhìn ra cửa. Muốn tới đó cô buộc phải băng qua phòng. Vì không thể nhìn vào trong, nên cô không cách nào đoán được liệu Devlin hay người hầu của hắn có quay về hướng cô không. Đó là một sự liều lĩnh quá lớn.

Cái cửa sổ. Cô bò qua giường, hướng về ô cửa sổ đang mở rộng. Nhưng ngay khi cô định vất một chân qua thành cửa thì giọng Devlin vang tới từ phòng bên.

“Tristan Archer...” lời nói của hắn vang lên loáng thoáng.

Meredith dừng ra, con tim chao đảo. Cô rướn người để nghe cho rõ hơn khi bọn chúng tiến lại gần cánh cửa quay về phòng ngủ.

“... hãy gửi bức thư ấy trong ngày mai. Hầu tước hoặc sẽ là một nguồn trợ giúp đắc lực cho chúng ta” - cô có thể nghe được tiếng cười khẩy của Devlin - “hoặc ta buộc phải giết anh ta. Dù là cách nào anh ta cũng đều hữu ích cả.”

“Vâng, thưa ngài,” tên hầu đáp. “Tôi sẽ làm ngay.”

Meredith giật mình khi hắn bắt đầu trở vào phòng. Cô trèo qua cửa sổ xuống một gờ tường rất hẹp trong tiếng kêu sột soạt của chiếc váy xanh. Cô nín thở chờ, hy vọng nghe được thêm từ hai gã, nhưng ngoài tiếng đóng cửa khi tên hầu của Devlin đi ra thì gian phòng hoàn toàn im lặng.

Bằng những cử động mềm dẻo và chậm rãi, cô rướn người lên ngó vào phòng. Devlin đứng cách đó vài bước chân, liếc qua những bức vẽ trên bàn tới phía trái cửa sổ. Cô vội rút xuống tránh tia mắt hắn và bắt đầu tính cách rời khỏi phòng. Ra bằng lối cô đã vào thì không thể.

Cô nhìn quanh. Có vài cây cao mọc gần đó, nhưng quá xa để cô có thể nhảy và đáp xuống những cành của chúng mà không làm mình mất mạng. Ngoài chuyện đó ra, nếu sau đó có ai nhìn thấy cô, thế nào họ cũng biết cô vừa dính dáng đến hoạt động leo trèo. Hiện tại người cô còn bám đầy bụi dưới gầm giường, một điều khó lòng giải thích được.

Cô nhích dọc theo gờ tường hẹp viền quanh những khung cửa sổ của các căn phòng dành cho khách trong nhà. Mỗi bước chân đều phải giữ thăng bằng, nếu không cô có thể ngã nhào xuống mặt đất cách xa bên dưới bất cứ lúc nào, nơi cô nhất định sẽ bị thương, thậm chí toi mạng.

“Không được nghĩ tới chuyện đó,” Meredith ra lệnh cho bản thân qua hàm răng nghiến chặt.

Ước gì cô không mang đôi giày xinh xắn đến thế. Chúng chẳng giúp cô giữ vững thăng bằng hay bám vào gờ tường được chút nào. Thận trọng, cô nhấc một chân lên và hất chiếc giày ra, sau đó lặp lại hành động với chân kia.

Cô nhìn đôi giày thanh nhả rơi xuống, những hạt kim cương trên khóa giày lấp lánh trong ánh trăng trước khi chúng đáp xuống bụi cây bên dưới. Cô sẽ phải lấy chúng về sớm nhất có thể để tránh nghi ngờ.

Bám vào gờ tường bằng những ngón chân mang tất, cô trượt dần tới cửa sổ tiếp theo.

“Làm ơn mở ra đi,” cô thì thầm khi dán lưng vào bức tường trát vữa stucco và với tay đẩy tấm kính. Khi nó lách cách mở ra, sém chút nữa cô không kịp được tiếng thở phào.

Cô đợi một lúc để nghe xem có dấu hiệu nào của người trong phòng không. Khi nó vẫn im lặng, cô đẩy cánh cửa kính ra chó đến khi nhòai được lên bệ cửa, rồi vất một chân vào phòng. Cô chưa bao giờ vui sướng đến thế khi cảm thấy sàn gỗ cứng dưới những ngón chân.

Cô vắt nốt bàn chân kia qua bậc cửa sổ rồi đóng cửa sổ vào với một tiếng cạch nhỏ. Phòng tối như mực, bởi lò sưởi leo lét gần như chẳng cung cấp được tí ánh sáng nào. Cô loay hoay tìm đường ra cửa dựa vào cảm giác.

Thường thì sau một cuộc đào thoát trong đường tơ kẽ tóc như vậy, sự phấn khích sẽ khiến toàn thân cô rạo rạo, nhưng tối nay Meredith chỉ có thể sụp xuống nền hành lang và thẫn thức.

Giả thuyết của cô về Philip Barclay là kẻ duy nhất mang tội đã bị những lời nói của Devlin phá tan. Chỉ có tên của Tristan xuất hiện trong đoạn đối thoại vừa rồi. Tim cô chùng hẳn xuống.

Nó chùng xuống còn sâu hơn khi cô nghĩ đến câu nhận xét của Devlin rằng Tristan sẽ giúp hắn... bằng không hắn sẽ giết anh. Cô lạnh toát người. Tristan có biết anh đang gặp nguy hiểm nhường nào khi nhúng tay vào những mưu đồ của Devlin không?

Meredith không biết đáp án của câu hỏi trên, nhưng cô biết một điều: cô muốn bảo vệ Tristan khỏi ý đồ sát nhân của Devlin... và khỏi cuộc điều tra của cô.

Nhưng làm sao cô có thể bảo vệ kẻ tình nghi chủ chốt trong vụ điều tra của mình? Làm sao cô có thể tiếp tục thu thập bằng chứng trong khi che chắn Tristan khỏi cơn bão sắp tràn đến?

Trí óc cô quay lại với bản năng tự nhiên để lên kế hoạch đối mặt với sự biến động không lành.

“Mình phải đoạt được bức thư Devlin đã nhắc đến với người hầu của hắn,” cô lẩm bẩm khi đi về phòng mình tìm một đôi giày mới. “Mình phải chặn đứng nó trước khi mối nguy hiểm nhằm vào Tristan trở nên trầm trọng hơn.”

9. Chương 9

Bức thư. Cô phải lấy được bức thư. Mọi vấn đề là ở bức thư.

Meredith lướt xuống cầu thang lớn vào sảnh và nhìn quanh. Lẽ ra tối qua cô nên đi lấy nó. Cô cũng ắt sẽ làm thế nếu không có vô số sự chen ngang. Làm một phụ nữ nổi tiếng trong giới có nhiều ích lợi, nhưng cũng có nhiều bất lợi không thể coi thường.

Đầu tiên, một đại úy hải quân khăng khăng đòi nhảy với cô. Rồi một phụ nữ xấp xỉ tuổi cô muốn chia sẻ một tin đồn ngớ ngẩn nào đó về một người trong đám quan khách. Rồi Hầu tước phu nhân lại giữ rịt lấy cô. Đến lúc cô thoát ra được, thì không biết tên hầu của Devlin đã đi đằng nào. Giờ cô chỉ có thể hy vọng sẽ ngăn được Tristan trước khi lá thư của anh rời khỏi nhà. Thậm chí cô đã chuẩn bị một tờ giấy trắng gấp sẵn trong túi áo choàng phòng trường hợp có cơ hội đánh tráo.

Thế nên cô đã phải dậy từ lúc tỉnh mơ sau buổi khiêu vũ kéo dài đến nửa đêm. Cô nén một cái ngáp dài và đi xuôi hành lang. Thế rồi, như thể hiện lên trong trí tưởng tượng của cô, cửa thư viện mở ra và Augustine Devlin bước ra ngoài hành lang phía trước cô có vài bước chân.

“Ồ, cô Northam,” hắn nói với một nụ cười có thể làm tan chảy những trái tim phụ nữ hoặc làm máu họ đông lại. “Thật là một sự ngạc nhiên thú vị. Tôi không nghĩ có vị khách nào đã dậy vào giờ sớm thế này.”

Lập tức cô chuyển tác phong.

“Ồ, chào buổi sáng, ông Devlin.” Cô nở nụ cười đẹp nhất với hắn. “Tôi thấy cả hai ta đều là người dậy sớm.”

Meredith lấy làm nhẹ nhõm vì những lời nói và nụ cười thân thiện đến với cô quá dễ dàng. Sau mọi cố gắng chật vật che giấu những cảm xúc với Tristan, cô bắt đầu sợ mình đã đánh mất kỹ năng. Nhưng xem ra chỉ có duy nhất một người đàn ông có thể làm cô quên mất chính mình.

“Đúng vậy. Nhưng nếu tôi có thể lôi kéo một ai trong nhóm khách khứa ở đây để bắt gặp họ lang thang trong đại sảnh, thì ắt đó sẽ là cô, thưa cô.”

Hắn lại mỉm cười, và cô nỗ lực kìm lại thôi thúc muốn lắc lắc đầu trong hoang mang. Gã đàn ông này quả là có sức hút.

“Vậy điều gì khiến ông dậy sớm thế?” cô hỏi

Nụ cười của Devlin biến đổi rất tinh vi từ tán tỉnh sang tự mãn, và toàn thân Meredith căng lên cảnh giác. “Có lẽ tối qua cô đã không nhận thấy tôi rời khỏi bữa tiệc từ khá sớm. Tôi có công chuyện phải làm, một việc mà tôi định hoàn tất sáng nay.”

“Tôi thừa nhận tôi đã không để ý đến sự vắng mặt của ông. Ông chiếm được sự chú ý của khá nhiều quý cô đấy.” Những phụ nữ ngốc nghếch chẳng hề biết kẻ họ phải lòng là loại dê tiện ra sao, khi mà hắn có gương mặt mà một vị thần cổ đại cũng phải thêm muốn.

Hắn ghé lại gần cô. “Vậy cô có nằm trong số đó không, cô Northam?”

Cố gắng không thể hiện ra mặt sự ghê tởm của mình. “Kìa, ông Devlin, ông biết một quý cô không được tiết lộ những suy nghĩ bí mật nhỏ nhỏ của mình mà.”

Hắn cười khúc khích và nhún vai. “Còn một người đàn ông luôn có thể nuôi hy vọng.”

“Nhưng ông bảo sẽ phải hoàn tất công việc trong hôm nay mà?” cô nhấn mạnh, lái cuộc trò chuyện quay lại chủ đề cô cần đeo đuổi.

Devlin ngập ngừng. “À, không phải tất cả trong số đó, nhưng tôi có một phần việc quan trọng cần hoàn thành kịp lúc người hầu của tôi tới để mang một bức thư lên London.”

Meredith cứng đờ người khi nhìn Devlin đưa một tay lên túi áo ngực và vỗ nhẹ. Bức thư. Bức thư quyết định số phận của Tristan ở ngay đó. Cô có thể với tay chụp lấy nó mà không gặp trở ngại nào. Chắc chắn cô có thể quật Devlin xuống sàn bằng mấy thế phòng thủ lợi hại nhất. Hắn sẽ không kịp trở tay, và bức thư sẽ về tay cô.

Nhưng như thế vụ điều tra sẽ đi tong. Vả lại, nếu ở yên không manh động, cô có thể cuộn lá thư một cách mau lẹ từ tên hầu khi hắn không chú ý. Nếu cô thực hiện chính xác, có khi hắn còn không nhận thấy nó đã biến mất cho đến khi quá muộn. Niềm phấn khích dâng tràn trong cô.

“Ông có phiền không nếu tôi...” cô mở miệng.

“Cô Northam!”

Meredith quay phắt lại và thấy Tristan đang từ phía xa hành lang tiến đến như một con bò tốt hục hặc trước tấm vải đỏ. Mắt anh tóe lửa. Anh định làm gì vậy?

Anh bước đến đứng ngay trước mặt hai người.

“Chào buổi sáng, Carmichael,” Devlin dài giọng.

Tristan đưa mắt sang người đồng hành với cô, và Meredith thấy một cơn giận ghê gớm trong ánh nhìn của anh. Cùng một cơn giận cô đã thấy vào cái đêm anh cứu cô. Cô rùng mình nhớ lại hành động của anh đêm đó. Nếu anh tấn công Devlin, cô không dám chắc mình sẽ ngăn được anh không giết gã đàn ông này.

“Devlin,” anh thốt ra qua hàm răng nghiến chặt. Rồi anh quay sang cô, và cô ngạc nhiên thấy sự tức giận đã bị che giấu, “Tôi có chuyện cần nói với cô.”

Anh vươn tay tóm lấy khuỷu tay cô như một gọng kìm thép. Hành động đột ngột đó - cũng như sức nóng bùng lên giữa họ - làm cô kinh ngạc.

“Thưa ngài?” Cô cố vùng ra.

Ánh mắt rất chắc. “Thật đấy, Meredith. Chuyện tôi muốn nói với cô cực kỳ quan trọng.”

Cô cân nhắc sự lựa chọn trong tiếng tim đập thình thịch. Nếu từ chối đề nghị đi cùng anh, cô có nguy cơ để mất sợi dây liên kết mong manh giữa họ, và việc điều tra của cô có thể gặp trở ngại.

Cô ngưng vùng vẫy và đáp, “Thôi được.”

Cô nhìn Devlin và mở miệng định nói một lời cáo lỗi lịch sự, nhưng Tristan không cho. Anh kéo cô tới gian phòng khách gần nhất rồi đóng sầm cửa lại.

Chỉ có hai người họ, nhưng anh vẫn không thả tay cô ra. Anh đứng giữa phòng, hít sâu từng hơi như để trấn tĩnh. Cô nhìn anh chằm chằm, bị mê hoặc bởi cảm xúc dữ dội trong mắt anh và hơi nóng của bàn tay anh.

Tristan lắc lắc đầu rồi nhìn xuống cô, tưởng như đã suýt quên cô đang ở đó. Ánh mắt họ khóa vào nhau và sự mê hoặc Meredith cảm thấy biến thành một thứ gì đó sâu sắc hơn. Thứ gì đó cô phải cự tuyệt. Với một cú giật mạnh, cô giằng tay ra và bước lùi lại.

“Ngài bị làm sao vậy, Tristan?” Cô chăm chú nhìn gương mặt anh tìm một câu trả lời, một sự giải thích, cùng lúc đó phải đấu tranh kiềm chế những cảm xúc hoang dại của mình.

“Tôi đã bảo cô là người đàn ông đó rất nguy hiểm!” Anh quay đi, cào tay lên tóc. Sự bế tắc của anh hiện rõ trong từng cử chỉ, từng lời nói.

Và cô khao khát được xóa tan sự bế tắc đó đi. Để vỗ về anh. Cũng ngu ngốc như khao khát ấy, cô thấy mình đang đưa tay về phía anh. Những ngón tay vòng qua bắp tay anh cứ như một người khác đang điều khiển nó. Anh giật nảy mình và quay đầu lại.

“Nếu điều đó là thật, tại sao ngài còn qua lại với hắn?” Cô thì thầm. “Sao ngài còn mời hắn tới nhà? Tristan, xin ngài, nếu có chuyện gì không ổn... có rắc rối nào mà ngài thấy mình vương phải, hãy để tôi...”

Trước khi cô nói hết, cánh cửa sau lưng họ bỗng mở ra. Cả hai cùng giật mình quay phắt về phía kẻ xâm nhập, chuẩn bị để trông thấy gương mặt Devlin chào đón họ. Nhưng không, đó là mẹ Tristan đang đứng nơi ngưỡng cửa. Khi bà thấy cảnh tượng Meredith gần gũi với con trai bà ra sao, lông mày bà nhướng lên vẻ bất ngờ. Nhưng rồi một nụ cười nhẹ xuất hiện làm cong khóe môi bà.

Meredith lùi một bước dài ra xa còn Tristan thì đảo mắt. Hiển nhiên anh cũng nhận ra tia gán ghép trong mắt mẹ mình.

“Ồ,” bà nói, đặt bàn tay lên ngực trong sự ngạc nhiên giả tạo. “Ta xin lỗi, ta không biết hai đứa ở đây.”

Tristan khịt mũi vẻ nghi ngờ lời tuyên bố của bà. Giọng anh khi cất lên nghe cứng nhắc, “Mẹ cần gì sao, thưa mẹ?”

“Ồ không, con yêu.” Nụ cười trên mặt mẹ anh tràn đầy niềm vui của cậu bé Cupid thích đùa. Tim Meredith đau nhói. Bà Carmichael sẽ đau khổ ra sao khi phát hiện ra sự thật. Về Tristan, về cô. “Nhưng tất cả chúng ta đều dậy sớm nhì! Chắc phải mấy tiếng nữa những người khác mới thức giấc. Nếu chúng ta làm một chuyến cưỡi ngựa có phải là ý hay không? Tiết trời sáng nay rất đẹp.”

Mắt Tristan sụp xuống, và Meredith cảm tưởng anh đang lẩm bẩm câu gì đó về việc không thể nào thoát được bà. Rồi anh mở mắt ra và liếc sang cô. Có lẽ anh đang cân nhắc xem đi cưỡi ngựa với cô có phải là một sự mạo hiểm chấp nhận được không.

Cô cũng tự hỏi mình. Đi chơi với anh có làm cho nhiệm vụ của cô tiến triển thêm chút nào không? Nhưng sự có mặt của bà Carmichael sẽ ngăn ngừa bất cứ cuộc tranh cãi căng thẳng nào, hay bất cứ nụ hôn nào khiến cho quyết tâm của cô tan chảy và biến đầu gối cô thành thạch nhũn.

Cô mỉm cười với Hầu tước phu nhân. “Cháu rất vui được đi cưỡi ngựa với bà, thưa bà. Cháu vẫn mong được chiêm ngưỡng thêm dinh thự xinh đẹp này từ lúc đến đây.”

Tristan mở miệng, nhưng mẹ anh khoát tay gạt đi. “Tuyệt! Hãy thay đồ đi ngựa và chúng ta sẽ gặp nhau ở tàu ngựa sau nửa tiếng nữa.”

Meredith gắng gượng gạt đầu và chậm chạp đi qua phòng. Nhưng trước khi ra khỏi cửa, cô liếc mình liếc lại qua vai. Tristan đang nhìn cô, và mặc dù mắt anh không chứa đựng vẻ bế tắc cô thấy lúc trước, song nỗi khao khát vẫn hiển hiện trong đó. Cháy bỏng. Đợi thời cơ để phá hủy ý chí của cô.

Meredith chỉnh lại chiếc mũ bonnet khi bước vào tàu ngựa. Cô bỗng hít vào một hơi đột ngột trước cảnh tượng chào đón mình. Tristan đứng giữa gian tàu ngựa lớn, đang xoa đầu một con ngựa đen cao lớn trong

lúc rì rầm những lời âu yếm với con quái thú đang hí lên khe khẽ. Anh không nhận thấy cô bước vào. Một trong số ít những lần anh hoàn toàn không để ý đến cô khi họ ở cùng nhau, và cô tranh thủ cơ hội để ngắm gương mặt anh.

Những đường nét đẹp như tạc của anh nổi bật trong ánh nắng ban mai rọi qua cửa chính và cửa sổ tàu ngựa. Nhưng ánh nắng cũng làm lộ ra một nét khác. Dù trông anh điềm tĩnh hơn, song có một vẻ buồn rầu trong mắt anh mà cô đã mấy lần để ý thấy.

Meredith thở dài. Cô không thể san sẻ với anh. Trong chuyện điều tra không có chỗ cho sự đồng cảm. Hoặc khao khát, dù cảm xúc mãnh liệt đó vẫn chỉ phôi cô. Cô biết mình rạo rực với nhận thức thiêu đốt đó ra sao, và những ngón tay cô run đến mức nào khi vuốt những lọn tóc xõa xuống ra sau tai.

Anh ngẩng lên và mỉm cười. Không phải vẻ mặt lạnh lùng và miễn cưỡng cô thường thấy, mà là nụ cười chân thật. Giống như anh thực sự vui mừng khi trông thấy cô. Cảm giác tội lỗi chụp lấy cô, nhưng cô gạt phắt nó qua một bên. Trong nhiệm vụ điều tra của cô cũng không có chỗ cho điều đó.

“Trông cô xinh lắm,” anh nói, thu vào mắt hình ảnh cô từ đầu đến chân. Ánh mắt anh như một sự ve vuốt, và cô bỗng thấy mừng vì đã diện bộ trang phục cưỡi ngựa đẹp nhất của mình.

Máu nóng dồn lên mặt cô trước lời anh khen ngợi. Đã bao lâu rồi lời quan tâm của một người đàn ông mới thực sự làm cô đỏ mặt? Y như một nữ sinh, cô áp tay che đôi má nóng bừng.

“Cám ơn ngài,” cô đáp khẽ khàng. Vì sự tương tác giữa họ quá mãnh liệt, nên cô dồn mọi chú ý vào con ngựa của anh. “Con vật đẹp quá.”

Đáp lại, vẻ u uẩn trở về với Tristan. “Cám ơn cô. Nó cừ lắm.”

“Ngài có nó bao lâu rồi?”

“Một năm, tám tháng, mười lăm ngày,” anh nhẹ nhàng đáp.

Cô nghiêng đầu. “Ngài nắm rõ thời gian nó ở với ngài như vậy thì hẳn nó có ý nghĩa rất lớn đối với ngài.”

“Nó là con ngựa của em trai tôi. Nó trở thành của tôi kể từ khi Edmund bị giết.”

Nỗi đau sục sôi dưới vẻ bề ngoài của gương mặt anh như đâm xuyên qua cô.

“Tôi rất tiếc,” Meredith nói, nhưng lời chia buồn nghe chẳng thấy thỏa đáng. Cứ như cô đang đưa ra một miếng băng nhỏ để đặt lên một vết thương ngoác miệng vậy.

Anh lắc đầu. “Không, tôi mới phía xin lỗi cô. Lẽ ra tôi không nên đưa nó ra đây.” Anh ra hiệu về phía người coi ngựa gần đó đang dắt một con ngựa cái duyên dáng màu mật ong đi đến. “Đây là con ngựa của cô ngày hôm nay. Lily.”

Cô mỉm cười với người coi ngựa giúp cô ngồi lên yên. “Chúng ta chỉ còn đợi mẹ ngài nữa thôi nhỉ?”

Một người hầu bèn bước tới. “Hầu tước phu nhân gửi lời nhắn rằng bà bị một cơn đau đầu đột ngột, bà bảo ngài và cô cứ đi cưỡi ngựa với nhau đi ạ.”

Miệng Meredith giật giật còn Tristan gục đầu và khẽ lẩm bẩm câu gì đó. Hầu tước phu nhân hẳn sẽ là một điệp viên xuất sắc. Bà có một cách thức tuyệt diệu để xoay chuyển bất cứ tình huống nào theo ý mình.

“Cám ơn Chester,” Tristan nói với tiếng thở dài. “Hãy nhắn lại với bà rằng tôi hy vọng cơn đau đầu của bà sẽ khỏi lúc chúng tôi quay về.” Anh thúc vào hông ngựa, nói thêm, “Không phải tôi có ý nghi ngờ cơn đau của bà sẽ qua nhanh như cơn mưa rào đâu.”

Rồi họ cưỡi ngựa trong im lặng khi đi xuống con đường xuyên qua những khu đất của điền trang gần ngôi nhà. Khi họ ra khỏi con đường nhỏ với những bãi cỏ xén gọn và những mảnh vườn rực rỡ, Tristan thoáng đưa mắt sang cô.

“Tôi muốn xin lỗi thay cho mẹ tôi. Bà hơi... quả tích cực trong những nỗ lực mai mối không-được-kín-đáo-cho-lắm.”

Meredith mỉm cười khi nghĩ đến bà. Cô quý Hầu tước phu nhân, có lẽ là nhiều hơn mức nên có. “Tôi không phiền đâu. Bà ấy yêu ngài. Ai có thể trách bà chứ?”

Lời tuyên bố đã rời khỏi môi cô - đã quá muộn để lấy lại. “Ý tôi là...”

Tristan chất lưỡi. “Tôi biết ý cô là gì.”

Lần thứ hai má cô lại nóng bừng lên, và Meredith đảo mắt. Cái quái quỷ gì đang gây ra những phản ứng tiểu thư này vậy? Được rồi, cô biết nó. Ở gần Tristan, ngửi thấy mùi hương nam tính vương vất trên da anh, để anh chạm vào cô... những cái đó mang lại bao rung cảm từ lâu đã chìm trong quên lãng và bao rạo rức mà cô không thể đặt tên khi còn là một nữ sinh. Giờ cô đã biết chúng là gì. Ham muốn. Khao khát. Đam mê.

Việc cho phép mình bị những thứ đó cuốn đi, cho phép mình đáp lại chúng trong khi những động cơ của cô hoàn toàn không liên quan đến nhiệm vụ, điều đó không thể nào chấp nhận. Song cô không ngăn nổi mình. Nhất là khi Tristan nhìn cô và ánh mắt anh kéo cô xuống sâu đến nỗi cô sợ mình sẽ chìm nghỉm.

Không, cô phải thoát khỏi vùng nước đó. Điều anh nói lúc ở tàu ngựa về người em trai và những trao đổi của họ vừa mới đây... đều là những cơ hội hoàn hảo cho việc thăm dò.

Đang hằng một tiếng, cô nói, “Ngài chưa cho tôi biết con ngựa tên là gì?”

Tristan đưa tay vuốt ve bờm con vật một cách lơ đãng. “Winterborne.”

Cô liếc nhìn nó. “Chuyện mất người em trai với ngài hẳn là khó khăn lắm. Cậu ấy hy sinh trong chiến tranh phải không?”

Những đường gân nơi cổ Tristan hằn lên và thái độ của anh thay đổi. Chủ đề này luôn khiến anh xúc động mạnh mẽ. Nỗi đau trên gương mặt anh cô hoàn toàn hiểu, nhưng cô không tài nào hiểu nổi sự giận dữ ẩn trong đôi mắt và trong những thớ thịt căng thẳng của anh. Anh tức giận đến thế vì em trai bị cướp đi ở độ tuổi quá trẻ sao? Hay còn lý do nào khác?

Quai hàm anh từ từ thả lỏng như thể anh đang gắng sức bình tĩnh. “Cô hiểu mất mát là thế nào mà. Xét cho cùng, cha mẹ cô đều đã lìa xa cô.”

Meredith sững người trước nhận xét của anh. Tình cảnh mồ côi của cô ai cũng biết, nhưng chỉ vài người hiểu được nỗi đau và sự trống trải cô từng chịu đựng. Tristan hiểu. Anh đã tận mắt chứng kiến. Lần đầu tiên sau nhiều năm cô cảm thấy lòng chợt yếu mềm.

“Tôi...” cô lắp bắp. “Hồi đó tôi còn quá nhỏ.”

Anh ghìm cương cho ngựa chậm lại khi họ rời con đường nhỏ rợp bóng cây và tiến ra một khu vực quang đãng nhiều gò đồi. Cô gần như không để ý đến vẻ đẹp xanh tươi, và sự ảm áp thanh bình cũng không thể làm cô trấn tĩnh.

“Tôi lại nghĩ ném trái tang thương từ quá sớm hẳn là rất tệ. Nhất là khi cô buộc phải đến ở nhà bác cô. Hồi đó tôi chỉ là một chú bé con, nhưng tôi nhận thấy ở nơi đó cô buồn bã ra sao.”

Môi run run, Meredith gắng gượng giữ vững sự kiểm soát bằng cách nhìn thẳng về phía trước. “Họ đã chăm lo cho tôi.”

Anh nhún vai, nhưng cô cảm giác anh đang nhìn mình. Tại sao anh quan sát phản ứng của cô kỹ lưỡng thế? “Tôi nhớ là cô rất... nghiêm trang. Và cô độc.”

Hơi thở cô tắc nghẹn. Chỉ với vài câu Tristan đã đưa cô trở về quãng thời gian từ lâu cô đã chôn vùi. Khi cô là một người ngoài trong gia đình duy nhất cô còn lại. Khi cô khao khát sự âu yếm, tình yêu thương.

Cô lắc đầu. Cuộc đối thoại này không được đi xa hơn tới những đề tài tốt nhất nên để mặc. Cô chưa từng kể về những đòn đau trong quá khứ, với bất cứ ai. Chỉ có Emily và Ana biết những chi tiết cốt lõi nhất. Chắc chắn cô không định bộc bạch tâm hồn với người đàn ông rất có thể là kẻ phản bội này.

Cất lên một tiếng cười giòn, cô giục Lily tăng tốc băng qua những gò đất thoải thoải và đồng cỏ trải dài tít tắp. “Tôi gần như không còn nhớ thời gian đó, thưa ngài. Tôi lấy làm ngạc nhiên vì nó ăn sâu trong trí nhớ ngài như vậy.”

Anh thúc giục vào hông Winterborne và dễ dàng bắt kịp cô. “Hai bác cô dành cho cô rất ít yêu thương. Mẹ tôi thường hay nhận xét điều đó. Và hình như hiện giờ cô cũng không qua lại với họ.”

Meredith cau mày. Cảm tưởng như cô đang bị bóc trần rồi phơi ra trước ký ức. “Chúng tôi không gần gũi nhau,” cô thú nhận, cố gắng nhớ lại lần cuối cùng bác gái gửi cho mình một thông điệp tử tế. “Nhưng tôi không trách họ. Tôi không phải con của họ. Đứng ra tôi đã bị quăng cho họ sau cái chết của cha mẹ tôi. Bác gái và mẹ tôi đều là con riêng, ngài biết đấy.”

Tại sao cô lại nói ra? Tại sao cô đi giải thích chuyện này? Nhưng cô không dừng được.

“Họ chưa bao giờ thân thiết. Ai có thể trách bà vì không coi tôi là máu mủ ruột thịt chứ? Song, bắt chấp điều đó, hai vợ chồng bà đã cho tôi một mái nhà, thức ăn, và một mùa ra mắt...”

Tristan mím môi. “Phải rồi, một mùa ra mắt thành công, vì cô đã kiếm được một tấm chồng.” Anh ngừng lại, như thể cần nhắc điều đó. “Nhưng rồi anh ta cũng qua đời. Thực ra, cuộc đời cô còn gặp phải nhiều bi kịch hơn tôi.”

Tiếng cười ca đặng bật ra khỏi môi cô khi cô cho Lily chạy nước kiệu. “Khác nhau ở chỗ, ngài yêu em trai mình.”

Lại nữa rồi, cứ như một phụ nữ khác vừa nói những lời đó và cô chỉ nghe chúng. Trừ việc chúng ở trong giọng cô. Chúng là những ý nghĩ riêng tư.

Hăm Lily dừng lại, cô nhảy xuống và sải bước ra xa Tristan. Leo lên đỉnh một gò đất, cô đứng nhìn xuống thung lũng nhỏ trong lúc mắng nhiếc sự ngu ngốc của mình.

Tại sao cô lại giải bày tâm sự với anh?

Cái chạm nhẹ của bàn tay anh nơi khuỷu tay cô khiến cô giật mình, và cô nhận ra mình đã lại phí hoài bao công lao rèn luyện. Không bao giờ được lơ là trước đối tượng tình nghi. Thật nực cười. Cô liên tục lơ là trước Tristan, từ sức nóng anh gây ra trong cô đến những cảm xúc anh khai thác.

Thở dài, cô nhìn anh. Anh chẳng nói gì, chỉ quan sát. Và chờ đợi.

Cô liếm đôi môi khô khốc. “Tôi... không phải là tôi ghét Daniel,” cô nói, dù không biết vì sao. Đây đâu phải là mục đích chuyến cưỡi ngựa của họ, song chẳng hiểu thế nào cô cứ buộc phải giải thích. Giải thích lý do cô không cảm thấy có tình yêu với chồng. Nói những điều trước giờ cô chưa từng nói.

Tristan không nói gì, chỉ tiếp tục nhìn cô với vẻ cực kỳ chăm chú đến mức hất cô ra khỏi vùng an toàn và kéo cô vào những nơi cô không thể đi tới. Có phải anh đang phán xét cô? Mà tại sao cô lại quan tâm?

“Đó không phải là hôn nhân của tình yêu,” cô nói tiếp. “Chúng tôi có rất ít điểm chung, giống như nhiều cặp đôi khác. Nhưng khi tôi không sinh được con, thì khoảng cách ngày một tăng lên.”

“Và khi anh ta chết...”

“Tôi không cảm thấy quá mất mát.” Cô nhún vai. “Chắc anh khó lòng ngờ được tôi lại thú nhận một chuyện như thế.”

Anh mỉm cười, đưa những ngón tay lên vuốt nhẹ má cô. Ánh chớp lóe lên từ điểm tiếp xúc, gửi những luồng run rẩy của nhận thức và cảm giác tới phần cơ thể vô cùng nhạy cảm của cô.

“Không. Thực ra tôi đang nguyên rửa mình vì đã không tìm ra cô trước khi cô lấy chồng.”

Những ánh chớp nóng rực được thay thế bởi sự sững sờ khi cô ngấm dần lời thú nhận của anh. “Ngài... ngài đã tìm tôi ư?” cô ấp úng.

Trong một lúc Tristan chỉ nhìn cô đắm đắm, rồi có vẻ anh nhận ra sự quá thân mật của tình huống này. Anh rút tay khỏi má cô, bước lùi lại.

Không nhìn vào mắt cô, anh nói, “Khi đó cô đã kết hôn.”

Hơi thở của Meredith trở nên đứt quãng. Cô cứ tưởng rằng anh đã quên hẳn cô sau cái đêm anh cứu cô. Thái độ lạnh nhạt cùng sự lảng tránh của anh đã lấy đi mọi tình cảm ấm áp cô cất giữ trong tim khi nghĩ đến anh. Nhưng đến bây giờ, sau chừng ấy năm, cô mới biết rằng anh đã tìm kiếm cô...

Không biết mọi chuyện sẽ thay đổi thế nào nếu như anh gặp cô trước khi cô lấy Daniel Sinclair? Nếu anh theo đuổi cô trước khi cô trở thành người phụ nữ như ngày hôm nay? Và trước khi anh là người đàn ông của hiện tại?

Những ý nghĩ, những mong muốn, không được mời, làm cơ thể vốn đã run rẩy của cô thêm một phen choáng váng. “Hãy nhớ đến nhiệm vụ,” cô lẩm bẩm dưới hơi thở trước khi quay sang Tristan với một nụ cười giả tạo. “Tôi nghĩ cơn đau đầu của mẹ ngài đang lấy sang tôi mất rồi.”

“Cô bị đang đau ư?” anh hỏi bằng giọng đều đều kỳ lạ.

Cô gật đầu.

“Có lẽ chúng ta nên quay về thôi.”

Thở dài một tiếng, Meredith quay lại chỗ Lily. Nhưng khi Tristan giúp cô ngồi lên yên, cô không thể không nhận thấy đôi tay anh nắn nắn trên eo cô trong thời gian quá lâu và cơ thể cô hưởng ứng quá mạnh mẽ trước sự đụng chạm đó, mặc kệ cô đã răn đe mình bao nhiêu lần rằng Tristan, người đàn ông cô thầm mến, giờ là một người cô có thể không bao giờ có được.

10. Chương 10

Meredith nhìn chăm chăm ra cửa sổ, ngắm gió lùa qua những tán cây. Nhưng ý nghĩ của cô không đặt ở thiên nhiên mà lúc nào cũng trôi dạt về với Tristan, về việc cô đang phản bội giao ước mong manh họ vừa thiết lập. Về việc anh có thể đang phản bội đức vua và Tổ quốc.

“Sao mình phải hành hạ bản thân thế nhỉ?” cô lẩm bẩm, sập cánh cửa sổ lại.

Cái cố đau đầu của cô hôm trước đã giúp ích đắc lực khi chuyển cưỡi ngựa của cô và Tristan hướng quá sâu vào chuyện cá nhân. Hôm nay nó lại cứu cô một lần nữa, khi cô viện đến nó để tránh phải đi với mọi người tới buổi bán phúc thiện thường niên được tổ chức ở ngôi làng chính hạt Carmichael cách đó vài dặm. Giờ chỉ còn các gia nhân ở nhà để cô khai thác thêm bằng chứng.

Vậy tại sao cô không bắt đầu đi?

Meredith thở dài. Bởi vì với mỗi mẩu chứng cứ, mỗi sự quan sát đều dẫn cô đến chỗ tin rằng Tristan là một kẻ phản bội sẵn sàng bán rẻ những bí mật quân sự, khiến lòng cô hỗn loạn. Trong khi đó, trực giác của cô lại khẳng định anh không thể có hành động bán nước như vậy, và cô đã dồn tin vào những linh cảm của mình ngang với tin vào sự thật. Hai thứ đó trước giờ chưa từng xung đột với nhau. Trước giờ con tim cô vẫn đứng ngoài cuộc tranh cãi giữa có tội và vô tội.

“Thưa cô?”

Giật mình, Meredith quay lại và thấy một cô hầu phòng đứng ở cửa. Cô ra hiệu cho cô gái vào rồi cầm lấy lá thư trên chiếc khay bạc cô ta mang theo. Ngay lập tức cô nhận ra nét chữ rần rờ của Ana, và nỗi hồi hộp trong cô tăng lên. Có lẽ bạn cô đã giải mã được điều gì đó từ bằng chứng cô thu thập được. Điều gì đó rửa sạch tội cho Tristan.

“Cô cần gì nữa không ạ?” cô hầu hỏi.

Meredith chỉ nhìn thoáng cô ta. “Không, cảm ơn. Đọc xong lá thư này tôi sẽ đi nằm, nên phiền cô hãy nói với các gia nhân rằng tôi không muốn bị quấy rầy.”

Cô gái nhún gối chào rồi đi ra. Đến khi cánh cửa đóng lại, Meredith mới hồi hã mở phong thư được mã hóa của bạn mình.

Cô nhú mồm khi gieo mình xuống chiếc ghế gần nhất. Không có chứng cứ nào được tìm thấy liên đới đến Philip Barclay. Trên thực tế, những giao thiệp duy nhất của Barclay với Devlin đồng nhất với những cuộc gặp gỡ gã đàn ông đó tiến hành với Tristan. Còn có nhiều lần hai người đó gặp nhau mà Barclay hoàn toàn không có mặt.

Nỗi thất vọng xuyên suốt người cô. Cô đã hết lòng mong mỗi Barclay là chìa khóa để xóa tội cho Tristan, nhưng không phải là anh ta. Và sự thiếu phân minh của cô như một cái tát giáng vào mặt cô.

Meredith mím môi, chuyển sang phần về Edmund Archer. Em trai Tristan nhập ngũ trái với mong muốn của Tristan, nhưng chuyện đó không quá bất bình thường. Hầu hết đàn ông có địa vị hoặc tước hiệu đều có thể chạy tiền để miễn nghĩa vụ quân sự, nhưng cũng có nhiều người cảm thấy có bổn phận phải bảo vệ đất nước. Trong trường hợp của Edmund, cậu ta đã trả cái giá đắt nhất.

Mắt cô mở to khi đọc những đoạn cuối cùng. Edmund Archer đã bị giết trong một cuộc tấn công được cho là xảy ra do tin tức cơ mật rơi vào tay quân địch.

Cô buông rơi bức thư. Nếu người em trai yêu quý của Tristan bị giết do những hành vi phản bội, tại sao anh lại kết giao với bọn người đã gây ra điều tương tự?

Những suy nghĩ của cô lan tới sự tức giận trong mắt anh, cơn thịnh nộ phồng bên dưới lớp vỏ ngoài, nhất là khi chủ đề về cái chết của Edmund bị khơi lên. Có thể nào anh hướng cơn thịnh nộ đó vào chính phủ?

Cô rùng mình trước ý nghĩ ấy rồi liếc nhìn bức thư lần cuối cùng. Trước sự ngạc nhiên của cô, Ana đã viết nguệch ngoạc một lời nhắn, không mã hóa, ở cuối thư. “Cậu ổn chứ? Bọn mình lo cho cậu.”

Meredith bặm môi ném bức thư vào lò sưởi. Sự rối loạn của cô thật dễ thấy, ngay cả trong những lá thư ngắn viết vội về nhà. Cô phải tập trung vào nhiệm vụ hơn, bằng không, thế nào Emily và Ana cũng tới ngay ngưỡng cửa đề nghị trợ giúp cô.

Hoặc tệ hơn, cô sẽ không ngăn nổi những người khác nhìn thấu con tim cô. Như Devlin. Như Tristan.

Rướn thẳng vai đầy quyết tâm, cô lên ra ngoài hành lang. Lặng lẽ và rón rén, cô rảo quanh nhà, nắp sau những khung cửa sổ và thụp người sau đám đồ đạc để tránh một gia nhân thỉnh thoảng đi ngang qua.

Sau khi trải qua đôi chút trở ngại, cô tới được văn phòng riêng của Tristan. Cô bước vào và đóng cửa lại, tựa lưng vào đó rồi buông tiếng thở phào nhẹ nhõm. Cho dù đã trải qua bao năm rèn luyện, trình độ lén lút đã đạt đến mức nghệ thuật, Meredith vẫn không bỏ được nỗi ám ảnh cực độ rằng mình sẽ bị bắt quả tang trong lúc đột nhập vào một nơi không thuộc về mình.

Cô không có nhiều thời gian. Một gia nhân có thể bước vào, hoặc Tristan có thể trở về nhà bất cứ lúc nào. Cô buộc phải nhanh lên.

Những kẻ tình nghi thường giấu bằng chứng phạm tội ở nơi bình thường nhất. Một số kẻ còn trưng những chiến tích ra một cách công khai nơi chỉ có con mắt sành sỏi mới khám phá ra ý nghĩa của chúng. Cô lướt mắt một vòng quanh phòng, chú tâm xem xét từng bức tranh chân dung trên tường, cũng như những đồ lật vật đủ loại và những cuốn sách trên giá.

Ánh mắt cô bị thu hút vào khoảng tường phía trên lò sưởi, ở đó treo một bức họa lớn về một thanh niên trẻ mặc quân phục. Cô đoán đó là Edmund Archer, căn cứ vào khung cảnh và kiểu dáng của bức tranh cùng trí nhớ của cô về cậu ta khi còn bé.

Edmund có mái tóc đen và cái miệng gợi cảm như anh trai, nhưng đôi mắt thì khác - thay vì màu xanh sẫm ám ảnh, nó mang màu nâu đậm. Cậu ta đã từng là một thanh niên đẹp trai, và trong giây phút cô bỗng thấy đau lòng cho nỗi mất mát gia đình họ phải gánh chịu.

Cô lục lại ký ức, cố nhớ cậu ta trông như thế nào trong những lần ít ỏi cậu ta đi theo mẹ và Tristan tới chơi nhà hai bác cô. Thường gây rắc rối. Hẳn cậu bé tinh quái đó sẽ càng làm loạn hơn khi đã là một chàng trai cứng đầu không chịu chấp nhận vai trò mới của anh trai ở vị trí người cha.

Quay đi khỏi bức tranh, cô tập trung trở lại vào việc tìm kiếm. Chiếc bàn làm việc của Tristan đập vào mắt cô. Đối với một người đàn ông quá điềm tĩnh và tự chủ thì nó khá bừa bộn, giấy tờ rải rác khắp mặt bàn. Có thể do dạo này Tristan quá bận bịu khách khứa... hoặc đó là một cách để ngăn các gia nhân không tình cờ bắt gặp những thông tin phạm pháp. Nếu bàn của anh lộn xộn, các gia nhân sẽ không dám di chuyển giấy tờ vì sợ làm xáo trộn trật tự của chúng.

Meredith gõ ngón tay lên mặt bàn. Một số giấy tờ liên quan đến công việc của Tristan ở điền trang. Những cuốn sổ cái về những người thuê đất, những ghi chép về cải tiến lối canh tác trên đồng, và một danh sách tiền chu cấp cho các mảnh đất đập vào mắt cô.

Cẩn thận ghi nhớ sự sắp xếp cơ bản củ đám giấy tờ, cô gạt một ít sang bên để nhìn thứ nằm bên dưới. Máu như rút hết khỏi mặt cô.

Những bức thư. Được gửi từ Augustine Devlin và những kẻ cùng một giuộc với hắn lâu nay vẫn bị nghi ngờ vướng vào nhiều tội ác khác nhau.

Cô nhặt một bức thư lên và rút tờ giấy ra khỏi phong bì.

“Chết tiệt,” cô lầm bầm. Giống bức thư Ana gửi cho cô, nó được mã hóa. Tìm cô thất bại. Nếu Tristan được tin tưởng đủ để Devlin chỉ cho cách mã hóa thông tin nhạy cảm, thì có nghĩa là anh đã dính líu vào tổ chức của hắn nhiều hơn mức cô mong đợi.

Cô xem từng chữ một. Mật mã có vẻ không phức tạp, nhưng Ana mới là thiên tài trong lĩnh vực này. Cô dám chắc bạn mình có thể giải mã nó mà chẳng gặp khó khăn gì, nhưng Meredith biết không cách nào cô có thể lấy bức thư đi mà không kinh động đến Tristan. Cô thở dài, đọc đi đọc lại nó mấy lần. Cô chỉ biết hy vọng trí nhớ của mình sẽ giúp ích được, chí ít là cho đến khi cô có thể chép lại những gì mình trông thấy.

Để bức thư vào chỗ cũ, Meredith đi vòng sang bên kia bàn để mở ngăn kéo. Ở đó, ngay trên cùng, rõ ràng trước mắt cô, là một tờ quảng cáo từ nhà trưng bày Genevieve, giới thiệu chi tiết cuộc bán đấu giá sắp diễn ra vào thời điểm bức tranh bị đánh cắp.

Hơi thở đột nhiên rời khỏi cô như một cơn gió mạnh và cô ngồi phịch xuống ghế. Nước mắt cô ứa ra khi nhìn qua danh sách các bức tranh và thấy bức tranh trong vụ án nằm chính giữa. Niềm an ủi duy nhất của cô là nó không bị đánh dấu theo bất kỳ cách thức nào để chứng tỏ sự hứng thú của Tristan.

“Có điều,” cô lầm bầm, không thể rời mắt khỏi tờ giấy, “sao anh ấy lại để nó ở đây, cách xa London hàng trăm dặm? Chẳng phải anh ấy chỉ việc vứt nó đi thay vì đặt vào ngăn kéo bàn để cất giấu sao?”

Cô không có đáp án cho những câu hỏi đó. Ít nhất là hiện tại cô không muốn ấp ủ đáp án nào. Cô ép chặt đôi mi không cho nước mắt chảy xuống. Cô sẽ không khóc vì một kẻ tình nghi.

Lúc thả tay xuống, Meredith bỗng nghe thấy tiếng chân ngoài hành lang. Khi chúng đi qua rồi, cô đứng dậy. Cô đã ở đây quá lâu, đã bị cảm xúc chi phối quá lâu. Đến lúc cô phải đi.

Cô tiến đến cửa, áp tai vào mặt gỗ cứng và lắng nghe những tiếng động bên ngoài. Im lặng như tờ. Cô đẩy cánh cửa cọt kẹt ra, rồi ghé mắt nhìn quanh. Hành lang vắng tanh. Cô bước mấy bước ra ngoài, đóng cửa lại sau lưng, và khi sải được ba nhịp chân thì cô nghe thấy tiếng một cách cửa mở ra. Không dừng lại để ngó xem ai ở sau lưng, cô lủi vào căn phòng đầu tiên nơi cô có thể dễ dàng giải thích sự hiện diện của mình.

Thư viện.

Bên trong, cô chạy tới một giá sách và chộp lấy quyển đầu tiên lọt vào tầm tay. Cửa mở ra trước khi cô kịp liếc cái tựa đề.

Cô quay lại với cái mà cô hy vọng là một nụ cười thân thiện và thấy mình đụng phải ánh mắt chăm chăm của Philip Barclay.

“Chào ngài,” cô nói, lấy quyển sách vừa rút khỏi giá ôm vào ngực.

Về ngơ vực lóe lên trong mắt Barclay. “Chào cô.” Anh ta khoanh tay lại và nhìn quanh phòng. “Tôi không nghĩ cô bình phục sớm vậy. Tôi được nghe kể là cô bị một và đang nằm nghỉ trong khi những người khác đi thăm thú hội chợ bán phúc thiện.”

Cô nhún vai. “Tôi chỉ bị đau đầu và nó đã qua khỏi đây may mắn. Tôi nghĩ mình đã tìm được một quyển sách để giải khuây cho đến khi mọi người quay về.” Cô nở nụ cười duyên dáng. “Tôi mong ngài không nghĩ tôi quá đường đột.”

Trước sự ngạc nhiên của cô, Philip không tự động thốt ra lời phủ nhận theo phép lịch sự. Thay vào đó, anh ta liếc nhìn quyển sách trong tay cô.

“Ồ, chỉ ít cô sẽ tìm thấy nhiều sự lựa chọn thú vị hơn ở đây.”

Cô hếch cằm. “Ngài nói gì cơ?”

“Văn phòng của Tristan chẳng hạn.” Anh ta đón nhận ánh mắt chăm chăm của cô bằng một cái nhướn mày.

Meredith nén một câu chữ thề. Cô đã bị trông thấy. Giờ thì chỉ còn cách bịa ra một lời nói dối lọt tai. “Ngài biết tình trạng ở những sự kiện thế này rồi đấy, ngài Barclay. Người ta rất dễ bị lạc trong nhà người khác.”

Trong một lúc hai người chỉ nhìn nhau, đánh giá đối phương. Cô cố hết sức để tạo một ánh mắt ngây thơ, nhưng khi anh ta nhìn cô với sự nghi ngờ rành rành như thế, thì rất khó để không đáp lại thiện ý đó.

“A, giờ tôi tìm được một sự tiêu khiển thú vị rồi.” Cô giơ quyển sách trong tay lên và cầu mong nó không phải sách nông nghiệp hay tệ hơn. “Tôi nghĩ tôi sẽ về phòng mình.”

Khi cô đi qua anh ta để ra cửa, Barclay gọi cô lại.

“Thưa cô?”

Cô quay lại với nụ cười ngây ngô khả dĩ nhất của mình. Thụ động, trống rỗng. Hoàn toàn thiếu khí sắc. “Vâng?”

“Cô có biết có quý cô nào trong những người ở đây bị mất một chiếc giày khiêu vũ không?” Anh ta nhìn cô điềm tĩnh.

Tim cô như sụp xuống. Sau lần thoát hiểm ở phòng Devlin, Meredith đã quay lại vườn trong mấy tiếng đồng hồ ít ỏi của buổi sáng sớm để tìm đôi giày, nhưng chỉ tìm được một chiếc. Cô định sẽ tìm lần nữa khi có nhiều ánh sáng và thời gian hơn. Giờ thì hiển nhiên đã muộn.

“Một chiếc giày khiêu vũ ư? Như trong truyện cổ tích ấy nhỉ?” cô cười to.

Anh ta không cười cùng cô. “Vâng. Tôi đã đi tuần quanh nhà sau buổi vũ hội và phát hiện một chiếc giày nữ mắc trong bụi rậm.”

“Thật bí ẩn.” Cô nắm chặt quyển sách trong lòng bàn tay ướt mồ hôi. “Tôi tự hỏi làm cách nào nó tới được đó nhỉ?”

“Tôi thực sự không biết.”

“Có lẽ một số vị khách của ngài Carmichael đã trở nên...” cô ép ra một vẻ mặt ngưng ngừng “... quá say sưa đắm đuối trong buổi vũ hội. Chắc chắn một quý cô có thể làm mất giày trong một hoạt động như thế.”

Cánh mũi Barclay phập phồng. “Có lẽ vậy. Tôi chỉ hỏi vì chiếc giày nhắc tôi nhớ đến chiếc váy rất đẹp của cô tối hôm đó và cả những viên kim cương tuyệt mỹ cô đeo trên tóc.”

Khỉ thật! Đôi giày của cô quả có dính mấy hạt kim cương viên quanh mũi giày. Cô chớp chớp mắt. “Ôi, ngài thật tử tế khi khen trang phục của tôi. Xin thú thực nó là chiếc váy yêu thích nhất của tôi đấy.”

Anh ta khoanh tay lại. “Nhưng đôi giày không phải của cô?”

Cô lắc đầu, đặt một tay lên ngực. “Trời đất, không.”

Anh ta mím môi. “Vậy nếu cô nghe có quý cô nào bảo họ bị mất đồ, hãy bảo họ cử hầu gái đến nhận lại ở chỗ quần gia của chúng tôi, bà Landon. Bà ấy bảo quần nó rất tốt.”

Meredith chặt vật nén một tiếng khịt mũi. Rõ ràng Barclay nghi ngờ chủ nhân chiếc giày thuộc loại người làm chuyện bất chính. Bất cứ ai đến nhận nó về cũng sẽ bị sấm soi.

“Tất nhiên tôi sẽ làm thế,” cô nói. “Giờ thì, xin phép ngài, tôi phải về phòng mình. Chào ngài.”

Anh ta gật đầu khi cô đi ra. Vừa đi xuôi hành lang, Meredith vừa cau có.

“Và tôi cũng rất yêu thích đôi giày đó nữa.”

Tristan mỉm cười theo quán tính với cô gái trẻ anh ngồi cạnh trên cỗ xe ngựa đậu cùng những cỗ xe khác thành một hàng trên đường. Đầu đó trong tâm trí anh biết tên cô ta, nhưng có chết anh cũng không tài nào nhớ được, ngay cả khi cô ta ngược gương mặt xinh xắn lên và chớp chớp hàng mi dài rậm với anh.

Sự xao lãng này đã đeo đẳng anh suốt cả buổi chiều, liên tục kể từ khi anh được thông báo Meredith sẽ không đi cùng mọi người vào làng.

Anh đã không được ở gần cô ngót hai tư tiếng đồng hồ, kể từ cuộc chia tay đầy ngượng ngịu sau chuyến cưỡi ngựa buổi sáng của họ. Ồ, cô đã có mặt ở bữa trưa và bữa tối. Và anh đã chẳng làm được gì ngoài quanh quẩn gần cô cả tối khi các vị khách của anh chơi bài Uýt, đồn đại về những chuyện trong giới hoặc tiêu khiển cho nhau bằng những bản đàn piano. Anh đã để ý từng hơi thở của cô, từng nụ cười của cô, từng cái liếc mắt của cô.

Nhưng anh không nói chuyện với cô. Không đến đủ gần để hít thở hương thơm nồng nàn lơ lửng quanh cô đầy gợi cảm và u tối. Anh đã không chạm vào cô từ lúc giúp cô ngồi lên yên ngựa.

Anh nhớ cô.

Cô gái bị bỏ quên khoác tay anh khi anh dẫn cô ta vào tiền sảnh, nhưng Tristan gần như không cảm thấy sự tiếp xúc đó. Anh không thể ngăn tâm trí lang thang tới những ý nghĩ không phải lúc về Meredith.

Anh nói với Devlin là anh đang theo đuổi cô, và những nỗ lực gán ghép của mẹ anh chắc chắn đã buộc anh đóng cái vai đó. Nhưng anh đã hy vọng có thể tách biệt được thực tại khỏi những cố gắng bảo vệ cho Meredith.

Thay vì vậy, anh thấy mình cứ nghĩ về cô vào những lúc không thích hợp nhất trong ngày. Và cả ban đêm nữa.

Chà, những giấc mơ đã trở thành niềm vui lớn nhất của anh. Anh bắt đầu hết hy vọng tỉnh thức khỏi chúng.

“Thưa ngài?”

Tristan giật mình quay về hiện tại. Quý cô anh vừa hộ tống vào nhà đang giật giật cánh tay anh. Anh buông cô ta ra và cô ta lảo đảo lùi lại. Đôi mày cô ta nhíu lại bực tức.

“Cảm ơn ngài. Hôm nay là một ngày rất vui.”

Anh lơ đãng gật đầu khi gương mặt Meredith hiện ra trước mắt. Mỉm cười. Cười khanh khách. Thách thức anh quên đi những rắc rối của mình. Dù chỉ trong chốc lát.

Trận chiến trong anh đã thất bại. Anh phải nhìn thấy cô.

Anh quay gót, định đi lên cầu thang thì giọng nó của Philip khiến anh dừng lại.

“Tristan?”

Giật mình, anh xoay người và thấy bạn mình đang nhìn mình chằm chằm. “Gì vậy?”

“Cậu không nghe thấy tôi gọi tên cậu à?”

Tristan hít vào một hơi. Đây đích thị là vấn đề. Khi nghĩ tới Meredith, tâm trí anh đóng lại với tất cả những chuyện khác. Cuộc sống điên rồ mà anh dần thân vào sắp đến hồi kết thúc. Để bất cứ thứ gì làm chệch hướng bản thân cũng là một lỗi lầm nguy hiểm.

“Không,” anh nhún vai cáo lỗi với Philip khi cậu ta tiến về phía mình. “Tôi xin lỗi. Tôi đã... không để ý.”

“Rõ ràng rồi.” Giọng bạn anh có vẻ lo âu khi quan sát ánh mắt anh. “Chúng ta nói chuyện một chút được không?”

Tristan ném một ánh mắt lên cầu thang. Như một thủy thủ bắt lực trước tiếng hát của nàng tiên cá, sự cảm dỗ muốn nhìn thấy Meredith đang réo gọi anh tha thiết. “Để sau được không? Tôi đang muốn đi thăm Meredith...” anh ngăn một câu chữ thê. “Muốn đi thăm cô Northam. Hai ngày nay cô ấy không được khỏe.”

Miệng Philip mím chặt. “Tôi tin là cô Northam đã hoàn toàn bình phục từ bất cứ ‘trận ốm’ nào làm phiền cô ấy. Tôi đã gặp cô ấy hồi chiều.”

“Thế ư? Rất tốt.”

“Lúc đó cô ấy đang từ văn phòng của cậu đi ra, Tristan.”

Lời tuyên bố đó lôi phát anh ra khỏi trạng thái mơ hồ. Mọi chú ý của anh chuyển sang Philip trong khi đầu lướt qua một danh sách dài những món đồ trong văn phòng mà anh không bao giờ muốn Meredith hay những ai anh quan tâm trông thấy. Anh hát đầu về phía phòng khách nhỏ nằm sau lưng bạn mình.

Sau khi đã đóng cửa lại và kiểm tra chắc chắn không có vị khách hay gia nhân nào trong phòng, Tristan lên tiếng, “Cậu nói đi.”

Philip thở dài, cứ như cậu ta hối tiếc về điều mình buộc phải chia sẻ. Tim Tristan chùng xuống.

“Tôi nghĩ có thể cô ấy đang lục soát văn phòng của cậu.”

Tristan ngồi phịch xuống chiếc đi văng gần đó. Cơn choáng váng chạy dọc người anh khi anh tiêu hóa lời nhận xét này. “Ý cậu là gì? Sao cô ấy phải làm thế?”

Philip nhún một bên vai. “Giá mà tôi biết được.”

“Thế sao cậu lại quy cho cô ấy tội đó?” Giọng anh vút lên, nhưng anh không làm được gì để ngăn lại.

Mắt Philip mở to trước sự giận dữ bất ngờ trong giọng anh, nhưng cậu ta không đáp trả bằng thái độ tương tự. “Khi tôi dò hỏi cô Northam, có điều gì đó trong bộ dạng và vẻ mặt cô ấy cho tôi biết cô ấy không đáng tin cậy.”

Một tia hy vọng nảy mầm trong tim Tristan. “Và cô ấy trả lời cậu thế nào?”

Philip lắc đầu. “Cô ấy bảo đang tìm một cuốn tiểu thuyết để đọc sau khi hết đau đầu, nhưng trên đường đến thư viện thì cô ấy bị lạc.”

Niềm hy vọng trong anh bùng nổ. “Và đây là lý do cậu cho rằng cô ấy đang lục soát văn phòng của tôi? Chúa lòng lành, Philip, cậu làm tôi cứ tưởng chuyện này nghiêm trọng lắm. Lời giải thích của cô ấy hoàn toàn có thể hiểu được. Rõ ràng sự căng thẳng trong các kế hoạch của chúng ta đã khiến cậu trở nên vô lý.”

Philip trợn mắt. “Tôi không vô lý. Meredith Sinclair đang che giấu chuyện gì đó.”

Tristan nổi cáu - anh chưa bao giờ nổi cáu với bạn mình. Nhưng anh cũng chưa bao giờ phải bảo vệ người phụ nữ anh quan tâm trước những lời buộc tội thẳng thừng của cậu ta. “Cô ấy có thể che giấu chuyện gì chứ?”

“Tôi không biết.” Philip nghiêng rằng nói. “Nhưng tôi đã gắng hỏi cô ấy về chiếc giày tôi tìm được trong vườn sau vũ hội, và có vẻ cô ấy không thoải mái với chiều hướng cuộc trò chuyện.”

Trong một lúc, Tristan còn chẳng hiểu Philip đang nói về cái gì, rồi anh nhớ đến những lời bình phẩm loáng thoáng sau buổi vũ hội về một chiếc giày phụ nữ được tìm thấy trong bụi cây gần nhà.

“Ồ, đó là một chủ đề ngớ ngẩn.”

Philip im lặng, rồi cất tiếng, “Cho tôi nói một điều với tư cách là bạn cậu, không phải trợ lý của cậu được không?”

Tristan nhún vai, dù anh không chắc mình muốn nghe bất cứ điều gì mà ‘bạn anh’ sắp nói.

“Tôi đã quen biết cậu một thời gian dài. Tôi đã tham gia những trò nghịch ngợm thuở bé của cậu, trông thấy cậu thay đổi sau cái chết của cha cậu, và là người...” Philip ngừng lời. “Tôi đã giúp cậu bằng mọi cách có thể bởi chúng ta là bạn. Nhưng cậu đã mờ mắt trước sự quyến rũ và sắc đẹp của Meredith Sinclair. Và cô ta biết điều đó.”

“Đủ rồi.” Tristan dẫn lên một bước đe dọa về phía Philip, và bạn anh thối lui một bước tương ứng, mắt cậu ta đột ngột ánh lên một vẻ... sợ sệt. Biểu lộ ấy đủ để chặn đứng cơn giận của Tristan. “Vì lý do gì cô ấy phải lừa gạt tôi?”

“Augustine Devlin đã thử thách cậu ngót một năm trời.” Philip liếc anh rồi vội đưa mắt đi. “Hắn ta đang cố xác định liệu cậu có đủ tin cậy để bước vào nội bộ tổ chức của hắn không. Liệu cậu có được phép tiếp cận tên cầm đầu không?”

Tristan quắc mắt. Anh muốn điều đó hơn bất cứ thứ gì. “Đúng.”

“Nếu như...” Sự do dự của Philip làm anh thấy gai người. “Nếu như Meredith là một phần của phép thử thì sao?”

Hai nắm tay Tristan siết chặt theo phản xạ. “Cậu định nói gì?”

Philip trề cằm xuống. “Nếu Meredith đang hợp tác với Devlin thì sao? Rõ là cô ta có tác động đến cậu không giống những phụ nữ khác tôi từng thấy. Nếu cô ta là một bài trắc nghiệm thì sao? Cô ta có bảo cậu hãy giải bày tâm sự với cô ta không?”

Tristan trừng mắt với cậu bạn tội nghiệp và dốc rượu scotch vào một cái cốc vại. Anh nốc một hơi cạn cốc khi nghĩ tới những lần Meredith hỏi anh về những khao khát và đau khổ sâu kín nhất. Anh cứ ngỡ đó là do mối thâm tình trước đây, và sự thu hút mới có giữa họ. Nhưng bây giờ...

“Chuyện đó thật ngớ ngẩn!” anh nói, với vẻ kém chắc chắn hơn mong muốn.

“Hãy nghĩ về nó trước khi cậu xua nó đi,” Philip khẳng định. “Mấy năm nay cậu chẳng có mối liên hệ gì với người phụ nữ này. Thế mà cô ta đã gặp cậu và giành được một lời mời về bữa tiệc vùng quê của cậu trong buổi tối... buổi tối cuối cùng cậu ở London.”

Tristan muốn chặn đứng những lời đó, nhưng chúng vẫn thấm vào. Cùng những cuộc trò chuyện với Devlin trong ký ức. Sự hứng thú của hắn với Meredith. Những câu hỏi của hắn về lòng trung thành của Tristan. Nếu cô là một bài trắc nghiệm, thì chắc chắn Devlin đã đóng vai của mình rất đạt, buộc Tristan phải khẳng định chủ quyền và dành thời gian bên cô để ‘bảo vệ’ cô. Nếu Philip đúng, thì những câu hỏi của cô có thể liên quan đến mong muốn xác định lòng trung thành nơi anh với Devlin, khi một người anh có cảm tình điều tra anh bằng sự quan tâm hoặc lo lắng của cô ta.

Nhưng rồi tâm trí anh hướng tới hai lần cô đầu hàng nụ hôn của anh. Cô đáp lại anh ngay cả khi anh chỉ chạm khẽ vào cô. Rồi cả sự thành thật của cô về những nỗi đau gia đình khi họ cưới ngựa cùng nhau. Những chuyện đó đều là thật. Anh biết chắc chắn điều đó như biết tên của mình.

“Cậu nghi ngờ tôi,” Philip nhẹ nhàng nói.

Tristan ngẩng lên. “Không. Điều cậu nói có thể là sự thật. Nhưng tôi cảm thấy...” Giọng anh tắt dần.

Philip gật đầu. “Tôi biết. Hãy thận trọng. Và hãy nhớ là tôi đang theo dõi cô ta, cũng sát sao như với Devlin.”

Tristan cau mày nhìn ra ngoài cửa sổ sau lưng bạn với đôi mắt thần thờ. “Ừ. Được rồi.”

Với một tiếng thở dài, Philip để anh lại trong bao suy nghĩ ngổn ngang. Khi cánh cửa đóng lại, Tristan đưa một tay vuốt mặt. Anh cũng đang theo dõi Meredith. Thực ra, anh không thể rời mắt khỏi cô.

Anh chỉ hy vọng mình không bị mù quáng bởi những cảm giác cô đang khuấy động.

11. Chương 11

“Không có manh mối nào về bức thư của Augustine Devlin.” Meredith đọc dòng chữ cuối cùng, cái dòng khó chịu nhất trong bức thư được mã hoá gần đây của Emily. Cô phẫn nộ quăng nó lên bàn và xăm xăm đi ra khỏi phòng. “Chết tiệt.”

Cô đã cố hết sức mình để ngăn chặn bức thư Devlin viết vào buổi tối hôm ấy. Nếu Tristan không xen vào, ắt bây giờ cô đã gửi được nó cho Anastasia để giải mã rồi. Cô sẽ không phải lo sợ cho tính mạng của Tristan chừng nào Devlin chưa bị trừ khử, và có khi còn thu được thêm bằng chứng để kết thúc vụ này.

Nhưng vì Tristan đã quyết định đóng vai người bảo vệ không mong muốn của cô, nên bức thư đã bị vuột mất. Biến mất như cánh hoa trong gió. Cả những mối quan hệ tốt nhất với giới thượng lưu trong ngành bưu điện cũng không thể tra ra đích đến của nó.

Meredith gõ đầu ngón tay dọc theo mặt lò sưởi. Không biết bức thư chết dẫm ấy đã đi đâu là một chuyện nằm ngoài tầm kiểm soát của cô. Cô không thích thế, nhất là trong tình trạng bất ổn này.

Những cảm xúc của cô thật bất kham, và sự rối loạn trong lòng cô cũng không phải thứ cô quen xử lý. Những năm qua cô đã rèn luyện vát và để giới hạn những phản ứng của mình.

Khi đến ở nhà bác sau cái chết của cha mẹ, cô đã nhận thức một điều hết sức rõ ràng là mình sẽ không nhận được sự quan tâm đặc biệt nào từ họ hàng, vì thế cô khoá kín mọi cảm xúc để bảo vệ bản thân.

Sau đó cô đã thả chúng tự do khi gặp Tristan. Nhưng mối tình đầu tuổi con nít của cô chẳng đi tới đâu. Khi anh đẩy cô ra, trái tim cô đã tan vỡ, vì thế cô đã để mặc hai bác sắp xếp cho mình một cuộc hôn nhân với một người đàn ông cô không có tình cảm.

Daniel có vẻ không cần tình yêu nơi cô, và cô chưa bao giờ cố gắng gần gũi anh ngoài sự nhún nhường và nói năng lịch sự. Hôn nhân của họ đúng mực, lạnh nhạt. Cô thấy ổn với nó. Nhưng cô đơn.

Tristan đã nhắc cho cô thấy nỗi cô đơn đó lớn nhường nào khi anh tiết lộ anh đã đi tìm cô, chỉ để phát hiện ra cô đã lấy chồng.

Giờ cô xô ý nghĩ đó ra khỏi đầu và kiên quyết bước ra ngoài hành lang. Cô chưa biết sẽ đi đâu. Cô chưa biết nơi nào có thể giấu đi những tình cảm Tristan đang nhen lên trong lòng mình. Nhưng cô muốn giấu. Cô cần phải giấu nó đi.

“Ồ, cháu đây rồi, Northam phu nhân.”

Meredith cứng người, nhắm nghiền mắt. Giọng nói của Hầu tước phu nhân truyền dọc hành lang tới sau lưng cô.

Dán lên môi một nụ cười giả là, cô quay lại. “Xin chào bà.”

“Mời cháu vào chơi!”

Constance ra hiệu về phía khu phòng riêng của bà. Meredith cố tìm cách thoái thác, nhưng vô hiệu.

“Vâng ạ.” Cô đành đi ngược trở lại hành lang và bước vào trong phòng.

Phòng khách nhỏ trong dãy phòng của Hầu tước phu nhân xinh xắn hơn bất cứ căn phòng nào cô từng thấy. Tường và đồ gỗ sơn những sắc màu hoa cỏ dịu dàng. Sàn nhà được đánh bóng loáng. Và một tấm thảm Ba Tư tuyệt đẹp được trải dưới chỗ uống trà.

“Một căn phòng tuyệt vời,” Meredith trầm trồ dù một cảm giác không thoải mái tràn ngập trong cô. Như mọi khi, ở một mình với người phụ nữ tử tế này làm cô đầy mặc cảm tội lỗi. Hầu tước phu nhân đang cố sắp đặt một cuộc hôn nhân cho con trai bà, còn Meredith cũng cố gắng chẳng kém để chứng minh anh là kẻ phản quốc và chuẩn bị đưa anh đến giá treo cổ.

“Ta mong cháu ở lại dùng trà.”

Một lần nữa Meredith nghĩ cách thoát thân, nhưng cô chưa kịp nghĩ ra cách nào thì Constance đã bước tới và đặt tay lên khuỷu tay cô. Và một cảm xúc đáng sợ xuyên qua người cô.

Đã bao lâu rồi cô không được cảm nhận sự vỗ về của bàn tay mẹ? Quá nhiều năm. Những kỉ niệm về mẹ ùa về trong cô, và lớp bụi thời gian khiến nó không còn nhưc nhối.

“Xin cháu, hãy ở lại và nói chuyện với ta.” Constance dễ dàng khi ra hiệu về phía chiếc ghế dài cạnh lò sưởi.

Meredith đã đối phó với những tên phản bội và tội phạm đủ loại, nhưng giờ cô thấy mình hoàn toàn bất lực. Cô bị dắt đi mà không thể thốt lên lời phản đối tới chiếc ghế dài, rồi được đưa cho một tách trà nóng, pha đúng như cô thích, dù cô không nhớ là có kể cho Constance về những sở thích của cô. Xem ra Hầu tước phu nhân đã làm vài điều tra nhỏ về cô.

“Chúng ta nói chuyện thẳng thắn được không, cháu yêu?” Constance hỏi, qua miệng tách trà bà nhìn cô bằng cặp mắt xanh sắc sảo.

Meredith cân nhắc đề nghị đó. Không, cô không thể nói chuyện thẳng thắn. Không bao giờ. Nhưng cô vẫn nhún vai. “Được ạ.”

Constance đặt tách trà xuống đĩa. “Ta biết cháu có một... ờ, một quá khứ đau buồn.”

Meredith gượng gạo. “Không đến nỗi thế đâu ạ, cháu đảm bảo với bà.”

Gương mặt bà dịu lại. “Cháu à, ta từng hay ghé chơi nhà bác cháu. Ở đó không có sự nghiệt ngã, nhưng ít tình yêu thương. Ta thường nói với bác cháu về điều đó. Ta đã bảo bà ấy đó không phải là cách đối xử với một đứa trẻ.”

Máu dồn lên hai má Meredith. Cô không ngờ Constance đã lên tiếng thay cho mình. Ý nghĩ ấy cho cô một cảm giác ấm áp mà bao năm rồi cô không có. Song nó bị thay thế ngay tức khắc bởi nỗi ăn năn vốn đã nhưc nhối giờ càng nhưc nhối hơn..

“Ta xin lỗi,” Constance thở dài. “Ta không định gọi lại cho cháu những chuyện buồn. Ta chỉ muốn nói rằng cháu đã trải qua những tổn thương sâu sắc trong quãng đời non trẻ của mình... và con trai ta cũng vậy.”

Meredith nuốt khan và đánh liêu nhìn trộm Hầu tước phu nhân. Mắt bà đã rơm rớm lệ, trở nên xa vắng và buồn bã.

“Cha của Tristan có thể đã đối xử hà khắc với nó nhưng khi ông ấy qua đời, nó đã mất đi mọi sung sướng thành thời có thể tìm được trong cuộc sống. Rồi không lâu sau đến lượt Edmund. Nó biết mất mát là như thế nào. Giống như cháu.” Mắt bà lại chiếu vào Meredith với vẻ chăm chú không thể phủ nhận. “Có lẽ cùng với nhau hai đứa có thể tìm thấy một niềm an ủi cho những đau đớn đó. Ta đã quan sát hai đứa khi ở bên nhau. Nó làm con tim ta nhẹ nhõm.”

“Thưa bà...” Meredith mở miệng trong lúc cố gắng để thở.

Constance giơ một bàn tay lên. “Ta biết quả thực đó không phải việc của ta. Và thường thì ta cũng gắng tỏ ra kín đáo hơn trong nỗ lực mai mối.”

Bất chấp cơn sốc trước lời tuyên bố thẳng thừng của Hầu tước phu nhân, Meredith không ngăn được một nụ cười mỉm.

“Ta thấy cháu đang cười thâm đắc đấy nhé,” Constance trêu cô.

Meredith càng cười nhiều hơn. “Bà rất yêu con trai mình.”

Nụ cười của Constance trở nên xa xăm. “Đúng vậy. Và ta thấy hai đứa đang manh nha một tình cảm nào đó, nhưng đứa nào cũng giữ khoảng cách.”

Meredith đứng dậy và bước ra xa. Hai bàn tay cô run rẩy, tim cô đập thành thịch. Constance Archer tạo cho người ta cảm giác là bà rất rành kỹ thuật thẩm vấn. Khiến người ta bất lực không thể cưỡng lại.

“Tất nhiên, cháu có... có quan tâm đến con trai bà, lúc nào cũng vậy. Nhưng nếu bà nhìn thấy bất cứ điều gì lớn hơn tình bạn giữa chúng cháu, thì đó là do trí tưởng tượng đang đùa với bà đấy thôi.”

Hầu tước phu nhân đứng lên. “Không phải vậy. Ta biết Tristan. Từ khi em trai mất, nó bị ám ảnh triền miên. Không gì có thể dụ nó ra khỏi bóng tối mà nó trú ngụ.”

Meredith muốn bịt tai lại, không cho mình nghe lời thổ lộ được Constance thoải mái thốt ra như một bằng chứng. Lần đầu tiên, cô ước sao mình có thể lắng nghe mà không có bộ lọc của chuyên môn, không có sự nghi ngờ tự nhiên của bệnh nghề nghiệp.

Constance tiếp tục nói, không hay biết về cuộc chiến ác liệt đang diễn ra trong tim Meredith. “Khi gặp cháu ở London, trong mắt Tristan đã có một tia sáng, nó là cái bao lâu nay ta mong mỏi. Ánh sáng ấy không phải do ta tưởng tượng ra, mà có thật. Và ta nghĩ nếu cháu buông lỏng mình, có thể cháu sẽ tìm thấy niềm hạnh phúc trọn đời với nó.”

Meredith chậm chạp xoay người lại đối diện với Hầu tước phu nhân. Người phụ nữ đôn hậu này đang mang một niềm hy vọng thực sự, hoàn toàn chân thật. Constance muốn tin sẽ có một cái kết như truyện cổ tích dành cho con trai bà.

Nhưng cứ mỗi ngày trôi qua, Meredith lại thu thập thêm được bằng chứng để ngăn cản chuyện đó. Với cô. Với bất cứ người phụ nữ nào. Trong cô dậy lên một khao khát mãnh liệt muốn cảnh báo Constance về nỗi đau có thể sắp đến. Mà thật ra, đôi khi cô muốn làm điều tương tự với Tristan. Cảnh báo anh. Phản lại tổ chức của cô để giữ an toàn cho anh.

“Cháu vô cùng cảm kích vì bà đã nghĩ cho cháu và hạnh phúc của cháu,” cô đáp ứng. “Lòng tốt của bà tác động tới cháu nhiều hơn mức bà có thể hiểu, nhưng...”

Hầu tước phu nhân giơ tay lên. “Đó không phải việc của ta, ta biết. Ta chỉ muốn nói ra suy nghĩ của mình, nhưng ta sẽ không can thiệp nữa. Cháu và con trai ta phải tự giải quyết bất cứ vướng mắc nào giữa hai đứa.” Gương mặt bà dịu xuống khi bà vươn tai vượt nhẹ má Meredith. “Cháu đã từng là một cô bé đáng yêu. Và giờ cháu đã trở thành một phụ nữ xinh đẹp.”

“Cảm ơn bà,” cô nghẹn lời.

Constance rút tay về, và bùa mê bà dệt nên dường như dần phai nhạt. giờ khi đã có thể hít thở dễ dàng, Meredith nhìn người bầu bạn với mình. Dù rất muốn chạy khỏi căn phòng anfy cùng những cảm xúc mà Constance gây ra, nhưng cô không làm nổi.

“Cháu tự hỏi bà có biết nhiều về ông Devlin không?” cô đánh bạo hỏi một cách dè dặt trong lúc rang sức đưa những cảm xúc hỗn loạn về trật tự.

Hầu tước phu nhân nghiêng đầu. “Ta e là không nhiều lắm. Tristan có lắm bạn bè ở London mà ta không biết.” Gương mặt bà thoáng tối lại. “Bây giờ còn đông hơn. Devlin là một trong số đó. Anh ta có vẻ khá hoà nhã.”

Meredith quan sát gương mặt bà. Dù Constance nói những lời chùng mực và lịch sự, nhưng ánh mắt bà biến đổi và miệng bà mím lại khi nói tới Devlin. Tuy nhiên, bà không có vẻ gì là đang nói dối. Chắc chắn bà không biết gì về bản chất thực của Devlin. Nếu bà có ác cảm với gã đàn ông đó, thì là do trực giác, không hơn.

“Cháu hỏi bởi vì cháu nghe nói họ cùng hợp tác làm ăn, và cháu vẫn đang tìm những cơ hội kinh doanh.”

Constance cười rạng rỡ. “Con trai ta có năng lực kinh doanh rất tốt,” bà nói. “Cháu xem gia sản nhà Carmichael đã phát triển ra sao kể từ lúc nó lên làm Hầu tước. Nếu cháu có hứng thú với những khoản đầu tư của nó, nhất định nó giúp được cháu.”

“Anh ấy không giao phó công việc cho người nào khác ạ?” cô hỏi.

“Ta nghĩ là không. Philip Barclay là trợ lý của nó, nhưng Tristan có lòng kiêu hãnh cá nhân rất lớn trong mọi vấn đề về gia sản và những công việc có liên qua. Nếu chuyện gì có dính dáng đến tên Carmichael hay Archer, Tristan đều đích thân xử lý.”

Con buồn nôn cuộn lên trong dạ dày Meredith, dù Constance chỉ xác nhận những sự thật cô đã biết. Không có nhân vật giấu mặt nào giật dây đằng sau hay lợi dụng lòng tin của Tristan.

Giấu đi nỗi thất vọng, Meredith đứng dậy: “Xin phép bà. Cháu có ít chuyện cần làm trước khi sẵn sàng cho bữa tối và vũ hội hoá trang tối nay.”

Hầu tước phu nhân gật đầu. “Tất nhiên rồi. Cảm ơn cháu vì đã ngồi với ta và chiều lòng một bà già với những mơ màng của bà ấy.”

Meredith mỉm cười rồi rời khỏi phòng. Nhưng khi vừa đóng cửa lại, cô dựa hẳn vào tường, thở hổn hển. Nỗi đau đốn bùng ra trong lồng ngực khi cô ôn lại cuộc trò chuyện, nhưng cô biết nó không là gì so với cơn đau tim cô sẽ gây ra với bằng chứng cô đang thu thập.

Nó sẽ phá huỷ gia đình này. Constance sẽ suy sụp. Họ Archer sẽ không bao giờ khôi phục lại. Tristan sẽ bị đẩy biệt xứ tới Australia trong trường hợp khả quan nhất... còn tệ nhất... Cô rung mình và không dám nghĩ tiếp.

Nhưng khi bước thấp bước cao rời khỏi hành lang, cô biết còn một người nữa cũng sẽ bị ảnh hưởng và tổn thương bởi vụ điều tra này.

Đó là bản thân cô.

Những cảm xúc của cô đã gắn bó mật thiết với những người trong gia đình này. Không có lối thoát cho thất vọng và đau đốn trước ý nghĩ phải huỷ hoại Tristan.

“Tối nay ở vũ hội hoá trang,” cô thì thầm khi hướng tới chỗ cầu thang sẽ đưa cô ra ngoài không khí trong lành.

Trong lúc đám đông dự tiệc vừa thưởng thức rượu vừ tự hỏi quý ông bánh bao nào đang xoay tròn quanh sàn nhảy với quý cô xinh đẹp nào, Meredith sẽ tiến hành cuộc lục soát cô vẫn đang tránh né.

Cuộc lục soát ở một nơi cô sợ bước vào nhất.

Buổi vũ hội xoay tròn quanh Tristan như một con quay. Nó là một khối hỗn độn những màu sắc nhoè nhoẹt và những cái mặt nạ bí ẩn. Vũ hội hoá trang hàng năm là một truyền thống lâu đời của gia đình anh, có từ thời cụ cố anh. Mẹ anh đã duy trì nó, ngay cả những năm sau khi cha và em trai anh mất.

“Nó là bổn phận của chúng ta, và cũng là kỳ vọng của chúng ta,” bà đã nói qua hàng nước mắt.

“Bổn phận và kỳ vọng,” anh lầm bầm. Cha anh đã nhồi nhét cả hai ý niệm ấy vào đầu anh, nhưng ông chưa bao giờ dám mơ anh sẽ thích ứng ngay lập tức với chúng. Hay với những dối trá và phản bội. Song đúng là như vậy.

Tâm trí anh chợt dứt khỏi những suy tư u ám. Từ khoe mắt anh thấy lướt qua một chiếc váy màu hồng nhạt với tà váy ngoài tạo hình một đoá hồng nhung. Chủ nhật của nó cũng đeo một chiếc mặt nạ màu hồng phấn dính những cánh hoa hồng. Một bông hoa kieu sa giữa những loài hoa đại.

Meredith.

Tristan dõi theo từng bước di chuyển của cô quanh sàn nhảy. Ít nhất cô cũng không ở trong vòng tay một tên công tử bột nào đến dự vũ hội nhà Carmichael, mà là trong tay một quý ông đứng tuổi đang dẫn cô theo những bước nhảy của một điệu đồng quê phức tạp. Anh lấy làm mừng vì chuyện đó. Tuy nhiên, trong thâm tâm, anh không muốn Meredith ở trong vòng tay bất cứ kẻ nào khác ngoài anh.

Cô nhảy một bước ngăn khi họ chuyển sang lượt tiếp theo, và khi tà váy cô hất lên, Tristan kịp nhìn thấy mắt cá chân và một phần bắp chân thanh mảnh được bọc trong đôi tất hồng nhạt dính những nụ hồng nhỏ xíu. Máu nóng chảy rần rật khắp cơ thể anh trước khoảng da thịt thoáng lộ ra ấy, và tâm trí anh tràn ngập những hình ảnh kỳ thú của việc cởi đôi tất đó ra cùng với chiếc váy đẹp đẽ kia.

“Cô ấy đáng yêu nhỉ!”

Tristan giật mình. Augustine Devlin đã lên đến bên anh lúc nào không hay. Cái mặt nạ của Devlin, một vật bánh bao làm bằng da, che đi hầu hết diện mạo hẳn. Chỉ để lộ cái miệng khắc nghiệt và ánh mắt xám lạnh lùng.

Cái miệng đó nhếch lên trong một nụ cười khó chịu và vênh váo, còn cặp mắt thì quan sát Meredith với vẻ muốn ăn tươi nuốt sống. Tristan siết chặt nắm đấm và đếm đến mười trong đầu trước khi trả lời.

“Mọi cô gái ở đây tối nay đều đáng yêu,” anh nói với vẻ hồ hững được ép ra. “Những chiếc mặt nạ khiến họ càng quyến rũ hơn.”

“Hmm. Vậy là anh tuyên bố anh không biết chính xác người phụ nữ của mình là ai à?” Mắt Devlin nheo lại với vẻ hài hước ngờ vực. “Tôi thấy mắt anh đang dán vào quý cô đeo mặt nạ hoa hồng kia đấy. Anh biết cô ấy là ai?”

Tristan mím môi, lướt mắt qua Meredith lần thứ hai. “Meredith khó mà không nhận ra được.”

Devlin bật ra một tiếng cười chiến thắng. “Về điểm đó thì anh đúng.” Hắn ngưng lại. “Nếu cô gái đó là của anh, tôi ngạc nhiên vì anh không thể hiện tình cảm nhiều hơn đây.”

Vẻ cau có của Tristan càng hằn sâu hơn khi Meredith cúi người về phía bạn nhảy với nụ cười tươi tắn và gạt khỏi mắt một lọn tóc bị xổ ra từ búi tóc cầu kỳ. Anh không thể hiện ‘chủ quyền’ với cô một cách rõ ràng hơn, vì nếu chạm vào cô lần nữa anh sẽ không dừng lại được. Vì mỗi giây phút ở gần cô, anh như bước trên một sợi dây mỏng manh treo trên mọi mối nguy hiểm mà anh có thể đưa cô vào với sự hiện diện của mình.

Devlin nói tiếp, “Sáng hôm nọ hai người đã cười ngửa đi dạo cùng nhau... nhưng rất ngắn ngủi.”

Ánh mắt Tristan vụt bắn về phía Devlin. Ra là hắn vẫn để mắt đến nhất cử nhất động của anh. Anh chợt nghĩ đến lời cảnh báo của Philip rằng Meredith có thể là liều thuốc thử Devlin tạo ra. Không, không thể có chuyện đó.

“Nếu lòng mến mộ anh dành cho cô ấy nhạt đi, tôi sẽ rất vui mừng được...”

“Không!” Vài người gần đó quay đầu lại trước tiếng nói lớn của anh. Dịu giọng xuống, anh nói, “Không. Thực ra tôi sẽ nhảy điệu tiếp theo với cô ấy.”

Anh thận trọng nhìn kẻ đối diện. Thường thì mọi hành động của anh đối với Devlin đều được tính toán cẩn thận. Nhưng khi có liên quan đến Meredith, anh không được khoan nhượng. Nụ cười tự mãn của Devlin càng nhẵn nhụi.

Thằng khốn.

“Tiếc quá,” hắn thở dài. “Nhưng anh yên tâm, tôi sẽ giữ khoảng cách với cô ấy trong khi anh còn vương vấn. Nó là biểu trưng cho lòng tin tưởng của tôi.” Giờ về tự mãn đều giả đã rời khỏi giọng hắn, ánh mắt hắn chăm chú hơn. “Đổi lại anh sẽ cho tôi cái gì nhỉ?”

Siết hai nắm đấm chặt hơn, Tristan quay gót và đầu băng ngang phòng vũ hội. Nỗi tức giận nhói trong từng đầu dây thần kinh của anh, truyền qua từng mạch máu. Nó chạy suốt người anh, sôi sục bên dưới bề mặt. Chỉ có sự kiểm soát được rèn luyện nhiều năm ròng mới giữ cho nó không bộc phát.

Sự kiểm soát và hình ảnh Meredith. Bạn nhảy mới đây nhất đã tạm biệt cô. Trong phút chốc, cô còn lại một mình, nhìn quanh, đôi mắt xanh lam thấu hết mọi khung cảnh như thể đang lưu chúng vào ký ức cho sau này.

Anh ngoái đầu lại. Devlin đang nhìn theo anh, hai tay khoanh lại, vẻ dương dương tự đắc hiện rõ rành rành. Không nói một lời, Tristan túm lấy khuỷu tay Meredith. Cô thở dốc trước cử chỉ bất ngờ này, và anh phải nén hơi thở ngạc nhiên của chính mình khi tia lửa điện xẹt qua giữa họ. Chỉ sự đụng chạm nhỏ nhất này cũng khiến cơ thể anh sẵn sàng. Anh có thể hình dung làn da trần của cô trượt trên da anh trong khi anh làm tình với cô sẽ kích thích ra sao.

Anh kéo cô ra sàn nhảy và đưa cô vào vòng tay mình ngay khi dàn nhạc dạo những nốt du dương đầu tiên của điệu valse.

Dù không nhìn rõ được mặt anh sau chiếc mặt nạ, Meredith vẫn biết chắc rằng người vừa lôi cô ra sàn nhảy như thể cô thuộc sự điều khiển của mình là Tristan. Cô cảm thấy điều đó trong tia lửa lấp lánh giữa hai người. Trong cách cơ thể cô chuyển động theo anh, dù lẽ ra cô nên kháng cự những mệnh lệnh sẵn sàng của anh. Hơi nóng toả ra từ người anh như thấm đẫm mọi tế bào trên da thịt cô.

Không nói một lời, anh nắm lấy tay cô trong bàn tay to lớn của mình. Những ngón tay ở bàn tay kia đặt trên hông cô, đầy sở hữu khi chúng xoè rộng và ép vào người cô. Cô bị thiêu đốt bởi sức nóng hừng hực từ sự tiếp xúc của anh, dù qua bao nhiêu lớp lụa và sa tanh ngăn cách.

Meredith điều chỉnh nhịp thở, gom lại sự bình tĩnh của mình. Cô phải lấy lại chút kiểm soát đối với bản thân. Ít nhất cũng vì phép lịch sự. Bằng vào những ánh mắt tò mò ném về phía họ, rõ ràng người ta đã để ý thấy cách áp đặt mạnh mẽ của Tristan đối với cô... và cái cách cô chẳng làm gì để cưỡng lại.

“Ng... ngài đang làm gì vậy?” cô hỏi hèn.

Hơi thở nóng hổi của anh phả vào má cô khi nhạc trỗi lên và anh đưa cô vào điệu nhảy. Tại sao nó phải là điệu valse? Ít nhất trong một điệu đồng quê cô sẽ có khoảng cách với anh, không phải áp vào nhau sát sạt với từng bước nhảy thể này.

“Cô đang nhảy điệu kế tiếp với tôi,” anh nói thản nhiên, giọng đều đều đơn giản. Giọng nói ấy cho thấy anh thực sự không quan tâm. Nhưng mắt anh lại kể một câu chuyện khác. Bên dưới sự che chở của lớp mặt nạ, khao khát rực lên trong ánh mắt anh xanh biếc. Anh có thấy nổi ham muốn đáp lại của cô rõ như thế không?

“Tôi...” cô mở miệng, định trừng trừng nhìn lại anh. Định nhắc rằng anh chưa hề xin phép cô và cô không phải là của anh để tùy ý sử dụng mỗi khi anh có hứng.

“Shhh.” Một nụ cười làm cong đôi môi an dưới viền mặt nạ. Thứ hiếm khi cô trông thấy đó đã làm chết sững những lời phản đối của cô. “Hãy khiêu vũ cùng tôi. Đừng tranh cãi, phân tích hay thương lượng. Chỉ khiêu vũ thôi.”

Môi cô hé ra, nhưng cô dừng ý định bắt bẻ. Đây rất có thể là cơ hội cuối cùng cô được ở gần anh. Được cảm thấy sự tiếp xúc của anh.

Nếu Tristan đúng là kẻ phản quốc, anh sẽ bị bỏ tù, hoặc tệ hơn. Cho dù anh không phải... cho dù mọi hy vọng của cô trở thành sự thật và anh được xác minh là không liên quan gì đến việc bức tranh biến mất, cô cũng sẽ không bao giờ được sống một cách hạnh phúc trọn đời với sự tồn tại của một câu chuyện cổ tích. Cô đã nói dối người đàn ông này. Cô đã lợi dụng gia đình anh, nghi ngờ và điều tra anh cùng bạn bè anh.

Đó là một bí mật quá lớn, một sự dối trá quá lớn để che giấu giữa họ. Chưa kể đến việc cô là một điệp viên năng nổ. Và cô muốn giữ nguyên sự năng nổ ấy. Chuyện đó sẽ không cách nào xảy ra được nếu cô dính líu đến người đàn ông này.

Thế nên điệu nhảy này rất có thể là điệu nhảy từ biệt.

Cô ngẩng đầu nhìn vào mắt anh và run lên dưới ánh nhìn chăm chú đến cháy bỏng của anh.

“Cô lạnh sao?” anh thì thầm.

Cô lắc đầu, không rời mắt khỏi anh. “Không.”

Tiếng nhạc quanh họ nhỏ dần và đám đông trên sàn nhảy bắt đầu tản đi. Nhưng Tristan vẫn đứng nguyên giữa sàn nhảy, nhìn xuống cô, như không hay biết cảnh tượng họ đang tạo ra.

“Tristan?” Cô thì thầm, giọng đứt quãng với những cảm xúc đang buộc phải dần xuống. Những hy vọng cô không dám có đối với người đàn ông này và tương lai của cô.

Anh lướt tay lên gương mặt cô và những ngón tay lách qua mép mặt nạ để vuốt ve má cô. Sự đụng chạm quá thân mật, quá tuyệt vời khiến cô nhắm nghiền mắt trong phút giây ngắn ngủi và nén một tiếng rên rỉ.

Nhưng trong hàng mi khép chặt của cô bỗng tràn ngập những hình ảnh cô biết được. Cỗ xe với huy hiệu của Tristan rời đi khỏi hiện trường vụ trộm. Lời từ chối hợp tác với cuộc điều tra của anh, những bức thư bằng mật mã từ Augustine Devlin và đoạn đối thoại riêng rất đáng ngờ giữa anh và hắn, kẻ lao ra từ nhà bán đấu giá... chúng hòa nhau tràn vào tâm trí cô như một mũi tên khổng lồ nhắm thẳng đến tội lỗi của Tristan.

Mắt cô mở bừng ra và cô lùi khỏi vòng tay. “Cảm ơn ngài. Tạm biệt ngài.”

Rồi Meredith quay người, chạy khỏi phòng vũ hội ra ngoài hiên. Khi tiết trời đêm làm dịu đi làn da nóng rực của cô, cô ngược nhìn lên cửa sổ phòng ngủ của Tristan. Cô không thể lẩn tránh nhiệm vụ thêm nữa. Nhất là khi nó sẽ giúp cô ngăn cách trái tim mình khỏi người đàn ông đó và mối nguy hại anh có thể gây ra nếu cô để bản thân quan tâm đến anh nhiều hơn mức cô đã có.

12. Chương 12

Cửa phòng ngủ của Tristan không khoá. Tim Meredith vỡ oà trong một niềm vui phi lý. Cửa không khoá có nghĩa anh là người đàn ông không có gì cần che giấu.

“Hoặc,” cô lẩm bẩm khi đóng cửa lại và đẩy chiếc mặt nạ đã đeo suốt buổi vũ hội lên trên đỉnh đầu, “có thể anh ấy rất tự tin vào sự thông minh của mình, cảm thấy không cần che giấu những chuyện xấu xa.”

Cô thở dài một tiếng, nhìn quanh. Hình ảnh căn phòng của Tristan làm cô hơi choáng. Nó rất hợp với anh. Tường sơn màu xanh sẫm, một màu sắc không khác gì mắt chủ nhân của nó khi chúng tối lại vì ham muốn. Cô đã nhìn thấy nỗi ham muốn đó rất nhiều lần từ lúc đến đây. Và cô khao khát nó, dù nó có hại cho cô.

Lửa trong lò sưởi hắt ánh sáng lên những đồ đạc bằng gỗ anh đào đẹp đẽ và thu hút sự chú ý của cô tới chiếc giường lớn nằm giữa phòng. Với những cây cột cao và màn buông rủ phía trên, nó không phải thứ ai cũng ngó lơ được. Thật khó khăn để không tưởng tượng ra cảnh Tristan nằm dài giữa đám chăn nệm với ánh gọi mời trong mắt.

Hoặc hay hơn, tưởng tượng họ cùng ở trên chiếc giường đó mà không có một rào cản nào. Những lời dối trá. Cuộc điều tra. Quần áo.

Meredith rùng mình. Những suy nghĩ ấy sẽ chẳng giúp ích gì cho cô. Cô phải xua nó khỏi đầu óc lộn xộn của mình. Giờ cô đã nắm sơ qua căn phòng, đến lúc phải đào sâu tìm kiếm.

Cô đi tới tủ com-mốt, cố gắng lờ đi hình phản chiếu của chiếc giường gây phân tâm kia trong chiếc gương trên mặt tủ. Xếp dọc trên nóc tủ là một loạt những bức tiểu họa đồng khung mạ vàng. Cô nhận ra bức hình của mẹ anh đầu tiên, mới vẽ gần đây, căn cứ vào kiểu tóc và chiếc váy bà mặc. Tiếp theo là hình một người đàn ông mà cô đoán là cha của Tristan. Cô chỉ gặp ông một lần cách đây đã lâu lắm, nhưng cô thấy hình ảnh Tristan trong gương mặt ông.

Có ba cô gái trẻ hơn hiện diện trong những bức hình nhỏ. Các em gái của Tristan. Ai cũng mặc váy trắng của người mới ra mắt, nhưng giờ tất cả đều đã lập gia đình. Họ là một gia đình lớn. Chỉ một người không có mặt...

Từ khoe mắt cô bắt gặp một cái bọc nhỏ trong tủ. Bức hình của Edmund ở đó, tách khỏi những người khác. Cô nhấc nó lên để nhìn cho gần hơn.

Không giống bức chân dung treo trong văn phòng Tristan, ở đây Edmund không mặc quân phục. Nom cậu ta có vẻ trẻ hơn. Bức tranh này được vẽ vào thời điểm trước đây, thời điểm hạnh phúc hơn.

Cô đặt nó về chỗ cũ, nhưng không thể đưa mắt đi. Tristan trông thấy gì khi nhìn vào bức hình của em trai? Một cuộc đời ra đi quá sớm? Hay một sinh mạng bị chính phủ cướp đi? Anh chỉ cảm thấy ân hận, hay một ý định trả thù?

Lắc mạnh đầu, cô kiên quyết quay đi. Không cách điều tra nào cho cô biết được những điều đó. Chúng là những điều nằm sâu trong trái tim Tristan, trong tâm hồn anh. Giấu trong những nơi cô không thể chạm tới... bất kể cô có muốn đến đâu.

Ánh mắt cô lướt trở lại cái giường. Những suy nghĩ phiền muộn dịu đi khi cô tiến về phía nó, cố tự thuyết phục rằng mình chỉ muốn xác định xem có chứng cứ nào giấu ở đó không. Nhưng đó là nói dối.

Cô lướt những ngón tay trên mặt đệm, ghi nhớ cảm giác mềm mại của khăn lụa phủ giường tiếp màu với những bức tường xanh. Khi chạm đến chiếc gối, cô thấy mình với tay đến nó như thể cô không còn kiểm soát nổi tay chân mình nữa.

Một cách chậm chạp, cô cầm nó lên và hít sâu. Nó có mùi của Tristan. Sạch sẽ và nam tính, một sự hoà quyện của mùi đàn ông cường tráng với nước nguồn tinh khiết. Đầu gối cô bỗng dưng yếu lả.

“Anh đang làm gì với tôi thế này?” cô thì thầm khi áp trán vào chiếc gối trong tay.

Tiếng cửa mở sau lưng khiến cô quay phắt lại. Tristan đứng ngay ngưỡng cửa, thân hình cao lớn trắng kiện của anh nổi lên trên nền sáng của đèn và nền ngoài hành lang hắt vào. Tóc anh hơi bù xù, như thể anh vừa lùa tay qua nó, và cái mặt nạ đục đẽo trên tay. Anh nhìn cô chằm chằm, mắt mở to cảnh giác. Và ham muốn.

Cái gối trong tay cô rơi bịch xuống sàn khi ánh mắt họ khoá và nhai. Miệng anh hé ra và mắt anh càng mở to. Rồi chúng tối lại, không chỉ vì ngạc nhiên, mà với cùng một nỗi ham muốn cô e sợ không đo lường nổi. Nhất là bây giờ khi cô đang đứng trong phòng ngủ của anh, chạm vào giường anh.

Và cô không có lời giải thích khả dĩ nào cho lý do cô có mặt ở đây.

“Meredith?”

Đó là câu hỏi, nhưng cũng là một lời âu yếm. m thanh khàn khàn trong lời thì thầm của anh chạy dọc sống lưng cô, khiến mọi dây thần kinh nhoi nhói cô nắm chặt hai tay như thể sẵn sàng dùng vũ lực để chống lại ham muốn anh khơi lên.

Khi cô không trả lời, anh bước một bước chậm rãi về phía cô. Anh để nguyên cánh cửa mở, ánh sáng từ hành lang rọi sáng căn phòng và cũng tạo cơ hội cho sự an toàn của cô. Chừng nào cửa còn mở, không chuyện gì có thể vượt quá xa tầm xử trí.

“Sao...” anh nghiêng đầu. “Sao cô lại ở đây?”

Meredith khó nhọc nuốt xuống, tâm trí quay cuồng cố tìm câu trả lời. Cô có thể nói gì? Rằng cô đến lục lọi phòng anh để tìm bằng chứng buộc tội anh ư? Ồ phải, trả lời thế nghe rất hay.

Cũng chẳng thể dùng cái cớ bị lạc đường. Khu phòng của gia đình không nằm cùng một chỗ nhà với khu phòng dành cho khách khứa. Cô ắt phải là một kẻ cực kỳ đần độn mới đi lang thang đến lạc lối và tình cờ bước vào phòng riêng của anh.

Hơn nữa, nói như thế sẽ không giải thích được chuyện cô đang ôm chiếc gối của anh trên cánh tay mình.

Cô thở dài. Chỉ còn một lý do – cũng là lời giải thích nguy hiểm nhất trong tất cả vì nó sẽ buộc cô nêu lên sự thật chân thực nhất.

“Có một điều gì đó giữa chúng ta, Tristan.”

Giọng cô run run, một phản ứng hoàn toàn không gượng ép. Nói thành tiếng những lời đó làm cô sợ hãi. Và cô căm ghét bản thân mình vì đã lợi dụng sự cuốn hút chân thực và thuần khiết cô cảm thấy đối với anh để che giấu cho việc điều tra. Nó rẽ rúng những tình cảm trong trái tim cô. Nó làm cô rẽ mặt đi theo một cách mà cô chưa từng nghĩ cô sẽ làm vì đất nước.

Anh nhìn cô chằm chằm, gương mặt không dò đọc nổi. Tim cô đập cuồng loạn.

“Hãy nói với em rằng không chỉ mình em có cảm giác ấy,” cô thì thầm, và lần này câu nói của cô không liên quan gì đến công việc. Cô không thể chịu đựng nổi nếu cô hiểu sai những ý định của anh, những nụ hôn của anh. Không chịu đựng nổi nếu anh lại xua đuổi cô như đã làm nhiều năm trước.

“Không chỉ có mình em đâu,” anh thì thầm. Giọng anh trầm và khàn đặc vì ham muốn.

Nỗi nhẹ nhõm trước câu nói của anh làm đầu gối cô bủn rủn. Cô căm ghét bản thân mình vì đã cho con người rất có thể là kẻ phản bội này quá nhiều quyền lực đối với cô.

Meredith hít một hơi sâu. Điều cô sắp nói sau đây mới là lời thú nhận nguy hiểm nhất. Cô chỉ hy vọng khi nói ra, cô có thể kiểm soát được chuyện xảy ra tiếp theo đó.

“Em... em ở đây vì điều đó. Em không thể cự tuyệt điều đó thêm nữa. Em không muốn cự tuyệt nữa. Tristan...” Cô ngập ngừng. “Em muốn anh.”

Một cơn gió nhẹ, lặng lẽ, âm u và sâu thẳm lướt qua giữa họ khi Tristan ngấm dần lời tuyên bố gây sốc của Meredith. Rồi hàng ngàn ý nghĩ xông vào anh. Có quá nhiều lý do khiến anh nên nhẹ nhàng từ chối lời thổ lộ của cô và đưa cô về phòng.

Thay vào đó, anh đặt lòng bàn tay lên cánh cửa sau lưng. Không nhìn lại, anh đẩy nó sập vào với một tiếng ầm vang rền. Những ý nghĩ và lý do tan đi, thay thế bằng một sự quang đãng mà lâu rồi anh chưa cảm thấy từ khi em trai anh mất. Lần đầu tiên sau nhiều năm anh biết chính xác mình muốn gì. Không phải thứ anh cần. Không phải thứ mà những hoàn cảnh hay kế hoạch sai khiến anh làm. Chỉ có cái anh muốn.

Meredith. Anh muốn cô giúp anh nhớ lại. Giúp anh quên đi. Trên tất cả, anh chỉ muốn đánh mất mình trong sự vuốt ve của cô, hương thơm của cô, mùi vị của cô.

Anh tiến lại gần cô, mắt uống vào từng chi tiết. Cách đôi mắt cô mở tròn, rồi hơi thở cô nghẹn lại khi anh dừng bước trước mặt cô và quăng cái mặt nạ trong tay về phía chiếc bàn cạnh lò sưởi. Anh ném trượt nhưng chẳng thêm quan tâm.

Chầm chậm, anh cúi xuống và lùa những ngón tay vào mái tóc màu hạt dẻ mềm như lụa của cô. Chiếc mặt nạ nằm rất duyên dáng trên đầu cô, cũng như những cây kẹp tóc cổ định kiểu tóc cầu kỳ của cô, đều tuột xuống khi anh ôm lấy sau đầu cô và ngửa gương mặt cô lên.

Hơi thở cuối của anh là một tiếng thở dài run rẩy khi anh áp môi vào cổ cô. Mùi vị của cô quen thuộc và ấm áp. Anh nhắm nháp miệng cô, giật giật bờ môi dưới của cô đến khi cô thở hổn hển vì sung sướng và dần sâu thêm nụ hôn. Anh buộc mình phải chậm lại, hoà hợp hơi thở của anh với hơi thở của cô khi lưỡi họ quện vào nhau. Đôi bàn tay cô, vốn nắm chặt hai bên hông, đã đưa lên và vòng qua cổ anh. Cô kiểm soát chân, hôn anh còn cuồng nhiệt hơn nữa và công phá một lỗ hổng lớn vào chiếc áo giáp kiểm chế của anh.

“Từ từ nào,” anh thì thầm bên miệng cô.

Nó là lời cảnh báo cho bản thân anh và cũng là sự hứa hẹn với cô. Anh không nhớ nổi người phụ nữ cuối cùng anh đưa lên giường mình. Chắc chắn anh cũng không thể nhớ có lần nào anh lại dậy lên niềm khao khát. Có lẽ vì anh chưa bao giờ muốn một người phụ nữ như thế này, đến mức anh sẽ tung hê tất cả để đổi lấy niềm an ủi cô dâng tặng trong vòng tay cô. Anh đã từng sợ điều đó. Thành thực mà nói, anh vẫn còn sợ. Nhưng anh không thể kháng cự bản thân. Anh đã làm thế quá lâu rồi.

Cô mỉm cười bên miệng anh và sự hồi thích lắng xuống, nhưng nó vẫn phập phồng bên trong như một nhịp tim luôn duy trì mạch đập để tồn tại. Đến cuối cùng anh sẽ không thể lờ nó đi và nó sẽ vùng lên.

Nhưng chưa phải bây giờ.

(H)

Anh kéo cô vào gần hơn, đặt một tay lên tấm lưng nhỏ nhắn của cô trong lúc bàn tay kia trượt xuống thấp hơn. Nó mơn trớn hông cô, rồi vòng xuống vuốt ve hông cô qua những lớp vải đáng ghét của chiếc váy cô đang mặc.

Meredith khẽ rên lên trong họng khi anh ép hông cô vào hông anh và để cô cảm thấy sự mãnh liệt của ham muốn đang rừng rực trong lồng ngực anh. Một âm thanh hoang dã, dữ dội như rung ngân suốt cơ thể anh và khiến máu nóng dồn về ào ạt hơn nơi vật căng cứng hiện đang thúc vào bụng cô.

Những ngón tay cô siết lại trong tóc anh và nụ hôn của cô trở nên càng hoang dại. Tristan với tới những chiếc nút và dây buộc đằng sau lưng váy cô. Lần lượt, anh tháo từng chiếc nút nhỏ hình hoa hồng ra, và cảm thấy làn da cô nóng bừng khi đôi tay anh vuốt xuống. Cuối cùng chiếc váy của cô lỏng ra và anh lột nó xuống cho đến khi nó rơi thành một vòng tròn quanh chân cô.

Anh hít mạnh một hơi trước hình ảnh của cô. Anh đã dành một lượng thời gian quá mức để tưởng tượng Meredith sẽ trông như thế nào trong tình trạng này, nhưng sự thật còn tuyệt hơn những giấc mơ khiếm nhã nhất của anh.

Áo lót của cô cùng một màu hồng nhạt với lớp váy trong, nhưng nó gần như trong suốt, để lộ hai núm vú sẫm màu và không che giấu một đường cong nào của cơ thể cô. Khi anh với tới, lớp lụa tinh khiết phủ ngoài làn da nóng rực của cô chào đón đôi tay thô ráp của anh.

Meredith cong người, rướn hai bầu ngực lên trong sự hiển dăng câm lặng. Một sự hiển dăng mà anh không chối từ. Nhìn vào ánh mắt táo bạo của cô, anh nhẹ nhàng khum lấy một bầu vú, vuốt ve núm vú đã cứng lại trong khi cô ngửa đầu ra sau cô thể cô căng lên vì sung sướng.

“Tristan,” cô rên rỉ, nắm chặt áo vét của anh khi anh hạ môi xuống ngậm lấy một núm vú vươn cao.

Những cảm giác cô từng có song đã quên ào ạt chảy qua người cô, làm yếu lả hai đầu gối và dâng lên nỗi khao khát cháy bỏng nơi vùng bụng dưới, giữa hai đùi cô, ở mọi đầu dây thần kinh nhạy cảm và trong mọi phần cơ thể nóng rực của cô.

“Xin anh,” cô nghe giọng mình thì thầm, nhưng như từ một nơi nào đó, xa lạ với âm thanh khàn khàn của nó, sự tuyệt vọng của nó. “Xin anh.”

Tristan nở nụ cười, và ngay trước khi anh kéo cô vào lòng, cô thấy một tia phóng dăng đã tắt bấy lâu nay lại loé lên trong mắt anh. Đòi hỏi. Mạnh liệt. Tràn ngập ham muốn nhục dục và sinh lực.

Và tất cả là của cô.

Hai tay anh vòng qua người cô, miệng anh cúi xuống, và cô tan chảy. Mọi phần nữ tính trong cô ẩm ướt với sự mong chờ, nhức nhối với một nhu cầu cuối cùng sẽ được đáp ứng. Cô đã không biết mình muốn được một người đàn ông ôm ấp đến thế, nhưng khi Tristan kéo cô vào gần hơn và cô cảm thấy trái tim anh đập mạnh trong lồng ngực, cô nhận ra mình đã nhớ quay quắt điều này. Hơi ấm và sự mật thiết của vòng tay người đàn ông.

Meredith bắt đầu khám phá, những ngón tay cô lướt qua lớp lông mềm phủ trên ngực anh, và lòng bàn tay miết trên những bắp thịt phẳng lì ở đó. Cô mỉm cười khi núm vú anh săn lại và anh rên lên trong miệng cô.

“Cẩn thận đấy,” anh thì thầm, ngậm lấy vành tai cô và day nhẹ khiến những tia chớp của khoái cảm bùng lên trước mặt cô. “Tôi sẽ coi đó là một thách thức đấy.”

“Chuyện này ư?” Cô tỉnh quá hởi khi cọ ngón tay cái qua núm vú anh lần nữa.

Trước khi cô có thể trêu chọc thêm, Tristan đã xốc cô ngồi dậy, nắm lấy gấu chiếc áo lót hồng mỏng tang và kéo nó qua đầu cô. Cô bị phơi trần trước anh. Một tình trạng đã rất lâu rồi cô không gặp phải.

Và cô thích việc này. Đầu hàng sự kiểm soát thận trọng mà cô đã làm chủ suốt những năm qua thật đáng sợ nhưng cũng đầy phấn khích. Nhất là khi cặp mắt của cô như thể anh là một kẻ đối khát được dọn cho một bữa yến tiệc tràn trề.

“Lạy Chúa,” giọng anh khàn đục và u tối. “Em thật lộng lẫy.”

Cô đỏ mặt, nhưng không có cơ hội đáp lại vì anh đã cúi xuống đặt một nụ hôn nóng bỏng lên chỗ xương quai xanh của cô. Anh để miệng mình di chuyển dần xuống dưới, rồi chìm vào thung lũng giữa hai bầu ngực cô.

Những cảm giác quá mãnh liệt và sắc nét đến gần như đau đớn bùng nổ trong cô, cướp đi hơi thở của cô và mọi tàn dư của lý do còn sót lại. Sống lưng cô uốn cong một cách táo tợn, tay cô nắm chặt tóc anh. Lần này cảm giác còn sắc nét và mãnh liệt hơn, vì không còn mảnh lụa nào ngăn cái lưỡi nóng hổi của anh tẩm cho làn da cô nữa.

Đôi bàn tay anh, thứ cô đã quên bằng do trò chơi cảm dỗ tài tình của lưỡi anh, giờ lại thu hút sự chú ý của cô. Anh vuốt ve dọc cơ thể cô trong một sự trêu chọc người nhẹ tựa lông hồng. Xuống dưới và dưới nữa cho đến khi nó ôm siết lấy một bên đùi để trần của cô. Cô thấy hai chân mình cùng tách ra trong một sự mời gọi thấy hai chân mình cùng tách ra trong một sự mời gọi không biết xấu hổ từ nơi nữ tính của mình.

Cô ngạc nhiên khi anh không đón nhận lời mời ngay lập tức. Thay vào đó, những ngón tay anh trêu chọc, lần theo đường lượn của hông cô và đi xuống, vuốt ngang qua một đầu gối run rẩy của cô, rồi làm một hành

trình ngược lại lên đùi trong, trong thời gian đó miệng anh vẫn âu yếm hai núm vú của cô khi cô quần quai trong sự đau nhức tột cùng.

Những ngón tay anh lần lên và lên nữa, và cô rướn cong hông khi anh đến gần hơn phần trung tâm nóng rực của cô. Điểm thiêu đốt khởi thủy của nỗi khao khát trong cô. Nhưng anh dừng lại ngay khi đôi tay anh hứa hẹn sẽ làm cho cô khuây khỏa.

Anh lùi lại và quan sát gương mặt cô trong một ánh nhìn dữ dội.

“Xin anh,” cô thấy mình thì thầm, van nài. “Hãy chạm vào em.”

“Tôi muốn chạm vào em. Thề có Chúa, tôi muốn chạm vào em. Nhưng nếu tôi làm thế...” Anh ngưng lại, và cô thấy cuộc đấu tranh nội tâm phản chiếu trên gương mặt căng thẳng của anh. “Meredith, nếu tôi chạm vào em bây giờ, tôi sẽ không muốn dừng lại cho đến khi tôi chiếm đoạt em, làm hại đến em. Nếu em muốn thay đổi ý định về việc lên giường với tôi, hiển danh cho tôi, hãy nói điều đó ngay đi.”

Lời anh ngấm qua sự dờ dẩn của cô và buộc cô nhớ đến nhiệm vụ mà cô đã hoàn toàn quên trong sức nóng của đam mê. Cô đã tràn đầy quyết tâm dứt ra trước khi mọi chuyện đi quá xa... xa đến mức như hiện tại và xa đến mức họ chắc chắn sẽ chạm tới nếu cô không chấp nhận đề nghị của anh. Nhưng với từng cú ve vuốt, Tristan đã cướp đi những ý định đúng đắn đó, khiến cô quên mất mục đích của mình ở nhà anh, ở phòng anh... trong cuộc sống của anh.

Cô nhìn anh trân trân, gương mặt anh gần sát mặt cô. Mắt anh tràn ngập khao khát, đam mê và hứa hẹn. Và cô lại để lại bản thân lãng quên. Ngày mai còn đủ sớm để nhớ đến nhiệm vụ.

Cô đặt bàn tay run run của mình vào tay anh và nhấc nó lên. Nhẹ nhàng, cô ấn những ngón tay anh vào nơi giao nhau nóng bỏng giữa hai đùi cô.

“Chạm vào em đi,” cô yêu cầu trong tiếng thì thầm khàn khà.

Không một hơi thở nào bật ra trước khi miệng anh trở lại với miệng cô, mạnh mẽ hơn và nhiều chủ đích hơn. Cô rên lên khi những ngón tay anh siết lại, nhẹ nhàng vuốt ve, và một khoái cảm dữ dội bắt đầu rung lên đều nhịp ở mọi đầu dây thần kinh.

Nơi nóng bỏng của cô, nơi ẩm ướt của cô chào đón những ngón tay anh, cho anh biết cô đã sẵn sàng ra sao. Nhưng Tristan lưỡng lự với việc chỉ chiếm đoạt cô. Không, anh muốn tận hưởng những khoái cảm cùng chia sẻ này. Khi sớm mai đến, anh biết đêm nay có thể là một đêm họ không bao giờ có lại.

Cô buột ra một tiếng nức nở đứt quãng khi anh trượt một ngón tay qua cô, rồi vào trong. Vừa chậm chậm vuốt ve, anh vừa ngắm nhìn gương mặt cô trong niềm sung sướng tăng dần. Chắc chắn cô chưa bao giờ đẹp hơn giây phút này, gương mặt cô ửng hồng, đôi mắt hơi khép lại khi cô nín chặt vai anh. Những tiếng rên khẽ bật ra từ môi cô, báo hiệu sự mất kiểm soát đã gần kề. Khi cơ thể cô run lên và siết chặt quanh ngón tay anh, anh để ngón tay cái tìm đến nụ ngọc trai nhỏ là đỉnh điểm khoái cảm của cô và ấn xuống.

Lập tức Meredith hét lên, hai gót chân thọc sâu vào đệm, lưng cô uốn cong lên. Trong anh trào dâng niềm kiêu hãnh, có khi còn hơn cả kiêu hãnh. Anh đã cho cô niềm vui sướng đó. Anh đã làm má cô và ngực cô ửng hồng trong sự giải thoát mãnh liệt. Và anh có thể làm điều đó hết lần này đến lần khác.

Thực ra, anh định làm thế ngay bây giờ.

Tristan nhồm dậy, tháo giày rồi đến cái quần dài giam hãm phần cương cứng đang phập phồng của anh. Dù mi mắt Meredith nhắm hờ, nhưng anh biết cô không bỏ sót thứ gì. Điều đó được chứng minh khi anh đã giải phóng cho mình và đứng thẳng lên.

Không sự huấn luyện nào trên thế giới có thể kìm được tiếng thở dốc của Meredith khi cô trông thấy Tristan khỏa thân hoàn toàn. Một cảnh tượng thật sự huy hoàng. Với ánh lửa viên quanh, nom anh còn giống một vị thần hơn hồi này.

Ánh mắt của cô rất lộ liễu. Cô biết thế. Nhưng cô không quan tâm. Cô cần khắc sâu khoảnh khắc này vào trí nhớ bởi cô có thể không... ồ, cô không muốn sự tuyệt vọng đi cùng suy nghĩ ấy, nên cô đẩy nó ra xa khỏi tâm trí.

Phần hông hẹp và cặp đùi săn chắc của anh đã đủ tráng kiện. Chắc chắn Tristan Archer không phải là người cần đến những miếng đệm để làm phồng những chiếc quần ống túm bó sát hiện đang thịnh hành.

Khi anh trèo lên giường cạnh cô, Meredith vẫn nhìn chăm chăm. Chỉ khi anh ôm lấy má cô và quay mặt cô về phía anh thì cô mới dừng lại.

“Tôi sẽ nhẹ nhàng,” anh thì thầm, vuốt những lọn tóc khỏi má cô.

“Em chưa bao giờ sợ anh làm đau em.” Cô mỉm cười. “Em không phải một cô gái trẻ làm bộ màu mè. Nhưng đã...” Cô dừng lời và đỏ mặt. “Đã rất lâu rồi.”

Có một vẻ hân hoan ngăn ngừi khiến nét phóng đảng trở lại gương mặt cô. Tia sở hữu lóe lên trong mắt anh cho cô biết anh hài lòng thế nào vì là người đàn ông đầu tiên kể từ khi chồng cô mất đến với cô, chiếm hữu cô và làm cô sung sướng.

“Vậy thì tôi sẽ khiến nó xứng đáng với sự chờ đợi,” anh lẩm bẩm bên tai cô khi trượt cô xuống bên dưới anh.

“Em biết.”

Anh không rời mắt khỏi mắt cô khi hạ mình xuống người cô. Anh trượt vào trong, lấp đầy cô, đánh thức niềm khoái cảm và nhen lên niềm khao khát bị dập tắt bao lâu nay khiến nó chưa bao giờ trở nên mãnh liệt đến thế.

Cô bám vào vai anh, những móng tay bám vào da thịt anh khi anh chiếm lấy cô từng chút một. Khi đã hoàn toàn ở trong cô, anh nhắm nghiền mắt với một tiếng rên trầm trầm cho cô biết bản thân anh cũng cực tuyệt khoái cảm này rất lâu rồi. Và, giống như anh, cô thấy hân hoan vì cô là người phụ nữ đầu tiên anh không thể cưỡng lại.

Miệng anh tìm đến miệng cô và nụ hôn đam mê của anh trái ngược với sự kiểm soát gắt gao của cơ thể anh. Cô tan chảy vào anh, quấn hai tay quanh cổ anh. Rồi hông anh chuyển động. Chiếm hữu cô với những cú đâm chậm chậm, vững chắc, dễ dàng cô hòa nhịp cùng anh, để lên cao hơn và cao hơn với mỗi chuyển động như sóng dồn.

Cô nghe thấy những tiếng hét vang lên trong phòng mỗi khi anh lấp đầy cô, mất một lúc cô mới nhận ra chúng là tiếng hét của mình. Cô muốn nữa. Cô muốn tất cả.

Dường như anh đọc được khao khát ấy, thấu hiểu nó cho dù cô không nói thành lời. Anh dứt khỏi nụ hôn, ngắm nhìn cô khi đôi tay anh trượt xuống người cô. Anh vuốt ve hai bầu ngực cô, rồi những ngón tay lách vào giữa hai cơ thể đang dồn dập như những cơn sóng biển. Anh tìm đến cái nụ khoái cảm đã vuốt ve trước đó, nhưng lần này cô còn có thêm niềm khoái cảm của việc anh ở trong cô. Trọng lượng của anh đè lên cô. Miệng anh chiếm lấy miệng cô cùng với nhịp chuyển động của hông anh.

Khi anh vuốt ve cô, những nhức nhối của sự giải thoát tăng dần. Cú vuốt ve tiếp theo khiến nó tỏa rộng và dữ dội hơn. Lần thứ ba đã đẩy cô qua ngưỡng chịu đựng. Cô bùng nổ với một cảm giác mãnh liệt hơn bất cứ cảm giác nào cô từng biết. Hông cô rung lên hoang dại, đôi chân cô quấn chặt lấy người anh và những tiếng hét của cô chìm đi trong miệng anh.

Anh cứng đờ người, đầu ngã ra sau, và anh ghì cô vào sát hơn khi cô cướp đi chút kiểm chế cuối cùng của anh. Cô thở dài với sự mãn nguyện tốt bậc khi Tristan gục xuống trên người mình. Cô ôm anh chặt hơn, vuốt ve lưng anh và giả vờ như khoảnh khắc này sẽ không bao giờ kết thúc.

Nhưng một giọng rì rầm đáng ghét nằm sâu trong tâm trí nhắc đi nhắc lại với cô rằng nó sẽ kết thúc. Và cô sẽ sớm đối mặt với hậu quả của việc ngủ với kẻ thù.

13. Chương 13

Meredith tỉnh giấc, nhưng không tài nào mở nổi mắt. Cô cảm thấy vô cùng kiệt lực. Cơ thể cô quá nặng nề. Hơi ẩm tỏa khắp da cô và khoái cảm no nê làm cô đắm đuối biếng.

Cô cảm thấy thật... tuyệt diệu. Lâu lắm rồi cô không có cảm giác ấy. Chắc chắn cô đã từng vui vẻ. Cô đã cười đùa, đã khiêu vũ và trải qua những phút giây hồi hộp khi làm nhiệm vụ. Cô tưởng mình đã thỏa mãn với những trải nghiệm đó, nhưng hóa ra không phải. Cho đến trước giờ phút này, cô không hề biết ý nghĩa của thỏa mãn hay khoái cảm.

Đó là một nhận thức đáng sợ, và Meredith mở bừng mắt vì choáng váng. Nhưng điều cô nhìn thấy không làm cô bớt choáng váng, hay bớt vui sướng hơn.

Tristan nằm nghiêng bên cạnh cô. Giống như cô, anh không ngủ, mà đang quan sát cô. Không chạm vào cô, chỉ ngắm nhìn, đôi mắt dịu dàng với những cảm xúc cô không thể cất nghĩa. Tầm chán màu trắng đắp trẻ lên hồng khiến anh trông càng râm nắng trong ánh lửa lò sưởi sắp tàn, và làm nổi bật đường nét của những bắp thịt tuyệt đẹp trên cơ thể anh.

Không nghĩ ngợi gì, cô đưa tay chạm vào vai anh, rồi lần xuống cánh tay. Bàn tay cô vuốt xuôi theo da anh, khơi lên ham muốn với từng cái vuốt ve của những ngón tay run rẩy.

Anh mỉm cười trước sự sợ hãi đó, và khi cô chạm tới bàn tay, anh nắm lấy tay cô rồi đưa những ngón tay lên môi hôn. Nhìn miệng anh lướt trên da cô, Meredith rung mình lưỡng lự trước chuyện sắp xảy ra, nhưng cô cưỡng lại cảm giác đó.

Cô phải đi khỏi đây.

Đầu hàng cảm xúc đã nhen lên giữa họ là chuyện cô không hối hận, nhưng nó chỉ là sự vui thú, không hơn. Dứt khỏi nó là cách duy nhất để cô chấn chỉnh mình và hoàn tất cuộc điều tra. Vỡ như chưa từng tìm thấy sự giải thoát và niềm đam mê đắm trong vòng tay Tristan là cách duy nhất để cô tiếp tục thu thập chứng cứ phạm tội của anh.

Nhưng làm được thế thật khó, vì anh đang chà phần má lỏm chớm râu vào lòng bàn tay cô.

“Em... em không ở lại được,” cô thì thầm, nhưng câu nói quá yếu ớt để tin.

Mắt anh nhắm lại và anh nắm chặt tay cô. “Đừng đi.”

Meredith nhắm mắt. Từ chối anh thật khó khăn. Nhất là khi anh đang vòng tay qua eo cô và kéo cô qua khoảng trống bé nhỏ giữa hai người để ôm cô vào ngực. Da thịt họ lướt qua nhau, và cơ thể cô khuấy động trước sự hòa quyện ấy, cùng lúc cảm thấy cơ thể anh cũng thế.

“Tristan,” cô nói, ráng sức nhớ đến những ý định của mình, nhiệm vụ của mình. “Đây là... một hồi ức đáng nhớ. Hồi ức em sẽ không bao giờ quên, nhưng nó không thể đi xa hơn nữa... đúng không?”

Anh nhìn xuống cô, mắt anh gần như đen trong ánh lửa leo lét. Môi anh mím chặt và lông mày anh cau lại, như thể anh nhớ đến chuyện gì đó về sự thật trong lời cô nói. Nhưng là gì? Tội lỗi của anh? Những hành động xấu xa của anh?

Ngực cô thất lại, nhưng cô không thể gỡ mình khỏi vòng tay anh.

“Có lẽ em nói đúng,” anh nói.

Thất vọng vỡ òa trong cô, dù anh chỉ khiến mọi chuyện được dễ dàng hơn. Cô khẽ lùi lại, nhưng cánh tay anh trên eo cô càng siết chặt, giam giữ cô.

“Có lẽ chúng ta không thể đi xa hơn nhưng gì đã có,” anh tiếp. “Chắc chắn tôi không thể hứa hẹn về một tương lai. Nó không công bằng với em. Mọi bản năng của một quý ông bảo tôi nên để em rời khỏi chiếc giường này. Chúng ta nên giả vờ như chưa từng có đêm nay, nhưng tôi... tôi muốn...”

Tim cô đập thành thịch, máu dồn lên khiến cô không trông thấy gì ngoài Tristan.

“Anh muốn gì?” cô hỏi khẽ, thầm cầu nguyện, dù không dám chắc câu trả lời nào sẽ đáp ứng được mong mỏi của cô. m ti địa ngục, cô còn chẳng dám chắc mình mong mỏi cái gì.

Anh ôm lấy má cô và đặt một nụ hôn cạnh mắt cô. “Tôi muốn đêm nay. Tôi muốn thứ tôi tìm thấy trong vòng tay em, trên chiếc giường này.” Anh đặt một nụ hôn nữa lên gò má cô, và tim cô xốn xang. “Tôi đã không tin bất cứ chuyện gì quá tốt đẹp, quá hoàn mỹ, có thể lại đến với tôi sau khi...”

Anh lắc đầu và tự ngừng lại. “Tôi cần cái đó, Meredith. Tôi cần em.”

Hơi thở cô nghẹn lại và mỗi xúc động trào dâng có nguy cơ nhấn chìm cô. “Nhưng anh không thể hứa trước một tương lai? Chỉ có chuyện này?”

“Ừ.” Giọng anh nhỏ đến mức cô phải căng tai để nghe cho rõ. “Không phải bây giờ.”

“Vì sao?” Cô hỏi, không thể dập tắt hoàn toàn máu đập viên trong mình.

Tristan nằm ngửa người ta. Trong một lúc, anh chỉ nhìn cô đắm đắm, và Meredith nghĩ có thể anh sẽ thú nhận bất cứ việc làm tồi tệ nào anh nhúng tay vào. Giải thích những chuyện hiển nhiên là đã giầy vò anh. Cô nín thở, cầu mong anh sẽ làm thế. Chỉ cần anh tin cậy cô đủ để chia sẻ sự thật, nhất định sẽ có cách cứu được anh, sửa chữa bất cứ chuyện gì anh đã làm.

Nhưng rồi anh lại nhắc đầu. “Tương lai của tôi rất bấp bênh.”

“Không ai biết trước tương lai của mình cả. Tại sao tương lai của anh lại bấp bênh hơn những người khác chứ?” cô hỏi, muốn đâm vào ngực anh và đòi anh kể sự thật cho cô.

Anh nhún vai. “Quá nhiều lý do không nói hết được. Nhưng vì tôi không thấy trước được tương lai của mình, nên tôi không thể, một cách ngay thật, tặng nó cho em.”

Nước mắt chực ứa ra sau mi cô, và cô nhắm nghiền mắt để anh không thấy được sự đau đớn ấy. Lời nói của anh đã xé toang sự thật quanh cô. Khi anh nói về sự bất định trong tương lai của mình, cô biết anh ám chỉ điều gì. Những lời dối trá. Bằng chứng ngày càng chắc chắn trong phòng cô.

Nhưng khi trấn tĩnh lại, cô cũng biết, một cách chắc chắn không kém, rằng cô muốn một phần trong tương lai u ám của anh. Bất chấp tất cả.

Nó sai trái. Nó đi ngược lại với tính cách của cô. Nhưng cô không thay đổi được, cho dù cô đã cố gắng chống lại tình cảm ấy, vờ như nó không tồn tại. Nó vẫn sừng sững ở đó và ngày càng mạnh mẽ hơn với mỗi phút cô ở bên Tristan. Những giờ phút lén lút này chỉ càng chứng minh điều đó.

“Nhưng anh vẫn muốn em, ngay cả khi anh không thể hứa với em bất cứ chuyện gì ngoài thời khắc hiện giờ?”

Miệng anh áp xuống miệng cô, và anh hôn cô với tất cả đam mê cùng cảm xúc họ vừa chia sẻ. Với tất cả những gì chưa bị vấy bẩn trong anh. Cô cảm thấy anh đang trao cho cô tất cả mọi thứ anh có. Thế vẫn là chưa đủ.

Nhưng cô không quan tâm. Cô đã từ chối người phụ nữ trong mình quá lâu rồi, người phụ nữ với những nhu cầu, một trái tim... và những hy vọng mà Tristan có thể đáp ứng.

“Anh muốn em hơn bất cứ điều gì. Nhưng nếu em không thể sống với những điều kiện đó, anh hiểu. Anh sẽ không gây khổ sở cho em hay bản thân anh bằng cách bắt em hiến dâng những thứ nằm ngoài khả năng của em.” Anh chờ đợi, như đang nín thở, câu trả lời của cô.

Tình cảm và nhiệm vụ đấu tranh gay gắt. Nhưng cuối cùng đam mê đã thắng, lần đầu tiên sau nhiều năm. Châm chậm, cô lùa những ngón tay vào tóc anh và nhích lại gần hơn.

“Em sẽ nhận bất cứ thứ gì anh có thể trao, chừng nào anh còn trao tặng nó,” cô thì thầm. “Em biết nó là một thỏa thuận của ma quỷ, nhưng em không thể chối từ.”

Sự nhẹ nhõm trong phòng như sờ thấy được. Nó lơ lửng trong không khí, hiện rõ trên mặt anh, cả trong sự đụng chạm của anh. Tristan xoay người đặt cô xuống bên dưới và cô đầu hàng trước đôi tay, miệng anh, trước những khoảnh khắc cô có thể đón nhận.

Bên ngoài chiếc giường này, cô sẽ tiếp tục tiến hành điều tra. Nhưng ở đây, bên anh, cô nguyện làm một người phụ nữ, người phụ nữ của Tristan.

Không phải một điệp viên.

Tristan gõ tay ngón tay dọc theo bờ tường đá cao đến thắt lưng của sân hiên nhìn xuống khu vườn bên dưới, để tâm trí trôi lãng đãng trong khi những người khách uống trà và trò chuyện râm ran. Đây là một trong những sự kiện cuối cùng của cuộc tụ tập kéo dài nửa tháng. Anh khó có thể tin nó sắp kết thúc.

Anh quét mắt qua đám đông và tìm thấy Meredith. Anh bị mê hoặc bởi dáng vẻ của cô, cách gương mặt cô sáng lên khi mỉm cười hay cười thành tiếng trước lời nói của người đối diện, hay cách cô đưa tay gạt sợi tóc bướng bỉnh khỏi khóe miệng quyến rũ.

Khi cuộc họp mặt kết thúc, anh tự hỏi liệu sự gắn bó của họ có kết thúc theo không. Anh đã thú thật là không thể cho cô một tương lai, nhưng biết đâu một khi anh hoàn thành công việc – điều sẽ xảy ra trong hai ngày tới – mọi chuyện sẽ thay đổi. Một khi nhiệm vụ này hoàn tất, anh có xứng đáng được hưởng chút hạnh phúc không? Thậm chí cha anh cũng không thể từ chối anh điều đó.

Còn bây giờ, anh tự an ủi mình với những ý nghĩ về một tương lai bớt xa vời hơn. Đêm nay, trên giường, anh với Meredith. Anh mỉm cười – nụ cười gần đây đã nở trên gương mặt anh thường xuyên hơn. Nụ cười Meredith đã trả lại cho anh.

“Trông cậu rất khác.”

Tristan giật mình trước tiếng nói của Philip vang lên ngay cạnh. Anh xóa sạch nét ngạc nhiên khỏi mặt và quay sang người bạn. “Khác ư? Cậu buồn cười thật. Tôi chẳng có gì khác cả.”

Philip nghiêng đầu. “Có đấy. Đến bây giờ tôi mới nhận ra. Cậu có vẻ thanh thản hơn.”

Tristan cau mày. Anh đã cố tách biệt những thay đổi trong tâm tư với cử chỉ bên ngoài, nhất là trước mặt Philip, bởi bạn anh vẫn tiếp tục nghi ngờ Meredith.

“Nếu có, thì là do chuyện với Devlin sắp kết thúc thôi. Những gì cậu cảm thấy chỉ là thế.”

“Không, nó còn hơn cả thanh thản.” Philip lắc đầu. “Trông cậu... hạnh phúc. Đã lâu tôi không thấy bộ dạng này của cậu.”

Tristan do dự khi thấy vẻ mặt Meredith thay đổi. Cô đã cảm thấy anh đang nhìn cô. Cô chậm chậm quay đầu về phía anh. Từ xa, anh thấy cô mỉm cười.

“Là cô ta.” Philip bước lùi lại. “Là Meredith Sinclair.”

“Không, cậu đang tỏ ra ngờ ngẩn đó.” Tristan khoanh tay lại và cố giữ cho mọi phản ứng không thể hiện ra mặt. “Tôi đã bảo cậu rồi, mọi ý tứ của tôi với Meredith chỉ là phô diễn, để đánh lạc hướng chú ý của Devlin.”

Lông mày Philip nhướng lên. “Cậu nói dối.” Tristan định mở miệng, nhưng bạn anh đã giơ tay ngăn lại. “Đừng chon vùi tất cả những gì cậu đã làm, cậu đã hy sinh, vì một người phụ nữ! Đặc biệt đó là một người chúng ta không chắc chắn có móc nối với Devlin hay không.”

Tristan siết chặt nắm đấm và cố hết sức để không phản ứng gay gắt. “Tôi biết cô ấy không liên kết với Devlin, Philip. Chỉ có cậu là mang mối nghi ngờ thôi.”

Philip chỉ tay xuống dưới. “Ngay lúc này cô ta sắp gặp gỡ tên khốn đó kìa.”

Tristan xoay người và thấy Meredith đang tiến lại gần Devlin thật. Nụ cười của cô xem ra rất chân thực, rồi cô bắt đầu nói chuyện với Devlin cứ như hần là một người khách dự tiệc bình thường, không phải thứ ma quỷ trá hình. Nổi tức tối bóp nghẹt cổ họng anh. Sao mà cô mù mờ về những nguy hiểm cô tạo ra từ những hành động của mình đến vậy.

Ngoại trừ... Tristan đã từng nói với cô ít nhất hai lần rằng đừng đặt chân vào đường đi của Devlin. Thực ra thì ra anh chưa giải thích lý do, nhưng tại sao cô không thể nghe lời chứ? Thế này có khác nào cô xem thường anh?

Ý nghĩ đó ngấm vào nhận thức của anh. Đó chính xác là điều Philip đang nói, chẳng phải sao? Rằng Meredith biết rõ về Devlin hơn mức anh muốn thừa nhận. Cô không sợ hãi vì cô liên kết với hắn.

“Không,” anh lẩm bẩm và xua ý nghĩ đó đi. Anh không muốn điều đẹp đẽ này trong cuộc đời mình bị hoen ố.

“Cậu không thể nhắm mắt trước khả năng đó chỉ vì cậu đang yêu,” Philip kiên quyết.

Những thớ thịt trên mặt Tristan sắt lại. Anh đã không cố gọi tên những cảm xúc mình dành cho Meredith, và bây giờ anh cũng không có ý định làm thế. Đó là một việc làm rồ dại khi mà anh không biết chuyện gì sẽ xảy ra vào ngày mai. Tốt nhất hãy cứ để nguyên quan hệ của họ như vốn có: một nguồn vui hiện tại chưa thể từ bỏ.

Thế nhưng, ý niệm anh yêu cô bây giờ dường như không còn quá xa lạ khi nó đã được nói ra.

Anh không buồn liếc mắt sang Philip khi tiếp tục theo dõi Meredith trò chuyện với Devlin. “Tôi hiểu những gì cậu đang nói, Philip, và tôi rất cảm kích trước những lo lắng của cậu. Hãy tin rằng tôi sẽ nghiêm túc xem xét chúng, dù tôi không tin Meredith lại kết giao với một tên như Augustine.”

“Vây tại sao...” Philip mở miệng, nhưng ngưng lại khi Tristan giơ tay ngắt lời anh ta.

“Vài ngày nữa việc của chúng ta với Devlin sẽ kết thúc. Mong rằng tôi sẽ thu được kết quả đang tìm kiếm và có thể chấm dứt sự điên rồ này. Như thế, mọi chuyện sẽ trở nên rõ ràng.” Anh cau có khi dưới vườn Meredith cất tiếng cười. “Tương lai của tôi, dù nó là gì đi nữa, cuối cùng sẽ tỏ.”

Cô không muốn làm việc này.

Meredith đang đứng cách Devlin khoảng một sải tay, thận trọng hòa theo những dòng đối thoại lịch sự lễ ra khiến cô hài lòng và thích thú. Thay vào đó, cô lại rất hốt hoảng. Devlin để lộ chuyện gì đó buộc tội cho Tristan thì sao? Nếu hắn xác nhận những nỗi sợ hãi sâu xa nhất của cô thì sao?

Cô bặm môi lại trước ý nghĩ ấy. Cô ở đây chính là để tìm hiểu chuyện đó, vậy mà cứ nghĩ đến cô lại sợ. Cô đã trượt dài khỏi sự huấn luyện. Charles, phu nhân M và các bạn cô sẽ thất vọng biết bao nếu họ thấy cô bây giờ, quá thiếu tự tin, lại sẵn sàng bỏ chạy nếu Devlin bắt đầu kể lể chuyện gì ám chỉ tới Tristan.

“Có gì không ổn sao, phu nhân thân mến?” Devlin hỏi bằng một giọng kéo dài trễ nải cho thấy hắn chán ngán cuộc sống bình thường. Một bộ dạng phổ biến trong cánh đàn ông giới quý tộc. Cung cách ấy cô càng đặc biệt khinh miệt hơn khi nó xuất hiện ở cái kẻ đã gây ra bao tai họa này.

“Không, không phải đâu, ông Devlin,” Meredith đáp với vẻ mặt mà cô hy vọng là na ná một nụ cười tươi tắn. Emily mới là bậc thầy ngụy trang, không phải cô, và hiện giờ cô khao khát có được tài năng của bạn mình để che giấu thân phận, cũng như những tình cảm thật trong lòng.

Devlin mỉm cười, và một lần nữa cô kinh ngạc trước mức độ điển trai của tên này. Rõ ràng người ta không thể phán xét một tên tội phạm căn cứ vào vẻ ngoài của hắn. Nếu ngoại hình lóa mắt của Devlin là thứ duy nhất để nói về hắn, thì hắn sẽ được coi như một vị thánh, chứ không phải loài ma quỷ.

“Vây thì tôi rất mừng. Vẻ mặt cô như biểu lộ một nỗi buồn hay tức giận nào đấy.”

Cô thầm rửa mình. “Ồ, hoàn toàn không phải, ông Devlin. Tôi chỉ đang thích thú với một ngày như hôm nay thôi.” Cô vừa đưa mắt một vòng quanh khu vườn xinh đẹp vừa mỉm cười rạng rỡ. “Ánh nắng ấm áp chan hòa, khu vườn tràn đầy sức sống, cũng như mọi người ở đây. Làm sao tôi buồn hay tức giận cho được?”

“Tôi đã nghĩ có thể cô có chút bất hòa với chủ nhà của chúng ta.”

Meredith chờ người trước nụ cười bí hiểm cùng giọng nói lạnh tanh của hắn.

“Với chủ nhà của chúng ta?” cô lặp lại, chớp mắt một cách ngây ngô “Điều gì trên đời khiến ông nghĩ thế? Ngài ấy và tôi không có quan hệ đặc biệt nào mà?”

Devlin nhìn cô bằng cặp mắt chột trở nên sắc bén. Về buồn chán giả dờ biết mất, thay thế bằng sự chăm chú khoải trá cho Meredith hay rằng hắn biết chuyện gì đó.

“Thật không?” hắn dài giọng, khoanh hai tay lại với một nụ cười ranh mãnh. “Có lẽ ông bạn quý Tristan đã chơi tôi một ván đấu.”

Cô sững lại. Có phải hắn đang bỡn cợt cô?

“Tôi có mặt trong trò chơi của các ngài sao? Ồ, thưa ông, ông đã khiến tôi chú ý rồi đó.”

Hắn nhìn cô không nói không rằng trong một lúc, như đang cân nhắc nước đi tiếp theo trong một ván cờ phức tạp. “Cô biết Hầu tước Carmichael và tôi làm ăn chung với nhau.”

Cô gật đầu.

Devlin tiếp tục, “Khi đàn ông hợp tác với nhau trong những dự án bí mật và tế nhị như Hầu tước và tôi đã làm, thỉnh thoảng chuyện đó khiến họ trở thành bạn bè.”

Meredith cố không nhăn mặt. Sao mà cô ghét ngụ ý trong những lời tuyên bố có vẻ rất vô thưởng vô phạt của Devlin đến vậy. Những dự án bí mật và tế nhị. Giống như phản bội nhà vua? Và ý nghĩ Tristan gọi tên này là bạn khiến dạ dày cô nhộn nhạo.

“Tôi có thể thấy chuyện đó xảy ra thế nào,” cô thận trọng nói. “Nhưng tôi không hiểu làm sao lại có mình trong đó.”

“Chuyện gẫu giữa chúng tôi ấy mà, thưa cô. Cách đây không lâu ngài Carmichael có bảo tôi rằng bàn tay cô đã có chủ. Là anh ta.” Devlin quan sát cô, và cô gắng giữ gương mặt không biểu cảm. “Tôi nghĩ mọi người ở đây đều đã thấy hai vị trở nên thân thiết hơn từ khi chúng ta đến điền trang Carmichael. Nhưng chỉ vì hai người tìm thấy những điểm chung không có nghĩa giữa họ có mối dây ràng buộc. Vậy hãy nói tôi hay, thưa cô, có phải ông bạn tôi đang dùng lời nói dối để ngăn cản ý nguyện của tôi, hay chỉ là cô đang e lệ về tình ý của mình?”

Meredith khó khăn lắm mới thở được. Bảo Devlin rằng giữa cô và Tristan không hề có tình cảm thân mật nào sẽ giúp cô đánh giá được phản ứng của hắn trước lời nói dối của Tristan. Nó sẽ soi tỏ cho cô thấy mức độ quan hệ và sự dính líu giữa hai người đó. Và cho Devlin niềm hy vọng rằng sẽ có ngày cô chấp nhận những sẵn đón khó chịu của hắn cũng như mở rộng đường cho việc điều tra sau này.

Nhưng ý nghĩ của cô lang thang tới bức thư cô đã không ngăn chặn được. Tới những lời đe dọa Devlin thốt ra vào buổi tối cô nấp trong phòng hắn. Tiết lộ Tristan là kẻ nói dối chắc chắn càng đặt anh vào thế nguy hiểm hơn.

Cô soạn một vẻ mặt ngưng ngừng khi quay lại. “Ồi, ông thẳng thừng quá, ông Devlin.”

“Tôi xin lỗi, thưa cô. Thường thì tôi không nói năng bừa bãi vậy đâu, nhưng cả việc công việc tư của tôi đều phụ thuộc vào chuyện Carmichael có đang nói dối tôi hay không.”

Cô liếc hắn e thẹn. “Tôi chỉ ngạc nhiên vì ông đã biết thôi. Tôi không nghĩ Tristan lại công bố... mối quan hệ của chúng tôi, kể cả với bạn thân của anh ấy. Nó là một bí mật chỉ chúng tôi biết với nhau, cho đến lúc này. Nhưng anh ấy không nói dối ông đâu, ông Devlin.”

Lông mày Devlin nhướng lên. “Tôi không thể giả vờ không suy sụp khi mà những hy vọng dành được trái tim một phụ nữ yêu kiều nhường này đã vỡ tan.”

Meredith bật ra một tiếng cười vui vẻ, dù chỉ nghĩ đến chuyện đó thôi nổi bực tức đã nhen lên trong cổ. “Tôi nghĩ ông sẽ không tiếc thương sự mất mát này được lâu đâu. Chắc chắn ở đây và London còn nhiều quý cô rất vui lòng bỏ khuyết vào chỗ trống.”

Devlin nắm lấy tay cô. Mạch đập của cô tăng lên với nỗi sợ hãi đột ngột khi hắn đưa tay cô lên rồi đặt một nụ hôn phớt lên đó. Dù đeo găng, cô vẫn cảm thấy rõ mồn một sự ớn lạnh của môi hắn qua lớp găng bằng da dê. Nó như ngấm qua mọi long xương cô, và cô phải đấu tranh với thôi thúc muốn giật tay ra.

“Tôi rất cảm kích chuyện đó, thưa cô,” hắn vừa nói vừa nháy mắt.

Cô mở miệng tính đáp lại, định củng cố thêm thông tin rằng giờ hắn sẽ thoải mái hơn cô, nhưng chưa kịp nói gì thì đã cảm thấy cổ tay mình bị túm chặt.

Cô quay lại khi Tristan kéo cô rời khỏi chỗ Devlin lần thứ hai trong vòng mấy ngày và ngoắc tay cô qua cánh tay anh. Anh trừng trừng nhìn Devlin với ánh mắt nhắc cho Meredith nhớ anh có thể nguy hiểm ra sao. Sự đụng chạm của anh cũng cô nhớ đến những thứ khác.

Ham muốn.

“Meredith,” anh thốt qua kẽ răng, dù gần như không nhìn cô. “Tôi muốn đánh cắp em một lúc, nếu em có thể chịu được việc xa cách với ngài Devlin.”

Liếc nhìn Devlin qua khóe mắt, cô đáp, “Tất nhiên là được. Tạm biệt, ông...”

Nhưng Tristan đã kéo cô ra con đường nhỏ men theo khu vườn dẫn vào nhà và bắt cứ cái gì đang đợi cô ở đó. Căn cứ vào vẻ tức giận rành rành trong ánh mắt long lanh và đôi môi mím chặt của anh, thì nó sẽ không vui về gì.

14. Chương 14

Tristan sập cửa lại và quay về phía Meredith. Trước khi anh có thể nói lời nào, cô đã giật tay ra và giậm chân băng qua phòng.

“Em mệt với những trò cười này rồi, Tristan. Anh không thể cứ đòi em có mặt mỗi khi anh muốn được. Và chắc chắn anh không có quyền lôi em đi như thể em là con rối bị giật dây!”

Tristan hít mấy hơi thật sâu khi anh nhìn cô đi tới đi lui trước lò sưởi. Mắt cô sáng hơn cả ánh lửa, và anh bị hút vào sức nóng của cô. Thế nhưng, anh không thể không hình dung cảnh cô với Devlin. Tay cô nằm trong tay hắn. Hình như cô còn không có ý muốn rút ra.

Lẽ nào Philip nói đúng? Phải chăng cô là một phần trong trò thử thách tinh vi mà Devlin bắt anh vượt qua để chứng tỏ lòng trung thành của mình? Nếu đúng là thế, anh có còn tin được mọi điều cô nói và làm, ở trong phòng cũng như trên giường anh?

Anh nhắm nghiền mắt để chặn đứng hình ảnh Devlin và Meredith ở bên nhau, cùng những lời dối trá cô có thể thốt ra. Khi cô chạm vào anh, anh cảm nhận được sự thành thật của cô, khao khát của cô, ham muốn của cô trong mọi góc ngách tâm hồn mình, và anh sẽ phải tin vào cảm giác đó một thời gian nữa.

“Em đang nói chuyện với người ta, Tristan.” Meredith nói tiếp.

Lời cô nói lôi phất sự chú ý của anh lại. “Một kẻ nguy hiểm. Anh đã nói với em về nhân cách của Devlin bao lần rồi hả!” Anh hít mạnh để trấn tĩnh. “Làm ơn, Meredith, hãy tin rằng anh chỉ đang cố bảo vệ em.”

Môi cô mím lại và cô quan sát gương mặt anh bằng đôi mắt như nhìn thấu tâm hồn anh. Anh muốn quay đi, nhưng cô đã giăng bẫy anh, giờ không còn đường thoát nữa.

“Đó là lý do anh nói với người đàn ông đó chuyện chúng ta đã hình thành mối quan hệ trước khi nó thành sự thật à?”

Tristan ghen hòng vì sự sống. Về mặt Meredith thiết tha yêu cầu một lời giải thích, nhưng có cả giận dữ xen lẫn hy vọng ở đó. Lạy Chúa, Devlin đã nói gì với cô?

Anh thận trọng xóa hết cảm xúc trên mặt. Tốt nhất là không được quá vội vàng cho biết bất cứ thông tin nào.

“Điều anh đã nói với hấn hay không nói với hấn không phải là vấn đề, Meredith,” anh kiên quyết. Cô thở hổn hển vì bức tức. “Quan trọng ở chỗ Devlin là kẻ xấu xa. Anh không muốn em dây dưa với hấn trên bất cứ phương diện nào.”

“Nếu hấn là kẻ xấu xa, vậy thì thế quái nào anh cứ sát cánh với hấn?” Cô lắc đầu. “Anh nói đi nói lại với em rằng hấn nguy hiểm, nhưng anh vẫn tiếp tục giao du với hấn. Anh mời hấn tới nhà. Đưa hấn đến gần gia đình anh, Tristan! Một kẻ có thể và sẽ hủy hoại...”

Cô đột ngột dừng câu và quay mặt đi. Tristan nghiêng đầu. Lời yêu cầu khẩn thiết của cô vượt xa mức anh nghĩ. Cứ như cô hiểu hết mức độ liều lĩnh và nguy hiểm của một tên như Devlin.

Nhưng bất chấp nỗi nghi ngờ ngày càng tăng, Tristan thấy mình vẫn muốn giải thích. Không phải đưa ra cái cớ khác cho lý do anh tiếp tục hợp tác với Devlin, không phải lời nói dối anh thuộc nằm lòng lâu nay.

Anh muốn nói với cô sự thật. Kể cho cô mọi chuyện đã đưa anh tới chốn tối tăm và cô đơn này. Có lẽ cô sẽ hiểu cái gì đã khiến anh đi một chặng đường dài như thế. Có lẽ anh sẽ tìm thấy sự dung thứ anh luôn kiếm tìm nơi vòng tay cô.

Cô quay lại, đôi mắt xanh long lanh nước mắt. Anh không thể nói với cô. Làm thế là hại cô. Ngoài ra, nếu anh thú nhận sự thật, cô có thể bỏ đi trong khiếp sợ. Anh không muốn mất cô, ngay cả khi cô không thực sự thuộc về anh.

“Có những việc anh không thể giải thích,” anh thì thầm. “Phức tạp lắm.”

Meredith buột ra một tiếng thở dài và gục đầu xuống. Nỗi thất vọng của cô hiện rõ trong đôi vai thông xuống, nằm tay co lại hai bên hông, và cách cô đưa mắt khỏi anh. Cứ như cô đã biết rõ những dối trá của anh vậy.

Nhưng không. Đó là lương tâm đang cắn rứt anh thôi.

Cô tiếp tục nhìn xuống sàn nhà. “Tốt thôi, anh không thể nói lý do anh tiếp tục qua lại với Devlin. Nhưng anh phải giải thích lý do anh tiết lộ thông tin về em – về chúng ta – với hấn. Em có quyền được biết.”

Tristan nhìn gương mặt cô. Phần sự thật nào sẽ xoa dịu những lo âu của cô mà không gây thêm những hoang mang khác?

Anh hít vào, rồi cất tiếng, “Vào ngày thứ hai của cuộc họp mặt này, Devlin đã tới gặp anh và bày tỏ hứng thú đối với em. Hấn hy vọng anh sẽ có vài chiêu để theo đuổi em vì chúng ta đã quen biết nhau từ trước.”

Cô khoanh tay lại và khẽ gật đầu tỏ ý khích lệ. “Và?”

“Với tiếng tăm như hấn, anh nhận thấy hấn không phải loại người chấp nhận câu trả lời không.” Anh do dự. “Nếu em từ chối đề nghị của hấn, hấn có thể trả thù. Còn nếu em khuyến khích, em sẽ là miếng mồi cho hấn. Để hấn tin hấn có cơ hội tán tỉnh em sẽ đặt em vào tình thế nguy hiểm.”

Hai tay cô vẫn khoanh lại như tấm khiên trước ngực. Tristan cau mày. Anh không thích thấy cô quá phòng thủ như thế trước anh. Sau những niềm vui và đam mê họ vừa chia sẻ, anh ghét làm mất đi ánh sáng khao khát trong mắt cô, và càng ghét hơn nữa khi nó được thay thế bằng sự cảnh giác.

Cô ngẫm nghĩ lời anh nói trong một lúc. “Vậy anh khoanh vùng sở hữu giả lên em để làm gì? Để bảo vệ em sao? Anh nghĩ Devlin sẽ không theo đuổi em nếu hấn tưởng anh đã có chỗ trong trái tim em ư?”

Anh gật đầu. “Nếu Devlin nghĩ theo đuổi em sẽ phá vỡ mối quan hệ làm ăn giữa hấn và anh, thì hấn sẽ không làm liều.”

Nỗi đau đớn thoáng ánh lên trong mắt cô trước khi cô quay mặt đi. “Vậy ra đó là nguyên nhân anh theo đuổi em? Để duy trì tình trạng đó? Đó là nguyên nhân anh đưa em lên giường anh? Để hoàn tất một trò đầu trí?”

Tristan không lần lữa nữa. Bằng ba sải chân, anh rút ngắn khoảng cách giữa họ và túm khuỷu cánh tay cô, phá vỡ tấm khiên cô dựng lên bằng hai cánh tay và bắt cô nhìn vào mắt anh.

Nét đau đớn vẫn in hằn trên mặt cô, dù cô đã cố gắng che giấu. Anh phải xóa nó đi.

“Không,” anh nói chắc nịch. “Ngay cả khi anh tự nhủ chỉ theo đuổi em để bảo vệ an toàn cho em, đó cũng vẫn là dối lòng. Anh hướng về em, anh theo đuổi em, bởi vì anh muốn em. Anh muốn lời nói dối đã nói với Devlin trở thành sự thật.”

Miệng cô hé ra trong nỗi ngạc nhiên.

“Mỗi lần anh hôn em là một lần anh không thể kháng cự thêm nữa niềm vui sướng được chạm vào em,” anh tiếp tục. Không gian quanh họ nhanh chóng co lại, và nóng dần lên khi anh kéo cô lại gần. “Và khi em đến phòng anh, tình nguyện hiến dâng cho anh, anh đã làm tình với em không vì lý do nào khác ngoài mong muốn có được em.”

“Tristan,” cô thì thầm.

“Giữa chúng ta dù có chuyện gì đi nữa cũng đều là thật. Nó chẳng liên quan gì đến Augustine Devlin hết.”

Anh chợt nhận ra đã kéo cô vào gần đến mức nào. Hơi thở cô phả vào cổ anh, và mọi cử động run rẩy của cơ thể cô đều truyền sang anh.

Anh cũng nhận ra nếu anh chạm vào cô bây giờ thì không gì trên đời có thể ngăn anh được nữa. Anh muốn nếm cô, chạm vào cô, biến cô thành của anh.

Anh đỡ lấy gáy cô và miệng cô hé ra, đôi mắt mở to.

“Tristan,” cô thốt lên, giọng run run. “Nhưng em...”

Anh hạ miệng mình xuống miệng cô, chặn lời cô trước khi cô kịp từ chối. Nếu cô định phản đối, thì lời phản đối đã tắt ngấm, cũng như cảm nghĩ của cô. Gần như ngay tức khắc, những ngón tay cô lùa vào tóc anh, và cô đáp lại nụ hôn với sự nồng nhiệt khao khát chẳng kém gì anh.

Anh ép cô lùi dần, từng bước một, cho đến khi lưng cô đụng phải tường. Cô thì thào một lời âu yếm, nhưng một lần nữa nó tắt lịm dưới môi anh. Hồng cô rướn lên, áp vào hông anh và gây ra những luồng khoái cảm cùng nhận thức sâu sắc chạy suốt người anh. Anh rên rỉ, sự kiềm chế suy yếu dần khi nụ hôn dịu dàng của cô xua đi mọi ý nghĩ khắc nghiệt cũng như sợ hãi giày vò anh.

Anh buông thả mình vào nụ hôn của cô, lưỡi anh mơn trớn dọc theo vòm miệng cô, nếm vị ngọt ấm áp của môi cô. Như mọi lần họ hôn nhau, anh muốn khắc ghi mùi vị của cô, cùng với những tiếng rên khe khẽ đầy sung sướng ngân lên từ cổ họng cô. Anh muốn lưu lại từng khoảnh khắc phòng khi nó là hồi ức cuối cùng giữa họ.

Dường như cô muốn in dấu cơ thể anh vào cơ thể mình đến khắc khoải. Như thế cô cũng nhận ra những giờ phút vụng trộm này có thể kết thúc bất cứ lúc nào. Anh mơ hồ tự hỏi vì sao. Phải chăng vì anh đã bảo cô là họ không có tương lai? Hay còn vì điều gì khác?

Và rồi chuyện đó chẳng còn quan trọng khi những ngón tay cô trượt tới cúc áo sơ mi của anh và bắt đầu tháo chúng ra. Những móng tay cô khẽ cạo trên da anh, đôi môi cô hôn hển khi cô dứt khỏi nụ hôn để nhìn việc mình đang làm.

Những nút áo cuối cùng cũng bị giật ra để hở vừa đủ khoảng ngực trần của anh. Miệng cô hé ra khi những ngón tay lách vào trong để chạm vào phần da thịt vừa để lộ.

Meredith không ngăn được cảm xúc trên gương mặt khi tay cô chạm vào làn da nóng rực của Tristan. Cảm giác về anh thật tuyệt, và cô muốn nhiều hơn nữa. Cô không thể nào có đủ, dù ba đêm vừa rồi cô đã ở trên giường anh. Chạm vào anh bây giờ cũng y như lần đầu tiên, tràn đầy kích thích như tia lửa điện.

Anh cũng không thoát khỏi sự hành hạ của ham muốn. Nó hiện rõ qua tiếng gầm gừ của anh khi cô lướt tay trên ngực anh, qua cách hông anh đung đưa ép vào hông cô. Cô nhắm nghiền mắt và tận hưởng từng cảm giác. Hơi nóng ẩm ướt bao trùm cô, sẵn sàng cho điều sắp xảy ra.

Tristan sẽ biến cô thành của anh. Cô sẵn lòng đầu hàng – một lần nữa. Trong phút giây ngắn ngủi cô sẽ quên đi lý do vì sao mình được điều đến diễn trang Carmichael, và những phút giây này sẽ là hồi ức hạnh phúc nhất của cô.

Sau đó... ờ, cô không cần nghĩ tới nó vội. Khi mà Tristan đang xử lý những nút nhỏ trên ngực áo cô. Cô uốn cong người về phía những ngón tay anh, thở hổn hển khi chúng lách vào trong và trượt qua bầu ngực căng như sữa.

Rốt cuộc anh cũng xoay sở tháo được nút áo cuối cùng ngăn cách với thiên đường và tụt thân áo khỏi đôi vai cô. Khi nó xuống đến eo, anh kéo cô vào lòng cho một nụ hôn nồng nàn đầy hứa hẹn nữa.

Một khoái cảm suy đồi tràn ngập trong cô trước sự gần gũi của anh, và cô không thể không đầu hàng nó. Chầm chậm, cô cọ hai bầu ngực mình vào ngực anh, hai núm vú cứng lại dưới làn áo lót.

Tristan rên thành tiếng khi anh khum lấy hông cô và nâng cô lên, chà phần nói giữa hai đùi cô vào phần cương cứng oai vệ của mình. Cô ngửa đầu ra sau và cũng rên lên khe khẽ khi anh hôn lên cổ họng cô.

Xa xăm đầu đó, Meredith nghĩ mình nghe thấy một âm thanh, nhưng ham muốn đã phủ mờ các giác quan của cô. Cả thế giới của cô là Tristan, không có chỗ cho bất cứ thứ gì ngoài mùi xạ hương nam tính của anh, sự mơn man của da anh, hơi nóng của miệng anh. Chẳng thứ gì quan trọng hết.

Trừ cái âm thanh khó chịu quá ư dai dẳng. Màng sương quanh cô tan đi và thế giới dần hiện rõ. Cái âm thanh ấy là một giọng nói. Giọng một phụ nữ. Người phụ nữ đó là Hầu tước phu nhân Constance Carmichael.

Trái tim Meredith đang đập thình thịch bởi khao khát mãnh liệt, giờ có nguy cơ dừng đột ngột khi cô quay đầu lại. Hầu tước phu nhân đang đứng nơi ngưỡng cửa phòng khách, má đỏ rực khi bà lên tiếng gọi con trai lần nữa.

“Tristan,” Meredith rít khẽ, đập vào vai anh và cố gắng quên đi cảm giác tuyệt diệu của miệng anh đang trượt theo cổ cô tới mạch máu đang đập thon thót. “Tristan!”

Anh ngẩng lên, và trước khi anh có thể nói những điều tội lỗi mà cô đoán đang nằm sẵn trong đầu anh, anh đã thấy vẻ mặt khác lạ của cô. Thế là anh ngoái lại nhìn tới chỗ Constance hiện đang cố che mắt lại.

Lập tức anh buông cô ra, giữ cô đứng vững trước khi xoay người dùng thân mình che chắn trong khi cô vụng về kéo áo lên vai và cài lại hàng cúc anh đã quá háo hức tháo rời.

“Mẹ!” Anh thở mạnh, máu dồn lên hai má. Lạy Chúa, anh đang đỏ mặt đấy ư? Đây là một cảnh tượng không tài nào biện minh.

“Ta... ta xin lỗi,” mẹ anh lắp bắp, tránh nhìn vào mắt anh. Anh không biết đó là vì bà hay vì anh, hay bởi Meredith vẫn đang chặt vật chĩnh trang vấy xống. “Ngài Farthingworth đang hỏi về con ngựa cái mới của con. Ta tìm con mãi, rồi có người bảo trông thấy con đi vào nhà, nên ta đi theo.”

Tristan liếc xuống và thấy áo mình vẫn chưa cài cúc, còn bị lôi khỏi quần. Anh vừa cài lại vừa cố nghĩ cách giải thích.

“À vâng,” là tất cả câu trả lời anh nghĩ ra.

“Ta hết sức xin lỗi,” mẹ anh nói, trộm liếc anh qua khoeo mắt.

Bà có vẻ nhẹ nhõm khi anh đã áo xống chỉnh tề, và nhẹ nhõm hơn nữa khi Meredith lách ra từ sau lưng anh. Váy áo cô nhăn nhúm và hơi xộc xệch, nhưng dù sao cũng đã được mặc hẳn hoi. Thậm chí cô đã xoay xổ búi lại tóc, hoặc ít nhất đã sửa sang nó. Mặc dù thế trông cô vẫn giống một phụ nữ đang ở cao trào đam mê. Việc anh không hoàn thành công cuộc khám phá là một nỗi thất vọng lớn.

“Không đâu, thưa bà,” Meredith nói, giọng chẳng hơn gì tiếng thì thầm. Tristan ngạc nhiên quay sang cô. Anh chưa từng nghe cô nói thế trước đây. Xấu hổ. Lúng túng.

Tệ ở chỗ chính anh là nguyên nhân. Tình cảnh anh tụt ra bằng ham muốn không-kiểm-soát nổi của mình đã gây ra chuyện đó. Cảm giác tội lỗi cắn rứt anh.

“Chính cháu mới là người nên xin lỗi vì... vì...” Meredith ngượng ngùng hé nhìn trái lại nhìn phải.

“Cháu xin lỗi. Thứ lỗi cho cháu.”

Không dám liếc lại, cô chạy vụt qua cửa ra hành lang, để lại Tristan với mẹ anh. Anh nhìn bà, thấy vẻ mặt bà giờ đã thay đổi khi chỉ còn lại hai người. Một tia lấp lánh thể chỗ vẻ kinh ngạc trong ánh mắt bà, và một nụ cười bắt đầu hiện trên khóe môi bà.

Anh gặp rắc rối rồi. Thứ rắc rối không tài nào thoát khỏi.

Meredith ôm ai gò mà nóng bừng chạy khỏi phòng khách tới cầu thang chính. Cô phải về phòng mình, tránh xa khỏi đám đông, khỏi Constance... khỏi Tristan, khỏi sự gần gũi như thôi miên và khổng chế cô. Chưa người đàn ông nào có quyền lực ấy đối với cô.

Mà lại là một kẻ phản bội bị tình nghi! Cô đang bị sao vậy?

Những sự đụng chạm của anh – không, nổi ham muốn những đụng chạm ấy của cô – khiến cô suýt nữa đã làm tình với anh giữa ban ngày ban mặt ngay trong phòng khách, lạy Chúa trên trời! Bao công lao rèn luyện của cô hẳn là đã đổ xuống sông xuống bể, bởi vì ngay một người đầu óc bình thường ắt cũng sẽ kiểm tra cửa nẻo trước khi bắt đầu cởi quần áo đầu hàng.

Nhưng đầu óc cô đã quá u mê, mờ mịt vì dục vọng, thậm chí còn không dừng lại để cân nhắc những nguy hiểm. Cô, người luôn phân tích cẩn thận mọi tình huống. Cô, người chưa bao giờ quẩn trí, kể cả trong những hoàn cảnh kích động nhất.

Chỉ một cái chạm môi của Tristan đã làm cô lâng lâng tựa trên mây. Tệ hơn là cô chẳng quan tâm đến điều đó. Khi anh chạm vào cô, cô trở nên sống động hơn bao giờ hết. Cô được tự do và cô yêu cảm giác này.

Nấc lên một tiếng tức tối, Meredith dừng lại giữa cầu thang và ngồi thụp xuống. Đưa hai tay bưng mặt, cô cố gom lại tự chủ.

Chỉ trong vài tuần mà cô đã trượt dài thế này đây. Cô đã đưa mình vào một tình cảnh trái ngang, nơi mà cảm xúc chiến đấu với chứng cứ. Nơi trực giác dẫn cô lên giường kẻ tình nghi, rồi để cho chính hần từng bước một xâm chiếm trái tim cô.

“Thưa cô?”

Cô bỏ tay xuống và thấy mình nhìn vào một gã gia nhân đang đứng bẽn lẽn một cách không thoải mái khi cố vờ như không phải cô đang ngồi trên cầu thang, hay ít nhất vị trí ấy là hoàn toàn bình thường.

Cô loay hoay đứng lên. “Chẳng còn kỹ năng nào.”

“Gì cơ ạ?” gã gia nhân trẻ hỏi.

“Không có gì đâu.” Cô vuốt lại chiếc váy nhàu nhĩ và cố không nhớ đến đôi tay Tristan – cùng với đôi tay mình – đã gây ra tình trạng này ra sao. “Anh có việc gì à?”

Gã cho tay vào túi áo lấy ra một lá thư đưa cho cô. “Cái này được đưa đến vài phút trước ạ?”

Meredith cứng người khi nhìn lá thư. Anastasia.

“Cảm ơn anh,” cô lẩm bẩm và miễn cưỡng đón lấy nó.

“Cô ổn chứ, thưa cô?” Gã hỏi với vẻ lo lắng trước gương mặt chột tái đi của cô. Cô có thể cảm thấy máu mình đang rút cạn, chắc hẳn gã cũng thấy thế. “Cô có cần gì không ạ?”

“Không,” cô lẩm bẩm rồi quay người tiếp tục cuộc hành trình về phòng mình. “Tôi khỏe.”

“Cô có cần tôi gọi người hầu đến chăm sóc cô không?”

Thậm chí cô không ngoái lại, vì không thể rời mắt khỏi lá thư. “Tôi muốn ở một mình. Cảm ơn anh.”

Gã hẳn đã đáp lại, nhưng cô không nghe thấy tiếng gã. Cô đi một mạch về phòng mà không để ý gì đến xung quanh ngoài cái phong bì chứa nét chữ nắn nót của Ana.

Trong đó là câu trả lời. Meredith băng qua phòng và ngồi xuống cái ghế bên lò sưởi. Những câu trả lời cô cần phải biết.

Cô nhìn lá thư một lúc nữa trước khi liếc mắt qua lò sưởi. Rất dễ dàng nếu ném thông tin của Ana vào ngọn lửa. Để nó thiêu hủy bất kỳ thứ đáng ghét nào chắc chắn nằm bên trong. Cô có thể quay lại với Tristan và vợ như không biết những điều mình đã biết, không thấy những điều mình đã thấy.

Cô làm được không?

Cô giờ lá thư lên bằng bàn tay run lập cập. Hơi nóng của lửa làm nóng rục da cô khi tay cô từ từ đưa vào gần. Cô nhìn bàn tay đã gần sát ngọn lửa, nước mắt ứa ra xót xa và như thiêu đốt cô.

“Mình không thể,” cô thì thầm, rứt tay về và thở dài. “Mình phải đọc nó, bằng không sẽ chẳng bao giờ được thanh thản.”

Meredith lật phong thư lại, bóc dấu niêm phong và rút xấp giấy bên trong ra. Ana đã giải mã được những gì Devlin viết cho Tristan. Meredith đã nhớ gần hết trang giấy đó và Ana đưa cả chúng vào.

Càng đọc tim cô càng trĩu xuống. Devlin không ngớt nhắc đến ‘mặt hàng’ bọn họ đã bàn và mong muốn Tristan dành được nó. Hẳn cũng nói đến việc tìm một chỗ hoàn hảo để giao hàng và cách thức Tristan sẽ nhận được cái anh muốn nếu anh hoàn tất việc này. Cánh cửa vào nấc tiếp theo trong tổ chức của Devlin.

Nước mắt Meredith trào ra, cô vội chớp mắt xóa chúng đi khi đọc nốt câu tán dương cuối thư của Devlin.

“Lòng trung thành của ngài sẽ được đền đáp, ngài Carmichael. Tôi đảm bảo điều đó,” cô đọc to thành tiếng khi nổi tức giận dâng đầy trong cổ họng.

Câu nói ấy đã biến mọi cơn ác mộng của cô thành sự thật. Nó không đủ tạo thành bằng chứng để bắt Tristan, nhưng hiển nhiên là bức tranh chính là ‘mặt hàng’ Devlin đề cập. Tristan đã làm cho hẳn một số việc, còn đề nghị được làm tiếp. Bức tranh là bước cuối cùng, rào cản cuối cùng đưa anh tiến tới vị trí trong nhóm đầu não của một tổ chức khét tiếng phản động trong lịch sử nước nhà.

Nỗi đau cào xé cô, hòa cùng cơn giận dữ. Sao Tristan lại làm chuyện này? Sao anh lại đứng vào hàng ngũ bọn phản quốc khi anh không có lý do tài chính nào để làm thế? Dù anh có cho rằng chính phủ phải chịu trách nhiệm trong cái chết thương tâm của em trai anh đi nữa, tại sao anh lại quay đầu sang một tổ chức còn gây ra nhiều cái chết như của Edmund hơn?

Và quan trọng hơn... cô sẽ làm gì? Thời gian đang cạn dần và những quyết định phải được đưa ra. Những quyết định về nhiệm vụ của cô.

Và những quyết định về con tim cô.

15. Chương 15

Tristan ngộ ngậy một cách không thoải mái. Ngay lúc Meredith xấu hổ vội vã chạy khỏi phòng, vẻ mặt choáng váng của mẹ anh đã biến thành vẻ mặt của một chú mèo tìm thấy mồi. Và giờ bà cứ... nhìn anh chăm chăm, làm anh càng ý thức rõ bộ dạng nhếch nhác của mình. Cả cái lối anh có được bộ dạng đó.

Cảm giác tội lỗi quét qua anh khi anh nghĩ đến tình trạng hiện giờ của mình. Và tình trạng anh đã đưa gia đình mình vào, không chỉ với cuộc trình diễn dục vọng vừa rồi, mà cả những chuyện anh đã làm suốt một năm qua.

Gục đầu xuống, anh lẩm bẩm. “Con xin lỗi.”

Mẹ anh có vẻ ngạc nhiên. “Xin lỗi ư?”

Anh nhăn nhó gật đầu. “Con đã cố hết sức bảo vệ gia đình khỏi mọi tai tiếng do con tạo ra, để sống theo những kỳ vọng của cha về lối sống chuẩn mực của một hầu tước như ông. Mọi thứ con làm đều được kiểm soát chặt chẽ. Nhưng giờ con đã thất bại.”

Bà nhú mày. “Con nghĩ ta thấy nhục nhã bởi...” bà phẩy tay, “bởi sự hờ hênh nho nhỏ này sao?”

“Con...”

Bà băng qua phòng, đặt tay lên khuỷu tay anh và ngắt lời anh. “Không đâu, Tristan.”

Một sự nhẹ nhõm tràn trề và bất ngờ lan khắp người anh. Dù mẹ anh chẳng biết tí gì về những chuyện anh đã làm, việc bà không khinh miệt anh cũng cho anh hy vọng.

Bà mỉm cười, nụ cười làm bà trông trẻ hơn nhiều so với tuổi. “Con thân yêu của ta, ta chưa bao giờ giấu giếm cái bí mật là ta mong được thấy con ổn định cuộc sống, kết hôn và sinh con.”

“Vâng, chưa bao giờ là bí mật,” anh gượng cười đồng ý trước khi bức đến quầy rượu ở góc phòng. Anh giơ lên một chai sherry tỏ ý hỏi bà. Mẹ anh gạt đầu và anh rót ra hai cốc, cố kiềm thôi thúc môn tu hết chỗ rượu còn lại trong chai.

Bà nhấp một ngụm rồi nói tiếp, “Rõ ràng con đã đi lại với Meredith.”

Tristan giật mình trước nhận xét ấy và những ý nghĩ của anh trở lại chủ đề anh vẫn cố tránh né. Một khi bắt đầu suy nghĩ về Meredith, anh khó lòng ngừng lại được. Và anh phải ngừng lại, vì đủ lý do khác nhau, anh không thể để nỗi ám ảnh này tiếp diễn. Nó không nên đi xa đến mức này. Nhưng, cưỡng lại được cô cũng ngang với anh nhịn thở. Ham muốn cô đã trở thành một phần trong anh.

“Sau những gì mẹ vừa chứng kiến, con nghĩ sẽ là ngu ngốc nếu phủ nhận điều đó,” anh thở dài.

Bà lại mỉm cười. “Thành thật mà nói, ta không thể hài lòng hơn. Một lễ đính hôn gọn nhẹ sẽ được sắp xếp, nhưng thế không có nghĩa chúng ta không thể tổ chức một lễ cưới ra trò.”

Tristan lùi lại. “Đính hôn? Đám cưới ă?”

“Dĩ nhiên. Con là đứa cuối cùng trong nhà kết hôn. Chúng ta sẽ có vài tuần, thậm chí một đến hai tháng, để tận hưởng niềm vui của một cuộc đính hôn.” Bà ngập ngừng và má bà đỏ lên. “Trừ phi Meredith đã có mang.”

Tristan lão đảo lùi xa hơn. Ý tưởng này anh đã từ chối suy xét, thật ấu trĩ và ngu ngốc. “Không. Con... con không biết. Mẹ à, Meredith và con không am hiểu những chuyện liên quan tới... tới...”

Miệng mẹ anh mím lại và bà nhìn thẳng vào mắt anh. Tristan biết về mặt đó. Hồi bé anh vẫn nhìn thấy nó mỗi khi anh gây trò nghịch dại.

Bà chống hai tay lên hông. “Con đang theo đuổi một... một...” giọng bà hạ xuống thành tiếng thì thầm, “... một mối quan hệ thân xác với một phụ nữ quý tộc mà không có chút kiến thức gì ư?”

Nghe những lời này từ miệng người khác càng khiến nó tệ hơn. “Chuyện phúc tạp lắm ă.”

Mẹ anh lắc đầu. “Không đúng. Có nhiều cơ hội để ta lựa chọn, Tristan, và từ đó sẽ dẫn đến nhiều hệ quả khác nhau.”

Nỗi đau khoan vào anh như một viên đạn trúng đích. “Mẹ nghĩ con không biết thế sao?” Giọng anh trầm xuống khi một lần nữa anh nghĩ đến mọi việc làm gần đây của mình. Và mọi hậu quả sinh ra từ chúng.

Bà tăng lời tuyên bố của anh. “Con vừa thừa nhận con không biết cô ấy có thể mang đứa con của con hay không đấy thôi?”

Khả năng rất lớn đó lại chạy qua đầu anh. Meredith, bụng cô to ra với đứa con của anh. Anh sẽ bế nó trên tay. Xây dựng một gia đình với người phụ nữ đã lấp đầy cuộc sống của anh trong một thời gian ngắn đến thế, người phụ nữ anh khao khát từ lâu nhưng không cho phép mình tiến tới.

“Con phải cầu hôn cô ấy, Tristan.”

Hình ảnh Augustine Devlin nhảy vào giữa cơn mơ màng hạnh phúc của anh và quét sạch tương lai, cuốn nó đi cùng với Meredith. Tristan chùn lại. “Con không thể.”

“Con phải làm thế.” Bà túm lấy tay anh. Những hình ảnh trong đầu anh bay mất, anh nhìn xuống và chỉ thấy mẹ mình. Không phải những niềm vui hay cơn ác mộng của anh. “Ta biết con luôn phiền muộn từ sau cái chết của Edmund. Con tự giày vò mình bằng những việc con nghĩ con phải làm.”

Anh đau đớn ngoảnh đầu đi. “Con đã hại nó.”

“Không phải!” bà quát lên và ứa nước mắt. “Con cứ giữ chặt trong đầu ý nghĩ mình nên làm gì, trở nên thành người như thế nào, là vì cha con!”

“Cha là người đàn ông tốt nhất,” Tristan cau mày mở miệng.

Bà gật đầu. “Đúng vậy. Nhưng ông ấy cũng là con người. Ông ấy có những thiếu sót. Ông ấy không hoàn hảo, và mặc kệ con nhớ những gì, ông ấy cũng chẳng mong con trở thành thế này.” Bà thở dài. “Con không hại em con. Nhưng nếu con không làm điều đúng đắn vì Meredith, con sẽ hại cô ấy. Và chính con nữa.”

Tristan gỡ tay ra. Mẹ anh nói đúng, tất nhiên rồi, dù anh không nhìn mọi việc dưới ánh sáng đó từ trước. Anh đã đặt Meredith vào thế chông chênh. Dù anh có cố bảo vệ cô ấy ngay từ đầu, hay bây giờ anh định bảo vệ cô bằng cách giữ khoảng cách với cô, thì chuyện ấy cũng chẳng còn quan trọng nữa.

Mẹ anh nghiêng đầu, và một vẻ dịu dàng hòa ái hiện lên trong mắt bà mà anh không chắc mình đáng nhận. “Rõ ràng con quan tâm tới cô bé ấy. Đó là việc làm đúng đắn. Và không chỉ vì những lý do xã hội. Mà vì những lần con ở bên cô ấy, mẹ đã thấy lần đầu tiên trong đời con cười đúng với tuổi của mình.”

Tristan ngẫm nghĩ. Quả đúng vậy. Meredith đã khiến anh... hạnh phúc. Và anh cá là cô cũng sẽ khiến anh hạnh phúc trong quãng đời còn lại.

Anh chỉ có thể nỗ lực làm điều tương tự cho cô.

Quyết định phó mặc cho số phận, Tristan khẽ nhún vai với mẹ. “Dĩ nhiên mẹ nói đúng. Tối nay con sẽ nói chuyện với cô ấy.”

Meredith nên đốt lá thư từ mấy giờ trước để xóa dấu vết. Dù nó được mã hóa, nhưng chẳng lý do gì để giữ nó lại.

Nhưng cô vẫn nắm chặt nó trong tay. Cô đã đọc đi đọc lại không biết bao lần, mặc kệ việc nó đã in sâu trong tâm trí.

“Meredith?”

Nghe thấy tiếng Tristan ngoài cửa, cô vội đứng lên, giấu bức thư đã biến thành bản tuyên án số phận của anh ra sau lưng và nặn ra một nụ cười.

“Tristan, anh làm em giật mình!”

Anh bước một bước vào phòng cô và sự cảnh giác của Meredith tăng gấp đôi. Cô gần như cảm thấy được hơi ấm cơ thể anh, ngửi được mùi xạ hương cùng một chút mùi dục vọng của anh.

Góc phong bì đâm vào lòng bàn tay cô, và cô nhăn mặt vì đau, cũng vì lời nhắc nhở của sự thật.

“Anh xin lỗi. Anh có gõ cửa nhưng không thấy trả lời,” Tristan nói, rồi dừng lại như thể chợt nhận ra mình đang tiến lại gần cô. “Mọi việc ổn chứ?”

Cô giật mình. Vết đau khổ của cô hiện rõ thế nào? Anh có thấy lá thư trong tay cô không? Chậm chậm, cô lùi dần về lò sưởi. Lúc nào anh không để ý cô có thể ném nó vào lửa.

“Ổn chứ, sao em lại không ổn cho được?”

“Em có vẻ rối loạn khi mẹ phát hiện ra chúng ta. Anh xin lỗi vì đã bất cẩn đưa em vào tình cảnh đó.”

Cô sững lại, và trong một thoáng tất cả đã bị lãng quên trừ những hồi ức nóng bỏng của họ trong phòng khách, cuồng điên bên nhau và tung hê mọi cản trở cho gió cuốn. Tim cô đập dồn và cơ thể cô râm ran trước hồi ức ấy.

“Anh không cần xin lỗi,” cô nhẹ nhàng nói. “Chúng ta đều bị cuốn đi bởi...” Cô ngập ngừng. Bởi cái gì? Khao khát? Mê cuồng? “...bởi tất cả mọi thứ.”

“Anh muốn nói với em về chuyện đó đấy,” anh nói. “Em có phiền không nếu anh đóng cửa lại? Chuyện riêng tư mà.”

Meredith gật đầu. Anh vừa quay lưng đi là cô ném lá thư vào lò sưởi rồi vội vã ngồi xuống ghế. Cô ra hiệu về chiếc ghế đối diện và anh ngồi xuống đó.

Trong một lúc sự im lặng treo lơ lửng giữa họ. Cô nghiêng đầu. Một lớp mồ hôi mỏng rịn ra phía trên môi Tristan và mặt anh nhợt đi. Có lẽ do hồi hộp. Sự tò mò và lo lắng của cô dâng lên.

“Tristan...” cô mở miệng.

Anh ngắt lời cô bằng tiếng hắng giọng. “Đúng, đó là lý do anh đến đây. Anh... anh biết trước đây từng nói với em rằng anh không thể cho em một tương lai, nhưng hôm nay điều đó đã thay đổi. Khi chúng ta bị bắt gặp trong một tình huống nhạy cảm như vậy, lựa chọn giữ kín quan hệ của chúng ta đã bị phá hỏng.”

Cô nhúm mày. “Ý anh là gì?”

“Ý anh là...” Anh cầm lấy tay cô, ngón tay cái vuốt qua mu bàn tay, khiến da cô nóng bừng như hơi lửa và đầu gối cô trở thành bột lỏng. “Lấy anh nhé, Meredith.”

Miệng cô há hốc và cô giật tay khỏi tay anh. Cô đứng lên, đi lùi ra cửa sổ và xoay mình nhìn ra ngoài trời.

Cô không thở được. Những suy nghĩ vốn đã hỗn loạn của cô bùng ra. Những mảnh bằng chứng hỗn chiến với ký ức về nụ hôn của anh. Đối trá chạm trán với yêu thương. Tình cảm xung đột lý trí.

Nhưng có một điều vượt lên trên đám rối loạn đó.

Meredith muốn lấy anh. Bất chấp việc anh có thể là kẻ phản bội. Rằng cô không cứu được anh khỏi số phận của một tội đồ. Rằng cô không được có ý định cứu anh. Cô vẫn muốn làm vợ anh. Muốn tránh xa nhiệm vụ, tránh xa những việc làm của anh, tránh xa nỗi đau đợi sẵn ở một tương lai đang đến rất gần. Trái tim và linh hồn cô gào thét đòi cô quay lại và nhận lời cầu hôn ngay lập tức.

Cô quay gót và từ khóe mắt thoáng thấy bức thư của Ana. Nó quá dày đến mực ngọn lửa giờ mới liến hết bì thư. Cô có thể thấy hình dạng đã hóa tro của nó, và trong đầu cô những chữ Augustine Devlin đã viết cho Tristan ngân lên rõ mồn một.

Cô ngoái đầu xa hơn chút nữa và thấy một xấp giấy mỏng trên chiếc bàn gần đó. Một chứng cứ khác viết bằng mật mã. Những chỉ thị cho Ana và phần đầu bản báo cáo cuối cùng cô gửi cho Charlie. Chúng đều nhằm mục đích hại người đàn ông này. Và bánh xe hủy diệt đã vào guồng. Bởi cô. Bởi anh.

Meredith bắt gặp mắt anh. Linh hồn cô gào lên đòi cô nói với anh sự thật và đòi hỏi điều tương tự ở anh. Cô mở miệng, hít vào một hơi để làm thế, nhưng kinh nghiệm dạn dày đã ngăn cô lại.

Nếu bây giờ cô phá vỡ vỏ bọc, Tristan có thể quay ngoắt ngay tắp lự. Anh có thể đem thông tin chính phủ đang theo dõi mình để cảnh báo Devlin, để giấu đi bằng chứng. Mọi thứ cô đã làm, đã hy sinh, sẽ trở thành vô nghĩa.

“Tristan,” cô thì thầm, giọng vỡ ra bởi nỗi đau không giống bất cứ nỗi đau nào cô từng cảm thấy. “Em không thể lấy anh.”

Thế giới của Tristan như ngưng lại trong đau đớn, và những lời của Meredith vang lên trong gian phòng đột nhiên im ắng. Rồi nỗi thất vọng bắt rễ trong ngực anh, vươn cành nhánh qua cơ thể anh, nở hoa kết trái cho đến khi anh không còn cảm thấy gì ngoài nó. Anh đã không nhận ra mình muốn điều này đến nhường nào.

Không nhận ra mình yêu cô đến nhường nào.

Ý nghĩ anh yêu Meredith không làm anh ngạc nhiên. Có lẽ là vì, khi xem xét nó một cách thấu đáo, anh nhận ra mình đã yêu cô ngay từ lúc bước vào quán trọ năm ấy và phát hiện cô đang bị quấy rối. Khi anh cứu cô rồi đưa cô về nhà, anh đã yêu cái sức mạnh mạnh mẽ của ánh sáng lên trong đôi mắt khiếp đảm của cô.

Vào lúc đó, Tristan tự nhủ lý do anh xa lánh cô là vì anh đã suýt giết một tên đàn ông xúc phạm thanh danh cô. Vì cơn giận trong anh hôm đó quá ư là khủng khiếp. Nhưng giận dữ không cái anh sợ. Mà là tình yêu.

Anh những tưởng có thể quên nó, nhưng theo thời gian, ánh sáng mạnh mẽ trong cô chỉ càng tăng thêm. Và tình cảm trong anh cũng âm thầm lớn theo. Xa lánh cô chẳng ích gì, nhưng lúc anh quyết định đi tìm cô, thì cô đã lấy chồng. Anh gạt nỗi đau mất cô qua một bên và tiếp tục sống, nhưng chẳng phải anh đã luôn đau đáu dõi theo cô đó sao?

Trong mọi phòng vũ hội mọi dạ tiệc tổ chức vào quãng thời gian ấy, anh đã tìm kiếm cô. Chưa bao giờ đến gần, nhưng luôn quan sát và đón bắt hơi ấm từ nguồn sáng nơi cô. Anh đã yêu Meredith suốt một năm cô để tang, nhưng rồi anh có quá nhiều trách nhiệm để tính chuyện theo đuổi bất cứ ai.

Nhưng anh vẫn yêu cô. Yêu ngay cả khi thế giới của anh tan vỡ. Khi em trai anh bỏ đi, và sau đó qua đời, Tristan vẫn thấy mình tìm kiếm cô. Khoảnh khắc anh tìm được cô là khoảnh khắc ánh sáng bừng lên giữa nơi chốn chỉ toàn bóng tối và tội lỗi.

Nhưng anh chưa bao giờ cho phép mình công nhận tình cảm trong lòng, thừa nhận mình tìm kiếm cô, cho đến khi cô chủ động bắt chuyện với anh ở London. Sức lôi cuốn cộng với tình cảm quá lớn khiến anh khó lòng làm ngơ, dù có gắng hết sức.

Thế nên anh đứng đây, trong một căn phòng với người phụ nữ anh đã yêu lâu đến độ gần như không nhớ được có lúc nào anh không yêu cô, nhưng có lại từ chối làm vợ anh. Từ chối đáp lại tình cảm của anh.

“Tristan?” cô nói khẽ, không dám nhìn thẳng vào mắt anh, chỉ trộm liếc qua.

Anh lặng lẽ gom lại những cảm xúc. “Sao em không thể làm vợ anh?”

Có lẽ đòi cô giải thích lý do cô từ chối là ngu ngốc, nhưng anh muốn biết. Cần được biết.

Meredith lưỡng lự, và anh nhận ra cô cũng đang đấu tranh nội tâm dữ dội. Điều đó cho anh chút hy vọng.

“Cái đêm chúng ta yêu nhau,” cô nói, cuối cùng cũng nhìn vào mắt anh. Cơn lũ cảm xúc khiến chúng sầm lại và xanh một cách nguy hiểm. “Chúng ta nằm bên nhau trên giường và anh đã bảo em anh không thể cho em một tương lai. Rằng chuyện giữa hai ta chỉ có thể là đam mê nhất thời. Có điều gì thay đổi sao?”

“Chúng ta đã bị bắt gặp, Meredith,” anh đáp, nhưng đó là lời nói dối. Trên thực tế, sự cương quyết của mẹ anh chẳng liên quan gì đến lý do anh cầu hôn cô. Nó chỉ là viên đá cuối cùng đặt vào con đường dẫn đến nơi cô. “Những đòi hỏi đúng đắn...”

Cô cau mày. “Vây cuộc hôn nhân này là dựa trên những quy ước xã hội? Khi một quý ông đưa một quý cô lên giường, nghĩa là anh ta buộc phải lấy cô ấy làm vợ, đúng không?”

Tristan ngơ ngậy người. Giờ khi cô đã từ chối anh, anh thấy thật khó cho cô lời giải thích nào khả dĩ hơn. Trao cho cô tất cả trái tim sẽ làm lan rộng thêm nỗi đau vốn đã đầy tràn trong anh.

“Em biết là giữa chúng ta không chỉ có vậy,” anh nói và đưa tay ra. Dù lắc đầu nhưng cô vẫn để anh nắm lấy tay mình.

“Dù giữa chúng ta còn có điều gì, chúng cũng vẫn tồn tại trước ngày hôm nay. Và khả năng bị bắt gặp cũng thế. Tuy nhiên anh đã bảo em là không hứa hẹn tương lai gần bó gì cả, và em cũng không hề kỳ vọng. Nên em phải hỏi anh lần nữa...có điều gì thay đổi sao, ngoài sự can thiệp của mẹ anh chiều nay?”

Tristan nhắm mắt. Thay đổi là ở chỗ giờ anh mới nhận ra anh yêu cô nhiều đến nhường nào. Nhưng có lẽ chưa đủ. Còn những trò chơi anh phải chơi tiếp với Devlin. Những dối trá, những bí mật giấu trong ngôi nhà này và trong tim anh. Đó là những lý do anh giữ khoảng cách với cô từ trước đến nay.

“Không,” anh khẽ nói và thả tay cô ra. “Không có gì trong cuộc sống của anh thay đổi.”

“Chắc mẹ anh sẽ chẳng làm hại danh tiếng của em hay của anh bằng cách nói cho cả thế gian biết sự vụng trộm của chúng ta đâu.” Cô bắt bẻ. “Bà mong anh kết hôn, nhưng không phải bằng cái giá làm tổn thương anh. Hay em, em cá là vậy.”

“Vậy ý em là em không có hứng thú với một tương lai chung sống?” anh hỏi, giọng lạnh đi trước lời từ chối thẳng thắn của cô.

Meredith hít một hơi khó nhọc, và lần đầu tiên anh thấy những cảm xúc nguyên sơ trên mặt cô. Đau đớn và giận dữ. Và những thứ khác anh không nhận định được. Nhưng chúng là những cảm xúc chân thực, và chúng cho thấy cô cũng nặng lòng với anh như anh đối với cô.

Song cô vẫn lắc đầu. “Em không thể lấy anh, vì em không muốn lại bị trói buộc theo ý muốn của một người đàn ông khác.” Giọng cô hơi run lên. “Kể cả ý muốn của anh.”

“Nhưng em quan tâm đến anh,” anh nói, sau bao lâu tránh né giờ cũng liều mình. “Anh thấy điều đó trong mắt em.”

Cô có vẻ ngạc nhiên vì anh có thể đọc được tâm tư cô. Lập tức cô xóa hết cảm xúc trên mặt và lùi lại một bước. “Điều đó không quan trọng, Tristan. Em và anh đã thỏa thuận. Chúng ta không tìm kiếm một tương lai không thể thành. Em quan tâm đến anh, nhưng tương lai đó hiện giờ so với đêm đầu tiên cũng vô vọng vậy thôi.”

Anh cũng thối lui một bước chua chát giống như cô. Nỗi thất vọng quay trở lại, đan xen cùng giận dữ. Giận bản thân vì đã ấp ủ hy vọng. Vì đã quên những rào cản ngăn anh với hạnh phúc. Anh đã để trí tưởng tượng đi quá xa, và từ giờ anh phải quên nó đi. Phải quên rằng mình yêu người phụ nữ này và tập trung trở lại công việc quan trọng trước mắt.

“Tôi hiểu rồi, phu nhân,” anh nói và cứng nhắc cúi chào, dùng nghi thức làm tấm khiên che.

Tristan đi ra cửa, nhưng khi đến nơi, anh thấy mình quay lại. Meredith đang nhìn anh, hai tay nắm chặt bên sườn, toàn thân run rẩy. Trong ánh lửa sắp tàn anh thấy những giọt nước mắt lấp lánh trong mắt cô.

“Lời cầu hôn của tôi vẫn còn đó nếu em thay đổi ý định.”

Anh quay đi, không nhìn thái độ của cô trước lời tuyên bố cuối cùng này và đóng cửa lại.

Cây nến trong tay Meredith đã cháy hết chỉ còn một đốm với sợi bấc phát ra những tia lửa rung rinh, nhưng cô khó mà nhận thấy. Cô đang ngồi bệt trên sàn trước lò sưởi, những bằng chứng thu thập được trải rộng trước mắt. Thậm chí cô còn cặm cụi lên một sơ đồ chi tiết. Mấy tiếng đồng hồ qua, cô đã sẫm soi từng bằng chứng một, tìm kiếm điều gì đó, bất cứ thứ gì, để trả lại sự trong sạch cho Tristan.

Để cho phép cô nhận lời cầu hôn của anh.

Buông một tiếng thở dài, cô loay hoay đứng lên, vươn vai rồi tới bên cửa sổ. Bên ngoài bóng tối bao trùm, nên chỉ có hình ảnh phản chiếu của cô qua kính cửa chào đón. Và nó là một hình ảnh ảm đạm. Mắt cô sưng húp do ráng nén khóc, gương mặt rầu rĩ vì tuyệt vọng, tức giận và... khao khát.

Phải, khao khát. Cô thừa nhận là mình cảm thấy thế. Lời cầu hôn của Tristan ngân vang trong đầu cô như điệp khúc thánh ca. Nó nhắc cô nhớ đến sự rộn rã của con tim cô khi anh ôm cô vào lòng. Khi anh chạm vào cô, cô gần như quên hẳn cuộc sống cô đơn trước kia.

Nhưng người đàn ông này cũng thật là nguy hiểm khi để cô có cảm giác ấy. Anh, người cô biết rõ sẽ bị cướp đi khỏi cô khi vụ án được công khai. Người đã vướng vào những phản bội và dối trá vì những lý do cô không hiểu được.

Cô quay đi khỏi cái bóng mờ nhạt của mình và băng qua phòng, nhìn xuống tập bằng chứng ngày một cao. Ở đó chẳng có cái gì nói lên rằng Tristan không làm những chuyện anh bị cáo buộc.

Không có gì ngoài tiếng nói trong đầu cô. Nó bảo anh không đời nào, và cũng không thể làm những chuyện này. Không chỉ vì cách Edmund chết, mà còn vì cốt cách một quý tộc mà cô tin là anh có. Tiếng nói ấy còn bảo rằng cô phải cho anh cơ hội giải thích và bào chữa trước khi cô chuyển anh cho những người sẽ phán anh tội lưu đày hoặc tệt hơn.

“Mình phải nói với anh ấy,” cô lau dòng nước mắt chợt ứa ra.

Lần đầu tiên từ khi đến điền trang Carmichael, Meredith thấy vững tin ở mình. Đây là quyết định đúng đắn. Cô đã có đủ chứng cứ để anh không thể lảng tránh nói cho cô sự thật, hoặc ít nhất không thể chối phăng những gì cô đã thu nhập.

Hai tay cô run lên khi cô đi ra cửa. Hành lang đêm khuya tối om. Không có gia nhân nào lảng xằng làm nhiệm vụ, và hầu hết khách khứa của Tristan đã lui về phòng nghỉ. Nhưng cô nghi là anh còn thức. Cô đoán dạo này anh không ngủ được nhiều, và cuộc nói chuyện của họ về hôn nhân chắc chắn đã làm anh chán động.

Meredith rón rén xuống cầu thang. Không hiểu sao cô không nghĩ mình có thể đối mặt với anh trong phòng ngủ. Ở đó cô rất dễ đầu hàng trước sự đùng chạm của anh, nên cô cầu nguyện cho anh ở văn phòng riêng hay thư viện hay bất cứ nơi nào khác.

Cô rẽ vào một hành lang rộng và dài nơi những bức chân dung dòng họ Carmichael treo khắp hai bên tường. Tại đó, giữa lối đi, là Tristan đang đứng. Anh không nghe thấy cô đến gần. Đường như anh quá mải mê vào việc đang làm.

Anh đứng nhìn chăm chăm vào một bức tranh lớn. Cô không thấy được người trong tranh, nhưng nhìn vào dáng vẻ Tristan, rõ ràng đó là một người quan trọng với anh. Về mặt u ám, lông mày nhíu lại, trán hằn nếp nhăn khi anh ngắm bức tranh.

Theo bản năng, Meredith rút vào một góc tối trong hành lang. Bộ dạng và vẻ mặt anh cho cô biết cô đang chứng kiến một chuyện quan trọng. Một điều mấu chốt đối với người đàn ông này, nếu không phải là vụ án.

Có khi là cả hai.

“Con đang cố, cha à,” anh nói, giọng khê khàng đến nỗi chắc cô sẽ không nghe được từ nào nếu không phải trong hành lang dội tiếng vang.

Rồi anh đứng im phăng phắc, như thể cảm thấy sự hiện diện của một người khác. Cô nép chặt vào chỗ tối nhất khi anh đưa mắt nhìn quanh. Về thống khổ trên gương mặt anh đập vào mắt cô khiến cô ghen thở. Những mối xúc động cô cảm thấy dưới bề mặt ấy, mọi tình cảm anh che giấu rất kỹ lưỡng không còn bị cái mặt nạ xã giao phủ lên nữa. Nom anh... suy sụp. Và cô khao khát được an ủi anh.

Nhưng trước khi cô kịp làm chuyện gì thậm ngu ngốc, anh đã quay gót và bắt đầu đi xuôi hành lang với tốc độ rất nhanh. Cô chẳng còn lựa chọn nào khác ngoài bám theo. Anh đi qua những phòng khách nhỏ, thư viện, và dừng bước trước văn phòng riêng, chần chừ ở đó.

Anh ngả người tới trước, tựa đầu vào cánh cửa rồi mới mở nó ra và bước vào trong.

Meredith lao đến với tốc độ nhanh nhất có thể mà vẫn giữ kín tiếng chân. Cô áp tai vào cửa song chẳng nghe được mảy. Tristan đi quanh phòng, nhưng không lại gần cửa. Cô cắn môi và bắt đầu chậm chậm xoay nắm đấm, rón rén giữ êm hành động hết mức có thể.

Cuối cùng, cô đẩy được cửa hé ra chút ít. Cô ghé mắt qua khe hở, nhưng cảnh tượng bên trong không có gì đáng chú ý. Cô chỉ nhìn được một phần bàn làm việc của Tristan, cũng như phần bên trái gian phòng, bao gồm giá sách và ghế đọc sách. Không có anh ở đây.

Cô đẩy cửa rộng hơn chút nữa, vẫn chưa thấy Tristan. Anh cũng không ngồi sau bàn. Cuối cùng, cô đặt nửa bước chân vào phòng lén lút ngó quanh.

Tristan đang đứng bên kia phòng, xoay lưng lại với cô và sự lảng trí của anh khiến anh không nhận thấy cô ló người vào. Anh đang nhìn chăm chú bức chân dung em trai mà cô đã bắt gặp trong cuộc khám xét phòng vài ngày trước.

Cô mở miệng định báo anh biết sự có mặt của mình, để bắt đầu thú nhận việc điều tra, rồi yêu cầu được biết sự thật hành vi phản bội của anh, thì anh đã vươn người tới trước và làm điều gì đó với cái khung tranh. Tuy không thấy được gì trong bóng tối nhập nhoạng của căn phòng, nhưng cô nghe thấy tiếng lách cách rõ rệt, và rồi, trước sự ngạc nhiên tột độ của cô, bức tranh vẽ Edmund xoay đi.

Nỗi kinh hoàng dường như sắp phủ chụp lấy Meredith trước điều cô trông thấy, và cô phải bám vào mép cửa để không khụy xuống vì choáng váng. Đằng sau tấm hình hiền lành của em trai anh, là bức tranh đã bị

đánh cắp từ nhà trưng bày Genevieve. Bức tranh cô đang tìm kiếm. Bức tranh cô hằng cầu nguyện không bao giờ tìm được.

Những móng tay cô cào xước khung cửa và cô chập vọt tìm một tiếng rên. Không hiểu sao cô đã tin vào giọng nói trong đầu rằng Tristan không thể nào phạm tội, dù các chứng cứ đã rõ ràng.

Giờ cô không bác bỏ được nữa.

“Ngày kia,” Tristan nói. Giọng anh khiến cô run cả người, và trong khoảnh khắc cô thực sự nghĩ là anh đang nói với cô. “Ngày kia mày sẽ là của Devlin và tao sẽ không bao giờ phải thấy mày nữa. Mọi chuyện sẽ kết thúc.”

Meredith lùi ra khỏi phòng trước khi anh quay lại và rón rén đóng cửa sao cho thật khế. Cô gần như không nhìn đường khi bỏ chạy, cách xa bức tranh đã chứng thực những sợ hãi lớn nhất của cô. Cách xa tiếng nói của Tristan xác nhận ý định tham dự vào mưu đồ của Devlin. Cách xa trái tim rỉ máu của cô, dù có vẻ cô không chạy đủ nhanh để thoát được nỗi đau đó.

Nghe tiếng cửa văn phòng anh mở ra rồi đóng lại, cô ngoái nhìn qua vai. Tristan đang đi cùng hướng với cô, và không cách nào cô thoát được mà không bị anh trông thấy nếu cô cứ tiếp tục cầm đầu chạy trong hành lang. Thế là cô tạt vào một khung cửa tối và nép mình vào đó.

Cô nín thở khi những bước chân dài dứt khoát của anh đến gần chỗ cô. Anh đi qua mà không phát hiện ra cô. Cô nhìn theo bóng lưng anh xa dần trong khi cố gắng nén nhịp thở. Tim cô có nguy cơ vỡ ra và hai tai cô ù đi trong tiếng mạch máu chảy dồn.

Cô muốn khóc thật to cho thỏa. Cô muốn chạy theo Tristan và đâm vào ngực anh để trút hết bao giận dữ. Cô muốn hét lên nỗi phẫn uất của mình cho đến khi ngói nhà đổ sụp xung quanh cô.

Nhưng cô không thể.

Thay vào đó, cô quay lại với bài tập trấn định tinh thần. Tập trung thở đều, cô có thể kiểm soát những cảm xúc hỗn loạn, rồi cẩn thận gói chúng lại. Chắc chắn sau này cô sẽ còn ghé thăm chúng.

Nhưng giờ cô có việc phải làm. Một việc cô không thể lảng tránh hay giả bộ nhầm lẫn nữa. Cô phải viết một bức thư. Nó sẽ đến London vào rạng sáng nhờ mối liên lạc của cô.

Lúc nhìn bức tranh đó, Tristan có nói mọi chuyện sắp kết thúc.

Và nó sẽ kết thúc. Tất cả.

16. Chương 16

Meredith tưởng mình đã ném trải đủ đau thương trong đời, nhưng giờ cô nhận ra những đau đớn đó chỉ là chút phiền hà cón con. Định nghĩa thực sự về đau thương là nỗi thống khổ đang khuấy đảo trong cô khi ngồi ở bàn ăn tối quen thuộc.

Sau khi rời rã trở về phòng đêm qua, cô đã viết thư... bức thư đáng ghét khép Tristan vào một tội danh mà cô không muốn nghĩ đến. Người đánh xe của cô đã đem nó cho người liên lạc đợi sẵn ở đền trang. Đường sá thì bằng phẳng và trắng thì tròn, nên anh ta có khả năng đến London đủ sớm để Charlie đọc được trước bữa sáng. Cấp trên của cô chưa bao giờ phạm thời gian khi thời điểm bắt giữ tới. Cô dám chắc ông sẽ khởi hành đến Carmichael trong vài tiếng đồng hồ.

Meredith nhìn chiếc đồng hồ đặt trong góc phòng ăn. Cô còn bao nhiêu thời gian trước khi Charlie đến?

Ánh mắt cô hướng sang Tristan đang ngồi đầu bàn, nói chuyện với một quý ông. Anh không hay biết kết cục đang đến gần. Nhưng nom anh có vẻ mệt mỏi, kiệt sức. Đôi mắt xanh thiếu sự ấm áp và lấp lánh mà cô đã quen gán cho chúng, còn da anh tái đi, dưới mắt hằn lên vết thâm quầng.

“Ngài Carmichael, mấy người chúng tôi đang băn khoăn không biết bạn ngài đã đi đâu?” một phụ nữ ngồi mãi cuối bàn cất tiếng hỏi.

Meredith thấy đó là phu nhân Blankensheft, người có cô con gái Hester đã ra mắt hai năm trước. Công cuộc săn lùng chú rể của cô ta vẫn kéo dài từ đó đến nay.

“Bạn tôi ư, thưa bà?” Giọng Tristan hỏi không âm sắc.

“Ông Devlin ấy. Vài người trong chúng tôi nhận thấy ông ấy đã vắng mặt tại trò chơi Pall Mall hôm nay, và tối nay tôi cũng không trông thấy ông ấy,” phu nhân Blankensheft giải thích rõ hơn.

Meredith mở to mắt liếc quanh bàn. Cô đã tránh chơi trò Pall Mall vì không thể giả vờ vui vẻ trong khi biết chuyện gì sắp xảy ra. Tối nay cô đã quá mải mê với những suy nghĩ rối rắm của mình, nên gần như chẳng để ý đến vị khách nào, kể cả Devlin.

Giờ thì cô đang trả giá. Khi Charlie đến bắt Tristan, cô sẽ chẳng nắm được manh mối nào về việc Devlin đã đi đâu, hay hẳn đã biến mất được bao lâu rồi. Một lần nữa cô bị tình cảm chi phối làm ảnh hưởng đến công việc.

Cô chăm chú nhìn Tristan chờ anh trả lời. Ít nhất cô có thể lượm được thông tin nào đó.

Mắt anh sáng lên một chút so với vẻ mặt lúc nãy. Nom anh có vẻ... hân hoan, thật vậy. Như thể cuối cùng anh đã thắng trong một trận chiến trường kỳ. Thắng Devlin ư? Nếu đúng thế... thì thắng cái gì?

“Ông Devlin đã rời đền trang Carmichael vì có công chuyện,” anh nói. “Tôi e là ông ấy sẽ không quay lại.”

Cô hoảng hốt. Chẳng lẽ bức tranh đã bị đưa đi rồi? Không, không thể có khả năng ấy. Nếu bức tranh được mang đi, Devlin buộc phải rời đền trang trên một cỗ xe. Người đánh xe và phụ xe của cô ắt sẽ báo cho cô biết về một hoạt động đáng ngờ như thế. Tuy nhiên, nếu Devlin dùng ngựa, như cách hẳn đến đây theo thông báo, người đánh xe của cô có thể nghĩ hẳn chỉ ra ngoài trong ngày.

Từ lúc thu mình lại như một kẻ nhát gan, cô vẫn chưa nói chuyện với ông ta. Cô sẽ sửa lại điều đó ngay khi có thể ra khỏi đây.

Gương mặt phu nhân Blankensheft xịu xuống vì thất vọng. Xem ra bà ta đã coi Devlin là một đám tiềm năng cho con gái mình. May cho bà ta vì đã không thỏa được mong ước.

“Tiếc quá,” bà ta thở dài, rồi lập tức hướng sự chú ý trở lại đám tiềm năng tiếp theo.

“Vâng,” Tristan xoay chỗ rượu trong ly. “Thật đáng tiếc.”

Meredith nghiêng đầu trước giọng nói của anh. Cô khá chắc chắn là bức tranh chưa được chuyển đi, vậy tại sao Devlin rời đi mà không có nó? Và tại sao chuyện ấy làm Tristan hài lòng như vậy? Tối qua anh có vẻ rất muốn rũ bỏ nó cơ mà? Tầm lười anh giăng ra quá sức phức tạp, cô không biết đằng nào mà lần. Cô không thể hiểu nổi tại sao anh lại có những hành động như vậy. Cô chỉ còn cách cầu nguyện một ngày nào đó mình sẽ nghe được câu trả lời. Có lẽ như thế mới đem lại sự yên bình cho cô.

Không hiểu sao cô nghi ngờ chuyện đó.

Dường như Tristan cảm nhận được ánh mắt cô chiếu vào mình, anh bèn nhìn thẳng lại. Trong khoảnh khắc ánh mắt anh rực lên mãnh liệt, đầy khao khát và thất vọng, rồi anh quay đi và tiếp tục nói chuyện với người kế bên.

Meredith cau mày nổi giận. Tại sao anh lại làm chuyện này?

Tristan khẳng định anh muốn bảo vệ cô, nhưng anh định bảo vệ kiểu gì khi quanh anh toàn dối trá và lừa lọc? Ý nghĩ đó ăn vào xương tủy và khía vào tim cô nhức nhối đến mức cô gần như chẳng nghe thấy bà Carmichael đứng dậy tuyên bố các quý bà quý cô sẽ lui về phòng khách phía nam trong khi cánh mày râu chơi bida và uống rượu vang.

Meredith thấy nhẹ cả người. Trong khi những người khác lục tục ra khỏi phòng thì cô chần chừ chưa đứng lên, cô tỏ ra bận bịu khi Tristan đi qua. Ánh mắt anh như thiêu cháy cô, nhưng anh chọn một người phụ nữ khác để hộ tống. Rồi cuộc cô là người cuối cùng nán lại và đứng lên.

Cô chẳng ham nhập hội với cánh phụ nữ. Với tâm trạng hiện tại, cô không thể là một người tán gẫu vui tính, và cô không tin mình che giấu được cảm xúc thật trong lòng. Hơn nữa, cô cần nói chuyện với người đánh xe của mình càng sớm càng tốt.

Cô lên ra hành lang đúng lúc Hầu tước phu nhân cũng rời khỏi phòng khách nơi các bà, các cô đang tụ tập và cười nói râm ran.

“Cháu đây rồi,” bà nói với một nụ cười chân thật. Meredith lấy làm ngạc nhiên. Chắc hẳn Constance đã biết cô từ chối lời cầu hôn của Tristan. Cô cứ tưởng bà sẽ lịch sự một cách lạnh nhạt, chứ không niềm nở ấm áp thế này.

Thực ra, cô đã trông mong điều đó. Bất chấp sự bắt buộc của nhiệm vụ, cô chẳng vui mừng gì khi phải hủy hoại tên tuổi gia đình Carmichael. Và cô chưa gặp lại bà kể từ lúc bà bắt gặp họ trong phòng khách hôm trước. Hai má cô nóng bừng khi nhớ lại lúc bà bước vào... và nổi sung sướng đã bị bà phá ngang.

“Xin chào bà,” cô đáp với nụ cười tương tự Constance song yếu ớt hơn.

“Cháu không định vào trong với mọi người sao?” Bà hỏi.

Meredith thở dài. “Cháu e là cháu lại hơi khó ở do thời tiết...”

Cô chưa kịp nói hết Constance đã giơ một bàn tay mảnh mai lên. “Ta không ép cháu bịa ra một cái cớ đâu nếu cháu không muốn có một cuộc tranh cãi, nhưng cháu có thể cho ta vài phút trước khi lên đi không?”

Tim Meredith rút phịch xuống. “Tất nhiên ạ.”

Constance chỉ tay về một phòng khách gần đó. Khi họ bước vào, bà liền đóng cửa lại. Meredith ngoái lại nhìn bà với vẻ cảnh giác. Vậy là Hầu tước phu nhân muốn chỉ có hai người.

“Xem mặt cháu kìa, cháu nghĩ là ta định ăn thịt cháu hả?” Constance cười lớn. “Ta cam đoan là ta không có ý định làm thế đâu.”

Meredith không thể không mỉm cười, và lần này không phải gượng ép. “Tất nhiên là không, thưa bà.”

“Ta nghĩ nguyên do sự lo lắng của cháu là cháu vừa từ chối lời cầu hôn của con trait a, và cháu sợ ta sẽ phê phán cháu gay gắt về chuyện đó. Hay vì cảnh tượng ta được chứng kiến chiều qua?”

Meredith lùi lại. Cô không thể tin Hầu tước phu nhân lại... thẳng thắn như thế!

“Cháu thừa nhận là cháu rất xấu hổ bởi chuyện xảy ra hôm qua,” cô nói nhỏ nhẹ. Cô không nói dối. Bị bắt quả tang trong một hoàn cảnh nhạy cảm như thế không phải là điều cô mong muốn. Nhất là khi cô biết một phụ nữ quý phái như Constance Archer sẽ cảm thấy sốc ra sao. “Và cháu sẽ không trách bà nếu bà thấy không hài lòng vì cháu từ chối lời cầu hôn của Tristan.”

Gương mặt Hầu tước phu nhân dịu lại. “Cháu à, ta không tức giận gì cả. Ta đã hy vọng cháu sẽ nhận lời cầu hôn của Tristan. Nhưng ta không biết những lý do cháu đưa ra lời từ chối. Ta không dám phán xét chúng. Hay cháu.” Bà mỉm cười. “Nhưng ta mong cháu cũng không phán xét Tristan quá khắt khe.”

“Ta biết thỉnh thoảng nó có vẻ khó gần. Nhưng ta hy vọng cháu nhận ra trái tim đích thực mà nó có.” Constance bình thản đón ánh mắt cô. “Con trait a là người trọng danh dự nhất ta từng biết. Có thể nó không biểu hiện cảm xúc được tốt, nhưng nó cảm nhận chúng một cách sâu sắc. Đó là lý do nó bị nỗi đau do cái chết của em trai ám ảnh lâu như thế. Chỉ có cháu mới xóa đi được sự trống rỗng trong mắt nó, Meredith.”

Meredith co người lại tránh bàn tay bà. Những lời vừa rồi đã tác động quá lớn đến cô. Cuộc chiến giữa tình cảm và lý trí lại bùng ra. Lần nào ở bên Tristan, cô cũng đều có một cảm nhận như mẹ anh vừa mô tả. Rằng anh là người đàn ông của danh dự. Đàng hoàng. Nồng nàn trong tình cảm, nhưng anh giấu sự đam mê đó dưới lớp vỏ khuôn phép.

Thế nhưng mọi chứng cứ đều chỉ ra anh là kẻ tồi tệ nhất. Nó nói những tình cảm đó không có thật.

Dù vậy chúng vẫn hiện hữu. Trong tâm trí cô. Trong tim cô.

“Ta sẽ không nhắc lại chuyện này với cháu nữa,” Hầu tước phu nhân trấn an cô. “Và nếu cháu vẫn giữ nguyên lời từ chối, ta sẽ không dùng nó chống lại cháu. Ta rất mong thỉnh thoảng cháu đến thăm ta và chấp nhận sự ghé thăm của ta.”

“Tất nhiên là được ạ,” Meredith vội nói. “Cháu sẽ không bao giờ quay lưng với bà.”

Constance nở nụ cười. “Ta hy vọng cháu cũng không quay lưng với con trait a. Cuộc đời này ngắn ngủi lắm. Hối hận là một gánh nặng khủng khiếp.” Bà đi ra cửa. “Ta phải qua với các vị khách rồi. Nếu lát nữa cháu cùng tham gia, ta sẽ rất vui. Còn nếu không, thì ta chúc cháu ngủ ngon.”

“Chúc bà ngủ ngon,” Meredith thì thầm. Cô quay đi khi cánh cửa đóng vào.

“Cuộc đời này ngắn ngủi lắm,” cô lặp lại.

Bà Carmichael không biết câu nói của mình chính xác nhường nào. Thời gian Meredith được ở bên Tristan sắp hết. Cô phải tận dụng từng khoảnh khắc còn lại, vì tim cô sẽ không chứa đủ nỗi hối hận khi vụ việc này kết thúc.

Với một cảm giác vững tin đã lâu rồi mới có, cô vội vã rời khỏi phòng để chuẩn bị cho những công việc còn lại trước khi cô cho mình khoảnh khắc cuối cùng ở bên người đàn ông cô yêu.

Tristan đi đi lại lại trong văn phòng. Những suy nghĩ ngổn ngang khiến anh không tham gia vào buổi tụ họp vui vẻ dưới nhà. Mọi người đang đánh bài, phụ nữ thay nhau chơi dương cầm, các cặp đôi xoay tròn trong điệu đồng quê suồng sã, và tiếng trò chuyện to đến mức anh phải đóng cửa lại.

Có thể anh đã ở lại, cho dù không thích bầu không khí đó, nếu như Meredith cũng tham gia. Cô đã biến mất vào quãng thời gian từ sau bữa tối đến lúc cánh đàn ông nhập bọn trở lại với phái nữ. Mẹ anh sẽ không nói ra, nhưng anh có cảm giác là bà đã nói chuyện với Meredith. Và do hiểu mẹ, có lẽ anh nên khuyến khích bà vì lợi ích của anh.

Nhưng Meredith không có đó. Cô không muốn anh.

Tristan ngồi vào bàn và đưa tay xoa mặt. Giờ anh sẽ dồn tâm sức vào một vấn đề khác của đời mình. Anh đã được rảnh tay để giao bức tranh đáng nguyên rửa đó cho Devlin.

Anh liếc mắt về phía xa, bắt gặp bức chân dung người em trai. Edmund là nguyên do của tất cả những việc anh đã làm. Có vẻ thật trùng hợp khi khuôn mặt em trai anh lại cất giấu mảnh ghép cuối cùng đưa anh tiếp cận tổ chức của Devlin.

Tên khốn ấy không hài lòng khi Tristan tổng hẩn đi tìm tên cầm đầu tổ chức. Nhưng hẩn không có nhiều lựa chọn. Devlin không biết bức tranh quý báu của hẩn được giấu ở đâu, và thiếu nó, hẩn không thể thực hiện hành động tiếp theo. Đến khi nào Tristan có được thứ anh muốn, một sự giới thiệu với kẻ đứng đằng sau Devlin – thì hẩn mới có được thứ hẩn muốn.

Anh bắt giác mỉm cười. Chuyện này sẽ sớm kết thúc. Anh có thể đóng lại cái chương tồi tệ nhất trong cuốn sách cuộc đời mình. Bắt đầu lại từ đầu. Kịp lúc, có lẽ anh còn có thể thuyết phục Meredith...

Không, giờ không phải lúc cho những suy nghĩ như thế. Giờ anh phải dồn toàn bộ năng lượng, toàn bộ thời gian và cảm xúc cho việc hoàn tất cuộc báo thù. Đó mới là điều quan trọng.

Giá như trái tim anh chịu nghe theo. Nó vẫn phản đối rằng một tương lai với Meredith có ý nghĩa hơn nhiều việc cứ sống hoài trong quá khứ. Rằng em trai anh sẽ không muốn anh bắt chập tất cả để trả thù.

Cửa phòng anh mở ra, nhưng Tristan không ngẩng lên.

“Tôi không cần gì cả,” anh nói, gác cầm lên những ngón tay khi tiếp tục ngắm bức tranh người em trai từ giã cõi đời khi còn quá trẻ.

“Không gì ư?”

Tiếng Meredith khiến anh xoay người lại trên ghế. Cô đứng đó, cứ như những suy tưởng lúc nãy của anh đã lên tiếng gọi và cô đã theo nó đến đây. Anh muốn kéo cô vào vòng tay mình. Thay vào đó, anh đứng dậy

nhưng vẫn ở nguyên sau bàn. Anh đã mở lòng với cô một lần. không hoàn toàn, nhưng nhiều nhất có thể bởi anh có những bí mật lơ lửng trên đầu như máy chém. Cô đã cự tuyệt anh. Anh không muốn nếm trải nỗi đau đó lần thứ hai.

“Meredith.” Anh ra hiệu về phía chiếc ghế đối diện.

Thay vì ngồi xuống đó, cô lại băng qua phòng tới lò sưởi. Ánh mắt cô ngược lên và cô chùn lại khi trông thấy bức chân dung em trai anh, như thể nhìn thấy nó làm cô đau đớn giống như cảm giác đôi lúc anh có. Nhưng tại sao? Cô chỉ gặp qua Edmund hồi còn bé. Cô không có lý do gì để chần chừ khi nhìn thấy hình nó.

Meredith quay lại, và vẻ tuyệt vọng trong mắt cô dập tắt những ý nghĩ ương ngạnh của anh. “Em nhận ra em đã làm tổn thương anh khi từ chối lời cầu hôn của anh.”

Tim Tristan đập dữ dội, và anh nắm chặt góc bàn.

“Tôi không phủ nhận điều đó,” anh đáp, giữ giọng bình thản. Nếu không phải cô đến để thay đổi quyết định, thì anh không muốn biến mình thành thằng ngốc.

Cô cúi đầu. “Em cũng tin rằng, dù đúng hay không, anh đã ngỏ lời với ý định tốt đẹp.”

Anh nhú mào. “Em nghi ngờ tôi?”

Một lần nữa cô do dự, nhưng tăng lên câu hỏi của anh. Đôi mắt xanh lam ngược lên gặp mắt anh. Kiên định. Vẻ tuyệt vọng vừa rồi đã biến mất, nhưng cô rất hay nguy trang cảm xúc. Anh tự hỏi vì sao cô phải che giấu bản thân quá kỹ dưới cái lột một cô nàng phù hoa như vậy.

“Tristan, những chuyện sắp xảy ra tới đây sẽ chỉ làm tăng thêm nỗi tức giận hoặc những đối trá gây tổn thương giữa chúng ta.” Cô bước lại gần anh. “Chúng sẽ thay đổi cuộc đời chúng ta mãi mãi.”

Anh lắc đầu, hết sức hoang mang. “Những chuyện gì?”

“Nhưng trước khi chúng xảy đến, em muốn xin anh một ân huệ.”

Cô tiếp tục tiến đến, bước chân chậm rãi đều đều. Ánh mắt cô không rời khỏi anh, ngay cả khi cô chạm vào anh. Ngay cả khi mùi hương hoa từ cô vây quanh anh. Khi ánh sáng từ cô chiếu rọi anh. Sự ấm áp của cô khiến anh được toàn vẹn.

“Em muốn gì?” Anh hỏi, giọng khàn đi vì khao khát và xúc động.

“Một nụ hôn cuối cùng.” Giọng cô vỡ ra và nước mắt cô bắt đầu long lanh nơi khóe mắt. “Hãy hôn em một lần nữa thôi. Trước khi... trước khi quá muộn.”

Anh không hiểu thực chất cái diêm báo trong yêu cầu của cô. Có lẽ cô định bỏ đi không gặp lại anh nữa. Có lẽ cô nghĩ lời từ chối của mình đã gây tổn hại không thể cứu vãn cho sợi dây tình cảm vốn mong manh giữa họ. Hoặc có lẽ cái điều đang khiến đôi bàn tay cô run rẩy như kia còn khốc liệt hơn những gì anh có thể suy đoán.

Nhưng anh chẳng quan tâm. Cô đã mở đường cho anh, và dấu cho cái giá phải trả là một mảnh trái tim anh đi nữa, anh vẫn chấp nhận.

Nhưng anh kéo dài thời gian tận hưởng. Nếu đây là nụ hôn cuối cùng của họ, như cô khẳng định, anh sẽ đảm bảo cho không ai trong hai người quên được nó.

Những ngón tay anh chậm chậm lùa qua tóc cô, rồi khum lấy hai má cô, trong lúc bàn tay kia lang thang xuống dưới. Anh vuốt dọc cánh tay cô cho đến khi cô rùng mình, rồi ôm lấy hông cô và kéo cô vào sát hơn.

Cô thở dài, nhưng hơi thở đứt quãng như một tiếng thổn thức. Cô ngửa cằm lên, dâng miệng mình cho anh, nhưng anh tạm bỏ qua nó. Anh đặt một nụ hôn dịu dàng lên khóe mắt cô, nếm vị mặn mòi của những giọt nước mắt vừa ứa ra, cùng những giọt nước mắt được cô nén lại. Anh hôn má cô, lướt môi qua vành tai cô, rồi đặt một nụ hôn lên chóp mũi cô.

Giữa họ tồn tại một khoảnh khắc dường như kéo dài vô tận khi môi anh cuối cùng đã chạm vào khóe miệng cô, rồi ép chặt lên môi cô. Tiếng thở dài thứ hai của cô cũng rời rạc, nhưng bớt căng thẳng hơn. Cô rướn người, mở miệng và dần sâu nụ hôn.

Anh nếm cô giống như lần đầu tiên. Khám phá hương vị của cô, kiểm tra sự đáp ứng nhiệt tình của cô. Nụ hôn ‘cuối cùng’ này giống nụ hôn đầu ở nhiều mặt. Vô thức. Bất ngờ. Là thứ anh sợ rằng mình chỉ tưởng tượng ra. Nhưng hơi ấm của cô khiến anh an tâm đây không phải một giấc mơ quẩn trí.

Sự tuyệt vọng trong Meredith lại trở về. Cô níu lấy anh, hai tay túm chặt áo vét của anh. Lưỡi cô quẩn lấy lưỡi anh, nài xin thêm nữa, đòi hỏi thêm nữa.

Anh cho cô thứ cô muốn. Nụ hôn mãnh liệt hơn, nhưng lần này nó chênh vênh bên bờ vực của sự mất kiểm soát. Cơ thể anh chỉ có thể đòi hỏi hết mức trước khi anh ngăn được mình không chiếm đoạt cô theo cách nguyên thủy nhất.

Có thể anh đã đầu hàng ham muốn, nếu không phải cảm thấy cô còn giữ lại một phần bản thân. Nếu anh đề nghị làm tình với cô, anh biết cô sẽ vùng ra. Anh không muốn mất cô lúc này, nên anh cố gắng kìm lại cơn đam mê mất kiểm soát cô gây nên.

Ngoài hành lang bỗng vang lên tiếng ồn ào, quấy rầy sự lãng quên sung sướng anh tìm thấy nơi cô, nhưng anh gạt âm thanh đó sang bên để tiếp tục khám phá đôi môi cô. Cô cũng cho anh hôn một lần nữa, rồi dứt ra. Dứt khỏi đôi môi anh, khỏi vòng tay anh. Cách nào đó anh không muốn cho cô đi. Một phần trong anh hét lên rằng nếu thả cô đi, có thể anh không bao giờ được ôm cô nữa.

Nhưng cô rất kiên quyết và họ rời nhau ra. Mắt cô mờ đi vì đam mê và những giọt nước mắt sắp trào xuống.

“Tristan,” tiếng thì thầm của cô nhẹ như hơi thở. “Em mong anh sẽ hiểu.”

“Hiểu ư?” Giờ anh mới bị phân tâm bởi tiếng ồn ngoài hành lang. Mỗi lúc một gần. Những tiếng chân, giọng nói.

“Vâng.”

Cô vừa dứt lời, cửa văn phòng anh bật mở và một tốp đàn ông bước vào, theo sau là quản gia và hai gia nhân của anh. Tristan đứng người lại trước kiểu xông vào không báo trước của bọn họ.

Có ba người tất cả, vận trang phục ngay ngắn, chỉ có vào nếp nhăn do đi đường, nhưng rõ ràng họ chỉ thuộc tầng lớp trên trung lưu. Không thuộc giai cấp của anh. Không thuộc tầng lớp đòi đột nhập nhà một người đàn ông mà không rời đi. Anh không nhận ra ai trong số họ. Có một người dáng đầy đặn, đầu sắp hói. Có vẻ ông ta là người đứng đầu, vì hai người còn lại chỉ đứng yên ở hai bên, nhìn đám gia nhân và Tristan.

“Xin lỗi ngài.” Quản gia của anh chen lên phía trước. “Họ phẩm phẩm xông vào, tôi không cản được.”

“Được rồi, Jensen,” Tristan trấn an ông ta. “Nhưng người này nom như có công chuyện ở đây. Hoặc chí ít họ nghĩ như thế.”

Ông quản gia khoanh tay lại và đứng sừng sững, sẵn sàng áp tải họ ra ngoài nếu bắt buộc.

Tristan mỉm cười trước lòng trung thành của ông ta, nhưng nụ cười của anh tắt ngấm khi nhìn thấy Meredith. Cô đứng gần cửa, nhưng nom cô không hề sốc hay hoảng sợ trước sự xâm phạm bất ngờ này. Trên thực tế, cô có vẻ cam chịu.

Cô bước lên nói nhỏ câu gì đó với những gia nhân. Trước sự ngạc nhiên của anh, bọn họ lục tục ra khỏi phòng. Meredith đóng cửa lại sau lưng họ, rồi quay lại đối diện với anh. Mắt anh gặp mắt cô và anh trông thấy.... một tia tội lỗi lóe lên trong đó.

Cô biết những người này. Và cô biết mục đích của họ.

“Các vị là ai?” Tristan vươn thẳng người.

“Tên tôi là Charles Isley, thưa ngài Carmichael,” người đàn ông hói đầu vừa nói vừa tiến lên trước.

Tristan lắc đầu. Cái tên không có ý nghĩa gì đối với anh. “Và tại sao các ông xông vào nhà tôi và cắt ngang cuộc trò chuyện của tôi vào giờ muộn thế này?”

Isley nhú mảy. “Thưa ngài, tôi là nhân viên Bộ Chiến tranh, làm việc cho Nhà vua. Tôi đã được giao nhiệm vụ bắt giữ ngài. Ngài phải trở về London với tôi ngay lập tức.”

Thế giới của Tristan sụp đổ. Bắt giữ? Thế có nghĩa anh đang bị buộc một tội danh nào đó. Máu bắt đầu rút cạn khỏi mặt anh, nhưng anh buộc mình đứng thẳng với nụ cười tự tin ngạo nghễ. Anh không thể để họ thấy mình đã sợ thời khắc này từ hơn một năm qua.

“Bắt giữ tôi?” Anh hỏi lại, và hài lòng vì giọng mình không nao núng. “Tôi có được biết mình bị bắt vì tội gì không?”

“Có, thưa ngài.” Isley gật đầu cụt lủn và chỉ điểm một chút lễ độ. “Ngài bị buộc tội mưu phản Nhà vua.”

17. Chương 17

Hai chữ “mưu phản” cắt ngang qua người Meredith. Không có gì ngạc nhiên khi nghe thấy nó. Cô đã lường trước nó, biết nó, chứng minh nó... nhưng khi Charlie nói ra, cô không thể không có người lại trước ý nghĩa nó dành cho Tristan... cho bản thân cô.

Tristan cũng vậy, gần như cùng lúc với cô. Nhưng giống như cô, gương mặt anh không biểu lộ vẻ choáng váng. Chỉ có sự tức giận trong mắt anh. Vẻ tuyệt vọng. Và điều gì đó khác.

Sự nhẫn nhục.

Ở mức độ nào đấy, ở một nơi tối tăm trong tim anh, anh đã mong chờ giây phút này đến, dù rằng anh sợ nó. Và điều đó xác nhận sự thật hơn bất cứ thứ gì trừ một lời thú tội công khai.

Cô nhìn Charlie giải thích cụ thể cho Tristan, nhìn Tristan phản đối, nhưng những lời nói đó giống như ngôn ngữ nước ngoài. Cô không hiểu họ nói gì bởi mắt cô bỗng nhòe đi.

Trước mắt cô tràn ngập các hình ảnh về Tristan hồi còn bé, chơi đùa ở nhà hai bác cô. Về cái đêm cô bỏ trốn và anh tìm thấy cô trong quán trọ bẩn thỉu ấy. Cô nghĩ đến về mặt anh khi anh nhận ra danh tính cô gái mình vừa cứu khỏi một vụ cưỡng hiếp hoặc tệ hơn. Và cơn thịnh nộ khi anh lao vào kẻ hành hung cô.

Điều gì đã thay đổi kể từ hồi ấy? Cái gì đã biến anh từ chàng hiệp sĩ cao quý của cô thành kẻ phản bội chống lại mọi thứ cô nâng niu?

Và tại sao cô không thể bắt mình lờ đi thứ đã biến đổi anh? Nỗi đau cào xé cô và cô căm ghét nó. Cô mắng nhiếc mình vì yếu đuối trong tình cảm và nước mắt cứ dâng lên sau khóe mi. Cô muốn xua đuổi anh để bước tiếp con đường của mình.

Nhưng cô không làm được.

Vì giờ đây lại có những hồi ức mới. Những cử chỉ dịu dàng của anh khi anh hôn cô. Niềm vui sướng khi họ làm tình. Và khoảng thời gian họ ở bên nhau khi anh làm cô tin rằng anh vẫn tử tế và tốt bụng.

Tiếng Charlie xuyên qua màn sương cảm xúc của cô. “Tôi cần còng tay ngài lại trong lúc áp giải ngài ra xe, thưa ngài.”

Mắt Tristan mở lớn và anh lắc đầu. “Không được, mẹ tôi đang ở dưới sảnh, cùng với một phòng đầy khách khứa. Tôi không muốn họ trông thấy tôi bị còng tay giải đi.”

Hai nhân viên đi cùng Charlie tiến tới, mỗi người một bên túm lấy vai Tristan. Tất nhiên anh chống cự. Cô biết anh sẽ làm thế. Anh vùng vẫy, thúc khuỷu tay ra sau làm vũ khí chống trả họ.

Tim Meredith chao đảo. Nếu anh không dừng lại, họ sẽ giết anh mất.

Cô lao đến, giơ cả hai tay lên. “Khoan đã, Charlie!”

Trước tiếng kêu của cô, những người trong phòng dừng hết lại và quay nhìn cô. Gương mặt Tristan in hằn sự phản bội của cô. Charlie nhướn một bên mày. Từ trước đến nay cô chưa từng can thiệp vào một vụ bắt giữ. Bình thường cô không tham gia, nhằm giữ kín thân phận của mình.

Nhưng không có gì bình thường trong vụ bắt giữ này.

“Meredith, chuyện gì vậy?”

Cô chen vào giữa Charlie và Tristan, quay lưng lại với người đàn ông cô đã phản bội vì không thể đối mặt với anh. “Ngài Carmichael nói đúng, mọi người ở đây sẽ nhận thấy anh ta bị bắt.”

Charlie lắc đầu. “Thế thì có sao?”

“Vì Devlin đã trốn thoát. Nếu muốn bắt được hắn, tốt nhất ta không nên để hắn biết cộng sự hiện thời của hắn vừa bị bắt vì tội chống lại Nhà vua.” Cô cho phép mình liếc một cái qua vai. Tristan đang khoanh tay nhìn cô trừng trừng. “Hãy đưa ngài Carmichael đi một cách lặng lẽ, anh ta sẽ nói với gia đình là anh ta có công việc đột xuất để giữ kín sự thật với họ. Chúng ta có thể xác minh thông tin anh ta có được về Devlin và tổ chức của hắn mà không để cho cả thế giới biết anh ta bị bắt giữ.”

“Thế tại sao một tên phản quốc như anh ta lại cung cấp cho ta thông tin về bọn đồng đảng?” Charlie liếc mắt qua Tristan rồi hỏi. “Meredith, kiểu gì thì sự thật cũng sẽ được phơi bày. Dù là tối nay hay tuần sau hay tháng sau. Chúng ta không thể giữ bí mật mãi.”

Meredith chạm vào khuỷu tay Charlie. “Xin ông, tôi chưa bao giờ cầu xin chuyện gì như thế này ở ông. Xin ông.”

Charlie ngạc nhiên lùi lại, rồi lại nhìn Tristan, nhưng lần này với ánh mắt đánh giá hơn, có lẽ ông đang tự hỏi kẻ tình nghi đã chuốc loại bùa mê thuốc lú nào cho điệp viên của mình.

Meredith cũng tự hỏi điều đó.

“Em mót nói với những người này?” Tristan hỏi sau lưng cô, giọng anh hàm chứa nỗi ngờ vực khủng khiếp. “Chính em đã làm chuyện này?”

Meredith quay lại. Mắt anh chiếu vào mắt cô, xuyên thấu tâm can cô và đòi hỏi sự thật. Anh đưa tay về phía cô, nhưng hai nhân viên đằng sau đã giữ chặt khuỷu tay anh không cho anh nhúc nhích. Lòng cô đau nhói, nhưng cô vẫn nói rành rọt, “Không, chính anh mới là người gây ra chuyện này!”

Tristan giật lùi lại, không giằng co với hai người kia để đến gần cô nữa.

Charlie chạm vào khuỷu tay cô. “Được rồi, có lẽ cô nói đúng. Tôi sẽ làm như cô đề nghị và giữ kín chuyện bắt giữ chừng nào có thể.” Giọng ông cứng rắn hơn. “Tôi cho rằng ngài cũng muốn giữ bí mật, đúng không ngài Carmichael?”

Trong một lúc Tristan chỉ nhìn chằm chằm Meredith, rồi anh đưa mắt đi. “Sao tôi lại muốn giữ bí mật trong khi chẳng hiểu mình bị bắt vì lý do gì?”

Meredith cau mày. Anh còn chối tội nữa. Được rồi, cô chịu nhịn đến đây thôi. Chậm chậm, cô băng qua phòng tới bức chân dung của Edmund Archer. Cô với tay lên, tìm những khớp nối nằm dọc sau khung tranh. Bằng một cú giật, cô tách nó ra và bức tranh bị đánh cắp xuất hiện.

Cô quay lại, chỉ tay vào nó. “Đây, Tristan. Nguồn gốc sự việc là đây.”

Mặt anh tái đi, và những lời phỉ nhận anh chuẩn bị sẵn đã tiêu tan. Anh hít sâu một hơi rồi lẩm bẩm, “Phải. Lẽ ra tôi nên thận trọng hơn trong vấn đề này.”

Charlie gật đầu rồi tránh sang một bên để nói chuyện với người của mình. Meredith bước tới, định đi ra cửa, để phòng Tristan bất thần bỏ chạy. Thay vào đó, anh chỉ nhìn cô. Một cách bình thản.

“Tristan,” cô nói nhỏ, không hiểu sao muốn mở miệng giải thích, cứ như cô đã sai trong khi những việc cô làm chỉ là thi hành nhiệm vụ.

Anh lắc đầu. “Chẳng có gì để nói đúng không? Cô đã quyết định cái gì đúng và cái gì không.”

Cô siết chặt hai bàn tay. “Bằng chứng sờ sờ trước mắt em.” Cô hất đầu về phía bức tranh, nhưng anh không nhìn nó. “Em biết tin vào cái gì đây?”

Anh nhún vai. “Không phải mọi thứ đều như vẻ bề ngoài.”

Cô chưa kịp trả lời thì Charlie đã trở lại. “Ta phải nhanh chóng rời khỏi đây và gây càng ít nghi ngờ càng tốt. Nếu chúng ta có thể ra khỏi nhà mà không bị hỏi han, tôi sẽ cho ngài nhắn với gia đình rằng ngài có công việc đột xuất phải đi. Như thế sẽ ngăn được họ chứ?”

Tristan đưa mắt khỏi cô. “Được. Mẹ tôi sẽ thắc mắc, nhưng bà không bỏ mặc khách khứa để đuổi theo tôi đâu, nếu đó là ý của ông. Bà dự định đi thăm em gái tôi và gia đình nó ở Bath sau buổi họp mặt này. Bà không hoàn chuyển đi đó được. Bởi em tôi mới sinh cháu.”

“Tốt.” Charlie hất đầu ra cửa. “Nếu khách của ngài xen vào, ngài sẽ nói y như thế. Là ngài bị gọi tới London có việc khẩn. Nếu ngài có bất cứ hành động nào cho thấy ngài định bỏ trốn hoặc lén truyền tin ra ngoài, tôi sẽ còng tay ngài và lôi đi. Rõ cả chưa?”

Mắt Tristan nheo lại. Giống như lúc họ làm tình, Meredith thấy vẻ hoang dã bị giam hãm trong anh bùng ra. Một người đàn ông không quen bị ra lệnh, bởi bất cứ ai.

Anh mím môi. “Tôi đâu có lựa chọn nào khác.”

“Đúng. Meredith đã hoãn cho ngài việc bị thiên hạ chỉ trích, chứ tôi sẽ không nhân nhượng vậy đâu.” Charlie chỉ ra cửa. “Khi nào tới London, chúng tôi sẽ cho ngài ở một nơi không bị chú ý quá mức.”

“Cám ơn,” Tristan gắng gượng thoát ra qua hàm răng nghiến chặt.

Anh để người ta hộ tống ra cửa. Meredith nhìn theo và ngạc nhiên khi anh quay lại găm vào cô một ánh mắt chăm chăm. Anh không còn là người đàn ông theo đuổi cô, làm tình với cô, cầu hôn cô nữa. Vẻ rắn đanh trong mắt anh nói rõ rằng mọi cảm xúc anh dành cho cô đã bị xóa tan.

“Đừng quên những gì tôi nói, Meredith. Mọi thứ không đơn giản như vẻ bề ngoài đâu.” Anh nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới. Một biểu hiện cuối cùng về sự phản bội và khinh miệt tột độ. “Cứ nhìn cô thì biết.”

“Cậu phải ăn chút gì đi.”

Meredith giật mình rời mắt khỏi khung cửa sổ đầy vệt nước mưa ở nhà Emily. Cô đang chìm trong suy nghĩ, quên hẳn sự hiện diện của Emily và Ana.

Hai bạn cô đang ngồi uống trà, nhưng đều nhìn cô với ánh mắt lo âu rõ rệt. Có lẽ những cảm xúc rối bời của cô cũng rõ rệt y như thế. Xem ra cô đã mất khả năng che giấu tâm tư. Đó có lẽ là sai lầm chí tử của một điệp viên.

“Không,” cô đáp. “Mình không đói, cảm ơn cậu.”

Emily rời bàn đi tới cửa sổ, ôm lấy cả hai vai Meredith và đẩy cô về bàn, ‘giúp’ cô ngồi xuống ghế. Ana đặt một tách trà thơm bốc khói và một cái bánh nướng trước mặt cô.

“Cậu ủ rũ như tàu lá héo từ lúc trở về London hai ngày trước,” Emily lên tiếng, ngồi xuống và khoanh tay lại. Ánh mắt sắc bén bạn cô dành cho cô chẳng khác nào dành cho kẻ tình nghi lúc điều tra.

“Đúng đấy,” Ana đồng tình. “Bọn mình lo cho cậu.”

Meredith lắc đầu. Cô không muốn nói về nguyên nhân trái tim cô đau đớn. Với họ. Với bất kỳ ai. Cô chỉ muốn quên sự việc đã xảy ra ở điền trang Carmichael. Cô đã cố, nhưng ký ức tiếp tục đeo bám cô. Cũng như lời cuối cùng Tristan ném lại khi anh bị dẫn đi.

“Đừng có ngớ ngẩn,” cô gắng gượng thoát ra một câu run run. “Mình ổn cả. Chỉ hơi xuống sức sau vụ án thôi. Các cậu biết mà. Ngót một tháng trời căng thẳng khiến cho việc trở về cuộc sống bình thường gặp khó khăn, cho đến khi có sự vụ mới. London...” Cô ngập ngừng. “Không giống vậy.”

Tuyệt nhiên không.

Ana bặm môi đẩy cặp kính gọng mảnh trên sống mũi.

“Không phải thế,” cô nàng khẳng khái. “Kể cả ở thôn quê vẫn như có cái gì đó đã tắt trong cậu. Cậu lơ đãng và rầu rĩ từ lúc được biết mình sẽ điều tra Tristan Archer. Mọi thứ càng trầm trọng hơn lúc cậu trở về. Cậu rất lặng lẽ.”

“Cậu không còn là mình nữa,” Emily gật đầu tán thành. “Cậu gần như chẳng kể gì với bọn mình về vụ vừa rồi. Và có vẻ cậu không hài lòng với cách giải quyết nó.”

Meredith cầm chiếc bánh trước mặt lên. “Có gì vui mà kể chứ.”

Cô thở dài khi nghĩ đến bản báo cáo đã đợi sẵn cô ở London khi cô xoay sở mãi mới dứt ra khỏi bữa tiệc của Hầu tước phu nhân.

“Mọi bằng chứng có thể giấu trong bức tranh đã mất trước khi chúng mình sở đến. Giờ thì không thể tìm được nó nữa. Theo mình biết, nó đã được giao cho Devlin trước khi hắn rời khỏi đền trang.”

“Phải, nhưng...” Ana mở miệng.

Meredith phẩy tay ngắt lời bạn cô. “Tại mình đa ngu ngốc và xao lãng, nên hiện chúng ta cũng không biết Devlin ở đâu. Và Tristan...”

Cô dừng lại. Không cần thiết hâm nóng lại nỗi hối tiếc trong cô. Cô đã có đủ điều đó trên chiếc giường trống trải của mình rồi.

Emily đứng dậy bước đến và đưa tay vuốt tóc cô. Meredith ngẩng đầu lên và ngạc nhiên trước cử chỉ dịu dàng ấy của bạn. Thường thì Ana mới là người an ủi, còn Emily vẫn nghiêm nghị, cứng rắn hơn.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Emily thì thầm. “Cái gì ngăn cách cậu với bọn mình vậy?”

Meredith thở dài. Gánh nặng này quá lớn. Cô rất muốn kể cho hai người bạn thân nhất của mình, những chị em tinh thần của mình.

Nụ cười của Ana dịu dàng và chân thành. “Cậu nói ra biết đâu bọn mình giúp được.”

Cô gật đầu. Không nên giấu họ khi đã làm việc với nhau. Cô hít sâu vài hơi để trấn tĩnh.

“Mình... mình...” cô ấp úng. “Mình đã yêu anh ấy.” Lần đầu tiên câu nói ấy cất lên khiến cô ứa nước mắt. Tình cảm cô đã che giấu và cự tuyệt bao lâu nay, giờ mới được bộc lộ. “Mình đã yêu một kẻ phản quốc.”

Khóe miệng Emily cong lên. Cô nàng ngược nhìn Ana. “Cậu nợ mình một bản nhạc.”

Meredith ngẩng phắt lên nhìn Emily. “Một bản? Đợi đã, các cậu cá cược trên tình cảm của mình à?” Cô giật ra khỏi đôi tay vỗ về của Emily và đứng lên, hàm hăm đi tới trước lò sưởi, khoanh tay trước ngực. “Thảo nào các cậu muốn mình tiết lộ sự thật đến thế.”

“Thôi nào,” Emily nài nỉ. “Cậu biết đó không phải lý do mà.”

“Đúng đấy, bọn mình thật sự lo cho cậu!” Ana vừa nói vừa bước vội đến chỗ Meredith và vòng tay qua người cô. “Bọn mình đoán cậu đã có những tình cảm sâu sắc với anh ta, dựa vào giọng điệu trong những bức thư cậu gửi về từ nông thôn. Nhưng chúng mình đâu có vui trước nỗi đau của cậu, cậu biết mà!”

Meredith nhìn Ana, và cô không giữ vẻ cau có được lâu, nhất là khi bạn cô đang nhìn cô với vẻ lo lắng chân thật như thế. “Mình biết.”

“Giờ thì kể hết cho bọn mình đi,” Emily thở phào nói.

Meredith đưa tay dụi mắt. Cô biết giải thích thế nào về cái điều chỉnh cô còn không hiểu?

“Mình không biết làm sao mọi chuyện lại ra như thế,” cô bắt đầu. “Mình có tình cảm với Tristan từ khi còn bé. Tình cảm ấy sâu sắc hơn tình bạn đơn thuần của anh ấy đối với mình. Nhưng mình chưa bao giờ nghĩ nó sẽ quay lại. Nhất là với sự dằn dặt của mình, với ý thức về những việc anh ấy có thể đã làm.”

“Nhưng nó đã quay lại,” Ana đỡ lời với tiếng thở dài khẽ khàng.

“Phải,” cô thừa nhận. “Nó quay lại gần như ngay tức thì, giữa bọn mình có một sức hút mãnh liệt. Nó vượt xa cả khao khát. Mình... mình vẫn thích Tristan. Mình thích nói chuyện với anh ấy, mình đã chia sẻ nhiều điều với anh ấy, những điều mình chưa nói với một ai.”

“Kể cả bọn mình?” Emily hỏi, nhướn cả hai bên lông mày.

“Tùy cậu tin hay không, mình vẫn giữ lại vài bí mật, Emily.” Meredith lắc đầu. “Mình đã nhận ra những cảm xúc đang vượt ngoài tầm kiểm soát, đặc biệt là khi ngày càng có nhiều bằng chứng vạch tội anh ấy. Nhưng mình vẫn đùa với lửa, vẫn đến với anh ấy dù cuộc điều tra không yêu cầu điều đó. Bọn mình... bọn mình đã ngủ với nhau. Anh ấy còn cười với mình nữa.”

Cả Ana và Emily đều há hốc miệng kinh ngạc. Meredith gật đầu. “Mình biết. Và mình muốn nói lời đồng ý. Mình muốn quên đi tất cả và đón nhận cuộc sống anh ấy đề nghị, ngay cả khi nó là sai trái.”

Cô cau mày. Cô không thể nói với hai bạn rằng cô đã suýt đốt bức thư Ana gửi trước khi đọc nó. Cô đã gần như tung hô nhiệm vụ và đầu hàng nỗi khao khát trong tim mình.

“Vậy giờ cậu cảm thấy thế nào?” Emily nhẹ nhàng hỏi. “Khi cậu đã biết chắc anh ta là người đánh cắp bức tranh? Rằng thông tin chúng ta tìm kiếm đã bị đưa đi, có thể bởi anh ta, và bị che giấu... hoặc tệ hơn, chuyển cho Devlin và tổ chức của hắn?”

Meredith đi tới cửa sổ nhìn ra ngoài, ngẫm nghĩ câu hỏi của Emily. Một câu hỏi cô đã tránh né. Cô không muốn đối mặt với sự thật.

“Trước khi Charlie và người của ông ấy đưa Tristan đi, anh ấy đã nói với mình một câu. Anh ấy bảo vụ việc này không giống như bề ngoài. Và mình tin anh ấy. Hoặc... hoặc là mình muốn tin anh ấy.” Cô ôm mặt. “Mình không biết nữa! Mình không còn tin tưởng chính bản thân mình!”

“Vì sao?” Emily gặng.

Meredith áp lòng bàn tay vào lớp kính cửa lạnh lẽo. “Vì mọi chứng cứ đều nhằm vào anh ấy, nhưng trái tim và tình cảm của mình lại nói khác. Anh ấy có vẻ không giống loại người bán rẻ sinh mạng người khác lấy vài đồng bạc. Mình đã đấu tranh với điều đó trong toàn bộ thời gian ở đền trang Carmichael. Từ lúc mình trở về London cũng vậy.”

“Có lẽ cậu nên đi gặp anh ta.” Ana gợi ý.

“Gặp anh ấy ư?” Tim Meredith như thót lên tận cuống họng. Đã bao nhiêu lần cô tính làm thế, nhưng cô cố cưỡng lại vì biết nó sẽ đau đớn ra sao.

“Không phải ý tôi.” Emily gõ ngón tay trở lên cầm ra vẻ suy ngẫm.

Mắt Meredith mở tròn. “Cậu cũng nghĩ thế?”

Ana gật đầu. “Nếu gặp anh ta, cậu có thể chất lọc được bằng chứng từ trái tim cậu. Và biết liệu tình cảm của cậu có còn dính líu hay không.”

Emily gật nhận xét đó đi. “Quan trọng hơn, cậu có thể làm điều mà Charlie và người của ông ấy chưa thực hiện được từ lúc họ tới London. Thuyết phục Carmichael nói ra nơi anh ta giấu bằng chứng hiện thời.”

Meredith nhắm mắt. Gặp mặt Tristan là một viễn cảnh đáng sợ, dù cô biết bạn mình nói đều có lý. Cô cần gặp anh để gạt bỏ thứ tình yêu đã hành hạ cô, để đối diện với tất cả chuyện này.

Và cô muốn biết nơi cất giấu chứng cứ. Không có nó, xem như cô đã khổ công vô ích.

“Họ giam anh ấy ở đâu?” Cô lặng lẽ hỏi.

Ana mỉm cười. “Nhà Charlie, trong một buồng giam nhỏ. Charlie cho rằng ở đó sẽ tránh được nghi ngờ lâu nhất có thể.”

Meredith thở ra. “Chiều nay mình sẽ đi.”

“Cậu có muốn một trong hai đứa mình đi cùng không?” Emily hỏi, mày nhíu lại lo lắng.

“Không,” Meredith trả lời. “Mình đã bắt đầu chuyện này một mình. Thì phải một mình kết thúc nó.”

18. Chương 18

“Ngài Carmichael, sự hợp tác của ngài trong chuyện này sẽ giúp ngài rất nhiều. Nó có thể thay đổi từ án tử hình sang lưu đầy hoặc ngược lại.”

Tristan nhìn Charlie Isley với sắc mặt kín bưng cẩn trọng. Anh không ghét người đàn ông này như đã tưởng khi ông ta xông vào nhà anh tuần trước và cướp đi cơ hội báo thù của anh. Từ lúc đến căn nhà của Isley ở London, anh phát hiện ông ta là một viên cai ngục tử tế và lịch thiệp.

Nhưng anh không thể cho Isley cái ông ta muốn. Tristan muốn thực thi công lý cá nhân, thứ mà chính phủ không thể cho anh với một phiên tòa chống vánh.

“Với tôi sự khác biệt ấy chẳng đáng là bao,” Tristan nói, nhìn vào mắt cai tù của mình. “Tôi sẽ chết theo mọi nghĩa của từ này một khi việc tôi bị bắt giữ được công bố rộng rãi. Và tôi cũng sẽ hại chết gia đình mình nữa.”

Anh rung động trước sự thật trong lời tuyên bố bi kịch ấy. Một khi từ ‘phản quốc’ gắn liền với tên anh, tài sản của anh sẽ mất, còn gia đình anh thì tan tác. Những dinh thự theo thứ tự thừa kế chắc chắn sẽ được chuyển giao cho người em họ gần nhất, và mẹ anh sẽ bị ném ra đường. Các em gái anh sẽ đón bà về nhà họ, nhưng bà sẽ không bao giờ được giới quý tộc chấp nhận nữa.

Tệ hơn, sẽ không một ai hiểu lý do của những việc anh làm. Xã hội bao giờ cũng háo hức tin vào điều tồi tệ nhất. Tóm được tin đồn độc địa đến thế về một người như anh, trong khi anh đã rất cẩn thận để tránh mọi tai tiếng dù là nhỏ nhất, sẽ là một món ăn tinh thần đình đám. Thiên hạ hẳn sẽ bàn tán về cú ngã nhào từ đỉnh cao của anh trong suốt mấy năm trời.

Tim anh đập mạnh.

Mắt Isley nheo lại. “Meredith đã yêu cầu tôi bảo vệ ngài. Ngài có nhận ra đó là một món quà quý giá nhường nào không? Vậy mà ngài đã quẳng nó trở lại chúng tôi, từ chối cung cấp mọi thông tin về chỗ giấu bằng chứng hoặc thậm chí tiết lộ nó là gì... Tôi không hiểu nổi.”

Tristan ngồi xuống cái giường nhỏ trong góc phòng và dồn tâm trí vào những tấm ván sàn lồi lõm. Meredith. Anh đã cô không nghĩ đến cô từ lúc rời khỏi đền trang. Khi những ý nghĩ chuyển hướng sang cô, thì nổi tức giận, cảm giác bị phản bội và nỗi đau tột cùng lại cháy lên trong ngực anh đến không chịu nổi.

Cô đã lừa dối anh. Lợi dụng anh và những tình cảm anh dành cho cô, hết thấy nhằm mục đích bắt anh quỳ gối, như hiện giờ. Giữa họ không có gì là thật. Những nụ hôn của cô, những cảm xúc trong mắt cô, chúng hoàn toàn là những vũ khí trong kho vũ khí của cô.

Sự giận dữ trong Tristan lại sục sôi, nhưng anh dìm nó xuống. Bộc lộ những cảm xúc dữ dội ấy chỉ sớm đưa anh vào nhà tù Newgate hơn mà thôi. Và nỗi điên lên chẳng thay đổi được gì.

“Tôi không yêu cầu Meredith bảo vệ tôi, cả ông nữa, ông Isley,” anh cau mày nói khi nằm ngửa ra nhìn lên trần nhà. “Và tôi đã nói hết với ông những gì muốn nói. Cái ông tin không phải là sự thật. Tôi đã cố giải thích với ông về em trai tôi...”

Isley đảo mắt. “Làm ơn đừng lãng phí thời gian của tôi bằng câu chuyện về cuộc trả thù của ngài nữa. Chúng cứ không nói vậy. Tốt hơn ngài hãy tỏ ra thành thật thay vì đưa ra những giải thích phức tạp cho hành vi của ngài.”

Tristan siết chặt nắm đấm. Isley là một người khô khan. Rõ ràng ông ta không hiểu một lòng căm thù mãnh liệt đến thiêu đốt tâm can là như thế nào. “Tôi chẳng thấy lý do gì để đi xa hơn nếu ông không định nghe sự thật.”

Isley tuôn ra một tràng chữ thề và sầm sầm đi ra cửa. Đến nơi, ông ta chần chừ đứng lại. “Nếu ngài không tự giúp bản thân mình, tôi không có lựa chọn nào ngoài chuyển ngài từ chỗ ăn ở tiện nghi này đến một nhà tù thực sự. Khi đó sẽ không cách nào chặn được tin tức lan truyền ra ngoài. Ngài hiểu điều đó chứ?”

Tristan nhắm mắt, khóa chặt nỗi đau. “Tôi hoàn toàn hiểu.”

Cánh cửa đóng sầm và anh nghe thấy tiếng khóa quay trong ổ.

Thở dài một tiếng, anh nhìn quanh. Căn phòng này giống như phòng ngủ khiêm tốn của một quý ông – nó nằm trong tầng hầm nhà Isley. Không có cửa sổ để trốn ra và cửa chính thì khóa từ bên ngoài. Chỉ ít... nó cũng đầy đủ tiện nghi, tiện nghi hơn nhà tù Newgate trong trí tưởng tượng của anh. Chẳng mấy chốc anh sẽ có dịp so sánh thôi.

Gia đình anh sẽ nghĩ gì khi họ hay tin?

Những tiếng nói văng đến từ hành lang hẹp và tối bên ngoài. Anh nhận ra giọng những người canh gác, họ đối xử với anh cũng với thái độ tôn trọng như Isley, một ưu đã khác mà anh cho là mình sẽ mất khi bị chuyển đến một nhà lao đích thực. Rồi anh nghe thấy một giọng khác. Giọng phụ nữ.

Meredith.

Isley có thể khô khan, nhưng ông ta khá thông minh. Đương nhiên ông ta sẽ phái Meredith tới. Ông ta đã đánh hơi được sự yếu đuối của Tristan – điểm yếu giờ đây anh buộc phải khuất phục cùng với cơn giận dữ. Nhưng dường như việc nguy trang cơn thịnh nộ sẽ khó khăn gấp bội khi người phụ nữ phản bội anh đang đứng cách anh chỉ vài bước thế này.

Toàn thân anh cứng lại trước tiếng nói rì rầm của cô. Không nghe rõ lời, nhưng anh có thể nhận ra chất giọng du dương đó ở bất cứ đâu. Phải vận hết sức mạnh ý chí anh mới ngồi yên được trên chiếc giường hẹp.

Cửa mở và bước chân cô ngập ngừng dừng lại khi cô thấy anh. Tuy nhiên, anh vẫn không quay đầu lại. Từ khóe mắt anh quan sát cô một hồi lâu và ghen thờ. Lạy Chúa, cô thật xinh đẹp. Anh hy vọng mình có thể quên được điều đó, nhưng nó giáng thẳng vào mặt anh khi cô vén một lọn tóc rủ xuống má ra sau vành tai.

Cô nhìn quanh căn phòng nhỏ xíu, rồi thì thầm vài câu với mấy người gác cửa. Anh ngạc nhiên thấy họ lùi ra, đóng cửa lại và để hai người một mình.

“Chào anh, Tristan.”

Cơ thể anh tự động phản ứng trước giọng nói của cô. Máu trào dâng nóng bỏng ở mọi chỗ cô từng chạm vào anh. Anh choáng váng bởi phản ứng ấy. Đó là thứ ham muốn đã tràn ngập trong anh. Chuyện quái gì xảy ra với anh vậy?

Anh cương quyết dẹp khao khát ấy đi. Người phụ nữ này đã lừa gạt anh. Anh không được để những ham muốn nguyên thủy hơn hay những cảm xúc sâu sắc hơn khống chế thái độ của anh với cô ta. Đó là cái bẫy hết sức nguy hiểm.

Một cách khó khăn, anh giữ im lặng khi cô tiến xa hơn vào phòng. Cô nhìn những quyển sách chất chồng trên chiếc tủ nhỏ, rồi đi về phía anh.

Anh quay đầu ngheh đón cô, cho cô biết là mình đang nhìn. Cô khựng lại trước ánh mắt dữ tợn của anh.

“Anh... nom anh có vẻ mệt mỏi,” cô nói khẽ. “Anh có ăn uống được không?”

Môi anh mím lại. “Cô quan tâm à?”

Tristan kìm một tiếng chữ thề vì đã trả lời cô, lại còn với một sự nhiệt tình mà hẳn cô sẽ thấy câu trả lời của cô rất quan trọng.

“Tất nhiên là em quan tâm.” Mắt cô ánh lên nét đau đớn, nhưng nó có thật không? Hay chỉ là trò lừa gạt khác?

“Thế sao?” anh nói nhẹ nhàng trước khi ngồi dậy rồi quay sang. Bằng một cử chỉ chớp nhoáng, anh đứng lên và sải bước về phía cô. Ngạc nhiên thay, cô không thối lui khỏi khí thế bức người của anh, mà chỉ đứng nhìn anh. Đề phòng, nhưng không sợ hãi.

Tristan dừng lại giữa chừng. Không, anh sẽ không cho cô được hả hê nhìn anh mất kiểm soát một lần nữa. Anh sẽ tự chủ và lạnh nhạt giống như cô. Giờ cô chỉ là một kẻ thù. Bất kể máu huyết trong anh có gào thét hướng về cô ra sao.

Anh khoanh tay lại. “Nói tôi hay, cô rời khỏi đền trang bằng cách nào?”

Cô lúng túng trước sự thẳng thừng của anh. “Tất cả đều trót lọt.”

Khịt mũi ghê tởm, anh quay đi. “Vậy là không một ai ngạc nhiên trước sự ra đi đột xuất của tôi?”

Cô ngáp ngừng. “Hầu hết khách khứa thấy hụt hẫng, nhưng không ai nghi ngờ.”

“Kể cả Philip?” anh lớn giọng. Bất chấp lá thư giải thích của anh, anh biết bạn anh sẽ không tin anh đột nhiên biến mất vì lý do công việc. Một công việc mà trợ lý của anh không hay biết tí gì.

Mặt cô tái nhợt, nhưng cô không đáp. Tim anh chùng xuống trong sự im lặng nặng nề giữa họ. “Meredith?”

Cô thở dài. “Philip lấy làm thắc mắc về sự ra đi của anh. Anh ấy không tin lá thư của anh và bắt đầu đặt câu hỏi. Để giữ kín cho anh và có cơ hội bắt Devlin, chúng em... chúng em đã giam anh ấy lại.”

Tristan loạng choạng lùi lại khi nổi hốt hoảng lan khắp lồng ngực. “Cô đã bắt cậu ta?”

Cô lặng lẽ gật đầu.

“Nhưng cậu ta có làm gì đâu!” Anh kêu lên.

Meredith cắn môi. “Philip biết về những hành động của anh. Anh ấy đã giúp đỡ anh. Charles và những nhân viên khác cho rằng anh ấy có thể cung cấp những thông tin mà anh không chịu tiết lộ.”

Tristan đưa tay vuốt mặt. Con buồn nôn có nguy cơ nhấn chìm anh trước ý nghĩ bạn mình phải vào tù vì tội của mình. “Thế cậu ta có làm thế không?”

Cô cau mày. “Không.”

“Ngu ngốc!” Anh mắng. Philip thà hy sinh bản thân chứ chẳng đời nào phản bội anh. Cách nào đó anh phải giúp bạn mình.

Nhưng trước tiên...

“Cho tôi biết mẹ tôi thế nào? Cô cũng bắt luôn cả bà à?”

Cô tái mặt. “Tất nhiên là không! Bà hoàn toàn yên ổn. Bà hoang mang trước sự ra đi bất ngờ của anh, nhưng bà nghĩ là vì em đã từ chối lời cầu hôn của anh lần thứ hai. Em để cho bà tin như thế.” Sắc mặt cô thay đổi, như thể đang nhớ đến chuyện gì đó đau lòng. “Sau đó bà đã lên đường đi Bath và mong anh đi theo khi nào công việc của anh hoàn tất. Bà còn mời em đi cùng bà nửa tháng.”

Anh quắc mắt và cơn giận lại sôi lên. “Bà có biết đâu mình đã mời rắn độc vào chuồng gà!” Hai bàn tay anh hết nắm vào lại duỗi ra bên hông. “Cô hẳn là đã cam đoan với bà, xoa dịu bà phải không? Làm cho bà tin rằng cô quan tâm hết mực đến bà? Bà sẽ suy sụp ra sao khi phát hiện ra chân tướng cô chứ?”

Meredith co rúm người như thể anh vừa đánh cô, nhưng rồi cô nhanh chóng lấy lại vẻ điềm tĩnh. “Em thực lòng quan tâm đến bà, Tristan. Đó không phải nói dối.”

Anh bật ra tiếng cười ngờ vực. “Cô quan tâm đến tôi, cô quan tâm đến mẹ tôi. Nực cười thay vì cô có thể khẳng định những tình cảm sâu sắc đến thế với chúng tôi, với toàn thể gia đình tôi.”

Giờ đến lượt cô cau mày. Ánh tức giận lóe lên trong mắt cô, và nó nhắc anh nhớ trông cô ra sao khi cô đạt đến đỉnh cao khoái cảm. Anh gạt ý nghĩ phản trắc ấy qua một bên. Nó kết thúc rồi.

“Nếu có ai hủy hoại gia đình anh, thì đó chính là anh, Tristan,” cô lớn tiếng. “Những hành vi của anh là lý do anh phải ở đây, không phải do em.”

Tristan sững người. Câu nói đó chứa phần nào sự thật. Rất nhiều sự thật. Và anh đã chuẩn bị cho cái ngày này từ rất lâu rồi. Anh luôn biết mình sẽ bị tống vào ngục tối.

Nhưng điều anh không lường trước được là người anh yêu – hoặc nghĩ là anh yêu – lại là người tống anh vào tù. Rằng cô ta sẽ làm mọi chuyện trong quyền hạn của mình để khiến anh quỳ gối và quỳ lụy.

Sự thiếu trung thực của cô cắt sâu vào anh, và những lời dối trá của cô làm anh phát điên. Trong đầu cô đã kết tội anh từ lâu. Những bằng chứng mới là quan trọng, chứ không phải thời gian họ từng chia sẻ. Nó có đáng để anh biện hộ cho chính mình?

Nếu không phải vì mình, thì cũng vì gia đình. Nên anh hít sâu một hơi và nhìn thẳng vào mắt cô. “Hãy nói với tôi sự thật.” Anh đưa mắt đi và bước tới lò sưởi thấp gần giường. Những thanh củi lò đã được bỏ đi để phòng anh dùng chúng làm vũ khí, nên anh không thể khơi than lên. “Rõ ràng cô là một phần trong chuyện này. Cho tôi biết bằng cách nào. Và tại sao?”

Hơi thở Meredith nghẹn lại và anh ngoái nhìn cô qua vai. Cô nhìn anh một hồi, im lặng, như cân nhắc điều anh hỏi.

Cuối cùng cô ngồi xuống một trong những chiếc ghế gỗ cứng đơ được cấp cho anh.

“Em nợ anh một lời giải thích, đúng vậy,” cô thừa nhận. Giọng cô mềm đi, nhưng không yếu ớt. “Sau khi chồng em mất, cuộc sống của em khá tẻ nhạt và buồn chán. Em không muốn đi bước nữa...”

Anh cau mày nhớ lại sự từ chối của cô trước lời cầu hôn của anh. Dĩ nhiên giờ anh hoàn toàn hiểu lý do của cô.

“Mà một phụ nữ ở hoàn cảnh như em chẳng có mấy việc có thể làm để lấp thời gian,” cô nói tiếp. “Em đang nghiên cứu một công việc từ thiện thì Charlie tìm gặp em.”

“Ông Isley?” Tristan hỏi.

Cô gật đầu. “Vâng. Ông ấy bảo có một mệnh phụ đang thành lập một nhóm giúp đỡ những trường hợp góa phụ và trẻ mồ côi không thể tự bảo vệ mình. Bà ấy muốn giấu tên, nhưng nghĩ em sẽ là một nhân tố bổ sung tích cực. Em đã nhận lời.” Gương mặt cô trầm xuống. “Khi bước chân vào, em mới nhận ra lời đề nghị của Charlie không đơn giản có vậy. Ông ấy tiết lộ người đàn bà bí ẩn này không chỉ tập hợp một nhóm phụ nữ làm từ thiện, mà còn là một nhóm điệp viên.”

Cơn tức giận và thất vọng của Tristan tạm thời đi bởi nỗi kinh ngạc. Những điệp viên nữ. Càng nghĩ anh càng nhận rõ những ích lợi mà một tổ chức như thế đem lại.

“Phụ nữ có những đặc quyền trong xã hội mà đàn ông không có,” anh lập luận, với chính mình hơn là với cô. “Họ được nghe những tin đồn và những bí mật mà người ta có thể giữ kín trước một người đàn ông quyền lực. Và dĩ nhiên, không ai ngờ được một quý cô lại có thể làm chuyện gì quá liều lĩnh.”

Meredith gật đầu và trong thoáng chốc có vẻ vui mừng vì anh đã hiểu tổ chức của cô. Rồi cô sực tỉnh và tắt nụ cười.

“Phải. Ban đầu em cũng khá đắn đo. Cuộc sống của một điệp viên rất nguy hiểm và không thể lường trước. Nhưng trong quá trình huấn luyện, em trở nên háo hức trước viễn cảnh được giúp đất nước mình, được làm chuyện gì đó lý kỳ và ý nghĩa.”

Trong lúc nói mắt cô sáng ngời lên như ngọc bích. Cơ thể của Tristan lập tức phản ứng, nó ảm dần lên dù anh bắt mình không được rung động trước nhan sắc hay sự hào hứng của cô – những thứ đã lôi anh tới căn buồng giam này.

“Chưa đầy một tháng trước, Charles đến gặp em với một vụ án mới.” Sự sôi nổi của cô giảm xuống. “Ông ấy nói với em về vụ trộm ở nhà trưng bày Genevieve, về khả năng có những bí mật giấu trong bức tranh có thể đã rơi vào tay kẻ xấu.” Cô hít sâu, như thể câu nói tiếp theo làm cô đau đớn. “Và rồi ông ấy bảo em anh là tình nghi chính trong cuộc điều tra. Em được lệnh theo dõi anh để xác minh anh có tội hay không, và làm hết sức để lấy lại bức tranh trước khi thứ nằm bên trong lọt vào tay chúng.”

Tristan nao núng trước cách nói điềm tĩnh và thẳng thắn cô dùng để giải thích vai trò của mình. Cứ như nó rất dễ dàng, như một phần cuộc sống thường nhật của cô. Anh ghét nó.

“Chà, vậy ra mọi chuyện tử tế hơn điều Philip đã tin,” anh chế nhạo. “Cô được phái đi ám hại tôi, nhưng cô không cùng hội với Devlin.”

Meredith co người lại.

Anh lấy lại bình tĩnh rồi tiếp tục, “Câu hỏi duy nhất của tôi là, tại sao cô được chọn cho việc này chứ không phải những điệp viên khác, dù là nam hoặc nữ?”

Cô nuốt xuống. “Vì mối quan hệ trước đây của chúng ta.”

“Vì chúng ta quen nhau từ nhỏ?” anh hỏi, giọng không giấu được vẻ chua chát. “Vì tôi đã từng cứu cô?”

Cô không nao núng nữa. Sắc mặt cô thay đổi, nhưng không phải buồn bã hay ân hận, mà là sự tức giận long lên trong mắt.

“Vâng, Tristan, chính vì thế đấy.” Giọng cô cũng gay gắt chẳng kém. “Anh có giận vì em đã dùng mối quen biết cũ để đào sâu cuộc điều tra không?”

“Có, mẹ kiếp!” anh nói, rốt cuộc cảm xúc cũng bùng ra khi anh đâm mạnh vào thành lò sưởi hẹp. Anh muốn bỏ căn phòng này ra làm hai. Muốn cho cô thấy anh giận dữ ra sao với cô, với tình thế này, với chính anh.

Cô siết chặt hai nắm tay và đứng phắt lên. “Em cũng thế! Em giận anh vì đã gây ra chuỗi vụ việc này. Em ghét anh vì đã đẩy em vào tình cảnh này. Anh đã lật ngược mọi bản chất con người anh, mọi thứ em từng tin tưởng. Vì cái gì cơ chứ?”

Tristan không nhận ra mình đang bước về phía Meredith. Anh không còn kiềm chế được nữa. Khoảnh khắc anh túm lấy hai cánh tay cô, kéo cô vào ngực mình, là lúc cơn giận của anh phai nhạt. Bất chấp tất cả, hơi ấm của cô vẫn như xưa. Và phản ứng của anh cũng thế. Cô đã dùng thân thể mình để hãm hại anh, nhưng anh vẫn khao khát được hôn cô cho đến khi cô nài xin thêm nữa.

“Không phải đâu!” anh khẳng định và buông cô ra. Chạm vào cô thật đáng sợ. Nó thiêu đốt anh, khiến anh tràn đầy ham muốn những điều anh biết từ giờ không thể có lại. “Không phải đâu.”

Cô lùi lại, mặt tái xanh. Cô xoa hai bắp tay mình trong một cơn rùng mình khó nhận thấy.

“Không ư?” cô hỏi, giọng run lên. “Vậy làm thế nào mà bức tranh ẩn cấp lại treo trong nhà anh? Anh giải thích đi?”

Tristan hít một hơi, nhìn cô chăm chú. Anh đã cố nói sự thật với Isley và ông ta không tin anh. Nhưng Meredith đã lên giường với anh. Cô thừa nhận một phần lý do cô được giao làm vụ của anh là do cô quen biết anh. Có lẽ, chỉ có lẽ thôi, anh có thể thuyết phục được cô.

Nhưng thế có nghĩa anh phải mở lòng với cô, cho cô biết phần nào tâm tư anh. Anh cảnh giác việc chia sẻ điều đó với một phụ nữ đã từng dối trá. Làm sao anh biết cô sẽ không dùng lời thú nhận của anh để quật lại anh?

Không. Anh phải đặt niềm tin lần này. Một lần cuối cùng. Hiện giờ anh chẳng còn gì để mất.

Nhắm mắt lại, anh buông một hơi thở dài để trấn áp trái tim đột nhiên đập dữ dội.

“Tất cả bắt nguồn từ cái chết của em trai tôi.”

19. Chương 19

Tristan hít một hơi nữa. Anh không nghĩ thú nhận sự thật lại khó khăn như vậy. Meredith biết anh đủ rõ nên anh không cách nào che giấu được các thông tin. Với cô, một là có hai là không.

“Chắc là cô biết tôi không muốn Edmund nhập ngũ và sang lục địa chiến đấu.” Tristan bắt giác nghĩ về trận tranh cãi với em trai anh. Edmund không muốn sống đời nhàn rỗi. Tristan thì không muốn mất nó. Tiếng cãi cọ của hai anh em ầm ĩ khắp nhà.

Cô gật đầu. “Anh muốn bảo vệ cậu ấy.”

“Phải. Không hiểu sao tôi quên mất là nó đã trưởng thành, có thể tự quyết định cho mình. Chúng tôi đã cãi nhau một trận kịch liệt và suýt choảng nhau trước khi nó đi. Tôi luôn ân hận vì chúng tôi đã để mọi chuyện như thế.”

Anh ổn định lại cảm xúc trước khi tiếp tục, và Meredith chờ đợi. Cô đang nhìn anh với ánh mắt đánh giá. Không có biểu hiện nào trên gương mặt cô cho thấy những gì anh nói đã tác động đến cô.

“Khi chúng tôi nhận được tin Edmund đã chết, thế giới của tôi sụp đổ.” Những hồi ức dội về khiến anh chùn lại. “Tôi muốn xa lánh tất cả mọi người. Tôi muốn chìm trong quên lãng, nhưng tôi còn những trách nhiệm đã đặt lên vai từ khi cha qua đời. Mẹ tôi thì ốm liệt giường. Các em gái tôi đau khổ. Tôi phải chăm lo cho họ. Thay vì đau buồn, tôi trở nên giận dữ.” Anh nhìn những ngọn lửa reo lách tách trong lò sưởi. “Cơn giận ấy tôi có thể khống chế. Tôi có thể điều khiển.”

Cô gật đầu như thấu hiểu. Nghĩ đến tuổi thơ của cô, anh tin là cô hiểu được. Cô cũng bất lực không xoay chuyển được số phận của mình. Điều đó hẳn đã góp phần trong quyết định bước vào một cuộc sống nguy hiểm phục vụ cho Nhà vua của cô.

Ký ức lại tràn về. Những hình ảnh và cảm xúc vốn đã bị anh gạt đi quá lâu, giờ vậy bủa và có nguy cơ nhấn chìm anh.

“Tôi đã yêu cầu được biết thông tin về cái chết của em tôi,” anh nói tiếp, siết chặt hai tay. “Tôi đã nhờ cậy, viết thư cho mọi cơ quan tôi có thể nghĩ ra, thậm chí còn đến văn phòng Bộ Chiến tranh và đợi hai giờ đồng hồ để hỏi chuyện bất cứ ai đồng ý tiếp tôi. Không người nào cho tôi biết điều gì khác ngoài chuyện trung đoàn của Edmund đã bị tập kích, bị tấn công. Nhưng có cái gì đó trong giọng nói và ánh mắt bọn họ nhìn tôi. Tôi biết câu chuyện không chỉ có thế.”

Meredith nở nụ cười buồn bã. “Và tất nhiên, anh không thể cho qua.”

“Đúng, đến khi nào tôi tìm ra sự thật. Chỉ cần hiểu rõ nguyên nhân em tôi bị cướp đi khỏi chúng tôi, là tôi toại nguyện rồi.” Anh gập ngón tay lại. “Cuối cùng, một đồng đội cấp trên của nó đồng ý gặp tôi. Anh ta thừa nhận cuộc tấn công đã được dàn xếp từ trước. Quân Pháp lĩnh nhiệm vụ không thể biết được vị trí trung đoàn của họ nếu không có thông tin mật. Chắc chắn có kẻ đã phản bội.”

Anh gằn giọng ở từ cuối cùng. Cái từ anh ghét hơn hết thấy. Cái từ giờ đây gắn liền với tên anh. Hoặc sẽ gắn với tên anh nếu anh không thuyết phục được Meredith giúp anh. Tin anh.

Cô lùi lại nhưng không có vẻ ngạc nhiên. Tất nhiên là cô đã biết. Thông tin anh tìm kiếm bao tháng ròng có thể dễ dàng đến tay cô khi cô bắt đầu điều tra. Nó là một phần bằng chứng chết tiệt cô đã thu thập để chống lại anh mà. Có lẽ nó đã dẫn cô đến chỗ tin rằng anh đã hóa điên, rắp tâm trả thù chính phủ vì tội không bảo vệ được em trai anh.

Rất cuộc, đó là cách anh đã thuyết phục Devlin tin và chấp nhận anh.

Cô nghiêng đầu. “Và?”

Tristan nhận ra cơn suy tưởng của mình đã kéo dài quá lâu. “Tôi đã nổi khùng, đã phát điên. Tôi muốn tìm ra kẻ chịu trách nhiệm trong cái chết của em tôi và moi tìm hắn ra bằng bàn tay trần. Thay vào đó, tôi hướng cơn thịnh nộ của mình vào việc lần ra những kẻ đáng nghi nhất. Hết lần này đến lần khác những hướng điều tra của tôi đều dẫn tới Augustine Devlin. Tôi đã định bụng cứ thế giết hắn đi, nhưng rồi phát hiện Devlin không phải kẻ cầm đầu tổ chức của hắn, mà chỉ là một đầu mối dẫn tới tên đầu sỏ. Và đó mới là kẻ tôi muốn.”

“Muốn cho việc gì?” cô thì thầm, mắt mở to.

Anh phớt lờ câu hỏi của cô. “Tôi bèn kết thân với Devlin, cấp vốn cho vài dự án hợp pháp của hắn, giới thiệu hắn với những nhân vật có máu mặt. Tôi chiếm được lòng tin của hắn, rồi lần la hỏi dò về tổ chức của hắn. Tất nhiên ban đầu hắn rất cảnh giác, nhưng dần dần hắn để tôi tiến vào sâu hơn. Hắn tiết lộ cho tôi vài bí mật, và đặt ra cho tôi vài... thử thách, hắn gọi chúng như thế.”

Gương mặt cô biến sắc vì kinh hoàng – hẳn là cô đang nghĩ đến những tội ác hung tàn Devlin và đồng bọn đã tiến hành.

“Tôi ngầm phá hoại các kế hoạch của hắn bất cứ khi nào có thể. Và tôi có thông tin về những âm mưu hắn kéo tôi vào.”

Cô mở miệng định nói, nhưng anh đã giơ tay ngăn lại. Anh chưa sẵn sàng cho những câu hỏi, cho những nghi vấn về việc anh tẩu tán bằng chứng. Cho đến khi cô nghe hết câu chuyện.

“Cứ thế mất gần một năm. Dần dần, hắn cho tôi tiến vào mỗi lúc một sâu hơn, nhưng vẫn không chịu tiết lộ kẻ cầm đầu tổ chức. Tuy nhiên khi đề cập tới việc lấy trộm bức tranh ở nhà trưng bày Genevieve, hắn bảo tôi đây sẽ là thử thách cuối cùng. Nếu tôi hoàn thành nhiệm vụ đó, tôi sẽ nhận được vé qua cửa.”

Mắt Meredith mở lớn và cô không kiềm chế được cảm xúc trên mặt nữa. Ngạc nhiên, thông cảm, nhưng trên tất cả là hy vọng. Cô muốn tin anh. Cô muốn anh vô tội, rằng anh làm những việc đó không phải vì chủ đích mà để ngăn chặn một tên phản bội. Cơn giận sôi sục trong anh nhờ đó mà lắng xuống đôi chút.

“Đó là lý do tôi có bức tranh, Meredith.” Anh vừa nói vừa bước lại gần cô.

“Vậy là anh muốn em tin anh làm tất cả những chuyện này chỉ để gặp được kẻ đứng đầu tổ chức của Devlin?” Cô hỏi.

Tristan lặng lẽ gật đầu.

Hai tay Meredith nắm chặt lại bên sườn, rõ ràng nội tâm cô đang đấu tranh gay gắt. “Vậy anh sẽ làm gì khi gặp hắn?”

Tristan thẳng người lên. Anh đã kể cho cô gần hết sự thật. Nếu muốn thoát khỏi nhà tù này, anh phải nói trắng ra với cô.

“Tôi sẽ giết hắn.”

Meredith há hốc miệng trước chất giọng lạnh lùng của Tristan, cô chùn lại trước lời khẳng định chắc chắn, thậm chí thần nhiên của anh về chuyện lấy đi một mạng người.

Lời anh nói làm cô giật mình. Nếu anh nói thật, nghĩa là anh không phải kẻ trở cờ, mà thực tế anh đang hành động với cùng một mục đích như tổ chức của cô. Tiết diệt băng nhóm Devlin, ngăn chặn âm mưu phá hoại đe dọa đến quân đội nước Anh, các nguồn viện trợ, thậm chí cả những vị lãnh đạo của nó.

Nhưng thế cũng có nghĩa động lực điều khiển cuộc sống của Tristan là sự trả thù. Anh đang mưu tính, một cách nhẫn nại, và sẵn sàng lấy bạo lực đáp trả bạo lực theo cách cũ. Anh đã dành một năm trời để lên kế hoạch tiêu diệt một người.

“Cô tin tôi không?” Mắt anh ánh lên mãnh liệt, trở nên sâu thẳm và xanh ngắt như hút cô vào.

Cô thở mạnh, trái tim bị giằng xé, không biết trả lời ra sao. “Em... em không biết nữa.”

Về tức giận anh bộc lộ ban nãy xuất hiện trở lại, nhưng cô cũng nhìn thấy một cảm xúc khác còn mạnh mẽ hơn.

Sự thất bại.

Tim cô nhói lên. Cô muốn tin anh biết bao... nhưng vấn đề là ở chỗ đó. Khao khát miễn tội cho Tristan xuất phát từ trái tim cô, không phải lý trí của cô. Làm sao cô biết mình không phải một kẻ lụy tình ngu ngốc đây?

“Em cần biết nhiều hơn,” cô nhẹ nhàng nói. “Anh có thể nói với em không?”

Anh ngước mắt lên. “Có lẽ.”

“Chúng cứ được giấu trong bức tranh hiện ở đâu?”

Charlie đã thất bại trong việc yêu cầu Tristan khai thật chuyện này. Nếu cô làm được, có lẽ điều đó sẽ chứng tỏ được sự trung thực của cô. Đây là hy vọng duy nhất mà cô có.

Anh đáp ngay. “Tôi chuyển đi rồi. Tôi đã bảo Devlin là hắn sẽ không nhận được phần thưởng chừng nào tôi chưa gặp được thủ lĩnh của hắn. Đó là lý do hắn rời diễn trang trước khi tôi bị bắt. Hắn đi London để thu xếp chuyện đó. Tôi đã định gặp hắn vào tối mai.”

Tim cô bay vút lên, nhưng nghi ngờ thì vẫn còn. Tristan biết quá rõ cô muốn nghe anh khẳng định sự vô tội của mình đến mức nào. Biết đâu việc tiết lộ sự thật quá sốt sắng này là mở đầu của một cái bẫy tinh vi hơn.

Tuy nhiên, những chi tiết nghe rất thật...

Anh với tay ra nắm lấy hai tay cô. Lần thứ hai, cơ thể cô nóng bừng lên. Nhưng giờ cô không chống cự được nữa. Bàn tay anh trên da cô gợi nhớ về tất cả những gì họ đã có với nhau. Tất cả những điều cô muốn tin vào.

Tristan cọ ngón tay cái qua phần nổi nhạy cảm giữa ngón cái và ngón trỏ của cô. Ngay lập tức cơ thể cô nặng trĩu vì mê đắm. “Tôi đã cố giải thích hoàn cảnh của tôi với Isley, nhưng ông ta không chịu nghe.”

Meredith lắc đầu. Dĩ nhiên Charlie sẽ không tin Tristan. Charlie chỉ tin vào những sự thật không thể chối cãi, tin vào bằng chứng. Mọi bằng chứng đều nói rằng Tristan có tội.

“Tôi cần ra khỏi phòng giam này để làm cho xong việc ấy, Meredith,” Anh nói, giọng thấp và khàn đi. “Cô biết tôi mà. Tôi không bao giờ mong muốn có thêm nhiều người như em trai tôi phải chết. Cô không định giúp tôi sao?”

Cô do dự. Những mối nghi ngờ day nghiêng cô trong khi toàn bộ tâm can lại năn nỉ cô đầu hàng. Để giúp anh. Để thuyết phục Charlie tin rằng anh vô tội.

Mặt anh sa sầm khi cô không trả lời. Anh buông tay cô ra, mắt ánh lên tia sắc lạnh. “Nếu cô không giúp tôi vì trái tim cô, thì tôi có thể đòi lại một đặc ân chứ?”

“Đặc ân?” Cô hỏi, mày nhíu lại.

“Phải. Cô còn nhớ cái đêm tôi tìm thấy cô trong quán trọ không?”

Meredith nhắm mắt lại. Dù đã hơn mười năm trôi qua, dù cô đã cố không nghĩ đến nó, nhưng nó vẫn săn đuổi cô mỗi lúc một ráo riết hơn từ dạo cô nối lại quan hệ với Tristan. Cô còn nhớ như in những tiếng huyết sáo dâm dật của đám đàn ông trong quán. Hơi thở nóng hổi và nhấp nháy của một kẻ xa lạ phả vào má cô khi cô giãy giụa để thoát khỏi cánh tay cứng như sắt của hắn.

Nhưng cô nhớ nhất là cảm giác nhẹ nhõm trào lên khi có người giật cô ra khỏi kẻ tấn công. Và nỗi kinh ngạc khi nhận ra vị cứu tinh không ai khác chính là Tristan Archer, người con trai đã sưởi ấm trái tim cô hồi thơ bé.

Rồi đến cơn thịnh nộ của Tristan khi anh nhận rõ mặt kẻ tấn công cô. Anh gần như đã giết hắn với mong muốn trả thù cho cô. Thế nên việc anh xa lánh cô sau đó mới gây tổn thương và hoang mang như thế. Những cảm xúc của anh trong đêm ấy quá dữ dội và chân thực.

Giống như bây giờ.

“Em nhớ,” cô khẽ đáp. “Em nhớ hết thấy.”

Anh gật đầu như đã hiểu. Phải chăng những ký ức đêm ấy cũng đeo đẳng anh?

“Vậy thì cô cũng sẽ nhớ chúng ta đã về nhà trên con ngựa của tôi, và cô đã đề nghị tôi hứa một chuyện.”

Cô gật đầu. “Em đã đề nghị anh không bao giờ kể sự thật cho bất cứ ai. Em đã nói với hai bác là tối hôm ấy em ở lại nhà bạn. Em không muốn họ biết em định bỏ trốn.”

“Tôi đã giữ lời hứa.”

Cô ngược lên và thấy mình lạc trong ánh mắt màu xanh rêu. “Đúng vậy.”

“Vậy tối nay cô hãy hứa với tôi một điều. Hãy giúp tôi thoát khỏi đây. Thả tự do cho tôi. Chỉ trong khoảng thời gian đủ để trả thù cho em trai tôi thôi.”

Cô lùi lại. “Anh đem so một lời hứa trẻ con với chuyện này ư? Nếu em làm theo ý anh, tương lai của em trong Tổ chức sẽ bị hủy hoại. Em rất có thể bị bắt.”

“Tôi không so sánh những lời hứa với nhau,” anh nhẹ nhàng nói. “Mà tôi đề nghị cô hãy xem lời hứa tôi đã giữ bao năm qua như một minh chứng tôi là người biết giữ lời. Và tôi thề với cô là tôi vô tội. Nếu tôi không gặp Devlin tối mai, mọi chuyện sẽ đổ bể hết.”

Hơi thở Meredith nghẹn ngào và đôi mắt cô đầm lệ khi cân nhắc lời anh nói. Anh đang yêu cầu cô tin anh trên cơ sở lấy cô làm bằng chứng. Yêu cầu niềm tin ở cô. Cô không chắc mình có khả năng ấy không.

Cô quay người đi ra cửa, đầu đau thon thót như kim châm. Đến ngưỡng cửa cô quay lại. “Em... em không biết nữa.”

Rồi cô mở cửa và lao ra ngoài hành lang, không dám một lần ngoái lại. Nhưng cô cảm thấy ánh mắt Tristan vẫn bám theo mình cho đến khi cánh cửa chắn mất tầm nhìn của anh.

Điều cuối cùng cô nghe thấy là tiếng hét cuồng nộ của anh.

Meredith cựa quậy không yên. Mặt sàn gỗ dưới móng cô cứng queo và khó chịu như ký ức về cuộc chạm trán với Tristan. Nhưng cô chỉ biết ngồi đây và nhớ về nó. Cô nhìn quanh. Xung quanh là hàng chồng giấy tờ chất ngất, những ghi chép và chứng cứ – tư liệu cô và các đồng nghiệp thu thập được trong quá trình điều tra Tristan.

Tất cả đều chỉ ra anh đang nói dối, chỉ ra anh đích thực là kẻ phản quốc. Nhưng trái tim cô vẫn một mực kiên định. Nếu anh nói với cô sự thật, thì liệu những chứng cứ này có khả năng tồn tại không? Muốn thâm nhập vào nội bộ băng đảng Devlin, Tristan phải chiếm được lòng tin của chúng. Có thể nào những chứng cứ này chính là minh chứng cho điều đó không?

Cô liếc sang phải, nhìn Ana đang cặm cụi với đám giấy tờ. Bên trái cô, Emily cũng đang làm vậy, viết những ghi chú được mã hóa lên một tờ giấy bằng chiếc bút lông ngỗng, gương mặt cô nàng dài ra và đượm vẻ u sầu. Chắc vẻ mặt cô cũng trầm trọng y như thế. Như thế gánh nặng của cả thế gian đang đè lên đôi vai cô vậy.

Emily thở dài ngẩng lên. “Cậu nói đúng. Mọi chứng cứ đều nhằm vào Tristan.”

Ana bỏ kính ra đặt xuống bàn và dụi dụi mắt. “Mình tìm mãi rồi, nhưng chẳng thấy điều gì củng cố cho câu chuyện của ngài Carmichael là anh ta trộm bức tranh để cố gắng lọt vào tổ chức của Devlin cả. Và cũng không có chứng cứ nào chứng minh anh ta vô tội.”

Meredith gật đầu, cô biết trước đó sẽ là kết quả của cuộc tìm kiếm cuối cùng này. Cô đã đọc đi đọc lại chúng không biết bao nhiêu lần, thậm chí còn có thể đọc lên vanh vách từ trong trí nhớ.

Tim cô chùng xuống. Cô rất muốn tin anh. Nhưng có lẽ đó chính là điều Tristan muốn. Nếu anh thực sự là kẻ phản bội, anh có thể lợi dụng những tình cảm của cô để chống lại cô.

Nhưng cứ nghĩ đến ngọn lửa, sự tuyệt vọng và nỗi khao khát trong mắt anh, cô lại khó mà tin rằng tất cả chỉ là hành động nhằm che mắt cô. Xét cho cùng, Tristan sẽ không đời nào để lộ ra sự vô tội của anh, bởi như thế Devlin sẽ phát hiện ra mảnh lừa bịp của anh.

Đầu óc cô quay cuồng giữa những lời nói của người đàn ông cô yêu và các tình tiết của vụ việc.

Meredith đứng dậy và phủi bụi trên váy áo. Cô đi đi lại lại trong phòng để quên đi nỗi đau đang phủ lên người. “Bằng chứng luôn luôn chống lại anh ấy.”

Ana và Emily đưa mắt cho nhau. Ana vẫn ngồi trên sàn, chống hai tay ra sau. “Bằng chứng hữu hình, đúng vậy. Nhưng có một bằng chứng khác chúng ta chưa động đến.”

“Bằng chứng khác? Đây là tất cả những gì mình đã thu thập báo cáo lại, cũng như những nguồn nằm bên ngoài tổ chức chúng ta mà?” Meredith chỉ vào đồng lộn xộn bày la liệt trong phòng khách của Ana và Emily. “Nếu còn cái nào khác, chắc chắn mình đã xem xét rồi.”

Ana hơi mỉm cười. “Mình đang nói về cảm xúc của cậu, Merry.”

Emily bèn bật lên một tràng cười hoài nghi và đứng lên.

Meredith chờ ra. “Cảm xúc của mình?” Cô lắc đầu. “Nó đâu phải bằng chứng.”

Ana đứng dậy và nắm lấy hai tay Meredith. “Chớ nói thế. Trong quá trình huấn luyện, một trong những bài học đầu tiên của chúng ta là về trực giác. Charlie chẳng đã nói chúng ta hãy tin vào tiếng nói trong đầu bảo ta rẽ phải trong khi ta định đi sang trái, bảo một ai đó là nguy hiểm trong khi họ tỏ ra vô hại còn gì?”

“Thôi xin cậu!” Emily kêu lên, làm một ngụm lớn rượu sherry từ chiếc cốc tự rót cho mình. “Có sự khác nhau rất lớn giữa trực giác mách bảo liệu một người có nguy hiểm hay không và ‘cảm xúc.’” Cô hất đầu về phía Meredith. “Cậu ấy cảm thấy Tristan vô tội vì cậu ấy muốn tin như thế.”

Meredith đắn đo. Thật thế sao? Đó là điều cô đang tự nhủ, nhưng nghe nó được thốt thành lời cô lại đâm ngờ vực. Phải chăng cô chỉ nhìn thấy cái mình muốn thật, hay quả thực trong vụ này có vấn đề?

Cô hít sâu. “Có lẽ Emily nói đúng. Tình cảm với Tristan có lẽ đang che mờ óc phán đoán của mình.”

Ana khịt mũi và lườm Emily sắc lẹm. “Mình không tin điều đó dù chỉ một giây. Nói thử xem, cậu có hay nảy sinh cảm giác yêu đương không?”

Meredith rụt cổ. “Tất nhiên là không rồi.”

“Trước Tristan cậu đã từng yêu ai chưa?”

Meredith cảm thấy như có con dao găm đâm vào ngực mình và xoáy tròn. Cô nuốt khan, cố giữ giọng bình tĩnh, không để cảm xúc vỡ òa khổng chế mình. Nó chính là nguyên nhân lôi cô vào mớ bòng bong này từ lúc đầu.

“Chưa,” cô khẽ đáp. “Trước đó mình chưa yêu người nào.”

Về mặt Ana dịu xuống. “Cảm xúc là dựa trên trực giác, Merry. Cậu đã khiêu vũ với những nghi phạm khác, cậu đã tán gẫu với bọn họ, ve vãn bọn họ. Emily cũng vậy. Vài người trong số đó là những quý ông điển trai, lịch lãm, y như Tristan. Nhưng cậu không nảy sinh tình cảm với họ, vì trực giác mách bảo cậu họ không phải là người tốt. Mình không tin cậu lại yêu một người mà cậu nghĩ anh ta xấu xa.”

Meredith nhìn Ana chằm chằm. Thường thì bạn cô không tham gia vào những yếu tố sâu xa hơn trong các vụ án. Cô ấy bằng lòng yên vị trong căn hầm của mình, sáng chế các công cụ mới cũng như lập rồi giải mật mã. Nhưng khi nào muốn, Ana có thể tạo ra một cuộc tranh luận dầy sóng.

Tuy nhiên...

Meredith nhún vai. “Mình không biết nữa.”

“Nếu có điều gì cậu không chắc chắn về bản thân, thì hãy nói với bọn mình.” Ana nói.

Trán Emily nhăn lại, nhưng cô nàng miễn cưỡng gật đầu. “Đúng đó Meredith. Với bọn mình, cậu sẽ không phải lo chuyện cảm xúc xen vào. Bọn mình có thể giúp cậu lọc ra sự thật từ những gì con tim cậu muốn tin.”

Chậm chậm, Meredith gật đầu. Thế có vẻ hợp lý. Nếu cô giải thích lý do cô tin Tristan, có lẽ hai bạn cô có thể cho cô lời khuyên.

Cô ngồi xuống chiếc sofa nhỏ sát lò sưởi. Khi Emily ra hiệu về phía bình rượu sherry, cô bèn gật đầu. Cô đặc biệt cần một ly lúc này.

“Bỏ tình yêu qua một bên – vì nó làm rối suy nghĩ của mình – ngay từ đầu vụ án này đã có những yếu tố làm mình lẩn tránh.”

“Chẳng hạn như?” Emily vừa hỏi vừa đưa cô cốc rượu.

Meredith nhấp một ngụm và để cảm giác cháy họng đánh thức các giác quan. “Mình thấy thật vô lý khi một người đàn ông giàu có như thế lại có những việc làm hết sức liều lĩnh. Tristan được biết tới như một người kín tiếng, thậm chí giàu tự trọng. Theo kinh nghiệm thực tiễn, chúng ta đều biết thường những kẻ dính líu đến sự phản động đều muốn trở thành trung tâm chú ý. Họ muốn cảm thấy mình thông minh hơn những người xung quanh, như kiểu lừa được xã hội một vỏ hay phá vỡ những luật lệ ngay dưới mũi các nhà cầm quyền và thậm chí là bạn bè họ.”

Emily cắn môi. “Đúng vậy. Nhưng Tristan có động cơ khác hẳn đám người đó. Không phải vì tiền, mà là báo thù.”

“Vì cái chết của em trai anh ấy ư?” Meredith hỏi. “Lúc đầu mình cũng nghĩ thế đấy. Rằng Tristan chỉ biết em mình bị giết trong một trận đánh và cách nào đó muốn trả thù chính phủ về mất mát ấy. Nhưng hôm nay anh ấy nói với mình là anh ấy biết về cuộc tập kích. Anh ấy biết những tên phản bội có liên quan.” Cô nhìn ngọn lửa trong lò sưởi và nghĩ đến nỗi thống khổ trên gương mặt Tristan khi anh thuật lại câu chuyện.” Anh ấy đã khám phá ra sự thật đó trước khi dính líu với băng nhóm của Devlin. Mình đã xác minh lại với văn phòng Bộ Chiến tranh sau khi từ chỗ anh ấy về. Nếu anh ấy yêu em trai mình đủ để tiến hành một vụ trả thù, thì tại sao anh ấy lại nhắm vào chính phủ trong khi biết một tổ chức như tổ chức của Devlin – hoặc có khi chính là Devlin – mới là kẻ chịu trách nhiệm?”

Mắt Ana sáng lên. “Một người biết em trai mình bị giết do thông tin bị bọn phản bội bán lại thì phải bất đắc dĩ lắm mới chịu cùng hội cùng thuyền với chúng.”

Đến Emily cũng phải gật đầu miễn cưỡng. “Còn gì nữa không?”

“Anh ấy luôn cố... bảo vệ mình,” Meredith thì thầm. Cùng với câu nói đó là một nỗi đau nhói lòng. “Khỏi Devlin. Bất cứ lúc nào mình ở quá gần hắn, Tristan lại lôi mình đi và xạc cho mình một trận. Anh ấy không chịu nói lý do vì sao anh ấy cho Devlin là kẻ nguy hiểm, nhưng anh ấy không muốn mình ở gần hắn.”

“Có thể anh ta không muốn cậu phát hiện ra sự thật về những hành vi xấu xa của anh ta,” Emily nói.

Meredith lắc đầu. Cô cũng đã nghĩ đến chuyện đó. “Mình không tin như thế. Tristan đã rất sốc khi biết mình là điệp viên. Nếu anh ấy đã không nghi ngờ mình dò la những hoạt động của anh ấy, thì không lý nào anh ấy lại ngờ vực một phụ nữ chân yếu tay mềm sẽ khám phá ra sự phản bội của anh ấy.”

“Nếu cậu là một phụ nữ bình thường, thì đúng,” Ana nói. “Anh ta có nói với cậu là anh ta muốn bảo vệ cậu không?”

Cô run rẩy. “Có. Anh ấy đã nói dối Devlin về quan hệ của bọn mình. Dù nó khiến anh ấy gặp nguy hiểm, dù Devlin ắt sẽ đi tiết lộ nếu phát hiện ra.”

Ana cầm lấy tay cô. “Căn cứ vào vẻ khổ não trên mặt cậu, mình có thể nói rằng cậu không chỉ muốn tin Carmichael vô tội, mà cậu thực lòng tin như thế. Điều anh ta nói với cậu hôm nay về thôi thúc muốn tiêu diệt tổ chức của Devlin từ bên trong là có lý đấy. Có lẽ anh ta nghĩ rằng thâm nhập vào chính cái tổ chức chịu trách nhiệm về cái chết của em trai mình là cách duy nhất tìm ra công lý.”

Meredith đưa mắt sang Emily, đang thưởng thức nốt ngụm rượu cuối cùng. “Còn cậu thì sao? Cậu có nghĩ trực giác của mình chính xác không? Hay cậu vẫn cho là mình mù quáng?”

“Mình thừa nhận một số điều cậu nói có lý,” Emily thở dài. “Và mình tin vào sự chính trực của cậu. Cậu sẽ không muốn một kẻ phản bội được nhỡ nhơ ngoài vòng pháp luật chỉ vì cậu yêu gã.”

Ana mỉm cười hân hoan. “Vậy thì còn một câu hỏi nữa thôi – cậu muốn làm thế nào trong chuyện này hả? Cậu có định đương đầu với Charlie và cố gắng trả lại sự trong sạch cho Tristan không?”

Meredith ngẫm nghĩ. Có thể mất vài tuần để thuyết phục Charlie và những nhân vật khác trong Bộ Chiến tranh lắng nghe lời thỉnh cầu của cô đối với mạng sống của Tristan. Sẽ có nhiều người xua cô đi như một phụ nữ lụy tình trở nên quá quyến luyến nghi phạm. Làm thế có thể gây nguy hại đến sự tồn vong của Tổ chức.

Bên cạnh đó, trong thời gian cô chạy ngược chạy xuôi gỡ tội cho Tristan, thì anh đã bị chuyển đến nhà tù Newgate rồi. Những lời buộc tội anh sẽ được công bố. Dẫu cho cô có thuyết phục được Bộ Chiến tranh rằng các chứng cứ là không xác thực, Tristan và gia đình anh vẫn sẽ bị hủy hoại. Và Devlin sẽ một lần nữa vượt khỏi tay họ.

Cách đó chưa chu toàn. Cô phải làm được nhiều hơn. Cô phải làm cái điều mà cô sợ hơn hết thảy. Cô phải có niềm tin. Vào bản thân mình. Và vào Tristan.

“Mình sẽ làm theo bản năng mách bảo.” Cô rướn thẳng người rồi hít thật sâu. “Mình sẽ giúp Tristan trốn ra và cùng với anh ấy tìm gặp Devlin với chứng cứ lấy từ bức tranh.”

20. Chương 20

Cảm giác thanh thản tràn ngập trong lòng Meredith. Đó là một quyết định đúng đắn. Hoặc ít nhất là quyết định cô muốn đưa ra. Chỉ anh mới có thể chứng minh nó đúng hay sai.

Hai bạn cô chăm chăm nhìn cô, nhưng họ không có vẻ ngạc nhiên. Cô cắn môi.

“Mình biết việc này trái với tôn chỉ, đi ngược lại những gì chúng ta thực hiện,” cô nói. “Nhưng mình phải làm. Mình hiểu các cậu không giúp mình được. Mình cũng sẽ không bao giờ đề nghị các cậu làm thế.”

Ana tròn mắt. “Nhưng cậu cần bọn mình. Kế hoạch này đối với ba người tiến hành còn khó, huống chi là một.”

Meredith lắc đầu. “Mình không muốn ép các cậu phá vỡ bất cứ lời thề nào. Những hành động của mình tới nay sẽ phải linh hậu quả, bất kể kết thúc ra sao. Mình không muốn các cậu phải chịu chung.”

Emily khoanh tay lại, và trong thoáng chốc nổi hốt hoảng bóp nghẹn cổ họng Meredith. Thường thì Ana mới là người kiên quyết giữ vững luật lệ, nhưng Emily lại là người phản đối Tristan dữ dội nhất. Không như Ana vốn lạnh mạt, cô ấy không tin tình yêu sẽ chiến thắng. Và Emily hoàn toàn có khả năng ngăn chặn Meredith theo những cách Ana không tưởng tượng nổi.

“Cậu nghĩ cậu cần được bọn mình không giúp cậu à?” Emily hỏi với tiếng khịt mũi không ra dáng tiểu thư chút nào. “Làm ơn đi. Mình đã lập những lời thề với cậu và Ana. Chúng ta là chị em và chúng ta chiến đấu bên nhau. Đương nhiên mình sẽ giúp cậu.”

Ana gật đầu. “Và dù chúng ta làm việc theo quy tắc và luật lệ, nhưng nếu trái tim cậu bảo rằng người đàn ông này vô tội và có thể giúp chúng ta kết thúc triều đại khủng bố của Devlin, thì mình tin như thế. Mình sẽ giúp cậu theo mọi cách có thể.”

Cảm giác nhẹ nhõm và yêu mến đối với hai cô bạn tràn ngập trong Meredith. Cô không muốn nghĩ tới việc một thân một mình xông vào nhà tù nhỏ bé của Charlie chút nào. Giờ cô không phải làm thế nữa. Hai bạn cô sẽ sát cánh bên cô... như mọi khi. Và cô tin, cùng với nhau, họ có thể thực hiện trốn thoát cuộc đào thoát đầy thử thách này.

Cô ôm chèoang lấy cả hai, siết họ thật chặt để họ biết sự hy sinh của họ có ý nghĩa nhường nào với cô. Rồi cô lùi về và đưa tay dụi mắt.

“Cho bọn mình biết cậu cần những gì,” Emily nói, và dường như mắt cô nàng cũng ngân ngấn nước.

Cô quay sang Ana. “Ana, năm ngoái cậu đã đề xuất bí mật mua một ngôi nhà nhỏ gần Southwalk. Một nơi chỉ có chúng ta biết và có thể ẩn náu nếu cần.”

Ana gật đầu. “Mình sẽ đảm bảo ngôi nhà sẵn sàng cho cậu và Tristan. Bộ không biết gì về việc ta tậu nó. Đêm nay các cậu sẽ được an toàn ở đây.”

“Tốt lắm. Khi việc đó xong xuôi, cậu cần sẵn sàng khôi phục chứng cứ Tristan đã tách khỏi bức tranh. Emily có thể giúp cậu khi cậu ấy và mình xong việc.”

Emily nhếch môi cười tự mãn. “Thế việc đó là việc gì?” cô nàng hỏi, chớp chớp hàng mi dài thật dễ thương.

Meredith cười trong niềm vui đầu tiên cô có được từ lúc trở lại London. “Cậu và mình sẽ đến nhà Charlie. Chúng ta có một tù nhân cần hộ tống.”

“Chỉ có một lính gác khi mình đến đó sáng nay.” Meredith vừa nói vừa vắn tóc thành một búi đơn giản. “Và Charlie có bảo là ông ấy sẽ đi gặp phu nhân M sau khi ghé qua văn phòng Bộ Chiến tranh một lát. Phải quá nửa đêm ông ấy mới về nhà.”

Emily gật đầu và trườn chiếc mũ lên lên mái tóc vàng. “Cứ cho rằng tất cả gia nhân của Charlie đều ở nhà, có lẽ giờ này ai nấy đều đã yên vị ở phòng mình trên gác rồi. Nếu có sinh chuyện thì việc hạ gục họ cũng dễ như trở bàn tay.”

Meredith nhìn mặt trước ý nghĩ ấy lúc chỉ vào cánh cổng trước nhà. “Chúng ta cũng phải giả định có thể còn một lính gác nữa.”

Emily đập vỡ khóa cổng không chút khó khăn. “Chúng ta hãy xử lý tay lính gác ở phòng giam trước. Trong lúc cậu giải thoát cho Carmichael, mình sẽ đảo quanh nhà và dọn đường cho hai người. Nếu cần tới mình, hãy dùng tín hiệu và mình sẽ quay lại.”

Cô đẩy cổng mở ra và hai người chạy qua khoảng sân tối, ẩn mình trong những chỗ khuất khi nào có thể. Họ lao đến cửa sổ phòng khách phụ sau nhà. Hình như mấy ngày trước Charlie đã nói điều gì đó về cái chốt cửa bị hỏng. Meredith hy vọng tình trạng đó vẫn giữ nguyên, bằng không họ sẽ phải phá cửa xông vào, mà chuyện đó sẽ gây ra đủ loại rắc rối.

“Mình có thuốc mê đây,” Meredith thì thào khi Emily lần những ngón tay đeo găng đen dọc theo những ô cửa sổ, tìm xem cái nào không cài chốt. “Mình nghĩ ít nhất ta nên dùng thử.”

Emily nhún vai. “Mình vẫn ứng dụng phương pháp khóa cổ của mình, nhưng mình sẽ thử cách của cậu trước. Aha!” Bọn cô cười khoái chí khi đẩy cánh cửa cuối cùng và nó dịch chuyển. “Charlie cần làm theo những đề xuất của chính ông ấy trong vấn đề an ninh. Chỗ này ít nhất có năm điểm sơ hở.”

Meredith đảo mắt khi chui qua cửa sổ và dò dẫm chạm vào sàn nhà bằng đầu ngón chân. “Nhớ viết một báo cáo về chuyện này sau khi vụ này kết thúc nhé... nếu cả ba chúng ta vẫn còn được làm việc.”

Emily chui vào sau cô và đóng cửa lại. “Chớ nói kiểu đó, Merry! Cậu phải tin nó sẽ thành công chứ. Như mình đây này.”

Meredith rướn thẳng vai bước xuống những bậc thang đầu tiên. Cô lầm rầm một lời cầu nguyện, rồi đi xuôi theo hành lang, Emily sát cánh với cô, cứ như họ có toàn quyền được ở đó.

Người gác cửa đang dựa lưng vào bức tường ngoài phòng giam Tristan, trên tay cầm quyển sách. Anh ta ngạc nhiên đứng thẳng dậy. “Cô Northam, cô Allington, tôi không được biết là các cô sẽ đến tối nay.”

Meredith nhướn mày và nhìn thẳng vào mắt anh ta. Cô cảm thấy một giọt mồ hôi chảy xuống sau gáy. “Do sơ sót thôi. Ông Isley đã cho phép chúng tôi gặp phạm nhân.”

Trán người gác cửa nhíu lại. “Tôi xin lỗi, thưa cô. Cô biết quy định rồi đấy. Khi ông Isley không có nhà, không ai được gặp anh ta mà chưa được làm rõ.”

Meredith khoanh tay. “Lúc trước anh không ở đây đúng không?”

Anh ta lắc đầu. “Không, ma’am.”

“Isley đã nói rõ vai trò của chúng tôi với... Wilson, đó có phải tên anh ta không nhỉ?”

“Wilson vẫn đang ở đây, ma’am,” anh ta đáp, đặt quyển sách xuống chiếc ghế kê cạnh cửa. “Đang ăn mấy món nguội trong bếp trước khi về nhà. Tôi rất sẵn lòng đi hỏi...”

Emily liếc nhanh Meredith rồi giơ tay lên. “Anh không rời bỏ vị trí được, anh biết đấy. Để tôi đi tìm Wilson cho. Anh cứ ở đây với cô Northam.”

Khi Emily quay lưng trở lên cầu thang, Meredith thề là cô đã thấy bạn mình nháy mắt. Xem ra rốt cuộc Emily cũng dùng tới kỹ thuật khóa cổ của cô nàng tối nay.

Cô mỉm cười với anh chàng trước mặt và anh ta cũng cười đáp lại. Giờ phải làm cho anh ta thoải mái đã.

Cô rút một chiếc chai dẹt từ túi xách ra và mở nắp. Nụ cười của cô càng tươi hơn trước đôi mắt mở lớn của anh ta.

“Tối nay nóng nực khủng khiếp,” cô nói, vung cái chai lên và giả vờ uống một ngụm. “Nhưng trong này còn tệ hơn. Hẳn là anh khát lắm phải không?”

Anh ta gật đầu, vẫn còn sững sốt bởi hành động của cô. “À, vâng, thưa cô.”

“Anh có muốn làm một hộp không? Rượu scotch hảo hạng đấy.”

Anh ta cân nhắc lời mời không chính thống của cô trong giây lát rồi cầm lấy chai ngửa cổ uống, xong đưa lại cho cô, nhưng cô lắc đầu. “Không không, tối nay tôi uống nhiều lắm rồi. Tôi cần giữ đầu óc tỉnh táo cho cuộc thẩm vấn. Anh cứ uống hết đi. Anh xứng đáng có nó vì đã làm việc vất vả.”

“Cảm ơn cô.”

Trong vòng một phút, anh ta tu cạn chai rượu. Năm phút tiếp theo anh ta đã nằm thẳng cẳng trên sàn.

Tristan nằm ngửa nhìn đăm đăm lên trần nhà. Thực ra anh chẳng thấy gì cả, vì căn phòng tối như hũ nút, nhưng anh biết nó ở đó. Cũng như anh đã không cho phép mình cảm thấy đau đớn trước sự cự tuyệt của Meredith, nhưng nỗi đau vẫn ở đó. Chờ đợi anh dưới lớp vỏ bên ngoài.

Tuy nhiên, Meredith thì không. Đã nhiều giờ trôi qua từ lúc cô chạy khỏi phòng giam của anh, làm ngơ lời cầu xin giúp đỡ của anh, không hề nói với anh là cô có tin anh vô tội hay không. Nếu bây giờ cô không quay lại, thì cô sẽ không bao giờ quay lại nữa.

Nếu sau tất cả những gì họ đã có, sau tất cả những gì cô biết về anh, Meredith vẫn không tin anh, thì anh chắc chắn mình sẽ bị kết án. Bị lưu đày. Bị treo cổ.

Lúc này, khi tay gác đêm trẻ măng đến đổi gác cho đồng nghiệp ca ngày, Tristan đã nghe họ nói về việc chuyển anh đến Newgate ngày mai. Một khi chuyện đó xảy ra, tất cả công sức của anh sẽ thành công cốc. Gia đình anh sẽ tan nát. Tổ chức của Devlin và tên cầm đầu bí ẩn sẽ được mặc sức tiếp tục những hành vi phản trắc của chúng. Sẽ có nhiều người như Edmund mất mạng.

Anh chỉ có thể hình dung mẹ anh sẽ suy sụp ra sao khi tin tức đến tai bà ở Bath. Tin tức kiểu đó vốn đi nhanh như ánh sáng mà. Anh dám chắc mấy ‘bà bạn tốt’ sẽ buộc phải thẽ thọt vào tai bà, cùng với những chi tiết bẩn thỉu.

Hay tay anh thốt nhiên siết chặt. Mẹ anh đã tin tưởng Meredith cũng nhiều như anh, và giờ bà sẽ phải chịu cú đòn phản bội do sự thiếu cẩn trọng của anh gây ra. Mẹ kiếp ả đàn bà tráo trở đó. Và quỷ bắt cô ta đi vì đã khiến cho anh yêu cô ta.

Tristan bật ra tiếng cười chua chát. Với tất cả những gì đang đối mặt, anh không thể tin thứ hành hạ anh nhất lại là Meredith Sinclair. Nhưng đúng thế. Cô ta đã biến anh từ một kẻ chỉ lo trả thù thành một người có thể có một tương lai đáng sống. Cô ta đã nhắc anh nhớ là trên đời này còn có ánh sáng và tình yêu.

Chỉ để giật nó đi. Biến nó thành sự lừa dối.

Ngoài hành lang bỗng có tiếng lục cục, anh chống tay nhóm dậy để xem đồng hồ. Đã quá muộn để cho ai đó làm phiền anh. Nếu Isley muốn thẩm vấn tiếp, lão có thể đợi đến sáng mai được mà, đến lúc anh bị chuyển vào nhà tù chính thức. Anh chẳng có tâm trạng nào mà bào chữa cho mình đêm nay.

Tristan xoay người nằm nghiêng ra về ngủ khi khóa phòng giam kêu lách cách và cửa hé mở. Anh kìm nhịp thở, hy vọng dù kẻ nào xâm nhập cũng sẽ nhanh chóng đi ra. Nhưng kẻ đó đang nhẹ nhàng bước vào phòng, tiến lại chỗ anh. Anh cứng người.

“Tristan?”

Anh xoay phắt lại trên giường để đối mặt với giọng phụ nữ ấy. Meredith đang đứng trước mặt anh, toàn thân vận đồ đen. Hai má cô đỏ bừng vì kích động và mắt cô long lanh sáng rực.

Một lần nữa nỗi căm giận cô hòa lẫn với niềm vui rạo rực cùng trôi lên trong anh. Cô đã trở lại... nhưng để làm gì?

Anh gượng ngồi dậy. “Cô làm gì ở đây?”

Cô đặt một ngón tay lên môi. “Suyt. Em đã giải quyết xong tay gác chính, nhưng có thể còn những người khác. Bọn em không muốn khua dậy tất cả các gia nhân đâu.”

Anh hạ giọng thành tiếng thì thầm. “Cô đang nói về chuyện gì vậy? Lẽ nào cô đến đây để...”

Meredith nhìn vào mắt anh, và anh như chìm trong màu xanh lam ấy. “Em đến để đưa anh đi.”

Trong mắt cô, anh thấy có nỗi sợ hãi, đề phòng... và hy vọng. Nó nhóm lại một ngọn lửa vốn từ lâu đã tắt trong ngực anh. Niềm hy vọng trong anh bùng cháy từ những viên than hồng.

Trong chớp mắt anh đã đứng dậy.

“Cô nói cô đã giải quyết tay gác cửa?” anh hỏi khi cô ra hiệu cho anh theo cô. “Bằng cách nào?”

Cô ngoái lại nhìn anh. “Anh biết em là điệp viên mà. Em có thể loại trừ mối đe dọa khi cần.”

Anh chần chừ. “Cô giết hẳn sao?”

“Không!” Giọng cô vút hẳn lên một quãng trước khi hạ xuống. “Tất nhiên là không. Họ là đồng nghiệp của em. Em sẽ không làm họ bị thương... ờ, vĩnh viễn đâu. Em dùng một loại rượu đặc biệt Ana chế ra để cho cậu ta...” – cô vẫy tay về phía người thanh niên nằm bất động lúc họ đi qua anh ta – “ngủ một giấc.”

Anh ngoái đầu nhìn lại. Tay gác cửa to xác đang ngáy ngon lành.

Cô mỉm cười. “Đừng lo. Ana đã cam đoan với em là nó tuyệt đối an toàn. Cậu ta sẽ chẳng làm sao ngoài một cơn đau đầu khi tỉnh lại sau vài tiếng nữa.”

“Nhưng...”

Cô ném cho anh một nụ cười thiếu kiên nhẫn. “Thôi nào. Anh có thể hỏi em bất cứ điều gì khi chúng ta đã qua nguy hiểm.”

Tristan chùn lại. Meredith đã nói cô là điệp viên, và anh đã trông thấy bằng chứng xác thực, nhưng vẫn chưa hoàn toàn thấm được ý nghĩa của nó cho đến bây giờ. Bằng vẻ bình thản của cô, thì những chuyện như thế này chỉ như cơm bữa. Anh không rõ là mình bị ấn tượng hay thất kinh trước cách cô lao đầu vào hiểm nguy như thế.

Nhưng tối nay cô đã liều mình vì anh. Nhớ đến chuyện đó làm anh ngừng suy nghĩ về quá khứ của cô và tương lai của họ khi theo sau cô đi lên cầu thang uốn khúc tối om dẫn vào sảnh nhà Charles Isley. Anh mang máng nhớ lại chuyến hành trình theo hướng ngược lại cách đây mấy ngày. Lúc đó anh quá bối rối và hoang mang. Giờ anh ước gì mình đã chú ý hơn để có thể lường trước nguy hiểm.

Meredith giơ tay ra dấu đi chậm lại khi họ đến khu dành cho gia nhân. Cô hé cửa thò đầu ngó quanh, rồi vẫy tay cho anh theo sau.

Rón rén đi sau cô, anh xuôi theo một hành lang hẹp. Qua mỗi cánh cửa là tìm Tristan lại đập thình thịch ngỡ có ai đó lao ra và bắt gặp họ đang chạy trốn. Nhưng cuối cùng họ đã tới cửa sau. Meredith mở nó ra êm ru và họ lên ra ngoài.

Ngôi nhà của Isley không lớn, và khu vườn nhỏ đằng sau rất vừa vặn với nó. Cánh cửa gỗ cũ mòn chìm lấp giữa những bụi cây dọc theo bức tường đối diện. Nó dẫn ra ngoài đường cái.

Trong Tristan dậy lên thôi thúc muốn vùng chạy, vượt qua Meredith và không bao giờ ngoái lại. Nhưng anh không làm thế, chủ yếu là để thỏa mãn trí tò mò. Tại sao cô quay lại với anh khi cách đây mới vài tiếng rõ ràng cô còn quy cho anh tội phản bội đê mạt nhất? Tại sao cô giúp anh trong khi cô chính là người đầu tiên tố cáo anh vào tù?

Cô kéo then cổng và họ bước vào con ngõ tối. Một cỗ xe ngựa đậu ở đó, những ô cửa sổ che kín rèm tối âm u và cánh cửa không sơn phết gia huy nào để nhận dạng. Anh mím môi thầm ước giá mình nghĩ ra chiêu ấy lúc lấy bức tranh từ nhà trưng bày Genevieve. Khi cỗ xe của anh bị nhận ra, nó chính là manh mối đầu tiên dẫn các đặc vụ của Nhà vua đến tận cửa nhà anh.

Dẫn Meredith vào cuộc đời anh.

Cô với tay định mở cửa xe, nhưng anh đã túm lấy cổ tay cô. Cô không mang găng và da cô như lụa nóng dưới những đầu ngón tay thô ráp của anh. Chúa ơi, cảm giác về cô tuyệt quá, tuyệt hơn cả trong những giấc mơ anh đã cố ngăn chặn từ khi bị bắt. Cô cũng bị chao đảo chẳng kém gì anh. Cô hít vào một hơi gấp gáp trước sự tiếp xúc da thịt ấy, còn mắt liếc sang anh với vẻ đề phòng.

“Tôi vẫn là một quý ông, thưa cô,” anh nói nhẹ nhàng khi giơ tay mở cửa xe. “Dù người ta có nghĩ gì đi nữa.”

Cô do dự như thể cân nhắc mức độ khôn ngoan của việc bước vào xe trước anh. Rồi cô cũng bước lên xe và ngồi vào ghế. Anh theo sau, vừa ngồi xuống kế bên cô vừa đóng cửa lại.

Trong xe tối om, nhưng anh cảm thấy Meredith nhúc nhích khi cô gõ vào thành xe phía sau để ra hiệu cho xà ích chạy.

“Cô giải thích được chưa?” Anh hỏi trong bóng tối.

Tiếng ken két của đá lửa vang lên cùng lúc với câu hỏi của anh, và trong xe tràn ngập ánh đèn mờ tỏ. Ngồi phía đối diện anh là một phụ nữ, trông khác xa Meredith. Tóc cô ta vàng óng, búi thành một búi lỏng lẻo ôm quanh gương mặt xinh đẹp hình ô van. Mắt cô ta xanh biếc, nhưng sáng và lạnh lùng, không phải sâu thẳm màu bóng đêm như mắt Meredith. Tuy nhiên, sự khác biệt lớn nhất là vẻ mặt hoàn toàn thiếu nét ảm áp của cô ta. Cô ta nhìn Tristan giống như sẽ giết anh trong nháy mắt nếu anh cho cô ta một cái cớ.

Và xét đến khẩu súng lục cô ta chìa vào ngực anh, thì vẻ mặt đó hoàn toàn không phải đùa.

Meredith nhìn theo ánh mắt Tristan và thở dốc khi thấy khẩu súng nhỏ bé trên tay bạn mình. Cô trừng mắt với Emily.

“Trời ạ, bỏ nó ra.”

Bạn cô mím môi làm theo, song cô nàng vẫn đặt khẩu súng ở chỗ dễ dàng với tới.

“Cậu không dùng nó với người gác cửa trên lầu đấy chứ?”

Emily há hốc miệng hoài nghi. “Dĩ nhiên là không. Mình chỉ muốn anh ta nhận thức sâu sắc được vị trí của anh ta thôi.”

Tristan khoanh tay lại với bộ dạng của một kẻ phóng đảng uể oải. “Cô không thể làm sáng tỏ chuyện đó hơn được nữa, madam. Tôi có thể được biết tên người phụ nữ đang sẵn sàng lấy mạng tôi không?”

Meredith vén tấm rèm đen trên cửa sổ lên để chắc chắn họ không bị theo dõi và trả lời, “Tristan Archer, đây là Emily Redgrave.”

Lông mày anh nhướng lên. “Nữ Bá tước Allington?” Anh nhếch miệng. “Thứ lỗi cho tôi, thưa cô. Tôi đã không nhận ra cô.”

“Đối với một người đàn ông đang gặp nguy hiểm từ mọi phía thì ngài khá xấc xược đấy,” Emily nghiêng đầu nói khi ném cho Tristan một ánh mắt đánh giá. “Tôi không biết nên khen ngợi ngài hay bắn ngài vì thói sỗ sàng này nữa.”

Tristan phá lên cười. “Tôi ủng hộ về trước.”

“Tôi cũng đoán thế mà.”

Meredith buông rèm xuống. “Cậu đã không nhất thiết phải giúp mình, Emily. Và mình sẽ rất cảm kích nếu cậu không hăm dọa người đàn ông của... của...”

Tristan chuyển ánh mắt sang cô. “Người đàn ông của ai, Meredith?”

Một câu hỏi thú vị, nhưng cô không có thời gian trả lời nó trong lúc đang trốn chạy, hoặc không có ý định ấy khi mà người bạn thân của cô đang chòng chọc nhìn cô.

“Ana đã sẵn sàng đợi chúng ta rồi,” thay vào đó cô nói, gõ gõ ngón tay lên ghế ngồi.

Cô mất tự nhiên khi ý thức được sự gần gũi của Tristan. Hơi nóng cơ thể anh thấm qua lớp áo lụa của cô và chân anh cọ vào chân cô mỗi khi chiếc xe vào góc cua. Thật bức mình khi ở gần anh đến thế mà vẫn phải cố giữ khoảng cách.

Cần phải chờ cho đến khi họ giải quyết được một số vấn đề. Sau đấy... ờ, cô vẫn chưa sẵn sàng đối mặt với tương lai.

Tristan lại có vẻ thản nhiên trước sự gần gũi đó. Ít khi anh nhìn sang cô. Giống như ban nãy, cô cảm thấy nổi tức giận của anh phập phồng bên trong, tương ứng với cơn tức giận của cô. Họ cũng phải giải quyết cả chuyện đó nữa.

Cô ngọ nguậy không yên khi sự căng thẳng gia tăng giữa họ. Cuối cùng cô liếc sang Emily, người đang nhìn lại cô chăm chăm với một bên mày nhướng lên.

“Cậu có nghĩ chúng ta đã bị phát hiện không?” Meredith hỏi để khóa lấp im lặng.

Emily lắc đầu. “Không. Tay lính gác của mình đã bất tỉnh trước khi hiểu chuyện gì xảy ra. Và mình chắc chắn là anh chàng của cậu cũng không còn hơi sức nào chống cự.”

“Anh ta đã vui vẻ uống hết chỗ rượu của Ana rồi mau chóng gục xuống,” Meredith nói.

“Nếu Isley biết tôi đã được tự do, chắc chắn ông ta đã cuống cuồng đuổi theo tôi rồi,” Tristan nói. “Có mấy khi một thành viên trong giới quý tộc bị sa lưới như thế này đâu.”

Meredith quay sang anh. “Anh nghĩ điều đó khiến Charles vui mừng lắm sao? Tin em đi, không có đâu. Với những sự vụ liên quan đến người trong giới, thì công việc của chúng em càng trở nên khó khăn hơn.”

“Nhưng anh ta nói đúng đấy,” Emily nói, nhưng chẳng ai nhìn cô nàng vì hai người kia còn mãi tròng mắt với nhau. “Chúng ta ắt sẽ không đi được xa thế này nếu đã bị phát hiện.”

Meredith gần như chẳng nghe thấy gì. Đằng sau ngọn lửa giận dữ và buộc tội trong mắt Tristan còn có điều gì đó khác, nó như hút cô vào. Một điều cô mong muốn đến tuyệt vọng.

Cỗ xe dừng bánh và cô buộc mình phải đưa mắt đi khi Emily đẩy cửa ra. Tristan bước xuống trước tiên và khiến Meredith kinh ngạc khi quay lại đưa tay cho Emily. Bạn cô cũng ngạc nhiên chẳng kém trước cử chỉ lịch thiệp ấy, nhưng vẫn chấp nhận sự giúp đỡ của anh. Kể đến là Meredith.

Khi lòng bàn tay họ chạm nhau, da cô bừng bừng như lửa đốt. Một tia nhận thức xuyên qua người cô, và toàn thân cô đều chịu những tác động của nó. Những điều người đàn ông này đã làm với cô...

Dường như cảm nhận được phản ứng của cô, anh kéo cô vào sát hơn một chút so với Emily. Cô chống lại nỗi hốt hoảng trong lồng ngực bằng một tiếng cười khàn khàn.

“Em ngạc nhiên đấy. Anh vẫn luôn ga lăng như thế à?”

Tristan nhún vai buông tay cô ra. “Có lẽ vì tôi ý thức được cô Allington có sủng và tôi cá là cô ấy biết cách sử dụng nó. Trong hoàn cảnh thế này tên đàn ông nào chả ga lăng.” Anh quay lưng và nói vọng qua vai. “Hoặc có lẽ xét cho cùng tôi không phải là tên đốn mạt như cô và bạn cô nghĩ.”

Cô ngáp ngừng, rất muốn nói với anh là cô tin anh. Hoặc muốn tin. Nhưng trước tiên cô cần một thứ. Một phép thử cuối cùng. Chỉ là vẫn chưa đến lúc mà thôi.

Thở dài, Meredith ngược nhìn ngôi nhà nhỏ Tristan và Emily vừa đi vào. Ngôi nhà dù nhỏ nhắn nhưng ngăn nắp, được chăm sóc chu đáo không nhằm mục đích gì ngoài làm cảnh. Nó được thiết kế đơn giản. Thu hút sự chú ý dù dưới bất cứ hình thức nào cũng có thể đem lại nguy hiểm cho cô và các bạn khi ở đây. Vì vậy mỗi khi đến họ đều ăn vận giản dị, không cho người đánh xe đi theo, và đảm bảo không nhà hàng xóm nào nghi ngờ họ là ai khác ngoài những người phụ nữ trung lưu thỉnh thoảng đến thị trấn và lưu lại nhà này.

Bên trong nhà cũng bài trí đơn giản. Meredith hoan nghênh điều đó. Mấy ngày qua, ngôi nhà cao cấp của cô trên đường St.James bỗng trở nên quá đổi ngọt ngào với cô. Vẻ giản dị của phòng khách nhỏ nằm kề gian sảnh nhỏ xíu này khiến cô cảm thấy nhẹ lòng.

Trừ việc Tristan có vẻ lấp kín hoàn toàn không gian.

Giữ sạch những cảm giác đó đi, Meredith gọi to, “Ana? Bọn mình tới rồi!”

Ana từ hành lang chạy vào với nụ cười trên môi. Cô nàng lau tay vào chiếc khăn lau bát đĩa, và mùi bánh nướng thơm lừng quần quýt theo bước chân cô nàng.

“Mình rất mừng vì hai cậu đã bình yên vô sự,” Ana vừa nói vừa ôm chầm lấy hai bạn, xong khoanh tay lại và nhìn Tristan từ đầu tới chân. “Anh ta đây phải không?”

Môi Tristan nhếch lên như muốn bật cười. “Vâng, hình như thế. Tôi là Tristan Archer, Hầu tước Carmichael.”

Lập tức Ana giơ tay ra. “Tôi là Anastasia Whitting, rất vui được gặp ngài.”

“Cô Whitting?” Anh lặp lại, mắt mở to cũng hết như lúc nhận ra tước hiệu của Emily.

Cô cười. “Vâng. Tôi không nghĩ có người lại nhớ ra tôi.”

Anh quay sang Meredith và lắc đầu. “Xin đừng nói với tôi rằng tất cả các bậc nữ lưu trong giới đều gia nhập tổ chức của cô đấy nhé? Có phải thường ngày xung quanh tôi toàn là điệp viên, và các em tôi đều là mật vụ ngầm của Nhà vua không vậy?”

Meredith không giấu nổi nụ cười.

“Em e rằng các điệp viên phổ biến hơn so với hiểu biết của phần lớn mọi người. Nhưng nữ điệp viên như bọn em là số ít.”

Anh ghé lại gần hơn. “Còn các em gái tôi?”

“Kể cả họ có ở trong tổ chức của bọn em, em cũng không thể nói được.” Meredith khẽ cười khi nhận ra mình đang trêu chọc anh. Họ vừa có một cuộc đào thoát khỏi nhà giam, cô còn chưa biết rõ những ý định của anh, thế mà cô vẫn đối đáp với anh cứ như trong một buổi vũ hội chứ không phải trong tình huống hiểm nghèo.

Ana và Emily cũng có vẻ ngạc nhiên không kém, bởi cả hai đang nhìn cảnh tượng trước mắt với nét mặt bí hiểm. Cuối cùng, Ana khẽ lắc đầu bước tới. “Trong bếp đã có sẵn đồ ăn. Giường chiếu đã được sửa soạn. Khi nào cậu có...” cô liếc Tristan cảnh giác “... thông tin cuối cùng mà chúng ta đã bàn, hãy cho Henderson mang thư về nhà. Ông ấy sẽ đợi với một cỗ xe khác. Emily và mình sẽ sắp xếp nốt mấy việc cuối cùng và gặp cậu ngày mai.”

Tristan mở to mắt khi ba người phụ nữ chào tạm biệt nhau rồi Ana và Emily đi ra cửa. Meredith ngó lơ những câu hỏi không lời của anh và theo các bạn ra sảnh. Sau khi Ana ôm từ biệt cô và đi ra xe, Emily mới nhìn cô từ đầu đến chân.

“Cẩn thận đấy.”

“Thế cậu vẫn nghi ngờ anh ấy à?” Meredith hỏi thăm, mày chau lại lo lắng. Nếu sự xét đoán của cô sai thì sao?

Emily lắc đầu. “Mình không nghi ngờ việc anh ta có ý nghĩa rất lớn đối với cậu. Có những đau đớn không chỉ về thể xác đâu Merry.”

Khi hai bạn đã rời đi, Meredith đóng cửa lại rồi tựa lưng vào đó. “Tin mình đi, Emily. Mình biết điều đó cũng như bất cứ ai. Có lẽ còn tương tận hơn.”

Cô thẳng người lên, đi vào phòng khách để đối mặt với Tristan. Đối mặt với một đêm chỉ có cô và anh, nơi không có gì che giấu được, không điều gì giữ bí mật được, và tất cả đều là mạo hiểm.

21. Chương 21

Meredith nhìn Tristan ngấu nghiêng tiếp một lát bánh nữa. Họ mới nói với nhau được hai câu kể từ lúc cô mời anh bữa ăn Ana đã chuẩn bị. Chiếc bàn bếp nơi họ ngồi cũ kỹ, nhưng vững chãi và thoải mái. Và trong căn phòng nhỏ nhắn này, chẳng còn chỗ nào để lẩn tránh.

Tristan nhìn cô và tình trạng đó càng tăng lên. Cô cảm thấy bị dồn vào chân tường bởi sự chăm chú và sức nóng của ánh mắt anh. Căn cứ vào cách anh chậm chậm lau miệng và gấp khăn ăn lại, thì anh đã sẵn sàng vào chuyện.

“Xin lỗi vì bộ dạng kinh khủng của tôi.”

Cô lắc đầu. “Rõ ràng anh đang dối.” Cô dừng lại khi một ý nghĩ đáng sợ chợt đến. “Họ không cho anh ăn trong thời gian giam giữ sao?”

Anh nhướn mày. “Cô nghi ngờ lòng tử tế của cấp trên cô à?”

Meredith lắc đầu. “Không. Charles là người rất tốt bụng.”

Anh lộ vẻ hoài nghi. “Tôi có được ăn. Chỉ là không thấy ngon miệng thôi.”

“Và giờ anh thấy ngon miệng?”

“Cơ hội được tự do sẽ hữu ích như thế đối với người đàn ông.” Anh đứng lên hơi tay trước lò sưởi tỏa ánh sáng rực trong gian bếp.

Cô nhìn tấm lưng căng thẳng của anh. Các cơ bắp gân gặt, có lẽ anh vẫn còn tức giận.

Anh quay về phía cô với một bên mày nhú lại. “Chúng ta lắng tránh vấn đề này đủ rồi đấy. Kiểu gì cũng phải đối diện với nó. Tại sao cô giúp tôi bỏ trốn? Rõ ràng kế hoạch của cô với tôi hiện giờ có sự tham gia của các bạn cô. Nó là gì thế?”

Meredith hít sâu, vận ý chí để bình tĩnh ngồi yên tại chỗ. “Hiển nhiên việc em giúp anh trốn thoát là do một phần trong em tin tưởng những điều anh nói. Hoặc... hoặc là một phần trong em muốn tin.”

Cánh mũi anh phập phồng. “Và kế hoạch của cô là gì?”

“Điều đó phụ thuộc vào anh?”

Tristan co tay lại thành nắm đấm. “À, rút lại là muốn tôi chứng minh bản thân thêm nữa chứ gì? Đưa thêm thông tin, lời giải thích, xin lỗi? Em yêu, còn em thì sao? Những lời giải thích của em ở đâu?”

Giọng anh chế nhạo, mắt long lên. Sự buộc tội hiển hiện trong từng lời nói, cử chỉ. Con giận của cô bùng ra, cô đứng phắt dậy.

“Em phải giải thích chuyện gì? Em được giao nhiệm vụ bảo vệ đất nước. Những hành vi lén lút của anh cho thấy anh liên quan đến một mưu đồ phản quốc. Em chỉ làm công việc của mình!”

Anh tiến về phía cô, hơi nóng ào lên phía trước anh như một con sóng nguy hiểm, đem theo cơn bão của ham muốn và một nỗi giận dữ mãnh liệt tương đương. “Được, cô đã thi hành nhiệm vụ đúng không? Cô không chỉ moi móc những chi tiết trong cuộc sống của tôi, cô còn nói dối tôi, nói dối cả mẹ tôi nữa!”

Cô lắc đầu. “Em chưa bao giờ nói dối bà Carmichael.”

“Cô đã làm cho bà tin rằng cô đến bữa tiệc của bà trên danh nghĩa bạn bè, rằng cô đang bắt đầu để ý đến tôi. Cô khuyến khích ý muốn mai mối của bà... tại sao? Để cô có thể lợi dụng tình cảm của bà hãm hại tôi đúng không?”

“Không!” Cô phản đối khi nỗi đau cửa vào tâm can.

Anh khịt mũi giễu cợt. “Tôi đã dành phần lớn thời giờ trong phòng giam của Isley để ngẫm nghĩ về những phương pháp ‘điều tra’ của cô. Có phải cô ăn nằm với mọi kẻ tình nghi, hay bọn họ phải đạt một tiêu chuẩn nhất định hả? Cô vạch ranh giới của mình đến đâu, thưa cô?”

Máu nóng thiêu đốt hai má Meredith bừng bừng, nhưng cô không cho phép mình ngoảnh đi. “Anh biết chuyện xảy ra ở đền trang Carmichael có ý nghĩa nhiều hơn thế.”

“Tôi biết ư?” Anh phá lên cười. “Khi tôi chạm vào cô, tôi cứ tưởng mình cảm thấy một điều gì đó giữa chúng ta. Tôi cứ ngỡ những cảm xúc của cô cũng mạnh mẽ như của tôi. Nhưng giờ tôi thấy cô đúng là một kẻ nói dối lão luyện, và tôi tự hỏi trong số cảm xúc đó có bao nhiêu là thật.”

Cô mở miệng định phản bác, nhưng anh vẫn tiếp tục, như thể không ngăn được những câu chữ tuôn ra.

“Tôi khá khen cho cô đấy. Ở một phương diện nào đấy, phụ nữ làm gián điệp quả là thích hợp. Xét cho cùng, cô đã sử dụng trái tim và thân thể tôi như những vũ khí chết người nhắm vào tôi theo một cách mà không tên đàn ông nào làm được. Cô vào giường tôi và làm tôi đầu hàng mà không tốn một viên đạn.”

“Vào giường anh chưa bao giờ nằm trong kế hoạch của em!” Cô siết chặt hai nắm tay bên sườn, cố kìm mình không khóc. “Em biết anh tức giận, nhưng em đang đặt cuộc sống của em, nghề nghiệp của em, và đất nước của em vào nguy hiểm để giúp đỡ anh. Anh không thể có chút lòng tin vào em sao?”

Tristan cười, nghe vẫn trống rỗng và đáng sợ như lúc nãy. “Giống như niềm tin cô đã đặt vào tôi khi cô thu thập chứng cứ chống lại tôi sao? Cô giả vờ quan tâm từ khi nào vậy?”

Giờ thì nước mắt cô ứa ra, lăn xuống hai má mặc kệ những cố gắng ngăn chúng lại. “Em chưa bao giờ giả vờ quan tâm. Bất chấp chứng cứ, bất chấp nỗi nghi ngờ, em vẫn yêu anh. Và đó là sự thật.”

Tristan nuốt lại câu tiếp theo khi những lời của Meredith lọt vào đầu anh. Cô yêu anh? Cho dù cô đã điều tra nhất cử nhất động của anh? Cho dù cô đã gom góp những chứng cứ có thể đưa anh đến chỗ chết?

Nếu đúng như thế, nghĩa là cô đang đi ngược lại những gì mình được huấn luyện. Nghĩa là mọi điều họ đã có với nhau đều là thật, không phải ảo tưởng méo mó nào đó chế ra để gài bẫy anh.

Nhưng có đúng là thật không? Hay chỉ là một trò gian trá khác?

“Sao tôi phải tin điều đó?”

Cô lau nước mắt bằng mu bàn tay run rẩy. “Em không thể nói cho anh lý do, nhưng anh hãy tin rằng ngày nào em cũng cố gắng tìm chứng cứ để chứng minh anh trong sạch. Em đã lùng sục những kẻ khả nghi khác. Em đã bỏ mấy ngày để cầu cho mình phát hiện ra Philip mới chính là kẻ có tội...”

Tristan giật nảy mình khi nghĩ tới người bạn bị tống giam. “Philip? Cô đã nghĩ Philip chịu trách nhiệm trong tất cả chuyện này sao?”

Meredith gật đầu. “Em đã hy vọng là anh ta. Những mảnh ghép có sẵn đó. Anh ta đã tiếp cận mọi thứ cần có để đánh bẫy anh, để dùng danh nghĩa của anh làm những việc mà anh không hề biết.” Cô thở dài. “Nhưng dù em cố gắng vất vả bao nhiêu, những mảnh ghép ấy vẫn không vừa khớp, nên em chuyển sang những cách lý giải khác cho nguyên nhân anh dính líu vào âm mưu phản bội. Em tìm cách chứng minh anh đang bị Devlin tống tiền hoặc đang mê muội làm điều mà anh không hiểu rõ.”

Tristan khoanh tay lại, nhưng lớp vỏ kiên cố của sự giận dữ nơi anh bắt đầu rạn nứt trước lời giải thích của cô. “Tôi lấy làm mừng vì cô có niềm tin như vậy vào trí thông minh của tôi.”

“Em thà tin rằng anh ngây ngô còn hơn tin anh là kẻ dối trá hay giết người,” cô gắt, mắt lóe lên. “Nhưng những hy vọng ấy đã bị quét dần đi trước mỗi chuyển biến.”

“Và thế là cô chuyển tôi cho nhà chức trách?”

Cô chậm chạp gật đầu. “Vì em cũng như vì việc điều tra. Trái tim em đã bị lún sâu tới mức em... em...” Giọng cô vỡ ra và cô quay mặt đi.

Tristan nắm lấy cánh tay cô, nhẹ nhàng xoay cô lại đối diện anh. Anh không thể để cô lẩn tránh. Anh cần nhìn vào mắt cô, vào vẻ mặt cô. Anh cần đánh giá xem lời nói của cô là thật hay giả.

“Cô đã làm gì?” anh hỏi, yêu sự run rẩy của cô khi bị anh chạm vào. Anh bắt đầu nhen nhóm hy vọng, một lần nữa, rằng những run rẩy ấy là thật. Rằng cô muốn anh. Quan tâm đến anh.

Yêu anh.

Cô cúi đầu khi một tia tối tăm và khó chịu che phủ mắt cô.

“Trái tim em đã lún sâu đến mức em bắt đầu xem nhẹ hết thấy chứng cứ. Em bắt đầu để tâm quá mức tới việc bảo vệ anh khỏi Devlin, khỏi các cấp trên của em, em đã cố ngó lơ những gì mình tìm được. Thậm chí em đã muốn...” Cô rùng mình. “Muốn đốt nó đi. Emily và Ana gửi cho em một tập tài liệu và em suýt nữa đã đốt nó. Trong một khắc ngắn ngủi, em đã cân nhắc chuyện coi như nó không tồn tại và thay vào đó cố thuyết phục anh bỏ đi cùng em.”

Tristan nao núng khi nhận ra cảm xúc u ám trên mặt cô là gì. Hồ thẹn. Tình yêu cô dành cho anh đã đưa cô đến miệt mài của mọi thứ cô tin tưởng.

Trong anh có hai mối cảm xúc quét qua. Đầu tiên là hốt hoảng. Hốt hoảng vì động cơ trả thù của anh đã đẩy cô đi quá xa. Những dối trá, những âm mưu của anh đã khiến Meredith quay lại chống đối chính lương tâm mình.

Nhưng còn cảm xúc thứ hai ẩn sau nỗi hốt hoảng. Nó mãnh liệt, nguyên sơ, và có cảm giác tốt lành hơn bất kỳ cảm xúc nào anh từng trải qua trong giai đoạn trước cái chết của em trai. Đó là niềm vui sướng.

Meredith gần như đã hy sinh tất cả vì anh. Cô vẫn nguyện yêu anh bất chấp những việc anh đã làm.

Anh háng giọng và quyết tâm dồn ép cô hơn nữa. “Tại sao cô không đốt nó?”

Một giọt nước mắt lăn xuống má cô, đọng lại nơi ngón tay anh. Cô rùng mình và quay mặt áp vào bàn tay anh. “Em biết mình không được tiêu hủy bằng chứng và trở mặt chống lại bạn bè hay Tổ quốc. Em sẽ không bao giờ được thanh thản. Mỗi nghi ngờ trong lòng ắt sẽ hành hạ em và hủy hoại tình yêu của em sau một thời gian.”

Tristan gật gù. Dù có thể anh thích cao chạy xa bay cùng cô hơn, nhưng điều cô nói rất đúng. Những bí mật tồn tại giữa họ theo thời gian sẽ trở nên quá sức chịu đựng. Giờ chúng đã được phơi bày, nhưng liệu quá khứ có thể ngủ yên được không?

“Cái đêm trước khi anh bị bắt, em đã đến văn phòng anh với quyết tâm nói ra chân tướng mục đích mình đến điền trang Carmichael và hai mặt một lời với anh. Em đã định đề nghị được giúp anh.” Cô run lên. “Nhưng anh đã làm lộ bức tranh bị đánh cắp trước khi em kịp lên tiếng cảnh báo anh về sự có mặt của em. Em nghe thấy anh nói sẽ chuyển nó đi.”

Cô ngược mắt lên, ánh mắt nài xin một sự thấu hiểu. Tristan ngạc nhiên nhận thấy là anh hiểu cả, và càng yêu cô hơn vì sự tử tế và trung thực của cô. Với những mối quan hệ anh duy trì gần đây, anh gần như đã quên những thứ đó lại tồn tại.

“Em nghĩ đến mọi tang thương và chết chóc mà kẻ thù sẽ mang lại khi bằng chứng rơi vào tay chúng, và em không thể để chuyện đó xảy ra,” cô thì thầm. “Nên em gửi tin khẩn lên London, yêu cầu Isley và người của ông ấy bắt anh trước khi xảy ra bất cứ tai họa nào.” Cô áp chặt hai tay lên ngực như thể chỉ riêng ký ức ấy cũng làm cô đau đớn. “Nó đã khiến trái tim em tan nát, Tristan.”

Anh chỉ biết gật đầu khi những tình cảm dữ dội giằng xé trong tâm can.

“Đó là lý do vì sao khi Isley bắt anh, em đã xin ông ấy hãy làm điều đó trong kín đáo. Em cũng che giấu sự thật để mẹ anh không phát hiện ra lâu chừng nào tốt chừng ấy. Em muốn bảo vệ anh, cho dù em đã chứng minh với cấp trên của mình anh là kẻ tồi tệ nhất. Điều gì đó trong em mách bảo rằng anh không phải như thế, rằng em không thể làm hại người đàn ông em yêu.”

“Và đó cũng là lý do cô giúp tôi tối nay,” anh nói.

Nó là lời khẳng định, không phải câu hỏi, nhưng cô gật đầu. “Câu chuyện anh đã nói với em trong nhà giam... em muốn tin nó.”

Tristan nhú mào. Cô muốn tin anh, và điều đó là tất cả ý nghĩa đối với anh. Nhưng cô có tin anh không? Hay đây chỉ là sự dẫn dắt của trái tim cô trong khi đầu cô thì bảo phải tin vào chứng cứ?

Miệng cô xịu xuống. “Để anh trốn thoát thế này, có lẽ em đã làm tan tành sự nghiệp điệp viên của mình. Bạn bè em cũng dính vào, cho nên em cũng làm hại đến tương lai của họ nốt. Nếu niềm tin của em đặt không đúng chỗ, em có thể đang bước vào một cái bẫy. Cái giá phải trả có khi chính là tính mạng mình.” Gương mặt cô sất lại. “Cho nên xin đừng nói với em rằng em đã không trao lòng tin cho anh. Nó là một món quà mà em đã sớm học được là không nên trao, nhưng anh đã có nó. Dù anh có cảm thấy hay không.”

Lần đầu tiên Tristan nhận thấy cô bộc lộ hoàn toàn sự yếu đuối của mình. Chỉ bằng sức mạnh lời thề vô tội của anh, cô đã đánh liều tất cả. Anh đã có gì để đáp lại cô?

“Anh hiểu, Meredith,” anh nói trong tiếng thở dài.

Meredith mỉm cười và gương mặt hơi bừng lên hy vọng. Nhưng hãy còn chút e dè. Cô vẫn giữ lại điều gì đó. “Nhưng anh có tin em như em đã tin anh không?”

Anh suy nghĩ hồi lâu. Phải, cô đã nói dối. Cô đã lợi dụng trái tim anh để truy ra bằng chứng. Nhưng cô làm điều đó không hề có ác tâm. Cô làm thế để bảo vệ những gì cô trân quý.

“Anh ở đây rồi, đúng không?” Anh hỏi, rất muốn kéo cô vào lòng. Để xóa đi những nghi ngờ còn vương vất bằng một nụ hôn.

Cô run lên, nhưng lắc đầu. “Em cần nhiều hơn thế. Em cần một điều gì đó khẳng định rằng niềm tin và sự trông chờ em đặt vào anh không phải là vô ích.”

“Em cần loại minh chứng nào?”

“Bằng chứng anh đã bỏ ra khỏi bức tranh, Tristan,” cô nói, giọng bình tĩnh. “Cho em biết nó ở đâu.”

Sự ám áp anh vừa mới cảm thấy lại đông cứng và mối hoài nghi lại quay về. Chứng cứ trong bức tranh là lá bài duy nhất anh còn, đối với cả Bộ Chiến tranh và Devlin. Nếu đưa nó cho Meredith, rất có thể anh sẽ mất tất cả.

“Niềm tin, Tristan,” cô thì thầm và vươn tay ra chạm vào tay anh. Một tia lửa khao khát xuyên suốt cơ thể nhức nhối của anh. “Niềm tin không phải thứ anh đòi hỏi ở em sao? Cuộc chiến này anh đã một mình chiến đấu trong suốt thời gian dài. Có niềm tin vào em và hiểu được mong muốn sâu kín nhất của em sẽ giúp anh chiến thắng.”

Anh buông một hơi thở dài. Meredith đang đề nghị làm đồng đội của anh trong trận chiến mà anh đã đơn độc quá lâu. Cô đã trao cho anh lòng tin cậy và trái tim mình. Giờ cô yêu cầu một sự đền đáp tương tự.

Anh không thể khước từ cô, vì những áng mây đen của bí mật không còn chắn giữa họ nữa.

“Bằng chứng ấy là chiến lược của những trận đánh, số quân, và vị trí đặt vũ khí,” anh thấy mình đang nói đều đều. Những ngón tay anh nắm lại chặt hơn. “Khi gỡ nó khỏi bức tranh, anh đã gửi nó tới ngôi nhà trong thành phố của mình kèm lời căn dặn giấu nó thật kỹ trong một ngăn bí mật ở khu tàu ngựa. Gian chuồng con ngựa cái anh yêu thích nhất có một sàn giả ở góc phía đông. Bằng chứng nằm ở đó. Con ngựa ấy rất dị ứng với người lạ, nên hãy chắc chắn người em phái tới được chuẩn bị sẵn cho sự hỗn xược của nó.”

“Anh không biết việc này có ý nghĩa lớn thế nào đâu,” cô thì thầm với tiếng thở phào nhẹ nhõm.

Tristan lưỡng lự. “Ừ, anh không biết. Chuyện gì sẽ xảy ra? Em và các bạn em sẽ nắm giữ tương lai của Devlin? Hay anh sẽ được biết phần nào câu chuyện xảy ra cái đêm em trai anh chết?”

Gương mặt cô dịu lại và cô đưa tay anh lên môi hôn. “Em biết chuyện đó rất quan trọng đối với anh, Tristan. Em sẽ không gạt anh ra ngoài cái kết luận mà anh đã tìm kiếm quá lâu. Tin em đi, anh sẽ có vai trò của mình.” Cô mỉm cười thả tay anh ra. Những ngón tay anh nhoi nhói ở những chỗ đan vào tay cô. “Em phải báo tin cho Emily và Ana, nhưng sẽ không lâu đâu.”

Anh gật đầu, lặng đi vì sự thay đổi chóng mặt của cảm xúc. Và nhẹ nhõm lạ lùng, như thể gánh nặng anh mang trên vai bấy lâu nay đã được cất đi. Nói với cô sự thật là một liều thuốc mát làm dịu những vết bỏng trong tâm hồn anh.

Cô vội vã rời khỏi bếp. Tristan vừa đưa tay xoa mặt vừa đi ra hành lang. Anh lên cầu thang để tìm hiểu phần còn lại của ngôi nhà, tìm đập mạnh.

Meredith đã đặt lòng tin vào anh khi trả tự do cho anh. Anh đã đáp lại lòng tin đó bằng việc tiết lộ cho cô chỗ giấu chứng cứ. Nhưng giữa họ còn một bức tường ngăn cách. Dù đã nói yêu anh, cô vẫn duy trì nó. Anh cảm nhận được. Ở đền trang Carmichael anh cũng đã cảm thấy, nhưng đến giờ mới hiểu nguyên do. Và anh không muốn gì hơn là phá sập bức tường ấy, từng viên gạch một. Anh muốn trông thấy tương lai mà không có bất cứ ngăn trở nào.

Trong hành lang mờ tối trên lầu có ba cánh cửa. Anh mở cánh cửa đầu tiên, thấy bên trong là một phòng ngủ lớn nối liền một phòng khách nhỏ. Tristan bước vào, mở to mắt. Nó ắt là một phòng đơn trừ khi có người đã biến nó thành một chốn ẩn náu lãng mạn. Những ngọn nến lung linh dọc theo kệ lò sưởi, trên tất cả chỗ trống của mọi mặt bàn, thậm chí cả trên bậu cửa sổ. Lò sưởi reo tí tách tỏa hơi ấm khắp phòng và một chiếc giường phủ lụa nom cảm dỗ đến tội lỗi.

“Anh mệt chưa? Em có thể...” Giọng Meredith vang lên sau lưng anh. Cô ngừng bật giữa chừng khi bước vào phòng.

“Xem ra ai đó đã gây rất nhiều rắc rối cho chúng ta,” anh nói khi quay lại. Gương mặt Meredith trong ánh lửa thật mềm mại. Những ngọn nến làm làn da cô như tỏa sáng và mắt cô lung linh. Anh khao khát được chạm vào cô. Để sử dụng cái giường kia một cách tốt nhất.

“Ana,” Meredith lẩm bẩm, với một nụ cười bí ẩn khiến máu nóng chảy rần rần trong huyết quản anh. “Cô ấy lúc nào cũng lãng mạn.”

“Vậy là cô ấy tin anh vô tội?” anh hỏi, cuối cùng cũng cho phép mình tiến lại gần cô.

Cô ghen thở khi anh đưa tay chạm vào cô. “Ana tin vào trực giác của em. Vào trái tim em.”

Tristan lướt những đầu ngón tay dọc hai cánh tay cô trước khi nắm lấy hai khuỷu tay kéo cô vào gần hơn. “Thế còn em?”

“Còn em ư?” Cô lặp lại, mắt mờ đi trong nỗi khát khao cháy bỏng. Nếu anh đưa cô lên giường bây giờ, hẳn là cô sẽ không cưỡng lại. Nhưng anh muốn nhiều hơn thế.

“Em đã nói em yêu anh,” anh thì thầm. “Bây giờ có còn không?”

Hơi thở cô tắc nghẽn, nhưng cô trả lời ngay lập tức. “Có, em vẫn yêu anh.”

Anh nhắm mắt lại, để cho niềm vui sướng từ lời thú nhận của cô chảy khắp cơ thể và tâm hồn mình. Rồi anh mở mắt nhìn vào mắt cô lần thứ hai. “Em cũng nói là muốn tin anh vô tội. Nhưng em làm được không? Em có nghĩ anh là tên phản bội không?”

Chậm chậm, cô trượt hai bàn tay lên ngực anh, để lại những vết lửa dọc đường đi. Cô ôm lấy hai má anh. “Nếu em nghĩ thế, chúng ta đã chẳng ở đây. Em đã để mặc anh trong phòng giam nhà Isley rồi, cho dù điều đó làm tim em đau đớn. Em tin vào sự trong sạch của anh, Tristan.”

Niềm vui khiến hai đầu gối Tristan muốn khuỵu xuống, anh kéo cô vào gần hơn. Đó là câu trả lời của cô, một bước ngoặt của niềm tin trong cô. Anh hít một hơi sâu và cất tiếng.

“Anh yêu em, Meredith Sinclair. Anh đã yêu em từ cái đêm anh cứu em ở quán trọ nhiều năm trước. Anh đã cố cưỡng lại nó, tìm cách lãng tránh em để quên nó đi. Nhưng không được. Giờ anh không thể và anh không muốn. Anh yêu em, và đêm nay anh sẽ chứng minh điều đó với em.”

22. Chương 22

Miệng Tristan áp xuống miệng cô và niềm hân hoan vỡ òa thành ngàn vạn tia sao băng trước mắt cô. Nụ hôn của anh giống như được trở về nhà, lấp đầy những khoảng trống mà cô không ngờ tồn tại. Cô nín lấy anh, lời yêu anh vừa nói vẫn ngân nga bên tai cô khi cơ thể cô nép sát vào anh.

Giống như một nụ hồng trong vườn nhà Ana cuối cùng cũng bùng nổ dưới ánh mặt trời, tất cả đều hiển hiện. Không còn những lời dối trá, những bức tường thành, chỉ có cảm giác của vòng tay anh bao quanh cô. Chỉ đến bây giờ cuộc đời mới có vẻ đáng tin như thế này.

Cô mở miệng đáp lại anh và nụ hôn của họ sâu lắng hơn. Nó chuyển từ nét đam mê của tình yêu sang lời hứa hẹn sâu sắc hơn và đượm mùi nhục dục của những gì sắp đến. Bằng kinh nghiệm, cô biết đêm nay sẽ là một đêm tràn ngập đắm say. Nhưng lần này nó không chỉ là một đêm cuồng vội, mà còn mở đầu cho bao nhiêu đêm phía trước. Một khi đưa Devlin ra trước pháp luật và giải oan cho Tristan, họ có thể cùng nhau nhìn về tương lai.

Tristan lùi lại, nhìn vào mắt cô. “Anh đã nhớ lúc được chạm vào em biết bao.”

Cô mỉm cười qua hàng nước mắt trong veo. “Em cũng rất nhớ anh. Tối nào em cũng mơ về anh và lo lắng cho anh.”

Anh dắt cô lại giường. “Em có thể kiểm tra để biết chắc anh không hề hấn gì cả.”

Cô cười và hướng đến hàng khuy áo anh bằng những ngón tay tìm kiếm. “Rất vui lòng, thưa ngài.”

Cô kéo áo sơ mi của anh ra cho đến khi vạt áo buông lơ lửng quanh người anh. Anh vẫn đẹp như cô còn nhớ, và như mọi lần cơ thể cô lập tức rạo rực. Máu nóng sưởi ấm mọi nơi nhạy cảm trong cô. Những núm vú nhô lên chờ đợi, và bên trong lớp váy lót ham muốn ẩm ướt đã làm ẩm hai đùi cô.

Cô buông một hơi thở dài trước khi để những ngón tay vuốt ve bờ ngực trần của anh. Mắt anh nhắm nghiền và anh buột ra một tiếng rên trầm trầm đói khát khiến đầu gối cô bủn rủn. Cô lần theo xương quai xanh của anh, trượt những đầu ngón tay xuống thấp trong từng cú miết dài.

Bàn tay Tristan trên cánh tay cô siết lại và bằng chứng ham muốn của anh cọ vào bụng cô. Cô rướn hông lên, rùng mình khi nó chạm vào cô và biết anh sẽ làm gì với nó một khi họ thoát khỏi đám quần áo vướng víu này.

Những ngón tay Tristan run rẩy, anh vòng tay ra sau lưng cô và giật tung hàng nút trên lưng áo. Chúng bật ra, một hạt cúc bay ra xa, nhưng anh không quan tâm. Khi nào cởi xong hết váy áo cô anh mới cần đến sự nhần nha khéo léo.

Nếu có phiền lòng vì mất chiếc cúc, cô cũng không để lộ ra. Lưng cô cong lên, tạo thêm điều kiện cho anh. Cuối cùng, anh trượt hai bàn tay vào trong áo cô. Tầm áo lót bằng vải lụa mịn màng, nhưng không mềm bằng làn da cô. Với một cú giật mạnh, anh kéo tuột nó xuống, để nó dón lại quanh hai khuỷu tay cô, giam cầm cô trong đám vải khi anh cúi xuống ép môi vào da cô. Rồi anh đưa lưỡi vuốt ve chỗ hõm ở cổ cô, làm mạch máu cô đập dồn. Hơi thở cô trở nên đứt quãng khi cô vật lộn với đồng áo váy, nhưng anh giữ cô rất chặt, môi anh di chuyển với một nhịp điệu lười biếng thông thả tới mép áo lót của cô.

Meredith thốt ra tiếng thở dài khe khẽ khi anh nắm lấy dây áo mỏng manh và cho nó gia nhập với những lớp vải áo nơi khuỷu tay cô. Một cách cẩn trọng, anh lột lớp vải lụa xuống cho đến khi bầu ngực cô lộ ra. Anh say sưa ngắm nhìn sự hoàn hảo của cô một lúc: cách núm vú cô co lại trong sự đề phòng thật xinh đẹp, cách cô lấp đầy hai bàn tay anh đến độ hoàn hảo, nhưng rồi anh không thể cưỡng lại lâu hơn nữa. Anh ngậm nụ hoa bé nhỏ ấy vào giữa hai vành môi.

Tiếng kêu của cô nguyên sơ và vang vọng khi cô bầu vào vai anh và hông cô ưỡn lên. Anh kéo áo lót của Meredith xuống nhưng vẫn để áo ngoài bó lấy hai khuỷu tay cô, hạn chế cử động của cô. Cô run lên, cố gắng vươn mình lên cho đôi môi anh, nhưng không làm được vì chiếc áo cản lại.

Anh cúi xuống và cho cô sự khuây khỏa cô đang lặng lẽ yêu cầu. Nhưng chưa đủ. Anh còn chưa làm cô run rẩy trong sự giải thoát hay van xin nhiều hơn nữa.

Bằng một cú giật, những lớp áo váy rơi xuống thành một vòng dưới chân cô. Vẫn không rời khỏi núm vú cứng như sỏi cuội của cô, anh ôm ghì lấy hông cô và nhắc cô lên giường. Ngay lập tức, cô vòng đôi chân dài uyển chuyển qua lưng anh. Hơi nóng ẩm ướt của cô áp vào ngực anh, cho anh biết cô muốn anh ở trong cô đến nhường nào, và cô đã sẵn sàng ra sao.

Anh nghiêng người tới khóa lấy đôi môi cô, dịu dàng đùa với lưỡi cô trong khi hai tay áp vào đùi cô. Tiếng kêu của cô chìm trong miệng anh khi anh đưa tay khum lấy nơi nữ tính của cô, lách qua lối vào ướt át tới nơi khởi thủy ham muốn của cô một cách dịu dàng, để ngón tay cái vờn nghịch trên cái núm nhỏ khoáy cảm của cô.

Áp lực bùng lên ở đó. Lan rộng, nhân lên, tạo thành một cao trào. Nhưng cứ mỗi lần Meredith sắp sửa vượt qua giới hạn, Tristan lại rút về, giữ cô gần ngưỡng trọn vẹn nhưng không cho cô giải thoát.

Cô chống người lên hai khuỷu tay, đầu ngửa hẳn ra sau và mắt nhắm nghiền khi anh tiếp tục trêu ghẹo cô, vờn nghịch cô. Rồi miệng anh trượt xuống dọc cơ thể cô, thưởng thức, cho đến khi nó tới được chỗ những ngón tay anh.

Khoảnh khắc lưỡi anh quét qua cô, Meredith bùng nổ. Hồng cô rung lên từng đợt, ép vào hai bàn tay vững chắc của anh khi anh giằng vò cô không khoan nhượng, đưa cô qua từng cơn run rẩy và cả sau khi những luồng chấn động cuối cùng chấm dứt.

Run rẩy do áp lực của cơn cực khoái, cô nhìn vào mắt anh. “Xin anh.”

Anh lẳng lặng gập đầu và chuỗi khối chiếc quần. Cơ thể cô nhúc nhối trong cơn náo nức khi thấy cơ thể anh cũng đã sẵn sàng cao độ. Cô sắp có anh rồi.

Móng tay cô cắm vào những lớp sa tanh để làm điểm tựa khi cơn lũ cảm xúc ập vào. Cô cong người về phía anh, hai bàn tay cô núp chặt lấy hai cánh tay anh khi anh chiếm hữu cô.

Những cú đâm của anh bắt đầu kéo dài, chắc chắn, kim nén thành những cú vuốt ve để khiến cô phát điên. Cô nồng nhiệt đáp lại chúng, nâng hông lên cho anh, siết chặt những bắp thịt của anh. Sức ép của sự giải thoát treo lơ lửng nơi bụng dưới của cô, lan rộng và nở phồng mỗi lần anh chuyển động cùng cô.

Nhưng trong khi anh tiếp tục vào trong cô, mắt anh mờ dần và một lớp mồ hôi mỏng rịn ra trên trán anh. Meredith nhìn anh đấu tranh để duy trì sự kiểm soát. Thấy những mạch máu ở cổ anh căng lên, thấy sự chăm chú trong mắt anh khi anh khóa lấy ánh mắt cô và chiếm đoạt cô hết lần này đến lần khác, đẩy cô đến ngưỡng cực hạn.

Khoái cảm trong Meredith trào lên, và lần thứ hai cô bùng nổ. Cô đặt những nụ hôn nóng rực lên da anh.

“Bây giờ, Tristan,” cô rên lên. “Ngay bây giờ!”

Anh gập lên nỗi sung sướng của mình, hai cánh tay căng lên và lưng uốn cong khi anh trút vào trong cô. Những tiếng kêu của anh hòa lẫn với cô khi cô bật ra tiếng hét cuối cùng và lả đi trên gối trong niềm thỏa mãn.

Tristan đổ gục xuống người cô. Đôi tay cô ôm lấy anh vào lòng, cảm nhận mọi phần cơ thể anh cô có thể chạm tới, và say sưa với việc cuối cùng anh đã là của cô.

Cho đến ngày mai, khi cuộc đời họ một lần nữa đối mặt với nguy hiểm.

Tristan nhắm mắt lại. Ánh sáng bên ngoài đang yếu dần khi mặt trời ngã xuống phía tây. Những người gác đền đường đã bắt đầu công việc của mình.

Nghĩa là anh cũng phải làm việc của anh.

Anh đã đợi ngót hai năm trời cho giờ phút này. Thời điểm anh sẽ mặt đối mặt với kẻ chịu trách nhiệm trong sự hy sinh của em trai anh. Anh đã sống và hít thở cùng niềm mong mỏi đau đáu khám phá ra kẻ đã giết Edmund. Nó đã đẩy anh đi chệnh vênh bên mép vực của điên cuồng và hủy hoại. Nó đã bắt anh trả giá gần như tất cả... và có thể vẫn chưa dừng lại. Nhưng báo thù cho em trai là điều duy nhất quan trọng. Anh đã vẽ ra cuộc gặp gỡ này rất nhiều lần. Hình dung tới từng chi tiết. Mong chờ nó.

Nhưng giờ đây, khi sắp đạt được mong muốn lớn lao nhất, Tristan lại dậm do dự.

Anh xoay người nhìn Meredith. Cô đang nằm giữa đồng chấn lộn xộn, lớp sa tanh chỉ che phủ vừa chớm bộ ngực vun cao đầy trên người của cô. Một cẳng chân thon thả lộ ra ngoài chấn, co lại theo một cách khiến anh chỉ muốn lần theo đường lượn ấy bằng môi mình.

Cô là nguyên nhân sự do dự của anh. Họ đã dành cả đêm qua và phần lớn ngày hôm nay để làm tình, trừ lúc Meredith sắp xếp cho cuộc gặp mặt. Cuộc gặp mà cô nhất quyết đi cùng anh, mặc kệ anh ra sức phản đối. Nhưng anh hiểu cô quá rõ. Nếu anh từ chối, cô vẫn cứ bám theo.

Cô nhìn anh. “Anh nghiêm nghị quá. Hệt như người đàn ông khó ưa em đã gặp ở vũ hội trước khi chúng ta lên đường về điền trang Carmichael.”

Anh gập đầu. Không việc gì phải che giấu cảm xúc nữa. “Sắp tới rồi. Sắp đến giờ chúng ta đi gặp Devlin.”

Nét mặt cô sắt lại và những nếp nhăn lo lắng hằn sâu trên trán cô trong ánh lửa. “Vâng.”

“Tối nay sẽ rất nguy hiểm,” anh tiếp tục. “Anh không muốn em đi.”

Gương mặt cô càng đanh hơn và cô lắc đầu. “Em đã nói với anh trong mười lần bàn bạc trước rồi, sự tham gia của em là miễn bàn cãi.”

“Em có dám chắc là không phải vì em không tin tưởng anh không?”

Cô nghiêng người tới, đỡ lấy cằm anh và hôn anh. Mỗi cô quần quýt lấy môi anh một lúc mới dứt ra. “Em hoàn toàn tin anh, nhưng Devlin là kẻ nguy hiểm. Chắc chắn tên thủ lĩnh của hắn còn đáng gờm hơn. Anh cần sự hỗ trợ của một người có kinh nghiệm. Và chúng ta sẽ không đơn độc. Emily và Ana sẽ yểm trợ cho chúng ta. Mọi thứ đã sắp đặt đâu vào đấy. Chúng ta chỉ cần tìm một lời giải thích lọt tai cho sự có mặt của em.”

Anh thở dài trước sự cương quyết của cô. “Thực ra anh đang nghĩ tới chuyện đó, và anh vừa nảy ra một ý.”

Cô ngạc nhiên. “Thật sao? Nói với em đi.”

“Nó sẽ đòi hỏi nhiều lòng tin hơn,” anh nói, lướt mắt qua gương mặt cô.

Cô không chần chừ. “Anh có nó rồi mà.”

Tristan thấy ấm lòng hẳn lên. “Em sẽ giả vờ làm tù nhân của anh. Anh sẽ bảo Devlin đó là lý do anh đột ngột đến London. Rằng trong nỗi háo hức muốn cưới một hầu tước giàu sụ, em đã phát hiện ra những bí mật được che đậy kỹ lưỡng.”

Cô cười. “À, phải rồi. Ai nấy đều biết em là kẻ hám lợi ra sao khi dính dáng đến hôn nhân.”

“Còn anh được biết tới như một món hời, em yêu ạ,” anh đáp và hôn phớt lên mũi cô. “Đến nỗi một người phụ nữ sẽ lao đầu vào dò la công việc làm ăn của anh để rồi phát hiện ra giá trị của anh có thể không được choáng ngợp như thế.”

“Em hoàn toàn tin điều đó,” cô trêu chọc.

Nụ cười của Tristan vụt tắt khi một lần nữa anh nghĩ tới nỗi hiểm nguy cô sẽ gặp phải, nhất là dưới lốt con tin của anh.

“Devlin sẽ coi việc anh mang em tới cho hắn như một thử thách nữa đã vượt qua. Khi anh phát hiện ra một mối nguy đe dọa đến tổ chức của hắn, hắn sẽ càng tin tưởng anh hơn.”

Meredith nhìn anh điềm tĩnh, trấn an anh bằng vẻ mặt thấu hiểu của mình. Nom cô không hề sợ hãi. Nếu cô là một cô gái bình thường, anh ắt không thể chấp nhận sự giúp đỡ của cô. Nhưng Meredith Sinclair nào phải cô gái bình thường. Cô là một điệp viên. Và những kỹ năng của cô sẽ bảo vệ anh, ngay cả khi anh luôn làm tất cả trong khả năng của mình để làm điều tương tự cho cô.

“Anh biết không,” cô nói với nụ cười dịu dàng và âu yếm, “Đó là một kế hoạch tuyệt vời. Em nghĩ chúng em có thể đào tạo anh thành một điệp viên đấy.”

“Nếu hai ta sống qua đêm nay, ta có thể bàn tới sự nghiệp làm điệp viên của anh,” anh nói và đứng dậy để chuẩn bị sửa soạn.

Cô nắm lấy tay anh đưa lên má. “Đừng lo, Tristan. Mọi việc sẽ ổn thôi.”

Anh gạt đầu cho cô yên lòng, nhưng trong thâm tâm vẫn bất an. Tối nay sẽ là thời điểm cam go nhất trong cuộc đời anh. Anh chỉ biết cầu nguyện cho mình sống sót và có thể bảo vệ Meredith. Chỉ khi đó anh mới dám hy vọng về một tương lai trong vòng tay cô.

23. Chương 23

Dù đang là mùa hè, nhưng gió từ sông Thames thổi vào vẫn mang theo hơi lạnh. Meredith rùng mình khi cô và Tristan bước ra khỏi xe ngựa vào bến tàu Southwark. Khu cảng cũ kỹ trong chốn nghèo khổ và bạo lực xảy ra thường xuyên của London này là nơi Devlin chọn cho cuộc gặp gỡ.

Một phần cơn ớn lạnh của cô không liên quan đến nhiệt độ. Cô đã cam đoan với Tristan về sự an toàn của họ vì anh quá lo cho tính mạng của cô, chứ thực ra cô không chắc chắn điều gì cả. Ở một địa điểm gặp mặt không do cô lựa chọn, cô biết rõ họ có thể đang bước vào một cái bẫy.

Tristan nắm lấy cánh tay cô nhưng không hề nhìn cô. Cô khao khát một nụ cười vỗ về ở anh, nhưng điều đó là không thể. Vì họ có thể bị theo dõi, họ đã thống nhất là anh sẽ đối xử với cô như một tù nhân kể từ lúc bước xuống xe ngựa. Đó là cách duy nhất đảm bảo vỏ bọc của họ được nguyên vẹn.

Khi đi dọc bến tàu, cô bắt gặp một ả gái ăn sương đang lả lơi chào mời trước một quán rượu thô kệch. Khi họ đi ngang qua, cô ả đưa tay lên môi hôn gió. Đó là mặt hiệu Emily thường dùng để nhận dạng với đồng nghiệp khi cô nàng cải trang.

Thế nghĩa là Ana cũng ở gần đây, đang ẩn mình và có lẽ đang run bần bật vì cô nàng rất hiếm khi ra thực địa. Nhưng Meredith biết khi nào cần thiết, Ana sẽ bảo vệ bạn bè bằng tất cả khả năng của mình. Cô lấy làm mừng vì hai cô gái tài năng ấy đã ở bên cô tối nay.

Cô làm một cử chỉ giãy giụa khỏi Tristan, và anh đáp lại như đã diễn tập, lôi giật cô lại.

“Cô ả lẳng lơ trước quán rượu là Emily đấy,” cô thì thào, quay ngoắt mặt đi như thể đang cãi nhau với anh.

Đáng khen cho Tristan, anh không nhìn cô hay quay lại xem người phụ nữ cô chỉ, nhưng cô có thể khẳng định là anh rất đổi ngạc nhiên khi anh hít mạnh.

“Thật à? Chà, cô ấy đúng là bậc kỳ tài! Anh ắt chẳng bao giờ nhận ra cô ấy.”

Meredith giấu nụ cười. “Cô ấy đấy. Và anh đang làm rất tốt.”

Anh gật đầu, song về mặt cộc cằn và khắc nghiệt không dịu đi chút nào. “Anh mong là thế. Nếu chúng ta đang bị quan sát, anh sẽ căm ghét dù chỉ một nét mặt sai lầm tố giác chúng ta trước khi ta đạt được mục đích.”

Meredith rùng mình và phản ứng ấy cô không cần diễn. Mục đích của họ.

Mục đích của cô là đưa Devlin cùng bè lũ của hắn ra trước vành móng ngựa. Để đảm bảo bọn chúng không bao giờ phản lại đất nước mình lần nữa. Bên cạnh đó, cô cần thu thập đủ chứng cứ qua cuộc độ sức này để rửa sạch tội cho Tristan.

Mục đích của Tristan thì đơn giản hơn, và về mặt nào đó, xung đột với các mục đích của cô. Anh muốn lấy mạng đền mạng. Và cô không dám chắc mình có ngăn nổi anh khi thời điểm ấy đến không. Cô không chắc liệu cô có muốn tước đi cơ hội báo thù của anh không. Sau tất cả những gì anh đã hy sinh cho nó.

Họ đã tới gần khu vực bến tàu nơi Devlin định sẵn. Đó là một chỗ tối tăm nằm gần cuối dãy xưởng đóng tàu. Dãy nhà kho nằm im lìm. Vài cái nom như bị bỏ hoang hoặc chỉ sử dụng trong vài mùa nhất định. Một chốn hoàn hảo cho một cuộc gặp gỡ bí mật.

Hoặc cho một trận mai phục.

Ở khu này, người ta sẽ coi như không nhìn thấy chuyện gì nếu nó không liên can trực tiếp đến họ. Càng không có ai can thiệp nếu sự việc trở nên nghiêm trọng. Meredith trấn định lại những suy nghĩ để tập trung cho tình huống trước mắt.

Tristan giảm nhịp bước và tay anh nắm chặt cánh tay cô, lần này để trấn an và che chở, chứ không phải diễn kịch. Chắc anh cảm nhận được những lo lắng của cô. Cô phải thừa nhận rằng cảm giác có anh ở bên, sẵn sàng bảo vệ cô, là một nguồn động viên to lớn.

“Devlin!” Anh gọi to, giọng hết sức tự mãn.

Đáp lại họ là sự im lặng. Nỗi căng thẳng trong ngực cô dâng lên trong lúc chờ Devlin lên tiếng. Từ những nếp nhăn hằn rõ trên trán Tristan trong ánh sáng vàng vọt của mấy ngọn đèn đường lác đác, có thể nói anh cũng đang lo lắng như cô.

“Augustine Devlin!”

“Chào ngài Carmichael,” giọng nói kéo dài uể oải quen thuộc văng ra từ sau một đồng thùng chất cao. Căn cứ vào thứ mùi phảng phất trong không khí, những cái thùng đó từng dùng để đựng cá.

Meredith nghẹn thở khi Devlin bước ra. Ngay cả ở nơi bến tàu bẩn thỉu, nom hắn vẫn thanh thoi và chín chu. Không một sợi tóc vàng nào chệch nếp và trang phục của hắn cực kỳ lịch lãm. Nom hắn như một con chim thiên đường đã bay quá xa xuống phương Nam và kết thúc đời mình trong địa ngục vậy.

“Cô ta làm gì ở đây?” hắn xẵng giọng khi trông thấy Meredith. “Tôi đã bảo anh đến đây một mình, thế mà anh lại đưa một con điếm đến.”

Tristan cứng người trước lời vu khống, và Meredith vội vã lên tiếng với hy vọng anh dè nén cảm xúc và nhớ đến kế hoạch của họ.

“Xin lỗi ông,” cô vặc lại với tông giọng biểu cảm nhất của một quý cô London bị xúc phạm. “Tôi chẳng bao giờ muốn bị đưa đến đây. Một phút trước tôi còn đang ngồi uống trà chiều ở nhà, phút sau đã bị quăng lên xe ngựa bởi... bởi cái kẻ cục súc này!”

“Câm miệng,” Tristan đáp, giọng lạnh như băng. Nếu Meredith không biết đó là diễn, thì cô đã bị anh dọa cho một mẻ rồi. Theo bản năng, cô lập tức tuân theo.

“Trả lời tôi đi, Carmichael,” Devlin nhắc lại. “Bằng không, Chúa chứng giám, tôi sẽ bắn bỏ cô ta ngay tại chỗ.”

Hắn vừa dứt lời, từ chỗ hắn nấp ban nãy nhô ra bốn tên. Meredith căng thẳng. Năm chọi hai. Năm chọi bốn, tính cả Ana và Emily. Không đến nỗi chênh lệch, nhưng cực kỳ nguy hiểm. Ở cự li gần thế này, ngay một phát súng tệ nhất cũng có thể gặp may.

Nhịp thở của Tristan biến đổi lúc bốn tên bước vào quảng sáng. Meredith nhận thấy anh đang đo lường từng tên một, xem xem tên nào là kẻ cầm đầu tổ chức của Devlin. Tên nào đã gây ra cái chết của em trai anh.

Cô cũng ngầm đánh giá chúng. Hai tên to xác, mắt lơ dờ. Thuộc loại xôi thịt. Không có khả năng lãnh đạo, chỉ đáng làm tay sai.

Nhưng hai tên còn lại dứt khoát có khả năng. Mắt mũi gian xảo, ánh mắt dọa người. Và theo cái cách một tên rút khẩu súng lục khỏi áo vét ra rồi chĩa vào ngực cô, thì chúng là những kẻ đã từng giết người và không ngần ngại lặp lại việc đó. Cho dù nạn nhân của chúng là một phụ nữ chân yếu tay mềm.

Tristan do dự khi khẩu súng xuất hiện. Cô cầu mong anh sẽ tiếp tục kế hoạch đã định, ngay cả khi cô đang bị đe dọa.

“Anh muốn giết cô ta?” anh hỏi. Cô nghe được vẻ căng thẳng trong giọng anh. “Cứ việc. Nhưng để tôi hỏi cô ta vài điều đã.”

Mắt Devlin quét sang cô, rồi quay về Tristan, neho lại nghi ngờ. “Tại sao?”

“Tôi đã buộc phải quay lên London vì phát hiện ra có kẻ đang đào bới công việc làm ăn của tôi, tìm hiểu thì hóa ra là Northam phụ nhân.”

Cô vùng vẫy trong cánh tay kim kẹp của anh để phụ họa thêm.

“Thật à?” Ánh mắt phảng lảng của Devlin lại lia sang cô. “Và tại sao cô làm thế, thưa cô?”

“Xem ra cô ta khao khát không chỉ một đêm trên giường tôi,” Tristan cười khẩy. “Cô ta còn thèm muốn một cuộc hôn nhân và muốn chắc chắn gia sản của tôi lớn y như đồn đại. Nhưng cô ta đã khám phá ra quá nhiều.”

“Nói dối!” Cô làm bộ hốt hoảng. “Ông Devlin, ông không thể tin tôi là người vụ lợi như thế! Chắc chắn ông sẽ giúp tôi!”

Devlin bật ra tiếng cười khùng khục. “Thực ra là ngay bây giờ, thưa cô. Tôi vẫn luôn cảm thấy ở cô có nhiều điều hơn so với những gì người ta nhìn thấy, nhưng dò la chuyện làm ăn của một người đàn ông nhằm kiếm một đám sáng giá ư?” Hắn lại quay sang Tristan, “Cô ta biết được bao nhiêu?”

“Đủ dùng,” anh nói qua kẻ rặng.

Meredith lắc đầu quầy quậy. “Anh ta nhầm rồi, tôi không biết gì hết.”

Devlin bước tới, đưa bàn tay hộ pháp bóp lấy má cô. Tristan căng người lên, nhưng anh vẫn đứng bất động, tuân thủ đúng kế hoạch họ đã đề ra. Devlin quan sát ánh mắt cô.

“Đồ dối trá,” hắn rít lên, giật cô khỏi tay Tristan rồi đẩy cô về phía lũ đồng đảng của hắn. “Khi nào tôi và Carmichael bàn xong việc, tôi sẽ tìm hiểu xem cô biết nhiều cỡ nào.”

Meredith đưa mắt cho Tristan. Mắt anh lóe lên với cô và cô cảm thấy nỗi hoảng sợ của anh, nhưng rồi nó biến mất rất nhanh, chẳng một ai nhận thấy.

“Coi như cô ả là món quà tôi tặng anh.” Tristan phẩy tay như thể cô là con số không. “Phần mình chứng cuối cùng cho thấy tôi xứng đáng với lòng tin của anh.”

Devlin gật gù, có vẻ ấn tượng trước lối cư xử nhẫn tâm của Tristan. “Phải, anh đã chứng tỏ được mình. Giờ hãy thực hiện việc cuối cùng. Những thứ đã được lấy ra khỏi bức tranh, anh vui lòng giao ra.”

Tristan sờ vào túi áo vét, nơi đựng thứ Devlin thèm muốn nhất. Meredith và anh đã buộc phải mang theo bằng chứng thật, phòng khi Devlin kiểm tra.

Nhưng Tristan lại khoanh tay trước ngực thay vì lấy nó ra. “Không phải lúc này. Anh biết các điều kiện của tôi rồi đấy, Devlin. Ở đền trang Carmichael, tôi đã nói rất rõ ràng. Tôi chán phải nịnh bợ anh rồi. Tôi muốn gặp người lãnh đạo tổ chức của anh. Tôi sẽ đưa bằng chứng cho anh ta và chỉ một mình anh ta thôi. Anh ta ở đâu?”

Devlin phân vân, chằm chằm nhìn Tristan từ trên xuống dưới. Meredith nín thở quan sát hắn, cầu trời hắn sẽ không giết cả hai người bọn họ và cướp đi thứ hắn muốn. Một kẻ như hắn dễ làm chuyện đó lắm.

“Anh muốn gặp người có trọng trách chứ gì?” hắn hỏi. Một nụ cười nở toác trên mặt hắn. “Anh đang nhìn vào người đó đấy, Carmichael. Anh vẫn giáp mặt anh ta từ trước đến nay. Tôi chính là người anh cần gặp.”

Phải vận hết sức mạnh và sự kiềm chế trong người, Tristan mới không há hốc miệng vì sửng sốt và lão đảo lùi lại. Rốt cuộc Devlin chính là tên đầu sỏ? Tristan đã ở gần hắn bấy lâu nay... thứ anh kiếm tìm vốn sờ sờ ngay trước mặt anh bấy lâu nay... Anh đã có thể giết Devlin đến mấy trăm lần.

Thế nhưng, đó chính là lý do hắn giấu kín danh tính. Lâu nay người ta vẫn tin chắc rằng Devlin là tay sai của kẻ nào đó. Các nhà chức trách theo dõi hắn, nhưng không động đến hắn bởi họ muốn hắn dẫn họ tới chỗ con cá to hơn và nguy hiểm hơn. Và bọn họ cũng như anh, người đã đánh mất tất cả cho những mưu đồ của hắn, chưa bao giờ trút hận lên tên đốn mạt này bởi họ nghĩ hắn chỉ là một mắt xích dẫn tới một kẻ khác.

Nếu cơn cuồng nộ không dâng lên trong ngực anh, bao trùм lý lẽ và mọi cảm xúc khác, anh ắt đã chúc mừng Devlin vì nước cờ quá sức thần tình.

“Anh tái nhợt cả người kìa,” Devlin nói với vẻ tự phụ. “Anh không mong chờ tin đấy hả?”

Tristan đưa mắt sang Meredith. Cô đang bị một tên trong nhóm của Devlin giữ chặt, đôi mắt mở to, hắn là cô cũng choáng váng như anh. Nhưng cho dù muốn lao lên tới đâu, anh vẫn buộc phải giữ nguyên vẻ điềm tĩnh. Anh làm gì trong lúc này cũng có thể nguy hại đến Meredith.

“Không,” anh nói với tất cả sự bình thản huy động được. “Tôi bị bất ngờ. Anh đã nói đi nói lại với tôi rằng anh sẽ cho tôi gặp thủ lĩnh của anh. Tôi cứ nghĩ đó là người khác hẳn anh.”

Devlin gục gặc đầu, khoái trá ra mặt. “Cái mặt nạ Augustine chả liên quan gì đến con người thật của tôi đâu. Anh sẽ sớm hiểu điều tôi nói thôi, một khi anh qua được thử thách nhỏ cuối cùng.”

Tristan căng thẳng. “Một thử thách nữa? Ý anh là giao bằng chứng ra hả?”

Nụ cười của Devlin nham nhở hơn. “Không. Tôi biết anh sẽ làm thế. Việc đó quá dễ dàng. Tôi muốn anh làm một việc khó khăn hơn nhiều. Giết cô ta.” Hắn hất đầu về phía Meredith.

Cuồng giận làm mọi thứ trước mắt Tristan trở nên đỏ sẫm. Anh không kìm được những cảm xúc căm hờn nữa. Hăm dọa anh là một chuyện. Hướng những hăm dọa đó vào người phụ nữ anh yêu lại là chuyện khác.

Anh dần tới, sẵn sàng một mắt một còn với Devlin, nhưng tiếng Meredith đã ngăn anh lại. “Ôi, Tristan, không!”

Cô làm như đang xin tha mạng, nhưng khi nhìn cô, anh thấy một thông điệp trong mắt cô. Đây là thời cơ của họ. Cô đã có quá đủ bằng chứng để đưa ra trước tòa. Còn công cuộc truy tìm kẻ thù của anh đã có thành quả.

Anh rút khẩu súng trong áo ra và chậm rãi đưa lên hướng vào Meredith... hoặc ít nhất vào một điểm hơi chệch bên trái cô. Bọn đảng sau lùi lại nhờ không may ăn đạn lạc, và anh nhận ra người phụ nữ anh yêu đẹp đến nhường nào. Giá cô không đứng giữa tuyến lửa, anh có thể xoay chuyển tình thế dễ dàng.

“Tôi xin lỗi,” anh nói. “Nhưng cô hiểu điều tôi phải làm mà.”

Rồi bất ngờ vặn khế cổ tay, anh quay súng chĩa vào tên côn đồ đã hạ vũ khí xuống. Anh siết cò và gã loạng choạng lùi lại mấy bước, khẩu súng của gã rơi xuống nền gỗ đánh cạch. Viên đạn đã găm đúng vào tim gã.

Cùng lúc ấy, Meredith quỳ thụp người và lăn tròn về phía đồng thùng chất cao nơi Devlin và người của hắn vừa nấp. Tristan thấy cô chộp lấy khẩu súng rơi dưới chân và biến mất đằng sau thùng. Trời đất, cô đúng là một điệp viên, với một năng lực chứng tỏ đã qua đào tạo.

Rồi dồn hết tâm trí cho sự an toàn của mình, anh quăng mình sang trái. Người của Devlin loạng choạng quờ lấy vũ khí, và tiếng đạn rít veo veo bên tai anh khi anh vừa chạy vòng qua đồng thùng vừa nạp lại đạn. Anh nhô đầu lên và bóp cò, sém tí nữa trúng một tên. Phát súng khiến cả bọn chạy tản ra tìm chỗ nấp.

Đi men theo những dãy thùng, anh không rời mắt khỏi Meredith. Cô nhô đầu ra rất nhanh và bắn liền. Anh nghe thấy tiếng rên rĩ của một tên bị trúng đạn và bất giác mỉm cười. Tất nhiên là cô sẽ bắn giỏi. Sao lại không? Có vẻ cô giỏi trong mọi mặt.

Cô nạp đạn một cách nhanh gọn như người lính trên chiến trường, chỉ dừng lại một chút để liếc sang phía anh, rồi thò đầu ra bắn tiếp.

“Khỉ thật, trượt rồi,” cô nói và thu người về, đảo mắt sang anh. “Anh làm giỏi lắm.”

“Suýt nữa là em bị giết rồi!” anh đập lại trước khi thận trọng lộ đầu khỏi đồng thùng và bóp cò. “Emily ở chỗ quái nào vậy?”

“Đang đến. Em thấy cô ấy trườn tới từ phía sau rồi. Cô ấy phải cẩn thận bằng không sẽ bị kẹt giữa làn đạn.”

“Còn mình ở ngay đây,” một giọng khác vang lên sau lưng họ.

Hai người quay lại thì thấy Ana đang lom khom men theo dãy nhà kho, tay lăm lăm súng, nhưng cô cầm nó không có vẻ thoải mái như Meredith hay Emily lúc ở trong xe ngựa.

“Tốt, chúng mình cần mọi sự trợ giúp có thể,” Meredith nói và mỉm cười với bạn.

“Mình đã nghe cả rồi.” Ana lắc đầu. “Devlin đã giở mặt với mọi ban ngành điều tra của Chính phủ.”

“Lẽ ra tôi đã giết được hắn cả trăm bận,” Tristan lăm lăm. “Khỏi phải làm những gì hắn yêu cầu. Tôi đã có thể kết thúc chuyện này từ một năm trước.”

Meredith nhích lại gần, nắm lấy tay anh đúng lúc một viên đạn sượt qua gần họ. Ana bấm chặt môi và nhóm dậy bắn đáp trả.

“Tristan, với tất cả những việc anh đã làm, những chứng cứ anh có thể cung cấp cho bọn em, anh đã làm điều có ý nghĩa hơn hẳn để trả thù cho em trai so với việc chỉ giết Devlin từ một năm trước.” Cô nắm chặt tay anh. “Em biết anh muốn máu phải trả bằng máu, nhưng làm thế sẽ không thể rửa sạch máu cho Edmund, sẽ không mang em trai anh trở về được.”

Cô chửi thề khi một viên đạn nữa cày tung những mảnh gỗ vụn xuống đầu họ. Đứng phắt dậy, cô nhả đạn, có tiếng đàn ông hét lên.

“Gã sẽ không còn tay nào mà cầm súng nữa,” cô lẩm bẩm và nạp đạn. Đôi mắt xanh của cô khóa chặt mắt anh. “Tristan, anh có hiểu điều em đang nói không?”

Anh cân nhắc lời cô. Cô không muốn anh lấy mạng Devlin chỉ để trả thù cho em trai. Nhưng đó là mục đích của anh từ trước đến nay. Làm sao anh có thể nghỉ nếu nó chưa hoàn thành? Anh đưa mắt trở lại cô. Cô đang nhìn anh chăm chú, chờ đợi... và hy vọng.

Anh chưa kịp đáp thì Ana nói khẽ. “Chúng ngưng bắn rồi.”

Tristan ngẩng đầu lên.

Một người phụ nữ đang đứng sau đồng thùng, khẩu súng trên tay chĩa vào những tên còn lại, tên bị thương tên không. Đó là cô gái ăn sương Meredith đã chỉ khi họ đi dọc bến tàu lúc này. Emily cải trang.

Emily hất đầu, nhưng không rời mắt khỏi đám tù binh. “Các cậu có định ra giúp mình không, hay tiếp tục núp sau đồng thùng kia hả?”

Meredith đứng phắt lên và vội vã chạy qua để hỗ trợ bạn mình. Tristan nhìn cô thoăn thoắt chạy đi, Ana bám theo sau. Anh lập tức cũng chạy theo.

Tên bị anh bắn đầu tiên nhất định đã chết, nằm ngay chỗ hấn ngã xuống. Một tên bị Meredith bắn cũng đã chết, nhưng tên thứ hai thì ôm cánh tay bị thương và đang rên la inh ỏi.

Devlin và tên còn lại không việc gì, sừng sộ nhìn Meredith và Emily. Devlin lia mắt sang Tristan. “Đồ khốn.”

“Tao, đồ khốn?” Tristan nhếch mép cười nghĩ đến số phận đang chờ Devlin. “Tao không nghĩ thế, mày mới là tên phản quốc. Mày là kẻ đã gây ra cái chết của em trai tao.”

Mắt tên kia trợn tròn vì kinh ngạc.

“Đúng đấy, Devlin. Tao đã tìm cách leo vào tổ chức của mày, làm cho mày tin tao ở cùng phe mày, và trong thời gian đó tao đã phá đám mày.” Nụ cười của anh nở rộng hơn. “Còn nhớ chuyến hàng vũ khí của mày bị đánh chìm không? Chính tao đã nặc danh chuyển thông tin về vị trí của nó cho những người cần thiết. Hay lúc kẻ đưa tin với mức thù lao hậu hĩnh của mày đột nhiên mất tích ấy?”

“Mày!” Devlin gầm lên, lồng lộn như đang định đứng dậy, thì khẩu súng của Meredith đã kề mặt hấn. Hấn đành hậm hực ngồi xuống chỗ cũ sát đồng thùng.

“Và giờ ông sẽ phải trả giá cho toàn bộ tội ác của mình,” Meredith thêm vào. “Ana, đi báo cho Charlie đi. Minh dám chắc ông ấy sẽ muốn tống những tên này vào Newgate.”

“Rất sẵn lòng,” Ana đáp, vội vã đi ngược lại bến tàu.

Sự chú ý của Devlin chuyển từ Tristan sang Meredith. Mắt hấn nheo lại, và Tristan có thể giết hấn được vì vẻ hung ác cực độ trong ánh nhìn của hấn.

“Cô là ai?” hấn hỏi, giọng thấp và nguy hiểm.

“Không chỉ ông mới có những bí mật,” Meredith trả lời với nụ cười nhạt. “Tôi là người đang bắt giữ ông. Vì những tội ác chống lại Nhà vua và Đất nước. Tội phản quốc. Emily, trói tay hấn lại.”

“Có ngay,” Emily nói khi giải quyết xong đồng bọn của Devlin, rồi quay sang Devlin.

Tất cả chỉ diễn ra trong một khắc như một tia chớp lóe, khiến mọi chuyện thay đổi. Emily vừa cúi xuống thì Devlin bắt thần vùng dậy. Trán hấn đập vào cằm cô với một lực choáng óc, khiến cô lảo đảo. Rồi hấn túm lấy cô bằng một tay, tay kia cướp lấy khẩu súng của cô, và đứng phắt lên trước khi Tristan hay Meredith kịp bước tới.

Meredith nén một tiếng kêu hốt hoảng khi Devlin cẩn thận lùi ra xa. Emily là người trong tay hấn, không thể chống cự hay bỏ chạy. Meredith không biết bạn mình bị thương nặng cỡ nào.

“Thả cô ấy ra, Devlin!” Tristan quát lớn.

“Thả cô ấy ra, bằng không tao thề sẽ khoét thủng một lỗ trên người mày đấy,” Meredith ra lệnh. Khẩu súng trên tay cô vẫn vững vàng, nhưng giọng cô run run.

“Mày không sợ tao bắn ả trước, hoặc dùng ả làm khiên che sao?” Về tự đắc quen thuộc của Devlin quay lại.

Tristan và Meredith đưa mắt cho nhau, và cô thấy sự đồng cảm trong mắt anh. Devlin nói đúng. Cho dù cả hai người họ đang giương súng lên, họ cũng không dám đánh liều với tính mạng của Emily.

Devlin lôi Emily đi ngược theo lối cũ dọc bên tàu, khẩu súng nhắm vào đầu cô. Meredith dậm bước định tiến theo thì sau lưng bỗng vang lên tiếng lanh canh. Chiếc quạt của cô đã rơi từ túi váy xuống đất. Mắt Tristan mở to trước lưỡi dao mỏng dài cỡ chục phân nhô ra từ cán quạt.

Cô cúi xuống nhặt món vũ khí lên, giấu lưỡi dao trong lòng bàn tay với hy vọng Devlin không để ý. Hình như hấn quá mải mê với việc thoát thân.

“Mày mà tiến thêm bước nữa, tao sẽ giết con nhỏ,” hấn cam đoan.

Meredith giơ hai tay lên. “Không! Tôi đang để vũ khí xuống đó thôi.” Cô ném một ánh mắt sang Tristan và thì thầm. “Anh đừng bỏ súng xuống.”

Anh gạt đầu, hạ súng xuống bên sườn còn cô đặt súng của mình xuống đất, còn mỗi chiếc quạt làm vũ khí.

Khi thẳng người lên, cô giương mắt nhìn tuyệt vọng khi Devlin đã cách họ một quãng xa.

“Ngăn hấn lại bằng cách nào đây?” cô thì thào.

Tristan nhanh chóng nhìn ra tình hình, mắt anh đảo quanh y như một đặc vụ chuyên nghiệp.

“Devlin định đi tới đồng gỗ bên phải,” anh nói khẽ, liếc nhìn cô. “Khi hấn làm thế, anh sẽ bắn hấn.”

“Không,” cô lắc đầu kiên quyết. “Nếu anh bắn, hấn có thể giết Emily! Hoặc viên đạn có thể chệch hướng.”

Anh quay sang nhìn cô trong lúc vẫn canh chừng Devlin qua khóe mắt. “Nếu hấn ra khỏi tầm tay chúng ta, em có nghĩ hấn sẽ giết Emily ngay khi trốn thoát không?”

Cô lưỡng lự, rồi cụp mắt xuống. “Không, hấn sẽ giết cô ấy ngay khi cô ấy hết giá trị sử dụng với hấn.”

Tristan nhắc súng lên. “Khi anh làm hấn bất ngờ với phát đạn, em hãy ném dao ngay. Anh cho là em dùng nó thành thạo.”

Cô gạt đầu nhưng mắt vẫn nhìn anh. Tristan giương súng nhắm vào Devlin. Tim cô thót lại, liệu anh có tận dụng cơ hội cuối cùng này để trả thù không, cho dù nó có thể cướp đi tính mạng người bạn thân của cô?

Tiếng thở rời rạc buột khỏi môi cô. “Em tin anh.”

Anh nhìn cô qua khóe mắt. “Anh biết.”

Rồi anh bóp cò.

24. Chương 24

Meredith thở phào nhẹ nhõm khi đồng gỗ mục nát bị cày tung chỗ ngay gần đầu Devlin. Hấn rú lên, quay phắt khỏi đám vụn gỗ đang văng ra theo mọi hướng. Cô thốt một lời cầu nguyện ngắn, rồi rút dao ra.

Cô nhìn lưỡi dao xé gió vút một đường đẹp mắt trong không gian trước khi cắm phập vào mục tiêu. Cái cổ họng bị phơi ra của Devlin.

Khẩu súng rời khỏi tay hấn khi hấn học lên một tiếng yếu ớt, hai đầu gối khuỵu xuống, và cơ thể mềm oặt của Emily nện mạnh xuống đất.

Meredith vùng chạy tới, Tristan theo sát cô. Đá khẩu súng của Devlin ra xa, cô quỳ xuống và nhẹ nhàng nâng đầu Emily lên lòng.

“Tĩnh lại đi,” cô thì thầm, nhìn mặt xót xa trước vết bầm xấu xí hằn dưới cằm Emily và một vết khác chắc chắn sẽ thâm đen trên má bạn cô. Cô ấy có bị thương nặng không? Một chấn thương sọ não có thể lấy đi tính mạng.

“Xin cậu,” cô khẽ gọi, gạt tóc ra khỏi gương mặt bạn. “Xin cậu đấy.”

Tristan đặt tay lên vai cô khi cô nhìn đắm đắm Emily như kẻ mất hồn. Nước mắt cô ứa ra trong lúc chờ đợi, cầu khẩn một dấu hiệu nào đó. Rồi, cuối cùng, Emily động đậy và đôi mắt hấp háy mở ra.

“Cậu có chặn được hấn không?” cô nàng thì thầm, mặt nhìn lại khi cổ ngồi dậy.

“Shhh,” Meredith khẽ dành. Cô liếc sang Tristan và chờ người. Anh đang nhìn chăm chăm xác Devlin. Điều này có đủ hoàn thành sứ mạng mà anh nghĩ mình nợ Edmund không?

“Meredith?” Emily cầu nhàu.

Cô gạt đầu, hướng sự chú ý trở lại bạn mình. “Có. Hấn chết rồi.”

Emily mỉm cười nhắm mắt lại.

Trong phút chốc bến tàu trở nên nhộn nhịp với các hoạt động hối hả. Tristan bị gạt qua một bên khi Ana trở lại với Charlie và người của ông. Những câu hỏi và tranh luận đan xen vang lên không ngừng.

Cuối cùng Meredith cũng ra được với Tristan. Anh đang đứng trên cầu tàu, nhìn xuống mặt nước âm u. Cô dè dặt chạm vào tay anh.

“Em xin lỗi,” cô nói nhỏ. “Em hy vọng anh không cảm thấy em đã cướp mất cơ hội trả thù của anh.”

Anh quay lại và ánh mắt xanh mẫm liệt khóa chặt đôi mắt cô. “Em đã đúng, Meredith. Máu của hấn sẽ không đem Edmund trở lại được. Em trai anh đã thanh thản yên nghỉ từ lâu. Anh muốn giết Devlin là vì anh muốn bản thân được yên bình, không phải vì Edmund.”

Cô cắn môi. “Thế bây giờ anh có thể tìm được sự yên bình nữa không?”

Về mặt anh dịu lại. “Anh đã tìm được em. Em chính là người đem lại bình yên cho anh.”

Mắt cô lấp lánh những giọt lệ vui mừng. “Em yêu anh,” cô thì thầm, lùa những ngón tay vào tóc anh và nhẹ nhàng níu anh xuống. “Em yêu anh.”

Charlie đặt chồng tài liệu trên bàn, gạt gù, đoạn ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt Meredith trước, rồi đến Tristan.

“Tôi nghĩ mọi thứ ở đây đều hợp lý. Ngài Carmichael, có vẻ câu chuyện của ngài là chính xác. Và dẫu rằng tôi không bỏ qua cho một quý ông tự tiện nhúng tay vào những vấn đề tốt hơn là để cho nhà chức trách xử lý, tôi vẫn thực lòng cảm kích những việc ngài đã làm để giúp chúng tôi.” Ông đứng dậy và chìa tay ra. “Mong ngài chấp nhận cả lời cảm ơn và xin lỗi của tôi.”

Meredith hồi hộp nhìn Tristan đứng lên. Gương mặt anh vẫn khó đoán. “Còn chuyện của Philip Barclay hiện vẫn chưa được giải quyết. Ông cũng đã hủy những lời cáo buộc cậu ấy rồi chứ?”

Charlie gạt đầu. “Bạn ngài đã được thả và được đưa về nhà của ngài trong thành phố, anh ta đang chờ ngài về đó.”

Mặt Tristan giãn ra và anh bắt lấy bàn tay Charlie. “Cảm ơn ông, Isley.”

Cấp trên của Meredith đánh mắt sang cô. Cô từ từ đứng lên. Đã hơn mười hai tiếng đồng hồ trôi qua kể từ cuộc đụng độ giữa họ với Devlin và tay chân của hấn. Emily hiện đang tỉnh dưỡng thoả mái, không có chấn thương nào đáng kể ngoài con mắt bầm đen và cái đầu nhức. Đây là chương ngại cuối cùng cần vượt qua.

Charlie cau có. “Tôi muốn nói rõ rằng phu nhân M và tôi không bỏ qua cho những việc làm của cô đâu. Tôi cũng đã cho Emily và Ana một bài giáo huấn gay gắt.”

Cô gật đầu. “Tôi mong ông nhận ra đó là những việc tôi cần phải làm, Charles. Nếu cần có một hình phạt thích đáng, xin cứ để tôi gánh hết.”

Charlie mở ngăn kéo bàn lấy ra một phong thư. Tim cô chùng xuống. Chắc chắn đó là thông báo sa thải cô. Cô bắt gặp ánh mắt Tristan đang quan sát cảnh tượng với vẻ âm thầm lo lắng. Nếu cô bị đuổi khỏi đội ngũ thì kể cũng đáng.

Charlie dịu nét mặt. “Thư của phu nhân M cảm ơn các cô đã hoàn thành tốt nhiệm vụ.”

Meredith đón phong thư bằng đôi tay run run và áp chặt nó vào ngực. “Tôi... tôi không bị đuổi ư?” cô thì thào, nước mắt lăn dài trên má.

“Không. Xét cho cùng thì năng lực của cô là tốt nhất. Chính vì lẽ đó cô mới được chọn làm điệp viên.” Charlie chạm vào bàn tay cô. Hình như mắt ông lóe lên một vệt ướt trước khi ông hắng giọng rồi ngồi trở lại ghế. “Các cô rồi sẽ bận ngập đầu, cô và Ana và Emily. Chứng cứ chúng ta lấy được từ đám tay chân còn sống sót của Devlin, từ ngôi nhà trong thành phố của hắn và thông tin ngài Carmichael đã chia sẻ cho chúng ta sẽ khiến các cô bận rộn trong những tháng tới. Mong các cô chuẩn bị sẵn sàng.”

Cô gật đầu. “Chúng tôi luôn sẵn sàng, Charlie.”

Ông lại nhìn Tristan. “Còn chuyện gì chúng tôi làm được cho ngài nữa không?”

“Quả thực là có, ông Isley.”

“Ngài nói đi.”

“Hãy cho Meredith và các bạn cô ấy vài tuần nghỉ ngơi trước khi họ bắt tay làm việc với đồng bằng chúng. Cũng như cho ông một chút thời gian.”

Meredith nhú mày, hoang mang. Charlie cũng không khác gì.

“Sao phải làm thế, ngài Carmichael?” Charlie hỏi.

Tristan đưa mắt sang cô, và ánh mắt đầy yêu thương của anh sưởi ấm cô đến từng đầu ngón chân. “Vì tất cả chúng tôi sẽ rất bận rộn chuẩn bị cho đám cưới. Nếu chúng tôi định thông báo hôn lễ ở nhà thờ Chủ nhật này, chúng tôi có thể kết hôn trong vòng một tháng tới.”

Meredith đưa tay bịt miệng. “Anh... chúng ta...?”

Anh mỉm cười và quỳ xuống, cầm lấy tay cô. “Anh chưa bao giờ thành công khi hỏi em câu này trong một bối cảnh lãng mạn,” anh cười nói. “Nhưng ý tứ là chân thật. Anh muốn em trở thành vợ anh. Và lần này, anh sẽ không chấp nhận bất cứ lời từ chối nào đâu.”

Niềm vui sướng khiến Meredith tưởng như mình đang ở trên chín tầng mây. Tất cả những gì cô hằng khao khát, song không dám nuôi hy vọng, đang mỉm cười với cô, hiện thân nơi Tristan.

Cô bật cười dù nước mắt trào ra ướt đầm hai má. “Anh sẽ không nghe được lời từ chối nào đâu, đức ngài ạ. Vâng, em đồng ý, Tristan.”

Trong lúc gương mặt Tristan bừng lên rạng rỡ, thì cô quay sang Charlie. “Tôi nghĩ mình buộc phải đệ đơn xin nghỉ thôi.”

Tristan đứng phắt dậy. “Cái gì?” anh nắm lấy hai vai cô và bắt cô nhìn anh. “Tại sao?”

“Em sẽ là một nữ hầu tước,” cô đáp. “Không còn là góa phụ nữa. Em tưởng...”

Anh vòng tay qua người cô, cắt ngang lời cô nói. “Anh không muốn ai khác bảo vệ đất nước ngoài vợ anh. Em không được bỏ việc, Meredith.”

Tim cô căng tràn niềm hạnh phúc. “Nhưng anh phải sát cánh bên em nhé, Tristan.”

Tristan mỉm cười. “Anh sẽ luôn ở bên em.” Và môi anh tìm đến môi cô. “Luôn luôn.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/london-ta-va-em>